

Vị Gió Hè

Contents

Vị Gió Hè	1
1. Chương 1: Chương Dẫn	1
2. Chương 1-2: Thiếu Niên Dưới Tán Cây Phượng Hoàng	3
3. Chương 2: Tà Xường Xám Nở Hoa	15
4. Chương 3: Gần Như Vậy, Xa Đến Thế	29
5. Chương 4: Điều Phiền Muộn	42
6. Chương 5: Con Đường Không Được Chọn	48
7. Chương 6: Chiếc Áo Len Đen	54
8. Chương 7: Nguyện Ước Cho Ngàn Năm	62
9. Chương 8: Thích Đến Muốn Chết	71
10. Chương 9: Nam Nhã, Chị Có Ổn Không?	80
11. Chương 10: Phong Ba Ngầm Nổi	91
12. Chương 11: Hồng Nhan Tri Kỷ	99
13. Chương 12: Cánh Diều Hồ Điệp	114
14. Chương 13: Tương Lai Của Nàng	123
15. Chương 14: Món Quà Sinh Nhật	133
16. Chương 15: Chuyện Ngụy Hiểm Cố Nhiên Mỹ Lệ	142
17. Chương 16: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước	154
18. Chương 17: Ngoại Truyện: Gió Nam Lả Lướt, Lòng Vẩn Y Xưa	164

Vị Gió Hè

Giới thiệu

Tựa gốc: Tiểu nam phong / Hệ liệt: Thập tự Người dịch: Cụt Vẽ bìa: #QG Giữa cuộc sống ngày nay có quá nhiều ô nhiễm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-gio-he>

1. Chương 1: Chương Dẫn

Chu Lạc không biết rằng, tin anh về nhà đã gây ra một trận ồn ào không nhỏ ở trấn Thanh Thủy.

Bố Chu, mẹ Chu tổ chức một buổi tiệc, đương lúc hàng xóm láng giềng tụ tập ở sân trong nhà họ Chu, khen lẫn khen để chàng trai duy nhất trong trấn trở thành sinh viên đứng đầu trường đại học, khen anh tuổi trẻ tài cao ra sao, cha mẹ Chu nhờ con mà hưởng phúc thể nào, có người chột quay đầu ra cửa viện thì thấy Chu Lạc đang ngăn người kinh ngạc đứng đó.

Nhất thời, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Mỗi người trong sân đều đánh mắt tới, cố gắng lục lọi trong ký ức về cậu thiếu niên của tám năm trước những đặc điểm trùng hợp với chàng trai đang đứng trước mặt.

Chu Lạc sau khi xuống xe, suốt một đường về nhà, luôn có cảm giác như đang lạc vào một cái bẫy thời không hỗn loạn. Tám năm trôi qua như gió thoảng, thế giới bên ngoài biến chuyển từng ngày, vậy mà trần Thanh Thủy so với trước đây khi anh mới rời đi vẫn giống y như cũ, sau lưng dựa vào núi non, trước mặt là khe suối uốn lượn, cây cối rợp trời, ngôi đỏ, tường trắng phủ rêu xanh, đường xưa lối cũ lát gạch đá, trong núi ruộng bậc thang trùng điệp, hồ sen ao cá tựa mặt kính long lanh.

Cái trần nhỏ bằng lòng bàn tay bị thế giới bỏ quên trong một xó xỉnh hẻo lánh nào đó của thời không này, vẫn cuộn lên từng đợt tro bụi mù mịt, hết như trước kia.

Nhưng giờ phút này đứng trước cửa nhà, đối mặt với một đám những khuôn mặt cổ nhân xa lạ, Chu Lạc mới phát hiện ra điểm khác xưa.

Tất cả mọi người trong trần đều già đi rồi, anh nghĩ.

Người xấu cũng đã già đi.

Mọi người trong trần cũng đang đánh giá anh, thấy anh cao lớn anh tuấn, trẻ trung khỏe khoắn, không giống như cùng quê với bọn họ mà giống như đến từ thế giới ngoài kia.

Trọn năm giây yên lặng, không ai lên tiếng chào hỏi trước.

“Lạc!”, bố Chu, mẹ Chu từ trong đám người lách ra, tiến về phía Chu Lạc mà có chút run sợ. Bữa tiệc lại lần nữa náo nhiệt trở lại.

“Ôi chào, Chu Lạc đã về!”

“Không nhận ra được nữa rồi, càng lớn càng đẹp trai!”

“Dì là dì Lưu đây, con có nhận ra không? Trần Quân nhà dì hồi còn đi học thân với con nhất đó!”

“Cậu ở bên ngoài tiền đồ xán lạn, mở công ty lớn, nhưng có bận đến mấy cũng phải dành chút thời gian về thăm nhà đây nhé!”

Về mặt Chu Lạc gượng gạo, cổ họng cũng không sao vạch ra nổi trên mặt một nụ cười lấy lệ. Kỹ năng giao tiếp trong công việc về đến đây chẳng thể nào phát huy được tác dụng.

Chu Lạc lấy cớ mệt mỏi, lên tầng hai nằm cả buổi chiều. Trong sân, tiếng bát chén đụng nhau lách cách, tiếng cười nói ồn ào rộn rã, mãi đến tận khuya mới lắng xuống.

Ngoài cửa vang lên một chuỗi tiếng bước chân của Lâm Quế Hương, bà đứng ngoài nghe ngóng, không gõ cửa, Chu Lạc cũng không phản ứng, giả vờ như mình vẫn chưa tỉnh.

Tầng hai chỉ có phòng của Chu Lạc, còn lại là một khoảng trống làm sân phơi, một cái cầu thang thông xuống sân dưới. Sau nhà là rừng cây.

Còn nhớ mùa hè năm ấy, phòng anh nóng như cái lồng hấp. Anh của thời thiếu niên chính là đã nằm trên cái giường này mà nghĩ đến Nam Nhã mỗi đêm, nghĩ đến Nam Nhã trong bộ xương xám, nghĩ đến Nam Nhã bị giặt sạch không còn mảnh vải.

Gió đêm luôn qua rặng thông nghe réo rắt, anh dần buồn ngủ, tựa như đang mơ mà chẳng phải mơ, gần ngơ quay về buổi xế chiều hôm ấy, dừng trước cửa đối mặt với một bóng người xa lạ đứng sững trong sân. Lúc này, Nam Nhã cũng đứng giữa hai người họ, một thân xương xám trắng toát, ngoảnh lại nhìn anh, nở một nụ cười rất dịu dàng. Y như ngày cuối cùng đó, nàng nói: “Cậu không còn giá trị lợi dụng nữa.”

Chu Lạc choàng tỉnh, cũng giống với vô số buổi tối thời niên thiếu, trước mắt chỉ có cây quạt trần đang ngật ngưỡng xoay tròn.

Năm ấy, anh mười bảy tuổi.

Người phụ nữ kia thật vô tình.

...

Nửa đêm, Chu Lạc xuống nhà tìm đồ ăn, mẹ Lâm Quế Hương khoác áo đi ra, thấy Chu Lạc đang ôm bát cơm rang, bèn nói: “Để mẹ hâm nóng lại một chút cho con.”

“Không cần đâu.”, Chu Lạc nghiêng người cản cánh tay bà đang vươn tới, chuyển sang đứng cạnh bếp lò ăn tiếp.

Lâm Quế Hương cũng không khăng khăng, tựa vào khung cửa bên cạnh, ung dung nói: “Dì Lưu của con nói không sai, đúng là càng lớn càng đẹp trai.”

Chu Lạc đang nhai cơm, hàm hồ đáp một tiếng: “Mẹ không nghe ra người ta đang nịnh nọt sao, lời xã giao nói mà cũng tin.”

Một lời này ra khỏi miệng, mơ hồ cũng có thể nhìn ra được chàng trai trẻ lạnh nhạt và tiêu cực nhường nào.

“Nào phải lời xã giao đâu?” Lâm Quế Hương cười khanh khách, “Bao nhiêu năm như vậy, trong trấn làm gì có ai có tiền đồ bằng con chứ.”

Chu Lạc không trả lời.

“Lần này trở về ở lại lâu lâu một chút nhé! Có vài đứa bạn cùng cấp ba muốn gặp con đó! Trần Quân đầu năm nay vừa lấy vợ, giờ cũng có con luôn rồi.” Lâm Quế Hương lải nhải một tràng, không thấy con trai đáp lại câu nào, dần dần cũng hết chuyện để nói. Một chốc sau, chẳng biết có phải đang dò hỏi hay không, lại cất lời: “Sự nghiệp thì cần phải tập trung, nhưng đã hăm lăm, hăm sáu rồi, cũng nên cân nhắc chuyện cá nhân một chút. Con xem đám nhóc cùng chơi cùng lớn với con, đứa nào cũng làm bố rồi... Cũng không phải gấp, ưng cô nào thì lưu tâm tính toán một chút.”

Chu Lạc buông thìa.

Thấy sắc mặt anh biến đổi, Lâm Quế Hương cũng chẳng vui vẻ gì, hai mẹ con trong lòng đều tỏ tường, gắng nhẫn nhịn không đề cập tới, Lâm Quế Hương nói: “Ăn xong thì bỏ bát vào bồn, mẹ ngủ trước đây.” Bà quần áo quanh người, định rời đi.

“Nam Nhã sao rồi?”, rốt cuộc, anh vẫn hỏi ra miệng.

“Con...” Lâm Quế Hương bước chậm qua phía bên này, giơ tay tát một cái lên ót chàng trai trẻ, “Vừa về tới nhà ngày đầu tiên đã hỏi tới nó!”

Chu Lạc không nhúc nhích.

“Năm đó mấy chuyện xấu xa nó gây ra cho mày, mẹ và bố mày mất bao công mới dập đi được! Mày muốn bị người trong trấn xì xào nói mày đồng lõa với tội phạm giết người hả?! Cho mày đọc sách nhiều năm như vậy đúng là công toi rồi. Muốn khiến mẹ mày tức chết sao!” Lâm Quế Hương tức muốn tắt thở, lại tát thêm cái nữa lên đầu anh.

Chu Lạc vẫn không nhúc nhích.

Im lặng giống như đổ thêm dầu vào lửa, Lâm Quế Hương đập con trai thêm phát nữa, khóc rống: “Cái đồ cứng đầu này! Thật đúng là oan gia, vừa trở về đã làm tao tức chết! Mày sao mà không chịu ngẫm xem, nếu nó thích mày, lúc mày nằm trong viện sao chẳng thêm quay lại? Sao nó mấy năm nay vẫn biệt tăm tung tích? Mày đã lớn chùng này rồi mà sao vẫn khờ thế hả con?”

Chẳng có gì thay đổi.

Tám năm rồi, người nên tha thứ, kẻ không đáng tha thứ, vẫn chẳng có gì thay đổi.

2. Chương 1-2: Thiếu Niên Dưới Tán Cây Phượng Hoàng

Năm Chu Lạc lên lớp mười hai là năm 1999.

Rất nhiều năm sau này, mỗi khi nhớ lại chuyện cũ, Chu Lạc đều cảm thấy thật khó tin. Nam Nhã ở trấn Thanh Thủy là cô gái đẹp nức tiếng, vậy mà phải đến mùa hè năm lớp mười hai ấy, cậu mới để ý đến nàng.

Đó là một buổi chớm chiều nắng chói chang.

Chu Lạc trông tiệm tạp hóa của nhà mình. Giờ nghỉ trưa, trời nóng như cái lò nung, trên đường không có lấy một bóng người.

Cậu thiếu niên ghé vào mặt quầy ngủ gà ngủ gật, bị cái nóng hun đến cả người nhể nhại mồ hôi, đương lúc mơ màng chợt ngửi thấy một mùi hương, giống như có một cành tường vi nào đó vừa bung đầy những cánh hoa mềm mại, cậu hơi hé mắt, một bàn tay mảnh dẻ huơ huơ trước mặt cậu, tựa như cánh bướm trắng dập dờn. Cứ nghĩ mình đang mơ, cậu lại nhắm mắt, cơn buồn ngủ nặng trĩu kéo đầu cậu gục mạnh xuống, mũi đập lên mặt quầy, đau đến tỉnh cả ngủ.

Vừa tỉnh dậy, ngẩng đầu lên đã trông thấy một cô gái trẻ đẹp đang đứng ngay trước mặt, con ngươi mở to, vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa hốt hoảng. Nàng một tay cầm que kem, tay còn lại chững lại giữa cậu và nàng.

Nàng thu tay về, nở nụ cười hiền hòa.

Chu Lạc nhanh chóng ngồi thẳng dậy, lau mồ hôi trên cổ, thở hồng hộc: “Mua đồ?”

“Ừ, cái này.”, nàng nhỏ nhẹ nói, vừa giơ cây kem que, vừa chỉ chỉ đồng tiền đặt trên mặt quầy, “Tiền đây.”

Chu Lạc còn chưa tỉnh hẳn, cầm tiền gật gù liên tục: “À, được.”

Nàng không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn cậu.

Chu Lạc ngơ ngẩn nhìn cô gái phía đối diện, phát hiện ra nàng có một đôi mắt hoa đào rất đôi trữ tình, tạo cho người ta ảo giác như bị thôi miên.

Qua nửa khắc, nàng lại cười nhẹ với cậu một cái, hồn Chu Lạc vẫn đang lơ lửng, còn chưa kịp phản ứng, nàng đã xoay người rời đi. Chu Lạc lúc này mới nhìn ra nàng mặc một chiếc xường xám màu lam nhạt, dáng người tinh tế nhấp nhô, như những gợn sóng dập dờn theo gió thoảng trên mặt hồ, thấp thoáng một vẻ nhu tình không sao tả xiết.

Chiếc quạt điện gắn tường thổi qua, vạt xường xám nhẹ phất lên rồi lại hạ xuống, cảnh xuân thoáng lộ. Là một đôi chân dài thẳng tắp, trắng nõn như đậu hũ.

Chu Lạc lại ngẩn ra một hồi, cô gái ấy chính là Nam Nhã.

Trong trấn chỉ có duy nhất người con gái này, luôn mặc xường xám, không nhanh không chậm dạo bước trong các ngõ hẻm của trấn Thanh Thủy, khiến đàn ông không nhận được mà suy nghĩ vẩn vơ, đàn bà phải trợn mắt lên mà thóa mạ.

Đúng là một cảnh đẹp biết đi mà, vài vóc mặc trên người nàng cứ như đang nở hoa.

Chu Lạc hoàn hồn, nghĩ ngợi một lúc.

Chu Lạc chẳng lạ lẫm gì với cái tên Nam Nhã, toàn bộ người trong trấn đều chẳng lạ gì nàng.

Thời Nam Nhã còn đi học, những cậu trai mới lớn thường thích đứng bên đường, huýt sáo với nàng, số lần vì nàng mà sinh sự đánh lộn lại càng không đếm xuể. Về sau, Nam Nhã hai mươi tuổi thì lập gia đình, trong trấn nhờ vậy mà yên tĩnh được một thời gian, nhưng gần đây lại bắt đầu nổi sóng nổi gió trở lại. Khi đó Chu Lạc mới vào cấp ba, bắt đầu thời kỳ phải tập trung học hành, hơn nữa lại không cùng lứa, nên cũng không qua lại với Nam Nhã.

Nhưng chuyện nghe được cũng không phải ít.

Những lúc Chu Lạc đến tiệm tạp hóa đưa cơm cho Lâm Quế Hương vẫn thường lọt tai dăm ba lời lảng giềng bàn tán. Nói cửa tiệm của Nam Nhã nhập về những món trang phục tân thời, đẹp thì đẹp, nhưng đắt quá; nói mấy bộ xường xám nàng tự may không có ai mua, đều đưa vào thành phố bán cho phường gái điếm mặc thu hút khách; nói khách nam vào tiệm nàng, chắc chắn là để làm chuyện mờ ám; nói thằng đàn ông nào mà chẳng có ý với nàng, khi chưa lập gia đình đã là yêu tinh, những tưởng lấy chồng sinh con rồi sẽ an phận, rốt cuộc lại không chịu thủ thường, không chừng đã dan díu với người nào rồi.

Nhưng cũng chỉ là chút xì xào sau lưng, khi đụng mặt có ai mà không niềm nở, tươi cười chào hỏi nàng dâu.

Chu Lạc cảm thấy đám người lớn này đúng là một bầy giả dối, nhưng cũng chẳng liên quan đến mình.

Cái thứ thời tiết quái quỷ này, nóng phát sợ.

Chu Lạc bỏ tờ hai đồng vào ngăn kéo, lười biếng đứng dậy lấy kem ăn. Kéo cánh cửa tủ lạnh bằng thủy tinh ra, chọn lấy một que kem đậu xanh, lúc này mới nhớ đến, chợt vỗ trán một cái, Nam Nhã mua kem đậu xanh chỉ mất một đồng, cậu quên trả lại tiền thừa cho nàng rồi.

Cửa tiệm của Nam Nhã cách đây cũng không xa, nhưng hiện giờ trời nắng như đổ lửa, cậu chẳng rảnh mà ra cửa chỉ vì một đồng tiền.

Cậu vừa ăn hết thì mẹ cậu, Lâm Quế Hương, trở về, vừa vào cửa đã thở dài đánh thụt: “Nghiep chương, đúng là nghiệp chương mà.”

Chu Lạc mồm ngậm que kem, thuận miệng hỏi: “Sao vậy ạ?”

Lâm Quế Hương cả người đầy mồ hôi, bật cây quạt mạnh thêm một số, xoay lưng hứng dưới đầu gió, nói: “Chết ở cái chỗ kia, đúng là nghiệp chương.”

Chu Lạc mở to mắt: “Ai chết cơ?”

Lâm Quế Hương: “Anh của Nam Nhã đó.”

Chu Lạc nhìn trần nhà suy nghĩ một hồi, nhớ ra Nam Nhã còn có một người anh là con riêng của mẹ kế, hơi kinh ngạc: “Hồ Lập Phàm? Chết rồi? Hôm trước con còn thấy anh ta mà.”

Lâm Quế Hương: “Vừa chết tối qua, ngã phải hố ủ phân trên núi mà chết.”

Chu Lạc nhướn mày: “Hố phân?”

Lâm Quế Hương không đành lòng: “...Là cái hố ủ khí đốt ấy!... Nghe nói người vớt xác còn ới lên ới xuống đến vài bận, chẳng hiểu sao tối mù tối mịt mà còn chạy lên núi, chắc nhìn không rõ đường nên rơi trúng rồi.”

Chu Lạc cảm thấy kỳ quặc, cười một tiếng: “Cứ cho là nhìn không thấy đi, nhưng giờ đang là mùa hè, hố phân thối hoắc như vậy mà anh ta còn ngửi không ra à?”

Lâm Quế Hương có chút sững sờ: “Ôi, ai biết được là chuyện gì kia chứ. Giờ mẹ cậu ta khóc đến chết đi sống lại, còn đòi cãi nhau với chủ hố phân kia.”

Chu Lạc: “Theo lý mà nói thì xung quanh hố phân phải có rào ngăn chứ nhỉ.”

Lâm Quế Hương: “Đúng là phải có rào, nhưng chắc bị động vật trong núi húc đổ rồi... Mà này, con nói xem, cái con Nam Nhã kia liệu có phải mang vận xấu gì không?”

Chu Lạc nhổ phì que kem trong miệng ra, hỏi: “Mắc mớ gì đến chị ấy?”

Lâm Quế Hương xì một tiếng: “Con bé đó mười tuổi thì mẹ uống thuốc độc, chết; mười lăm tuổi thì bố say rượu ra ngoài giữa đêm đông, chết rét trong tuyết; bây giờ lại đến anh trai cũng chẳng hiểu sao rơi vào hố phân mà chết.”

Chu Lạc không có bình luận gì: “Hồ Lập Phàm cũng đâu phải anh ruột của chị ấy. Mẹ sao lại nhiễm thói của mấy bà tám kia vậy?”

Lâm Quế Hương kêu oan: “Mẹ đâu có rảnh hơi mà đi tán nhảm với người ta chứ.”

Chu Lạc ngửa ghế ra sau: “Có đấy.”

Lâm Quế Hương: “Hừ, cái giọng điệu này... Mà, thằng nhóc này, bảo bao lần rồi, đừng có ngửa ghế ra sau như thế! Ngã dập ót thành thằng đàn bà bây giờ.”

Chu Lạc dứt khoát đứng dậy: “Con có thành thằng đàn bà cũng sẽ không liên lụy đến bố mẹ đâu, tự tìm một cái hố phân ngã chết cho xong. Mẹ với bố cứ việc sinh thêm một đứa thông minh hơn con là được, mà ấy...” cậu mặt dày cười cợt, “Bà Chu đây liệu còn sinh được nữa không vậy?”

Lâm Quế Hương giơ tay định đập lên đầu cậu một cái: “Láo toét!”

Chu Lạc hai tay che đầu, khom gối xuống tránh thoát tay bà, vừa đứng dậy đã bật ra xa, cười: “Sư thái ra tay chậm quá rồi... vãn bối đi đây.”

Lâm Quế Hương: “Đi đâu?”

Chu Lạc lười biếng đáp: “Về nhà làm bài tập.”

Chu Lạc ra khỏi tiệm, neho mắt nhìn vầng thái dương trắng lóa, trước mắt như hiện lên một bóng lưng mặc xường xám, và cả tà áo dài phất phơ trong gió.

Tối hôm đó, Chu Lạc có hẹn chơi bóng với Trần Quân, không nghĩ tới vậy mà lại nhắc đến Nam Nhã.

Hai người chơi đến mức mồ hôi đầm đìa, khi trở về vừa đi vừa đập bóng, Trần Quân chợt không đầu không cuối văng ra một câu: “Con gái mặc xường xám nhìn đúng là đẹp mắt.”

“Muốn nói ai?” Chu Lạc vừa đi vừa nhịp nhịp đập bóng. Trần Thanh Thủy được xây trong núi, đường ngang ngõ tắt đều là sườn dốc, vừa đi vừa đập bóng phải rất có kỹ thuật. Nam sinh ở tuổi này đều thích đi trong ngõ hẻm trở tài chơi bóng cả.

“Hôm nay tao theo bà chị đi mua quần áo, vào tiệm của Nam Nhã. Chị tao mặc thử một cái xường xám, so với mặc mấy bộ quần áo bình thường thì đẹp hơn hẳn.” Chị của Trần Quân vóc người đầy đặn, mặc xường xám vào càng không giấu được ngực nở mông cong.

“Có mua không?”

“Không, mua một cái váy thôi.” Trần Quân nói, “Chị tao nói con gái mặc xường xám dễ bị rối loạn cơ xương.”

Chu Lạc trong mũi hừ ra một tiếng cười lạnh, không nói gì.

“Cơ mà nói đi vẫn phải nói lại, Nam Nhã đẹp thật, lại dịu dàng nữa, giọng nói cũng dịu dàng, nhỏ nhẹ, mềm mại chết đi được.” Trần Quân tặc lưỡi “Anh Từ Nghị thật có phúc, tao sau này cũng muốn lấy một người giống thế.”

Chu Lạc chẳng biết chấp mạch chỗ nào, liếc cậu ta một cái, nói xéo: “Xác suất bị cấm sừng tăng gấp ba.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Chu Lạc liền thấy mình hơi vô sỉ. Đây là vô căn cứ mà xỉ vả người khác đấy, cậu nói cứ như chuyện đương nhiên vậy. Quả bóng rổ mất không chế lẫn đi, Chu Lạc đuổi theo nhặt lại.

Trần Quân vẫn chưa phát hiện ra có vấn đề gì, cười vài tiếng đầy thâm ý, hùa theo: “Cũng đúng, kiếm một cô bạn gái an phận thủ thường là tốt nhất. Chứ như cô Nam Nhã này, không biết đã trêu chọc bao nhiêu gã rồi, chị tao nói cô ta nhân phẩm chẳng tử tế chút nào.”

Tâm tình Chu Lạc không hiểu sao phủ đầy mây đen.

Trần Quân về đến nhà trước, Chu Lạc tiếp tục cầm đầu đập bóng, đi tắt qua ruộng ngô, ra khỏi ruộng ngô là một con ngõ nhỏ, chợt nhận ra hình như nhà Nam Nhã cũng ở gần đây.

Chu Lạc ôm lấy quả bóng rổ, một tay sờ vào túi quần, vừa vặn có một đồng tiền.

Chu Lạc dùng dằng đi đến trước cửa nhà, lại cảm thấy hành vi của mình rất ngu xuẩn.

Câu nói kia cũng chẳng phải chỉ thẳng mặt gọi thẳng tên nàng, hơn nữa, trấn nhỏ này dân phong thuần phác, danh tiếng của nàng không tốt cũng là sự thật không thể chối cãi. Một đồng này đợi nàng mua đồ lần tới hẵng tính sau đi.

Chu Lạc nghĩ vài giây thông suốt rồi, xoay người định rời đi.

Đột nhiên chợt nghe thấy một tiếng vang lạnh lạnh.

Cậu thiếu niên cau mày quay đầu lại, lại nghe trong phòng “bịch” một tiếng, giống như có người ngã sấp xuống.

Ngay lập tức theo sau là một tràng mắng mỏ thô lỗ: “Mày cố ý làm ông đây khó chịu chứ gì! Thằng đó thích mày đúng không? Nó làm mày rồi hả?”

Chu Lạc cả kinh, chạy tới cánh cửa sổ gỗ bên cây phượng hoàng đang độ nở rộ.

Trong nhà bàn ghế bừa bãi, Nam Nhã tóc tai rối bời, quỳ rạp trên mặt đất. Chiếc xường xám bị xé rách, bộ ngực trắng như tuyết chen chúc lộ ra bên trong cổ áo lam sắc, trông như sắp nhảy ra ngoài.

Người đàn ông nắm lấy tóc Nam Nhã, kéo đầu nàng lên, lại xé áo tiếp, bộ ngực từ trong tấm áo gấm bật ra, trước bầu vú nõn nà là một điểm đỏ tươi gợi dục.

Chu Lạc mặt đỏ tới tận mang tai, nhìn đến ngây người.

Người đàn ông xé tan áo xống của nàng, cô gái mảnh mai vùng vẫy phản kháng, người đàn ông lật tay giáng xuống một cái bạt tai! Ăn một cái tát mạnh, Nam Nhã lập tức không còn phản ứng gì nữa.

Chiếc xường xám xanh biếc màu hồ thủy bị xé nát vụn, thân thể Nam Nhã như hạt gạo trắng lọt khỏi vỏ trấu, người đàn ông tách hai chân nàng ra, Chu Lạc cả người sôi trào máu nóng, bộ phận giữa hai chân vậy mà lại đáng thẹn từ từ cương lên.

Chu Lạc lao một mạch về nhà, chạy ào lên tầng hai, sập cửa lại, dần mặt đứng trong căn phòng oi bức.

Nhịp tim của cậu đập điên cuồng, máu nóng cuộn cuộn, xông thẳng lên đỉnh đầu, vừa cúi đầu nhìn xuống, bộ phận đang cương lên kia chống lên đũng quần bóng rở thành một cái lều cao, run rẩy.

Chu Lạc vừa cuống vừa xấu hổ, xông ra sau nhà, lấy một thùng nước giếng lạnh băng, dội ướt từ đầu xuống chân, lại dội thêm mấy thùng nữa, ngọn lửa nóng rẫy dưới da so với lúc trước lại càng thêm dữ dội.

Chu Lạc cảm tức ném thùng nước đi, nén giận xông xộc trở về phòng, rút lấy một đồng giấy vệ sinh, vừa tự xử vừa nghĩ đến thân thể trắng nõn mềm mại của Nam Nhã. Khoái cảm cực hạn khiến cậu thiếu niên trên chiếu run lên bần bật, đầu óc nhẹ bẫng như trên mây trên gió.

Xong việc, Chu Lạc chán chường ngã ra chiếu, nhìn ánh hoàng hôn in trên trần nhà, mờ mịt mà lạc lõng.

Trong lòng Chu Lạc nổi lên một cơn bực dọc không thành lời, cậu đứng dậy cởi quần áo chuẩn bị đi tắm, vô tình lại móc ra một đồng tiền. Suy nghĩ nửa giây, lại mặc lại quần áo, vội vàng xuống tầng.

Trần Thanh Thủy xây dựa vào núi, địa thế giống một cái bát lớn, các cửa tiệm và trục đường chính xây dọc theo bờ sông Thanh Thủy, tập trung ở đáy bát, nhà ở của cư dân thì dựng men theo thành bát, xen kẽ với những thửa ruộng và ao cá, đường đi ngõ ngách tản ra khắp bốn phía như một tấm mạng nhện.

Chu Lạc đi dọc theo đường núi quanh co, men theo bờ ruộng, đến khi chạy tới nhà Nam Nhã lần nữa, trên cửa đã treo khóa.

Chu Lạc nhòm qua cửa sổ nhìn vào, thấy bàn ghế đã được xếp lại chỉnh tề, một bóng người cũng không có, tựa như tất cả những gì cậu thấy trước đó đều chưa hề xảy ra.

Chu Lạc đi quanh căn nhà một vòng, xác định trong nhà không có ai, chỉ có thể hậm hực bỏ về.

Lớp mười hai khai giảng được một ngày, tâm tình Chu Lạc vẫn chưa ổn định lại được.

Mấy ngày qua, đêm nào cậu cũng mơ thấy Nam Nhã, đến sáng tỉnh lại thì thấy quần lót ẩm ướt, lạnh lạnh, dính dính, cảm thấy thẹn vô cùng.

Chu Lạc mở sách sinh học ra, trùng hợp lại gặp đúng trang trình bày về cơ quan sinh dục của nữ giới, cậu sững sờ trong chốc lát, “bộp” một tiếng đóng sách giáo khoa lại, bất đắc dĩ thở dài.

Cách một dãy bàn, cô bạn học Trương Thanh Lý nghiêng đầu qua, trêu chọc: “Chu Lạc, vừa mới khai giảng đã thở dài, thật không giống cậu chút nào.”

Chu Lạc nói: “Gặp phải đề khó.”

Trương Thanh Lý: “Đến cậu cũng thấy khó thì cả trường chẳng ai làm được rồi!”

Chu Lạc cảm thấy cuộc đối thoại này thật vô nghĩa, cười cười lấy lệ, cũng không đáp lại.

Trương Thanh Lý lại quay sang hỏi Trần Quân: “Ê, có phải đêm đó bố cậu là người giải quyết vụ Từ Nghị và Nam Nhã đánh lộn không?” Chu Lạc sững sốt, bảo sao lúc cậu quay lại thì không thấy ai, hóa ra là ra đồn công an rồi.

Trần Quân: “Bố tớ năm đó vào trường cảnh sát học nghề chính là chuyên để giải quyết mấy vụ mâu thuẫn vợ chồng ở trấn Thanh Thủy này đây.”

Trương Thanh Lý cười phì một tiếng: “Vụ đó thế nào?”

“Còn thế nào được nữa, đương nhiên là khuyên giải rồi.” Nói tới đây, Trần Quân chọc Chu Lạc một cái, nói: “Vẫn là mày nói đúng, loại đàn bà đó không thể cưới được.”

Chu Lạc “hở” một tiếng: “Liên quan gì đến tao?”

Trần Quân: “Đã đánh lộn còn kéo nhau ra đồn công an, muốn tổng người đàn ông của mình vào tù, còn đòi ly hôn, thế mà được à?”

Trương Thanh Lý không phục: “Phụ nữ đánh thắng được đàn ông chắc? Đàn ông đánh phụ nữ mới là không đúng.”

Chu Lạc khá bất ngờ, liếc cô bạn một cái: “Nhìn không ra tư tưởng của cậu tiến bộ vậy nha.”

Trương Thanh Lý dắc ý cười: “Thì hôm nay cậu nhìn ra rồi đó.”

Trần Quân bắt mồm: “Theo cậu nói thì gia đình cứ cãi nhau mâu thuẫn một chút là phải ly hôn à? Hơn nữa, đàn bà cấm sưng đàn ông, có đáng đánh không chứ? Là đàn ông thì ai cũng sẽ đánh cả thôi. Anh Từ Nghị cũng là bị ép, anh ấy tốt tính thế nào, trong trấn ai mà chẳng biết.”

Trương Thanh Lý chép miệng: “Anh Từ Nghị anh Từ Nghị, chị cậu trước đây thích thầm anh ta, cậu cũng mê anh ta luôn rồi hả?”

Trần Quân nhíu mày: “Chị tớ kết hôn rồi, cậu đừng có lôi vào... Mà câu kia cũng chẳng phải mình tớ nói, cái cô Nam Nhã đó thật chẳng tốt đẹp gì. Cậu có biết hôm qua cô ta ở đồn công an nói gì không? Cô ta tố Từ Nghị cưỡng gian, muốn anh ấy ngồi tù đó. Cậu nói xem, nghe có vô lý không cơ chứ?”

Chu Lạc quay bút, không nói tiếng nào.

Trống ngực dồn dập, mồ hôi tuôn ra ròng ròng, ngày đó cậu đã chứng kiến toàn bộ.

Tiếng ve râm ran trưa hè, cậu thiếu niên nấp ngoài ô cửa sổ dưới tán cây phượng hoàng, điên cuồng dõi mắt theo tấm thân nữ tính lỏa lồ đầu tiên nhìn thấy trong đời, tiếp đó là chuyện nam nữ nguyên thủy nhất nhưng cũng tàn tệ nhất. Biết bao lần cậu ảo tưởng bản thân là gã đàn ông đè trên người Nam Nhã kia, ngọn lửa tà ác này thiêu rụi cả lý trí lẫn lòng hổ thẹn của cậu thiếu niên, đến mảnh tro cũng không thừa.

Trương Thanh Lý đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi: “Vậy bố cậu xử lý ra sao?”

“Anh Từ Nghị nói bọn họ chỉ cãi cọ đôi chút thôi, ầm ĩ xong sẽ tự hòa hảo lại, sau đó thì...” Trần Quân cười mập mờ, “Chị tớ nói, vợ chồng gây sự với nhau xong, thích nhất chính là làm chuyện ấy... Dù sao đó cũng không phải là cưỡng gian.”

“Ai hỏi cậu mấy cái đó chứ?” Mặt Trương Thanh Lý thoát cái đỏ rực như máu, xoay người sang phía khác.

Chu Lạc chăm chăm nhìn trang sách một hồi, một dòng chữ cũng không chạm tới mắt, làm như băng quơ nói: “Năng lực giảng hòa của bố mày như vậy, đáng ra phải được thị trấn trao tặng danh hiệu ”chuyên gia hàn gắn gia đình” mới đúng nhỉ.”

Trần Quân phẩn chấn: “Chính thế! Bố tao đã hòa giải được bao nhiêu mâu thuẫn trong trấn rồi. Có điều, chuyện hôm qua cũng không phải công của bố tao.”

Chu Lạc giương mắt từ trang sách lên mặt cậu ta.

Trần Quân: “Mày đừng thấy Nam Nhã bình thường dịu dàng lành tính, đến lúc ương lên thì ai cũng không nói nổi. Một đám người xúm vào khuyên, cô ta chẳng thêm đáp lấy một chữ. Chỉ khẳng khẳng đòi bố tao bỏ tù anh Từ Nghị.”

Chu Lạc: “Sau đó thì sao?”

Trần Quân: “Đánh cũng đánh rồi thì đành phải chịu thôi, cả trấn đều chứng kiến. Anh Từ Nghị trước mặt nhiều người như vậy quỳ xuống cầu xin cô ta, cô ta đến liếc mắt cũng chẳng buồn liếc. Sau đó anh Từ Nghị nói nhà trẻ tan học rồi, phải đi đón Uyển Loan. Nam Nhã tự mình suy tính chốc lát, rốt cuộc cũng đi, phụ nữ mà, đều xót con cả.”

Chu Lạc thử mừng tượng ra vẻ mặt của Nam Nhã lúc đối diện với đám người ở đồn công an, nhưng không sao ra được.

Trần Quân: “Mà chứ, giờ ai mà rảnh đi quản chuyện nhà cô ta, vụ thím Hồ Tú với nhà chị Thập Hương vẫn còn chưa ngã ngũ nữa, bố tao ngày nào cũng phải đi giảng hòa. Thím Hồ bệnh tim tái phát vào viện luôn rồi kìa.”

Chu Lạc: “Vì chuyện Hồ Lập Phàm chết?”

Trần Quân: “Ừ đấy, thím ấy vào viện rồi cứ tỉnh là lại khóc... Này, mày nói xem, Hồ Lập Phàm đang yên đang lành sao tự dưng đương lúc tối trời lại chạy vào khe núi để mà ngã lộn hố được vậy nhỉ?”

Chu Lạc cười cười: “Chuyện này là kì quái nhất.”

Trần Quân: “Làm sao?”

Chu Lạc nhắc lại câu hôm trước nói với Lâm Quế Hương: “Thối như vậy, anh ta không gửi thấy sao?”

Trần Quân ngẩn người: “Đúng nhỉ.”

Chưa kịp nói gì thêm, chuông vào học đã vang lên. Chu Lạc mở sách giáo khoa môn sinh ra, không hiểu sao lại có chút chột dạ, bèn gấp trang sách kia rồi lấy băng dính trong suốt ra dán lại, lúc này mới coi như qua chuyện.

Năm cuối cấp bài vở bộn bề, Chu Lạc bận rộn học hành, có một khoảng thời gian không gặp lại Nam Nhã.

Một ngày hạ tuần (*), Chu Lạc tan học xong thì lướt ra tiệm tạp hóa lấy kem ăn, thấy một cô bé trong tay nắm một đồng năm xu, ánh mắt mong chờ nhìn đồng kẹo.

(*) Lịch cổ Trung Quốc chia 10 ngày/1 tuần, một tháng có 3 tuần gồm thượng tuần (tương đương với từ ngày 1 đến ngày 10 trong lịch Tây), trung tuần (từ ngày 11 đến ngày 20) và hạ tuần (chuối ngày còn lại trong tháng).

Cô bé con khoảng ba tuổi, tóc thắt thành bím nhỏ, mặc một bộ xường xám màu hồng phấn, nhìn gọn gàng xinh xắn cực kỳ.

Chu Lạc ngẩn người: “Uyển Loan?”

Cô bé quay đầu, con ngươi to tròn như một quả nho, mi mắt chớp chớp, rụt rè hỏi: “Anh biết em à?”

Chu Lạc ngồi xổm xuống, cười nói: “Em nhìn rất giống mẹ đó.”

Uyển Loan lại non nớt hỏi: “Anh biết mẹ em à?”

Những lời này vào tai Chu Lạc dường như có chỗ không đúng, nhưng cậu cũng chẳng buồn tìm tòi xem không đúng chỗ nào, đưa mắt liếc vào trong tiệm nhìn đám phụ nữ đang buôn chuyện, không thấy có Nam Nhã, bèn hỏi: “Em tự tới đây à?”

Uyển Loan gật đầu, len lén cụp mắt.

“Trốn mẹ ra đây đó.”

Uyển Loan đặt ngón trỏ lên miệng, làm động tác “suyt”.

Chu Lạc thích thú, lại hỏi: “Muốn ăn gì nào?”

“Kẹo que!”

“Lấy vị gì thế? Để bác lấy cho con.” Lâm Quế Hương đi ra.

Chu Lạc đứng dậy, nhíu mày, rốt cuộc cũng phát hiện ra là vai về không đúng. Uyển Loan gọi cậu là anh, gọi Lâm Quế Hương là bác, vậy chẳng phải cậu sẽ phải gọi Nam Nhã là dì sao?

Cái rắm ấy!

Cậu mặc dù không biết chính xác Nam Nhã bao tuổi, nhưng rõ ràng nàng vẫn còn rất trẻ, theo tuổi Uyển Loan mà tính, chắc chắn không quá hai mươi ba.

“Hai cái vị đào ạ.” Uyển Loan lạnh lạnh đáp, chìa đồng năm xu ra.

Lâm Quế Hương đưa cho Uyển Loan hai que kẹo, Uyển Loan vừa nhận lấy đã nóng lòng xé giấy gói. Chu Lạc thấy cô bé xé mãi không được, bèn cầm lấy mở giúp, cô nhóc ngẩng đầu, đôi mắt đen lách chuyển động theo tay cậu.

Chu Lạc có chút buồn cười, lại nghe chị của Trần Quân là Trần Linh đứng một bên cảm khái: “Con bé này cũng thật là...đáng thương ghê nhỉ, bé bỏng xinh xắn vậy mà chẳng được sống cuộc sống yên bình.”

Chu Lạc hơi biến sắc, thấp giọng: “Trước mặt trẻ con, chị nói gì thế hả?”

Bên cạnh lập tức có người hòa theo: “Nó bé tí thế nghe hiểu sao được? Cô ấy nói cũng có sai đâu?”

Trần Linh nói: “Chứ còn gì nữa. Đánh nhau thì thôi đi, chuyện vợ chồng chần gối mà cũng làm loạn lên tận đồn công an, thật không biết xấu hổ. Dám đi dụ dỗ người khác thì cũng phải dám chịu đòn.”

Đám người kia nhao nhao mỗi người một câu xỉa xối không dứt, Chu Lạc cũng chẳng còn lòng dạ nào cãi lại nữa.

Lâm Quế Hương nhìn không vừa mắt: “Mấy người bốt bốt đi. Trước mặt trẻ con tích đức một chút!”

May mà sự chú ý của Uyển Loan chỉ đặt vào mỗi que kẹo, cũng chẳng hiểu người lớn đang nói gì. Chu Lạc đưa que kẹo cho Uyển Loan nãy giờ vẫn chờ mong, hỏi: “Biết đường về nhà không?”

Uyển Loan ngậm kẹo que, hai bầu má phúng phính, ngoan ngoãn gật đầu.

Chu Lạc nói tiếp: “Để chú đưa con về.”

“Cảm ơn anh.” Uyển Loan khua khua đôi chân ngắn, lẫm chẫm đi theo cậu.

Nam Nhã đang ở nhà nấu cơm, thấy Chu Lạc đưa Uyển Loan về, có chút bất ngờ. Rất nhanh liền hiểu chuyện gì xảy ra, nàng cảm ơn Chu Lạc rồi nhìn về phía Uyển Loan, ánh mắt nghiêm lại.

Uyển Loan lập tức nhào tới ôm lấy chân nàng như gấu koala ôm thân cây, nũng nịu gọi: “Mẹ...”

Nam Nhã nhẹ giọng: “Làm nũng cũng không được tích sự gì đâu.”

Uyển Loan dụi lấy dụi để: “Có mà có mà, con yêu mẹ nhất.”

Nam Nhã khẽ trừng mắt lườm cô bé rồi quay sang cảm ơn Chu Lạc lần nữa, nở một nụ cười ảm áp với cậu.

Chu Lạc hít một hơi, gãi gãi đầu, định rời đi mà lại chẳng đưa chân.

Một vài giây yên lặng trôi qua trong bầu không khí kì quặc, Nam Nhã hơi rũ mắt, nhìn Chu Lạc từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng lại quay trở lại nhìn thẳng vào mắt cậu.

Chu Lạc chột dạ, máy móc móc ra một đồng đưa cho nàng, nói lần trước quên trả tiền thừa.

Nam Nhã nhận lấy, tờ tiền vừa nhận nhúm vừa ướm nhẹp, khóe môi nàng khẽ cong một cái: “Cảm ơn.”

Trẻ đã đưa về, tiền cũng đã trả, chẳng còn việc gì nữa cả. Chu Lạc nghĩ vậy, bèn nói: “Em xin miếng nước được không?”

...

Nam Nhã đưa lưng về phía Chu Lạc, rửa rau, lột tôm, băm thịt, cắt nấm, tiếng dao thót xoong nồi bình bình boong boong vang lên không ngừng.

Trên đầu nàng cắm một cái đĩa cố định búi tóc lỏng lẻo, mặc một bộ xường xám ngắn.

Chiếc áo không tay, lộ ra bả vai trắng trẻo; phần eo ôm sát, tựa như chỉ khế lắt hông một cái thôi cũng có thể làm rách được; vạt áo ngắn trên đầu gối, khoe đôi chân thon thả nuốt nà.

Vì đang làm việc, bóng lưng nàng nhẹ nhàng đung đưa, búi tóc cũng lắc lư theo.

Chu Lạc không chút ngần ngại mà ngắm bóng lưng nàng, ngắm đến không chớp mắt.

Nóng thật.

Trong bếp chỉ có một chiếc quạt đơn giản, khói dầu ám đầy lên cửa sổ, cái bản đen thui.

Nước trong nồi sôi sùng sục, cuộn lên hơi nước dày đặc. Nguyên liệu nấu ăn vừa mới băm xong, còn chưa nặn thành viên, Nam Nhã luống cuống chân tay, bát thìa dao thớt đụng vào nhau lách cách.

Chu Lạc nhìn những sợi tóc sau gáy nàng ướt đầm, dính trên cổ.

Nàng xoay người lấy gia vị, cậu thấy khuôn mặt nàng bị hun nóng mà đỏ hồng, lấm tấm mồ hôi.

Nàng vươn người với then cài cửa sổ, muốn mở cửa ra cho thoáng, kiễng chân duỗi tay một hồi, vạt áo bị kéo lên cao.

Chu Lạc cảm thấy nồi nước trên bếp dường như muốn đun sôi cả căn bếp, cậu kéo kéo cổ áo ra sức quạt, vẫn thấy nóng. Cậu không nói tiếng nào đứng dậy, bước tới phía sau Nam Nhã, thấp giọng nói: “Để em.”

Chu Lạc đang trải qua thời kỳ vỡ giọng, tiếng nghe khàn khàn.

Cậu giơ tay một cái, dễ dàng với tới then cài cửa.

“Ăn gì cao vậy.” Nam Nhã lùi lại, gỡ một sợi tóc ướt ra sau tai, khuỷu tay thoáng đụng vào lồng ngực Chu Lạc. Chân cậu run lên một cái, trong nháy mắt cơ thể nổi lên phản ứng sinh lý.

Chết tiệt!

Chu Lạc cắn chặt răng, nghiêng người che khuất thân dưới.

Mồ hôi lạnh rỉ ra trên trán, cậu vừa căng thẳng vừa sợ hãi, trong lòng lại càng dậy lên xúc động muốn đem nàng đẩy lên bàn rồi nhào tới điên cuồng một phen.

Khốn kiếp!

Cậu lúng túng xoay lưng về phía nàng, gắng hết sức tự kiềm chế.

Chu Lạc rút then cài, đẩy cửa sổ ra, gió buổi hoàng hôn khô nóng phả vào mặt. Tay cậu dính đầy dầu mỡ.

Nam Nhã đứng phía sau nói: “Để tôi lấy xà phòng rửa tay cho cậu.”

Chu Lạc: “Chị đang bận, để em đi cho.”

Chu Lạc bỏ chạy trốn chết.

Nhà Nam Nhã cũng giống nhà Chu Lạc, sau nhà là chỗ rửa bát, trên tấm đá xanh cạnh ống dẫn nước có để xà phòng. Chu Lạc khấp người mồ hôi lạnh, có cảm giác mặt rã rời.

Cậu ngậy người nhìn rừng cây trên ngọn núi sau nhà một lúc lâu, phía dưới thân mới dần dần mềm xuống.

Cậu lấy nước lạnh rửa tay, vẫn thấy nóng, lại đem cả tay cả chân xối nước một lần.

Nước chảy rào rào, cậu chùng như nghe thấy tiếng đập bát loảng xoảng; cậu lập tức vịn chặt vôi nước, lắng tai, trong bếp vang ra tiếng âm âm.

Chu Lạc xông về phía bếp, nghe tiếng Nam Nhã thấp giọng nhắc nhở: “Uyển Loan đang ở nhà, anh đừng có lên cơn.”

Chu Lạc chạy đến cửa phòng bếp, Nam Nhã đã xoay người lại, bỏ thêm ba viên thịt vào nồi nước sôi, về mặt hồ hững, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Không khí trong bếp căng lên như đang giương cung bạt kiếm.

Từ Nghị và Chu Lạc bốn mắt nhìn nhau.

Trần Thanh Thủy neo người, mọi người đối với nhau ít nhiều đều có chút quen mắt, Chu Lạc và Từ Nghị đã từng chạm mặt mấy lần, Từ Nghị dáng dấp cũng khá, để lại cho người ta ấn tượng ban đầu rất tốt; cậu đã từng nghe được nhiều chuyện về hấn ta ở tiệm tạp hóa, mọi người đều khen hấn là người phóng khoáng lễ độ.

Từ Nghị cũng thấy Chu Lạc trông quen quen, nhưng không nhớ ra được, liếc nhìn đồng phục học sinh của cậu rồi mới mở miệng: “Học sinh Nhất Trung?”

“Phải.”

“Cậu...sao lại ở nhà tôi?”

“Uyển Loan mua kẹo nhà em, mẹ em sợ con bé bị xe đâm nên bảo em đưa nó về.” Chu Lạc bình tĩnh ứng đối, nói xạo không chớp mắt.

“Thảo nào nhìn quen vậy, hóa ra là con trai chị Quế Hương.” Từ Nghị nói, sắc mặt cũng chẳng khá lên, liếc mắt nhìn Nam Nhã, đem người sau lưng coi như không tồn tại.

“Cảm ơn.” Từ Nghị nói, nhìn Chu Lạc, ý là cậu đi được rồi.

Chu Lạc về sau cũng không hiểu được một giây kia đầu óc mình nghĩ cái gì, nhưng cậu thật sự đã vô cùng lưu loát mà nói một câu: “Bố em hôm nay tặng ca, mẹ em phải trông cửa hàng, em ở lại đây ăn cơm nhé!”

Câu này khiến Nam Nhã cũng phải ngoảnh lại, hơi giật mình nhìn cậu, ánh mắt phức tạp.

Cơm nước xong, ra khỏi nhà Nam Nhã, Chu Lạc thấy đáy lòng nhẹ nhõm, mang theo tư thế khải hoàn mà trở về.

Cậu đã cứu Nam Nhã.

Lúc ăn cơm, sắc mặt Từ Nghị không tốt lắm, Chu Lạc lại thần nhiên hòa nhã tán gẫu với hấn, hỏi han công việc của hấn, nói từ chuyện bóng rổ bóng đá nói đến chuyện kinh tế quốc gia rồi lại chuyển sang thể cục thể giới, một bữa cơm cứ thế mà thắng lợi vượt qua.

Lúc tiễn Chu Lạc ra cửa, Từ Nghị còn chủ động vỗ vai cậu một cái, tâm trạng có vẻ như không tệ, sau này gặp lại cũng không đến mức đánh nhau.

Trong lòng cậu thiếu niên ngập tràn cảm giác tu thành chính quả, cậu đứng cạnh bờ tường bên ngoài nghe ngóng một lúc lâu, sờ cảm nhớ lại mùi vị bát canh thịt viên thơm nức kia.

Trong nhà Nam Nhã qua một hồi vẫn bình yên như cũ, không có tiếng cãi vã cũng không thấy ai đánh nhau. Dần dần còn vọng ra tiếng Uyển Loan ê a ca hát, hòa cùng tiếng nhạc trong radio: “Dưới cầu có đàn vịt bơi trên sông, mau tới đêm nào, hai, bốn, sáu, bảy, tám...”

Hết thấy đều rất yên ổn.

Chu Lạc yên tâm, trở chân đi xuống con đường lát đá xanh, cảm thấy đêm nay gió cuốn hương lúa từ cánh đồng thơm ngát đặc biệt say lòng người, đi được mấy bước lại không nhin nổi quay đầu nhìn, thế mà lại cảm thấy một sự mất mát khó nói.

Ngẫm lại, có thể tình cảm của hai người họ vốn tốt đẹp, cậu đây là làm chuyện thừa thãi rồi, vừa ngu ngốc lại vừa nhảm chán.

Bờ vai chậm rãi sụp xuống, cậu thiếu niên cúi đầu đi trong con hẻm, lắc đầu.

Liên tiếp mấy ngày sau, Chu Lạc tâm trạng kém, học hành thì vẫn bình thường, nhưng những lúc rảnh rỗi khó tránh khỏi cảm thấy bức bối.

Trước đây gặp chuyện gì không vui còn có thể tâm sự đôi chút với Trần Quân, không thì chơi bóng rổ một trận rồi cũng hết, nhưng lần này, chính cậu cũng không biết phải làm thế nào mới được.

Nên nói rằng đầu đó trong cậu đã thay đổi: chỉ cần xung quanh có ai đề cập đến cái tên nọ, cậu sẽ đồng tai lên mà chú ý.

“Đúng là làm tình làm tội tôi mà.” Chị Thập Hương tới tiệm tạp hóa mua đồ, đem một bụng ầm ứ ra trút bầu tâm sự với bà con, “Thật muốn thổ huyết mà, Hồ Lập Phàm tốt như vậy lại chết mất, tôi nào có vui về gì, cái mụ Hồ Tú kia có thể đừng đổ hết mọi chuyện lên đầu tôi được không. Xung quanh hồ đã lấy ván gỗ rào lại rồi, là tự cậu ta ầm đầu dìm vào đó chứ chẳng lẽ tôi dìm mắc bệnh à mà nhá nhem còn mò theo sau dìm cậu ta xuống.”

“Có người đẩy hay không thì chẳng biết, nhưng bố tôi nói bọn họ vừa phát hiện ra điểm kỳ quái.” Trần Linh nói.

Mấy bà tám trong tiệm đồng loạt nhìn sang.

Trần Linh mặc dù so với những người ở đây thì vẫn còn ít tuổi, nhưng gia thế tốt, có bố là cảnh sát, mẹ là giáo sư nhân dân, chồng lại làm phó chủ nhiệm khoa ngoại ở bệnh viện thị trấn, bản thân cũng là y tá trưởng trong viện. Vào thời điểm ấy, đó toàn là những chức nghiệp danh giá được tôn kính. Cô ta nhờ vậy mà trong mắt người khác luôn rất có uy tín, dù tính tình thích khoe mẽ, hay ức hiếp người khác lại không coi ai ra gì nhưng cũng chẳng ai dám ý kiến ý cò với cô ta.

Trần Linh hạ giọng: “Lúc Hồ Lập Phàm chết, trong tay nắm một mảnh vải hoa hình chữ nhật, còn mới nguyên. Máy thám nói xem, đương lúc trời tối, anh ta cầm mảnh vải hoa làm cái gì?”

Có người rùng mình một cái: “Nhất định là trúng tà rồi.”

Đám chị em bạn dì lại xì xào bàn tán. Chu Lạc ngồi chồm hổm ngoài cửa ăn kem, cũng cảm thấy kỳ quặc, nhưng cậu chẳng có tí hứng thú nào với cái chết của Hồ Lập Phàm hết.

“Tôi thấy là do Hồ Tú mệnh cứng đó.” Chị Thập Hương nhỏ giọng oán thán, “Hồi trước lấy hai đời chồng thì cả hai đều chết, bây giờ đến lượt con trai cũng chết, may là Nam Nhã lấy chồng rồi, nếu không lại còn chẳng bị bà ta khắc chết sao. Hừ, còn dám đổ tại cái hồ nhà tôi.”

“Chị tưởng Nam Nhã mà đơn giản à?” Trần Linh liếc mắt, “Cái ả Nam Nhã mặt mũi như vậy, chính là loại hồng nhan họa thủy mà trong sách thường nhắc đến đó.”

“Vậy hai người đó rốt cuộc là ai khắc ai?”

“Cứ chờ mà xem, lại nói chứ, không phải bệnh tim của thím Hồ Tú chuyển biến xấu, nằm viện cũng được một thời gian dài rồi sao.”

Chu Lạc nhú mày, thím Hồ Tú bệnh tình chuyển xấu là do con trai đột nhiên chết, chứ liên quan cái rắm gì đến Nam Nhã. Cậu chưa bao giờ thấy phản cảm với đám bà tám kia hơn lúc này, cứ nhàn rỗi không có việc gì là lại bô bô nói xấu Nam Nhã, mãi mới bàn tán được mấy chuyện hay ho để hóng, vậy mà xa đến tám đời cũng phải lỗi Nam Nhã vào.

Vớ va vớ vẩn.

Chu Lạc không nghe nổi nữa, mắt hững hờ ném que kem, đứng dậy rời đi. Trong lòng cậu khó chịu, đột nhiên muốn đi mua đồ, cậu vốn rất ít khi mua đồ, bởi nhà mình cũng mở tiệm tạp hóa, quy mô không nhỏ, chẳng kém cái siêu thị sau này là bao, nhà cái gì cũng có nên bình thường cũng chẳng có chỗ tiêu tiền, mà trên trấn cũng không có thú tiêu khiển gì khác ngoài nghe nhạc, nghĩ tới nghĩ lui bèn đến tiệm cho thuê băng đĩa ngoài rìa trấn.

Chu Lạc chạy đi mua băng, gặp đúng lúc người ta đang thanh lý cửa hàng. Trong tiệm chỉ để lại một cái kệ, các loại băng đĩa chờ thanh lý đều được xếp lên đó, đã lâu không ai động đến, bao bì đều cũ mèm.

Chu Lạc nhặt vài cuốn băng lên xem, tay dính đầy bụi.

Cửa tiệm này quả nhiên nên đóng cửa, băng đĩa thì thiếu thốn mà ca sĩ cũng chẳng nhiều nhận gì, ngoài Tứ Đại Thiên Vương thì vẫn là Tứ Đại Thiên Vương (*), đương lúc cậu đang oán thầm thì chợt nghe có tiếng giày cao gót lộp cộp.

(*) Là danh hiệu của người hâm mộ dành cho bốn nam ca sĩ Hồng Kông lừng danh vào cuối thập niên 80 – đầu thập niên 90 của thế kỷ trước, bao gồm: Trương Học Hữu, Lưu Đức Hoa, Quách Phú Thành và Lê Minh.

Phía bên kia kệ hàng lấp ló tà tường xám màu xanh nhạt, thêu hoa văn hình cây trúc.

Mới vừa rồi ông chủ lạnh nhạt với Chu Lạc bao nhiêu thì giờ lại nhiệt tình xởi lởi bấy nhiêu: “Cô Nam lại tới rồi. Hôm nay chỗ tôi thanh lý, một đồng một băng, mua nhiều còn có thể trả giá thêm.”

“Cảm ơn, để tôi xem xem.” Giọng Nam Nhã bình bình.

Chu Lạc đứng sau kệ hàng, không thoải mái chà chà cổ.

Giữa lúc cậu đang không biết nên rút ra hay đẩy lại cuốn băng trên tay vào kệ, bỗng ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt của phụ nữ, đến lúc hoàn hồn thì đã thấy Nam Nhã đứng bên cạnh, khoe miệng ngậm một nụ cười nhẹ nhàng, khẽ hỏi: “Tôi có thể xem cuốn băng đó chứ?”

“À, chị xem đi.” Chu Lạc lùi ra sau một bước, liếc nhìn Nam Nhã, nàng cũng nhìn cậu một cái, ánh mắt trong vắt bình thản. Chu Lạc hiểu rõ, rất mãn nguyện. Đêm đó vì sao cậu ở lại nhà nàng ăn cơm, trong lòng nàng đều tỏ tường.

Đây chính là sự ăn ý ngầm hiểu lẫn nhau đó, Chu Lạc cong khóe môi.

Nam Nhã rút cuốn băng ra, là Beyond (*), nàng cầm lấy.

(*) Beyond là ban nhạc rock nổi tiếng của Hồng Kông vào thập niên 80, là một trong những ban tiên phong phát triển phong cách riêng cho dòng nhạc Rock Hồng Kông, trong thế giới nhạc Hoa ngữ vốn chỉ toàn ca sĩ hát Pop.

Chu Lạc vô cùng bất ngờ: “Chị thích Beyond?”

Nam Nhã quay đầu, hàng mi dài khẽ nâng lên: “Ừ.”

Chu Lạc nhướn nhướn đuôi mày, làm điệu bộ phấn khích.

Nam Nhã: “Làm sao?”

Ngữ điệu của Chu Lạc cũng thay đổi: “Tuổi chị mà lại thích Beyond à?”

Nam Nhã: “...”

Chu Lạc nhìn nàng á khẩu không trả lời được, trong lòng đang dắc ý.

Nàng chợt mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Beyond vốn là tuổi tôi nghe, không phải tuổi của cậu mới đúng.”

Chu Lạc: “Tuổi em sao lại không phải? Mấy đứa tuổi em đều nghe cả. Nhưng chẳng mấy ai làm mẹ rồi mà vẫn còn nghe.”

Nam Nhã: “Nghe như có mùi phân biệt ấy nhỉ?”

“Không phải.” Chu Lạc chuyển đề tài “Điều này chứng tỏ chị vẫn còn trẻ.”

Nam Nhã không khỏi bật cười một tiếng, nói: “Cậu xem trước, băng này nhường cậu.”

Cuốn băng đã đặt vào tay cậu, Chu Lạc lại tỏ vẻ đại nhân đại lượng, khách khí nói: “Tặng chị đó. Chị là phụ nữ mà.”

Nam Nhã không nhận, giọng dứt khoát: “Cậu là trẻ con.”

Chu Lạc chỉ cảm thấy đầu ong ong như vừa bị ai đánh trúng một gậy, định nói gì đó vớt vát để chứng minh mình không phải trẻ con, Nam Nhã đã xoay người đi.

Lúc tính tiền, ông chủ thấy cậu chỉ mua mỗi một cuốn băng, vẻ mặt ghét bỏ vênh lên tận trời.

Chu Lạc chán chường thất vọng mà về nhà, đi tới nửa đường thì chợt nghĩ tới Trần Quân, lại cảm thấy may mắn vì ít ra mình cũng cao ráo, còn có thể ra dáng đàn ông mà giúp Nam Nhã mở cửa sổ đón gió. Chứ nếu lùn tịt như Trần Quân thì lại phải kéo ghế ra mà trèo lên, trước mặt Nam Nhã mà nói thì còn giống trẻ con hơn.

Dù cũng thấy hơi tội lỗi với Trần Quân, nhưng sau khi nghĩ thế, tâm trạng Chu Lạc lại khá hơn phần nào.

Cậu đi tắt qua ruộng, vòng qua một cánh đồng ngô xanh rờn, trùng hợp lại trông thấy Từ Nghị đi đằng trước, Từ Nghị là dân buôn, quanh năm bận rộn, vẫn thường phải chạy vào thành phố, lúc này lại xuất hiện ở đây kể cũng hơi kỳ quái, Chu Lạc còn đang nghĩ có nên chạy tới chào hỏi hay không thì từ trong đám ngô đứng đưa lại có một cô gái đi ra.

Chu Lạc chẳng kịp nghĩ ngợi gì nữa, cứ thế nhanh chóng núp vào một bên.

Qua vài giây, cậu thò đầu ra thám thính, thấy cô gái kia vuốt phẳng những nếp nhăn trên váy, chỉnh sửa lại mái tóc mắc đầy lá vụn, rồi chạy bước nhỏ lên bờ ruộng.

Chỉ nhìn bóng lưng thôi Chu Lạc cũng nhận ra đó là Trần Linh, vẫn mặc nguyên bộ váy đồng phục y tá chưa thay ra.

Cậu thiếu niên tròn to hai mắt, mấp máy miệng nhả từng chữ: “Vãi cả chó mèo!”

Chu Lạc bứt cọng cỏ đuôi chó bỏ vào miệng ngậm, ngồi xổm xuống bờ ruộng nhìn lên trời, đột nhiên cong khóe miệng, nở nụ cười.

Không phải người lén lút chim chuột với nhân ngãi nơi hoang vắng, vậy mà lòng cậu lại sáng khoái vô cùng.

Buổi tối lúc ăn cơm, Chu Lạc thuận miệng hỏi một câu: “Từ Nghị hình như không phải lần đầu tiên đánh Nam Nhã nhỉ? Bọn họ trước đây chung sống ra sao?”

Lâm Quế Hương: “Thằng nhóc này, vợ chồng nhà người ta cãi cọ động tay động chân là chuyện bình thường, sao lại nói Từ Nghị đánh nó?”

Chu Lạc nhú mày ra chiều bất mãn.

Lâm Quế Hương: “Từ Nghị tốt tính lại vừa có tiền vừa có sự nghiệp, dáng dấp cũng được, trước đây trong số những đứa theo đuổi Nam Nhã, rất nhiều kẻ làm việc không đàng hoàng, mấy tên đọc sách điều kiện lại chẳng tốt bằng cậu ta, cậu ta là người nổi bật nhất. Qua lại với Nam Nhã nửa năm thì kết hôn. Theo mẹ thấy, con bé Nam Nhã kia mới không xứng lấy làm vợ, đẹp thì đẹp thật, nhưng đẹp quá lại không chịu an phận. Điều kiện tốt như Từ Nghị, tìm một cô vợ ngoan hiền thì khó gì, Nam Nhã từ nhỏ tiếng tăm đã chẳng tốt lành gì, người ta còn nói nó với anh trai nó có...”

Chu Lạc cầm đũa dần mạnh xuống bát: “Đừng có đàm tiếu chuyện nhà người khác.”

Lâm Quế Hương nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Vậy con nói xem trước khi hai đứa nó kết hôn, sao Từ Nghị và Hồ Lập Phàm lại đánh nhau chứ?”

Bố Chu: “Thanh niên trai tráng cứ đánh nhau là các bà lại vẽ chuyện xì xào. Lắm mồm!”

Chu Lạc còn muốn nghe ngóng thêm, lại bị bố Chu cản lại, Lâm Quế Hương cũng không tiếp tục chủ đề này nữa, chuyển sang nói chuyện tiệm tạp hóa Ngũ Kim cách vách định dọn đi, bà mấy ngày nay đang suy tính mở rộng mặt tiền, một nửa phát triển tiệm tạp hóa, nửa còn lại thì nên mở tiệm gì.

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Chu Lạc, cậu lập tức lúng búng nói: “Bà Chu, mở tiệm băng đĩa đi!”

Lâm Quế Hương cân nhắc thấy cũng khả thi, liền nhanh chóng bắt tay vào thực hiện.

3. Chương 2: Tà Xưởng Xám Nở Hoa

Một tuần sau, tiệm băng đĩa khai trương. Hàng xóm láng giềng đều đến góp vui, nhất là đám học sinh cấp hai, cấp ba. Lâm Quế Hương bẩm sinh có máu làm ăn, sớm đã định hướng tập trung đánh vào sở thích của lứa choai choai, từ các nghệ sĩ trong nước cho đến những nhóm nhạc Nhật Bản, Hàn Quốc, Âu Mỹ, bên cạnh đó còn bán cả radio, máy cát-xét đủ các loại cả hàng nhập khẩu lẫn hàng nội địa, thích gì có nấy.

Ngoài cửa lớn của tiệm băng đĩa còn đặt một dàn loa phát nhạc, hết mở “Liên minh mặt trận thất tình”, “Hoa tâm”, “Yêu như thủy triều” lại bật đến các bài hát của Ayumi Hamasaki, SES, Elvis Presley, Westlife, vang khắp con đường dọc bờ sông Thanh Thủy.

Ở cái thời đại chưa có KTV, rạp chiếu bóng, khu vui chơi mà nói, tiệm băng đĩa của Lâm Quế Hương đã trở thành một món ăn tinh thần không thể thiếu của cả thị trấn. Đám học sinh vẫn thường chạy tới đây để cập nhật những bài hát, album mới.

Nam Nhã cũng tới.

Đó là một buổi chiều muộn, dàn phát nhạc ngoài cửa đang mở “Người tình đầu tiên” của Lưu Tiểu Tuệ.

Chu Lạc đang ngồi trong tiệm làm bài tập, tay quay quay cái bút.

Cứ lơ ra một khắc, cậu lại không tự chủ được mà nghĩ đến Nam Nhã. Sức tò mò của cậu về nàng chưa bao giờ giảm nhiệt, càng nghe người ta đàm tiếu về người con gái đó, cậu lại càng muốn biết bộ mặt thật của nàng, nàng tựa như một bóng hình chìm trong màn sương, khiến người ta chẳng thể nhìn rõ. Đường lúc nghĩ ngợi, chợt nghe: “Làm bài ở đây mà không sợ bị phân tâm à?”, Nam Nhã bước vào tiệm.

Chu Lạc ngẩng đầu, chiếc bút rơi khỏi tay: “Chị tới rồi?”

Vừa dứt câu, lại lập tức đổi giọng: “Chị muốn mua gì?”

Nam Nhã: “Máy cát-xét của tôi bị hỏng.”, liếc mắt một vòng, “Tiệm nhà cậu có thợ sửa không?”

“Để em xem cho.” Chu Lạc ngồi sau quầy, chìa tay về phía nàng.

Nam Nhã đi tới, đưa máy cát-xét cho cậu, hơi nghi ngờ: “Cậu biết sửa?”

Chu Lạc: “Ti vi, máy vi tính em cũng sửa được... Máy bị làm sao?”

Nam Nhã đáp: “Thỉnh thoảng bị nhai băng, lúc nào bị thì thường dừng lại để máy nghỉ, nhưng lần này lại bị cuốn thành một nùi.”

Mở nắp máy ra, cuộn băng kẹt bên trong, sợi băng màu nâu bạc bị xoắn chặt vào trục quay, cuốn thành một nùi rối tinh rối mù.

Chu Lạc trước tiên kéo sợi băng ra một đoạn cho bớt vướng, sau đó ấn chặt băng từ, rút mạnh một cái.

“Ấy!” Nam Nhã hơi giật mình.

Cuộn băng từ bật ra ngoài, Chu Lạc ngược mắt liếc nàng một cái.

Nam Nhã: “...”

Chu Lạc nói: “Chị ngồi đi.”

Nam Nhã lấy ghế, ngồi xuống đối diện quầy hàng.

Cuộn băng được lấy ra rồi, sợi băng vẫn còn mắc bên trong, Chu Lạc bật đèn bàn, gỡ băng, lúc tập trung theo thói quen khẽ cau mày. Nam Nhã ngồi trong quầy, mắt dõi theo tay cậu, hơi thở của cả hai đều rất nhẹ.

“Ồ?” Chu Lạc chợt lên tiếng, “Tới bài chị thích rồi.”

Nam Nhã lấy làm khó hiểu, ngược mắt nhìn cậu, cậu thiếu niên nhú mày sửa máy móc. Tiếng nhạc trong tiệm chợt ngừng bật, một giây sau, đoạn nhạc dạo của “Năm tháng huy hoàng” vang lên.

(*) Bài hát của Beyond

Nam Nhã ngẩn người, khẽ cười.

Luồng sáng đèn bàn rất nóng, dần dần hun trên làn da.

Chu Lạc biết Nam Nhã cách mình rất gần, lúc đầu còn gắng tập trung, sau lại chịu không nổi mà phân tâm, vừa ngược lên đã thấy Nam Nhã gần ngay trước mắt, gương mặt tươi tắn như trái đào mới rửa.

Nàng dường như nhận thấy điều gì, nâng mắt nhìn lên, Chu Lạc nhanh chóng chớp mi liếc xuống.

Tĩnh táo lại, cậu lại nghĩ tới chuyện mình chứng kiến trong ruộng ngô, đắn đo hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói ra. Thay vào đó, hỏi: “Nam Nhã này...”

Nam Nhã lần thứ hai nâng mắt, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt căng thẳng một cách khó hiểu của Chu Lạc, cậu cuống quýt: “... Chị Nam Nhã?”

“Chị Nam Nhã.” Chu Lạc nói, “Gần đây chị có ổn không?”

Nam Nhã sửng sốt: “Sao lại hỏi vậy?”

Chu Lạc gãi đầu: “Tại gần đây nhà chị xảy ra hơi nhiều chuyện.”

Nam Nhã nghiêng đầu, hỏi lại: “Cậu thấy tôi có ổn hay không?”

Tim Chu Lạc thành thịch va mạnh vào lồng ngực, đối mắt với đôi con ngươi hoa đào kia nửa giây, nhanh chóng đáp: “Ổn.”

Nói xong lập tức cúi xuống, vùi đầu vào việc chính.

Sợi băng được lấy ra thuận lợi, Chu Lạc đưa cuộn băng cho nàng, nói: “Chị cuộn lại băng đi, em xem máy một chút.”

Nam Nhã chăm chú nghe theo, ngón tay cắm vào lõi bánh răng, cuộn hồi lâu mới được một đoạn ngắn.

Chu Lạc suýt phì cười ra tiếng, lại cố nín xuống, không ngừng chà chà mũi.

Nam Nhã ngẩng đầu nhìn cậu.

Chu Lạc cầm lấy bút chì quơ quơ trước mặt nàng, khoe miệng ngoác rộng hơn: “Dùng cái này này.”

Cậu lấy lại cuộn băng, cắm bút vào lõi bánh răng rồi cuộn, sợi băng nhanh chóng được cuộn lại.

“Phì.” Cậu cười tiếp.

Nam Nhã: “...”

Nam Nhã nhận lấy cái bút và cuộn băng, lúc này đã có thể nhanh tay cuộn chắc sợi băng.

Chu Lạc hí hoáy vài cái đã mở được cái máy ra kiểm tra.

Nam Nhã ghé mắt vào chốc lát, hỏi: “Tiệm cậu có băng của các ban nhạc nước ngoài không?”

“Có chứ, chị hỏi của ai?”

“The Beatles, The Rolling Stones, Jackson hay Elvis Presley đều được.” Nam Nhã bình bình nói.

Chu Lạc ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, giống như đang nhìn một sinh vật từ trên trời rơi xuống.

“Sao thế?”

“Chị thích Rock and Roll?” Chu Lạc nói câu này, mỗi chữ đều thể hiện rõ vẻ không tin nổi.

“Lại định phát biểu gì nào? Chỉ những người còn độc thân mới được thích?” Nàng hỏi ngược lại.

“Chỉ hơi bắt ngờ thôi. Chị...nhìn sao cũng không giống người thích nghe kiểu nhạc đó.” Nào phải chỉ hơi bắt ngờ thôi đâu, nếu như trong đầu Chu Lạc mà có một Tiểu Chu Lạc, Tiểu Chu Lạc kia hẳn là đã há hốc đến độ rớt cằm rồi ấy chứ.

Nàng đứng trước kệ hàng, cười nhạt một cái, hỏi: “Tôi đây liệu có nên thay đổi lại bản thân để nhìn cho giống không?”

“Không cần đâu.” Chu Lạc nói, “Coi như em chưa nói gì đi.”

“Vậy được.” Không ngờ nàng lại hòa theo cậu nói đùa, “Cậu cũng đừng nói cho người khác biết.”

Chu Lạc khẽ nở nụ cười, lại hỏi: “Chị còn thích gì nữa?”

Nam Nhã: “Nhiều lắm, Rolling Stones này, cả MJ, Eagle nữa...”

Giống cậu.

Chu Lạc chậm rãi cúi đầu, nhú nhú mi, lại không một tiếng động ngoác miệng làm bộ kêu “oa oa”.

Chu Lạc sửa đến giữa chừng lại nổi lòng, giương mắt lên nhìn Nam Nhã, nàng đang chọn băng từ, cậu đảo mắt nghĩ ngợi, rồi lấp lại từng món linh kiện, trả máy trở về nguyên trạng.

“Xong rồi, sau này có vấn đề gì cứ tới tìm em.”

“Cảm ơn.” Nam Nhã nhận lại máy cát-xét, định lấy ví ra trả tiền.

“Khỏi đi, chuyện nhỏ thôi.”

Nam Nhã cũng không miễn cưỡng, mua thêm vài cuốn băng.

Nam Nhã đi rồi, Chu Lạc tựa vào ghế quay bút, vừa nghĩ đến chuyện sau này nàng sẽ thường xuyên đem máy cát-xét đến tìm cậu, cậu không kìm được mà cười tươi rói.

Nhưng sự tình cũng không phát triển theo hướng mà Chu Lạc trù tính, Nam Nhã không còn đem máy cát-xét tới tìm cậu sửa thêm lần nào nữa. Điều này khiến Chu Lạc lâm vào khó hiểu, lại mơ hồ cảm thấy buồn bực. Mà ý thức được nỗi buồn bực này rồi, lại khiến cậu càng buồn bực hơn.

Một tháng trước kỳ thi, Chu Lạc đến thư viện ôn tập, Trương Thanh Lý và Trần Quân cũng bám đuôi góp vui.

Trên đường đi, Trần Quân nói với Chu Lạc: “Tao hỏi bố rồi, Hồ Lập Phàm ba tháng trước bị viêm mũi nghiêm trọng, sau đó không ngửi được mùi gì nữa.”

Chu Lạc có chút bất ngờ: “Chưa từng nghe nói.”

Trần Quân nói: “Không phải bệnh gì nặng nên chỉ có bác sĩ với người thân biết thôi, người ngoài sao nghe thấy được.”

Trương Thanh Lý sán lại, hỏi: “Này, trong trấn đang bàn tán chuyện mảnh vải hoa ám tà gì đấy, là thật hay giả vậy?”

Trần Quân nói: “Là thật. Hồ Lập Phàm cầm trong tay một mảnh vải hoa còn mới, đều đã hỏi hết các tiệm quần áo, may mặc, chăn ga gối đệm trong trấn rồi, chẳng ai nhận ra mảnh vải đó cả.”

Chu Lạc hỏi: “Giờ vẫn nhận định là tai nạn ngoài ý muốn à?”

Trần Quân nói: “Ừ. Anh ta chết đêm đó, cũng không hẹn hò gì với bạn bè thân thiết, tử vong trong khoảng thời gian mà tất cả mọi người đều có chứng cứ ngoại phạm. Khả năng cao là tai nạn ngoài ý muốn.”

Cả ba nhanh chóng đến nơi, đề tài này bèn gác lại.

Đến trưa, Chu Lạc làm xong ba bộ đề thi, Trương Thanh Lý thì một đề cũng chưa xong, mà Trần Quân lại càng khỏi phải nói, chỉ cầm đầu vào đọc truyện tranh.

Trương Thanh Lý thán phục: “Cậu thần sầu thật đấy.”

Chu Lạc cau mày, không hài lòng lắm: “Chắc phải mua bộ đề trắc nghiệm dấu đỏ thôi, mấy đề này đơn giản quá, uống cả thời gian.”

“Vâng vâng vâng, cậu thì giỏi rồi. Thế này mà đơn giản, vậy bọn tôi khỏi sống luôn cho xong.”

Giọng cô bạn chưa xót, Chu Lạc cũng chẳng buồn để tâm.

Trương Thanh Lý thấy cậu cúi đầu xem lại bài không nói lời nào, vội thu lại tâm tình, nói: “Đừng làm bài nữa, đang ở thư viện, nhân tiện đi xem sách đi.”

Chu Lạc không hứng thú: “Toàn mấy cuốn ”Văn nghệ Trung Hoa” (*), có gì đáng xem?”

(*) Nguyên văn là (Cổ sự hội), một nguyệt san chuyên đăng truyện ở Trung Quốc, khá giống với báo Văn nghệ bên mình.

Trương Thanh Lý: “Có một phòng đọc của các khóa trước, sách trong đó đều do học sinh cũ đem chính những cuốn họ thích đến quyên góp, nhiều cuốn rất được đấy. Phải không Trần Quân?”

Trần Quân ngẩng đầu: “Lúc đi ngang qua, tao còn thấy một quyển bách khoa toàn thư tiếng Anh cơ.”

Chu Lạc dọn mớ giấy tờ lại: “Đi thôi.”

Quyển sách ấy đã có người mượn.

Chu Lạc dạo một vòng trước kệ sách, vô tình liếc thấy một cuốn tập rất mỏng, Chu Lạc rút ra xem, tiêu đề “Tập thơ”.

Mở tập thơ ỏ vàng ra, đọc qua lời mở đầu, thấy giới thiệu là một tập thơ của các tác giả người nước ngoài ít nổi danh, lại lật thêm trang nữa, chợt thấy...

“Nam Nhã 1993”.

Thật là trùng hợp!

Chu Lạc chợt dạ quay đầu ngó xung quanh, Trương Thanh Lý và Trần Quân đang đọc sách bên kia, không chú ý đến cậu.

Chu Lạc thuận tay giở ra một trang, nhất thời giật nảy mình.

Trước khi đem xuống, em muốn vắt kiệt chàng.

Cậu thiếu niên vừa kinh ngạc, vừa căng thẳng, lại hiếu kỳ, hưng phấn, ánh mắt nhanh chóng lướt tiếp xuống.

Mở ra nào, chàng ra lệnh, mở ra...rồi sâu hơn,

Chàng ngằm tiến công, thúc mạnh.

Ấm ướt, tựa nụ hôn si dại

Nhục dục trập trùng, em lạc đỉnh thiên thai.

Ngoài cửa sổ tiếng ve dậy trời, Chu Lạc như phát sốt, bỗng nghe sau lưng có tiếng động, vội vàng hoảng hốt đóng tập thơ lại, rút quyển sách khác ra đề lên.

“Mặt cậu sao đỏ vậy?” Trương Thanh Lý cảm thấy kỳ quái, “Tai cũng đỏ rực luôn.”

“Nóng.” Chu Lạc siết chặt quyển sách kia, phát phát cổ áo phồng quạt người, “Tiết trời đúng là quái quỷ.”

Ông trời không đừng bị mắng oan.

“Ừ, quái quỷ thật.” Trương Thanh Lý hòa theo, “Đã cuối tháng chín rồi mà sao vẫn nóng thế không biết.”

“Cuối thu thường nắng gắt mà.” Trần Quân nói, “Qua trung tuần tháng mười trời sẽ dịu đi thôi.”

Chu Lạc như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, chẳng có tâm tư tán gẫu, giả bộ như đang tìm một đầu sách khác. Một mặt muốn xem xem tập thơ này rốt cuộc là thứ quái quỷ gì, một mặt lại tiếc nuối vì hôm nay không mang theo cặp để mượn sách về.

Trương Thanh Lý và Trần Quân đều đang ở đây, Chu Lạc không muốn để bọn họ biết. Định lần sau một mình quay lại, lại sợ giữa chừng bị người khác mượn mất, bèn tìm mấy quyển sách nhằm chán nhất thư viện dồn vào một góc làm hỏa mù, đem tập thơ nhỏ nhút tọt nhút lui vào giữa cho đến khi không nhìn ra mới thôi.

Chu Lạc chẳng có khẩu vị gì nên bữa trưa chỉ ăn qua loa vài miếng rồi bỏ lên tầng. Bố Chu cho là cậu gặp phải đề khó nên cũng không hỏi han gì.

Chu Lạc nằm trên chiếu, nhìn cái quạt trần quay vù vù trên đầu, nghĩ đến những câu thơ đậm dục phóng túng trong tập thơ ỏ vàng.

Nam Nhã ơi là Nam Nhã.

Nàng sao lại đọc cái thể loại thơ ấy? Nàng còn có bao nhiêu bộ mặt không ai biết nữa chứ?

Cậu thiếu niên cả người khô nóng khó chịu, giống như con cá trong chảo dầu, lật qua lật lại đến mười bận trên giường mà vẫn không ngủ được, bèn đẩy cửa sổ ra nhìn, bên ngoài trời nắng như đổ lửa. Chu Lạc qua quýt mặc quần áo, qua cửa sổ nhảy ra sân thượng, lại thêm vài ba bước chạy xuống cầu thang.

Chu Lạc, giữa cái nóng hừng hực, đến tiệm tạp hóa ăn chừng bốn que kem đậu xanh, trong đầu suy nghĩ xem nên lấy cớ gì để đến tiệm của Nam Nhã ở cuối đường.

Không nghĩ đến lại nghe được một tin tức quan trọng, mấy ngày trước khi cậu đi học, Nam Nhã tới cửa hàng của Lâm Quế Hương mua một cái máy cát-xét mới, nói là cái máy cũ sau khi sửa xong thì lại hỏng, nàng dứt khoát đổi cái khác luôn.

Lúc Lâm Quế Hương kể vậy, Chu Lạc phải nhẩn nhịn lắm mới đề xuống được cơn xúc động của mình, ghen đến không thốt được câu nào.

Trong tiệm tạp hóa, một đám chị em bạn dì đang cùng ăn dưa, tán gẫu hết chuyện này sang chuyện khác, từ kiểu tóc của ai đẹp đến quần áo ai hợp thời, nói một hồi chẳng biết sao lại dẫn ra tranh chấp.

Trần Linh ghét bỏ chê bai trang phục của bà chủ tiệm gạo A Xuân nhìn xấu, A Xuân đỏ mặt tía tai: “Tôi với cô khác nhau, ngày ngày tôi chỉ nghĩ đến làm sao để sống yên ổn, hơi đâu để tâm chuyện quần quần áo áo, cũng chẳng phải lên đài hát hí khúc, ăn diện cho ai xem?”

Trần Linh phản pháo: “Ồ, ý là nguyện làm một thiếu phụ luống tuổi đấy hả? Đúng là có lên đài cũng chẳng ai thèm xem, nếu không ông chồng nhà bà đã không ngày ngày nhìn chăm chăm Nam Nhã, lúc nào cũng nghĩ cách vòng qua tiệm cô ta!”

Không yên ổn nổi mà!

Chu Lạc đứng dậy bỏ ra ngoài.

Trời giữa trưa như muốn thiêu sống người ta, Chu Lạc đầy một bụng tức giận, lại không muốn về nhà, bèn đi tìm Trần Quân, rủ cậu ta ra con suối sau núi bơi.

Lúc đầu chỉ định đi hai người, rốt cuộc lúc đi qua ngõ hẻm thì gặp mấy đứa bạn học, í ới một hồi, thành ra phải đến hơn chục mống.

Mấy cậu thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi ầm ĩ nô đùa, chửi mắng, cởi quần áo chỉ để lại mỗi quần đùi, tay khua qua khua lại như bánh chèo, nhào vào dòng nước.

Trương Thanh Lý, Khương Bằng Bằng và vài cô nữ sinh cũng đến. Có con gái gia nhập, không khí trong núi tràn ngập hơi thở mập mờ. Nam sinh mình trần như nhộng, nữ sinh áo ngắn quần soóc mỏng manh dính sát trên người, dưới làn nước suối trong vắt toàn là những cơ thể trẻ măng.

Ngây thơ, khơi gợi, nguy hiểm.

Chỉ có mình Chu Lạc là tỉnh táo.

Dường như kể từ khi quen Nam Nhã, cậu trở nên trưởng thành, chín chắn, tách hẳn khỏi đám trẻ mới lớn phơi phới mà u mê.

Cậu lấy tư thái của một người trưởng thành nhìn đám bạn học của mình, giống như nhìn một bầy thú nhỏ đang đến kỳ động dục. Cậu ngửi được mùi hormone phảng phất trong không khí, nhưng không tìm thấy trong đó mùi nào đúng vị của cậu.

Chỉ có mùi vị của tấm thân ẩn trong tà xường xám nở hoa kia.

Đám học sinh nam nữ mượn cơ hội chơi đùa mà đụng chạm, ve vuốt cơ thể nhau; cậu lại chỉ cảm thấy tê nhạt, chán ngắt, phiền não mà nghĩ đáng ra lúc đầu không nên gọi Trần Quân, đi một mình là tốt nhất. Giờ trong đầu cậu chỉ có hình bóng của người nọ.

Cậu tránh xa khỏi đám bạn, tới một khúc suối khác.

Cậu leo ra phía sau một tảng đá bên suối, lúi từ một cái hòm tự nhiên trên tảng đá ra một gói thuốc lá và bao diêm. Đây là đồ cậu lén đem từ tiệm tạp hóa tới giấu ở nơi này, bắt đầu từ hồi học cấp hai, cậu vẫn thường chạy ra đây hút thuốc, thỏa mãn khát vọng phản nghịch tuổi mới lớn.

Khát vọng ấy chưa từng mạnh mẽ như lúc này.

Chu Lạc chỉ mặc một cái quần đùi, nửa nằm nửa ngồi nuốt mây nhả khói trên tảng đá, chợt nghe thấy tiếng chân ướt giẫm bành bịch trên tảng đá, một giây sau, Trương Thanh Lý xuất hiện trong tầm mắt, tóc và quần áo đều nhỏ nước, hai mắt nhìn cậu chòng chọc không chớp.

Chu Lạc chậm rãi thở ra một ngụm khói, qua làn khói trắng xám, cậu chẳng e dè gì mà mặt không đổi sắc quét mắt nhìn Trương Thanh Lý một lượt. Áo phong trắng, quần soóc mỏng mờ đục dán chặt lên thân thể thiếu nữ, trẻ trung, gầy gò, bầu ngực cũng chỉ như trái non mùa hè mới nhú trên cây.

Trương Thanh Lý mặt lúc đỏ lúc trắng, run rẩy chậm chạp quỳ bên cạnh cậu, cúi xuống ôm lấy nửa thân trên để trần của cậu. Điều thuốc trên tay Chu Lạc hơi khựng lại một chút, hỏi: “Làm gì thế?”

Trương Thanh Lý không biết trả lời sao, qua một lúc, thấy cậu không đẩy mình ra mới rụt rè hỏi: “Cậu không muốn làm gì sao?”

Câu này khiến Chu Lạc thấy khó ỉ.

Cậu không muốn làm gì sao?

Muốn chứ, cậu muốn làm với Nam Nhã.

Chu Lạc thò tay vào trong quần cô bạn, sờ thẳng đến trọng điểm.

“Á!” Trương Thanh Lý cả kinh hô một tiếng, khuôn mặt như bị lửa nung áp sát lên cổ cậu.

Chu Lạc vậy mà lại bị tiếng kêu của cô bạn làm giật mình, sau khi tỉnh táo lại, suy tư nửa khắc, hỏi: “Đây là chỗ trong sách vẽ?”

Trương Thanh Lý xấu hổ đến mức không sao lên tiếng được, tứ chi bám trên người cậu chờ cậu tiếp tục. Cậu lại thu tay về, đẩy cô bạn ra.

Trương Thanh Lý ngây phỗng, chưa kịp hoàn hồn lại, Chu Lạc đã đứng dậy, cầm chiếc áo phong ướt nhẹp, bỏ đi.

Chu Lạc ngâm mình trong nước chốc lát rồi chui lên mặt nước. Gió núi thổi qua, cậu tỉnh táo lại.

Cậu phiền muộn nghĩ đáng ra không nên thò tay vào trong quần Trương Thanh Lý, dù chỉ để mô phỏng lại cũng không được; càng khổ sở hơn là, dù là trực tiếp tự tay chạm vào nơi riêng tư của nữ sinh, vậy mà cảm giác lại không sao mất hồn được bằng một phần vạn khi mơ tưởng về Nam Nhã.

Chu Lạc ảo não khôn cùng, cảm thấy mình như lạc vào một cái bẫy đầy bí ẩn.

Hóc búa hơn cả đề vật lý khó nhằn nhất, Nam Nhã là một bài toán không có lời giải.

Đương lúc nghĩ ngợi, khúc suối bên kia vọng lại tiếng Trần Quân kêu thảm thiết. Cậu ta va phải một tảng đá ngầm, trên đùi bị quệt thành một vết thương lớn máu chảy ròng ròng. Chu Lạc đặt cậu ta lên lưng, nhanh chóng công xuống bệnh viện dưới núi.

Bác sĩ băng bó cho Trần Quân, Chu Lạc đi tính tiền. Chưa ra tới quầy thanh toán, xa xa đã thấy bóng xường xám tím nhạt, Chu Lạc lập tức chạy tới ô cửa, hỏi nhân viên trực quầy: “Chị Nam Nhã sao lại đến bệnh viện? Đổ bệnh ả?”

“Không phải, thím Hồ Tú xuất viện.”

Chu Lạc đưa hóa đơn tới, nói: “Trần Quân bị thương, bọn em không đem theo tiền, phiền chị đưa hóa đơn cho bác sĩ Giang ạ!”

Nhân viên trực quầy biết Trần Quân là em vợ của chủ nhiệm Giang, vui vẻ tiếp nhận.

Chu Lạc đuổi theo Nam Nhã, tìm loanh quanh khắp tầng một hồi, tình cờ lại thấy nàng từ một phòng bệnh đi ra. Chu Lạc chạy đến phòng bệnh đó, thấy thím Hồ Tú đã thay xong quần áo bệnh nhân, chuẩn bị rời đi. Lại thấy Nam Nhã tới trước lối thoát hiểm, đẩy cửa đi ra.

Ra đó làm gì?

Ghé mắt qua cánh cửa khép hờ, Chu Lạc nhìn thấy gương mặt nam tính điển trai của Lâm Phương Lộ, người đầu tiên trong trấn học đại học, năm đó vào học viện cảnh sát, năm tháng thoi đưa, Chu Lạc vậy mà không biết anh ta đã về.

“Mình hiện đang làm việc cùng bố Trần Quân. Nếu cần giúp gì, cậu cứ nói với mình, bạn học cũ với nhau, đừng khách khí.”

Chu Lạc ở ngoài cửa nghe câu này, ngửi thấy rất rõ mùi ân cần nồng nặc trong giọng điệu, không gian cũng tà! Anh có biết Nam Nhã đã kết hôn rồi không hả! Ai cho anh ở đây dụ dỗ vợ người ta!

Lúc này, cậu quên luôn mất rằng chuyện Nam Nhã đã có chồng cậu vốn cũng đâu coi là cái thá gì.

Nam Nhã nói: “Cảm ơn. Nhưng mà, cho tới nay mình cũng chưa từng gặp phải chuyện gì không tự giải quyết được.”

Tâm trạng Chu Lạc vèo cái giãn ra, khóe môi nhếch lên một cái.

Lâm Phương Lộ nói: “Vậy thì tốt. Đúng rồi, lão Trần có nhờ mình nói hộ, thật ngại quá. Lần trước bên mình tìm Từ Nghị, hỏi xem đêm đó lúc Hồ Lập Phàm chết, anh ta ở đâu, anh ta nói là ở nhà.”

“Anh ấy đúng là ở nhà.” Nam Nhã đáp, “Mẹ anh ấy từ thành phố xuống thăm Uyển Loan, cả đêm đó nhà mình đều ở cùng nhau.”

Lâm Phương Lộ nói: “Phải, bên mình đã xác minh, không có vấn đề gì. Nhưng, theo thông lệ thì tất cả những người có liên quan với Hồ Lập Phàm đều phải hỏi, ngay cả cậu cũng phải hỏi, nhưng Từ Nghị vừa nghe đến tên Hồ Lập Phàm là mặt biến sắc, lão Trần sợ hai người các cậu lại gây gổ với nhau.”

Nam Nhã đáp: “Không có đánh nhau. Ngày đó thẩm vấn xong anh ấy quay về thì trong nhà có khách.”

Chính là hôm Chu Lạc ăn cơm chùa, nghe Nam Nhã lần thứ hai đề cập đến, trong lòng cậu không khỏi lại cảm thấy vinh quang.

Nam Nhã nói: “Mình đi trước đây, dì còn đang đợi.”

Chu Lạc cả kinh, dáo dác nhìn xung quanh tìm chỗ nấp, lại nghe Lâm Phương Lộ nói: “Cậu tốt tính thật. Bà ta đối với cậu cay nghiệt như thế, vậy mà cậu vẫn đúng mực hiếu thảo. Mình nhớ hồi đi học, bà ta đánh cậu suốt. Còn nói bố cậu chết là... Coi như mình chưa nói gì đi.”

Nam Nhã nói: “Mình nhớ khi đó còn nói với cậu, cái chết của bố mình thật kỳ quặc, tối vậy rồi còn mặc áo đơn chạy ra đồng tuyết nằm, làm vợ sao lại chẳng hay biết gì?” Nàng ngừng một chút, chột cười nhạt, “Nhưng khi đó còn quá nhỏ, suy nghĩ tương đối ngây thơ.”

Chu Lạc nghiêng đầu nhìn qua khe cửa, Lâm Phương Lộ nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc như đang suy tư điều gì.

Chu Lạc còn muốn nghe tiếp xem họ nói gì, đảo mắt lại thấy có y tá đang nhìn về phía mình, cậu sợ thu hút người ta qua đây nhìn thấy, truyền ra ngoài lại biến thành Nam Nhã lén lút gấp mặt riêng tư với đàn ông. Cậu không muốn gây phiền phức cho Nam Nhã, đành vội vàng chuẩn đi.

Đi được một quãng, vừa nghĩ tới Nam Nhã và Lâm Phương Lộ là bạn học cũ cùng nhau ôn chuyện, cậu lại thấy khó chịu. Bèn giả giọng con gái, the thé gọi: “Chị Hồ Tú...”

Nghe tiếng, Nam Nhã rất nhanh từ sau cửa thoát hiểm bên kia trở vào, hướng đến phòng bệnh. Cậu lúc này mới nở nụ cười, đắc ý bừng bừng rời đi.

Dù trước khi thi quây phá mất nửa ngày, nhưng đối với Chu Lạc không có ảnh hưởng, bài kiểm tra của cậu vẫn được phát huy tốt như mọi lần.

Sau bài sát hạch là kỳ nghỉ xả hơi, Chu Lạc rốt cuộc cũng có thời gian để lục lại đầu óc những tin tức cậu từng nghe về Nam Nhã.

Mẹ Nam Nhã là thành phần trí thức, vừa xinh đẹp lại vừa có khí chất, ham đọc sách, đặc biệt là các tác phẩm văn học thi ca. Năm đó về quê chơi thì lọt vào mắt bố Nam Nhã, bà muốn quay lại thành phố, chẳng biết thế nào đến một tối nọ lại uống say, có con, kết quả là ở lại trần Thanh Thủy. Mẹ Nam Nhã thích đọc thơ, lại say mê may quần áo, tài nghệ có tiếng ở trần Thanh Thủy, bà nói tay nghề may xường xám của bà là chân truyền của bà ngoại từ thời Dân quốc. Trong trần chẳng ai tin, nhiều người còn cho rằng kiểu may ấy là suy đồi phong hóa mà dè bủ.

Bố Nam Nhã là một con ma men chính hiệu, cứ say rượu là lại đánh người, đánh vợ thôi thì chưa nói, ngay cả Nam Nhã còn bé tí cũng không tha. Một lần sau khi bị hành hạ, mẹ Nam Nhã tự sát. Ông bố nhanh chóng lập gia đình mới với Hồ Tú và con trai riêng của bà ta. Nhưng được mấy năm, bố Nam Nhã chết cồng trong tuyết, khi đó Nam Nhã đang học cấp ba.

Nam Nhã giống mẹ, có niềm yêu thích đặc biệt với văn học nghệ thuật, năm đó thành tích học tập rất tốt, mọi người đều cho rằng nàng sẽ là người đầu tiên của trần học đại học. Nhưng bao nhiêu của nả của bố Nam Nhã Hồ Tú đều giữ hết, không cho Nam Nhã các nào làm phí báo danh, Nam Nhã đành bỏ học. Khi đó thậm chí còn có người nói, Hồ Tú muốn giữ Nam Nhã lại là để gả nàng cho phường lưu manh vô học.

Trước đây Chu Lạc chẳng bao giờ để tâm mấy chuyện này, giờ động đến, lại phát hiện ra trong trí nhớ của mình chứa đựng rất nhiều chuyện về nàng, cảm giác này thực sự là vi diệu.

Chu Lạc nằm trên chiếu, nhìn cái quạt trần quay vù vù trên đầu, nhớ đến Nam Nhã mặc xường xám, trong lòng không khỏi ngứa ngáy.

Cậu lúc này muốn gặp Nam Nhã phát điên lên được, lại không biết lấy cớ gì để đi, cũng không thể chạy vào tiệm của nàng nói muốn mua xường xám được. Không nhìn thấy nàng cũng không sao, chỉ cần nghe chỉ cần nghe chuyện về nàng thôi là được, dù cho toàn là ba cái chuyện nhăng cuội.

Nghĩ vậy, Chu Lạc bật dậy nhảy khỏi giường, chạy tới tiệm tạp hóa. Suốt cả quãng đường, Chu Lạc nghĩ đến mình vậy mà lại hăng hái đội cả một trời nắng gắt đi hóng chuyện cái đám phụ nữ lấm mồm kia, không khỏi thầm mừng mình là bụng đói ăn quàng.

Xót dạ ở chỗ, ngay cả chút hi vọng nhỏ nhoi này, ông trời cũng không thỏa mãn.

Hội bà tám hôm nay không có ở tiệm tạp hóa, Chu Lạc chạy một chuyến trắng tay, thất vọng hết sức.

Lâm Quế Hương thấy lạ: “Sao lại chạy đến đây lúc này?”

Chu Lạc chán nản mở tủ lạnh, nói: “Nóng, đến ăn kem.”

“Chạy từ nhà ra đây để ăn kem?” Lâm Quế Hương càng cảm thấy khó hiểu, “Học bài đến lú lẫn rồi à, tủ lạnh trong nhà cũng có mà.”

“Ăn hết rồi.” Chu Lạc trả lời đại để ứng phó, thầm nghĩ chút nữa về phải đem kem trong nhà ăn sạch thôi.

Lâm Quế Hương kinh ngạc: “Hôm trước mẹ đem về những hai mươi que cơ mà, ăn hết sạch rồi á?”

Chu Lạc: “...”

Chu Lạc hít một hơi: “Có mấy đứa cùng lớp đến chơi.”

Lâm Quế Hương lúc này mới thôi.

Chu Lạc chán đến cả người bải hoải, quyết định về nhà tiêu diệt đồng kem que, chợt thấy Lâm Quế Hương xách từ sau quầy ra một cái túi nylon màu đen, bực bội oán thán: “Đã bảo là hôm nay hàng về, vậy mà cũng không biết đường tự tới mà lấy.”

“Ai cơ?”

“Cái con bé họ Nam kia chứ ai?”

“Hàng gì vậy?”

“Mua sỉ hạt cườm với dây dợ gì đó, hầy, mấy thứ làm quần áo ấy mà.”

Chu Lạc đứng vụt dậy: “Đúng lúc con đang định qua chỗ đứa bạn, tiện để con mang đi cho.”

“Giữa trưa còn chạy ra đường! Đừng có chơi bóng rổ đấy, cẩn thận cảm nắng.”

“Không phải chơi bóng rổ, đi đánh điện tử.” Chu Lạc lấy cái túi từ tay bà khoác lên vai, lúc đi ra cửa còn thuận tiện khom người lượm hai quả quýt trên sạp.

“Chỉ biết ăn sạp tiệm mẹ mày thôi.” Lâm Quế Hương tét mông cậu mắng, trong lòng lại rất lấy làm kiêu ngạo.

Bà kiếp trước hẳn là ăn ở phúc đức, kiếp này mới sinh ra được một đứa con trai đáng tự hào thế này, đáng gấp hơn người đã đành, việc học tập cũng chưa bao giờ khiến gia đình phải phiền lòng. Nhờ vậy mà Lâm Quế Hương có thể yên tâm dồn hết tâm trí vào việc làm ăn ở trấn.

Mấy năm nay trong trấn mở quán “In tơ nét” gì đó, bày mấy cái màn hình nhỏ nhỏ gọi là máy vi tính, nghe bảo là một thứ tai họa biến học sinh ngoan thành đứa hư hỏng, cứ cắm đầu vào đó chơi điện tử là không dứt ra được, thành tích xuống dốc không phanh cũng không thèm quay đầu. Lâm Quế Hương lo lắng, rất sợ một ngày nào đó đứa con trai quý báu của mình cũng bị hút vào.

Chu Lạc đúng là đã tới đó một lần, Lâm Quế Hương nghe mẹ Trần Quân nói mà phát hoảng, tiệm tạp hóa cũng chẳng màng đến, phóng đến “In tơ nét” định tóm Chu Lạc về.

Kết quả, nửa đường gặp Chu Lạc đang về nhà, bảo là thứ đó cũng thú vị, nhưng chẳng thích lắm.

Khi ấy Lâm Quế Hương còn chưa tin, nửa năm rồi một năm trôi qua, Chu Lạc tuy thỉnh thoảng có tới chơi một chút, nhưng chưa từng sa đoạ, rất có chừng mực, Lâm Quế Hương cuối cùng cũng thả lỏng tinh thần.

...

Chu Lạc bước chân thoăn thoắt, một tay cầm túi hàng lớn màu đen, một tay cầm hai quả quýt, đi tới cửa tiệm bán quần áo của Nam Nhã, lại trông thấy một người đàn ông ở trong tiệm, cười cười sờ cánh tay để trần của Nam Nhã.

Chu Lạc không kịp nghĩ ngợi tránh luôn sang một bên, cậu nhìn nhầm sao? Anh rể của Trần Quân, bác sĩ Giang? Giang chủ nhiệm?

Quả nhiên là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Chu Lạc tức giận cười lạnh.

Cậu tức giận vì tay Giang Trí kia ra vẻ đạo mạo, lại ầm ỨC nàng Nam Nhã này trên hoa ghẹo nguyệt. Nghĩ đến đây lại nhớ ra, làm gì tới phiên cậu tức giận, người ta có phải vợ cậu đâu. Ý nghĩa này bỗng dưng Chu Lạc giật mình, vừa ưỡn oải lại vừa nhụt chí, nhưng mà ngấm lại, khoan đã nào, cậu bất bình thay Từ Nghị cũng được sao. Vậy là lại quang minh chính đại nổi giận. Suy nghĩ thoát chuyển một cái, cũng không đúng, Từ Nghị còn chui vào ruộng ngô đan dứ với Trần Linh cơ mà, hẳn ta cũng đâu có tốt đẹp gì.

Chỉ trong mấy giây, trong lòng Chu Lạc đã xoay chuyển trăm ngàn ý nghĩ, lộn tưng phèo. Đám người lớn này đang đùa cái quỷ gì vậy, thiếu niên là cậu thật không sao hiểu nổi!

Lại nói, bây giờ cậu cũng chẳng phải né đi làm gì.

Cậu ngẩng cao đầu, đường đường chính chính tiến vào. Vừa lúc Giang Trí đang mặt mũi tươi rói ra khỏi tiệm, thấy Chu Lạc còn nhiệt tình cất tiếng chào.

Chu Lạc đáp một câu lấy lệ, nhìn về phía Nam Nhã, người đang tỏ ra hết sức bình thản, không hoảng không gấp, không có vẻ gì như vừa làm chuyện trái với lương tâm.

Nam Nhã thấy Chu Lạc vào cửa, có chút bất ngờ, lại liếc thấy cái túi đen trong tay cậu, nhanh chóng hiểu ra, nói xin lỗi: “Mấy ngày nay trong tiệm bận rộn, tôi quên mất. Làm phiền cậu phải đi chuyển này rồi.”

“Đi có mấy bước, phiền gì đâu... Để chỗ nào ạ?”

“Cứ để tôi.”

Chu Lạc cảm nhận ngón tay của nàng thoảng chạm vào tay mình một cái, nhiệt độ của cô gái lạnh lạnh, lại châm lên một ngọn lửa vô danh, rạo rực.

Cậu nhìn chằm chằm khuôn mặt của nàng, cố phân biệt xem nàng là cố ý hay vô tình, nàng đã xoay người đi cất hàng, nói: “Không phải cậu đang học cuối cấp sao? Thời gian là vàng bạc đó.”

Chu Lạc sững sốt, cả mừng: “Chị biết em học cuối cấp à?”

Nam Nhã nói: “Mẹ cậu nói thành tích của cậu rất tốt, đứng đầu cả trấn, cách người đứng thứ hai những hơn một trăm điểm.”

Chu Lạc khúc khích một tiếng: “Mẹ em là chúa buôn dưa đó, gặp ai cũng khoe quá lên.”

Nam Nhã hỏi: “Chuyện đứng nhất là nói quá sao?”

Chu Lạc ngoác miệng: “Không quá.”

Nam Nhã lại hỏi: “Hơn người ta một trăm điểm cũng không phải nói quá?”

Chu Lạc: “Không phải.”

Nam Nhã: “Mẹ cậu dù không nói, trong trấn mọi người vẫn biết cả thôi, thế nào cũng có người nhắc đến.”

“Ồ? Còn ai nữa?”, Chu Lạc tiện tay kéo ghế ngồi xuống, rất có tư thế tán gẫu không đi.

Nam Nhã: “Trần Linh có nhắc qua.”

Chu Lạc thuận đà, hỏi: “Mới nãy anh Giang Trí tới làm gì thế?”

Nam Nhã chỉ khựng lại chốc lát, nói: “... Đến hỏi Trần Linh lần trước là xem bộ váy nào.”

Thấy vẻ mặt nàng tự nhiên, Chu Lạc vẫn chưa yên lòng, tiếp tục thăm dò: “Anh Giang Trí thích bộ này, chị Trần Linh không mua nổi, anh ấy lên mua về tặng chị ấy?”

Nam Nhã nói: “Ừ.”

Vẫn chẳng dò ra được cơn gió nào khác, Chu Lạc cũng không đào sâu hơn nữa, cậu không muốn cả hai phải gượng gạo, càng không muốn đuổi tận giết tuyệt, bèn cười một cái cứ vãn cuộc trò chuyện, đưa quả quyết cho nàng: “Mẹ em tặng đấy.”

“... Cảm ơn.” Nam Nhã hơi bất ngờ, ngăn người nhận lấy, nói: “Sao nóng vậy?”

“Bị nắng hun đấy.” Chu Lạc đáp.

“Ồ.”

Nam Nhã trước mắt không còn là dáng vẻ thường ngày, hòa nhã mà khó nắm bắt, không hoàn toàn dịu dàng, nhưng cũng không hoàn toàn lạnh nhạt.

Không gần gũi không xa cách, tìm không ra cách nào để hình dung dáng vẻ này của nàng.

Chu Lạc nói chuyện cùng nàng đôi chốc, vẫn chưa muốn đi, lại nhìn một lượt, chỉ vào mấy mẫu gỗ trên quầy, hỏi: “Cái gì thế?”

“Làm con rối cho Uyển Loan chơi.”

“Con rối?” Chu Lạc đứng dậy xem, từng mẫu từng mẫu gỗ được nối với hình nộm bằng sợi chỉ mảnh trông rất thú vị, Chu Lạc nhắc thử mẫu gỗ di chuyển tay chân con rối, vẻ hiếu kỳ: “Chơi như vậy?”

“Ừ.”

“Thế này đã là thành phẩm chưa?”

“Còn chưa mặc quần áo.”

Chu Lạc nghe xong câu này thì ngẩng đầu, nhìn chung quanh một chút: “Nghe nói xưởng xảm trong tiệm đều do chị may?”

“Ừ.”

“Nhưng trong trấn chẳng mấy ai mua cả.”

Thấy Chu Lạc bực tức, Nam Nhã cũng không ngần ngại, thẳng thắn đáp: “Đều là người huyện khác tới mua.”

“Chị cũng coi như nhà thiết kế thời trang nhỉ.”

Nam Nhã sững sốt, không khỏi nhẹ nhàng nở một nụ cười, chớp chớp hàng mi dài như cây quạt nhỏ, Chu Lạc nhìn chăm chú, ngây người.

“Cho cậu xem chút nhé.” Nam Nhã xoay người tới cái tủ phía sau, kéo ngăn kéo, lấy ra bốn năm con rối. Đây là mới thành phẩm, mắt hạnh mày ngài, tóc đen thắt bím, mỗi con một vẻ nhưng đều có điểm chung là mặc xường xám.

Chu Lạc điều khiển dây, con rối hết vỗ tay lại nhảy nhót.

Cậu chơi mà thích mê: “Cái này bán lấy tiền được đó.”

Nam Nhã lắc đầu: “Chỉ làm cho Uyển Loan thôi.”

Chu Lạc ngẩng đầu lên liếc Nam Nhã, thấy nàng đang nhìn xuống người cậu, ánh mắt dừng lại một chút rồi lại lần nữa chuyển lên mặt cậu, nói: “Áo cậu rách rồi.”

“Hả?” Chu Lạc cúi đầu xuống xem xét, đường chỉ dưới nách áo phong bị bung, tạo thành một cái lỗ có thể xuyên qua đó nhìn thấy mạng sườn của cậu.

“...”

Chu Lạc hạ tay xuống, gương mặt che đi, “Vây mà em không biết đấy.”

Nam Nhã cười một tiếng: “Trong phòng có máy khâu, để tôi khâu lại cho cậu, chỉ mất một phút thôi.”

Chu Lạc ngăn người, nàng...cho cậu cởi áo?

Mắt cậu thiếu niên sáng bừng, khó nén hưng phấn, nói: “Em còn đang định vứt đi cơ.”

“Thật lãng phí.” Nam Nhã vén rèm đi vào gian phòng phía trong, “Đưa áo cho tôi.”

Chu Lạc cao hứng bừng bừng theo vào, cởi áo đưa cho nàng.

Nam Nhã quay người lại thì thấy thân trên trần trụi của cậu, lúc này mới sững người lại đôi chút, vội dời mắt đi, giọng nói cũng nhỏ lại: “Cậu ra ngoài chờ đi! Xong ngay thôi.”

Chu Lạc đời nào chịu ra ngoài, ầm ỨC hùng hồn lấy lý lẽ: “Em cởi trần thế này ngồi bên ngoài còn ra thể thống gì? Để người khác thấy lại tưởng em cuồng khoe thân.”

Nam Nhã ngưng mắt nghĩ một chút, dường như không biết phản bác thế nào, cũng không nói gì nữa, tới chỗ máy khâu ngồi xuống.

Không gian chưa đầy hai mét vuông, chật hẹp mà oi bức, Nam Nhã một thân xường xám xanh nhạt, ngồi trước máy khâu. Qua cánh cửa khép hờ len lỏi một chùm tia nắng, chiếu lên mặt nàng ửng đỏ.

Tiếng máy khâu chạy rè rè.

Mắt Chu Lạc không rời nàng một khắc nào.

Cậu lúc mới vào tiệm đã để ý tới chiếc cúc trên cổ áo nàng để mở, lộ ra làn da trắng nõn. Khi này chỉ có thể thấp thoáng nhìn thấy xương quai xanh, lúc này đây, từ trên cao nhìn xuống, cả bộ ngực phập phồng đều lộ ra không sót cái gì, một giọt mồ hôi đọng trên ngực nàng, lăn xuống, trượt vào khe rãnh lặn mất tăm.

Chu Lạc cảm thấy lồng ngực ngứa ngáy, chỉ thiếu điều run lên.

Có phải nàng có ý với cậu? Trong đầu Chu Lạc nảy ra một suy nghĩ kỳ quặc.

Hoặc giả...nàng đúng là loại đàn bà như lời đồn, vậy nên trong vô thức cũng...

Nam Nhã vá áo, thấy ngứa nên thuận tay rờ vào trong cổ áo xường xám để gãi, ngẩng đầu lên, đụng ngay phải ánh mắt chất chứa dục vọng của Chu Lạc.

Trong mắt Nam Nhã lóe lên một cái, chậm rãi cúi đầu tiếp tục vá áo, một, hai giây sau, đưa tay cài lại chiếc cúc trên cổ.

Lòng Chu Lạc nhất thời bùng lên cảm giác xấu hổ dữ dội.

Động tác cài lại cúc áo của nàng giống như giáng cho Chu Lạc một cái bạt tai khiến mặt cậu đỏ rực, tâm lý đương lúc mãnh liệt dưới sự kích thích của cơ thể lại càng thêm mẫn cảm, lồng lên như ngựa đứt cương. Đầu cậu nóng hừng hực, nghĩ đến tập thơ ố vàng mà nàng cất giữ, lại nghĩ đến bác sĩ Giang sờ mó tay nàng, trong lòng điên cuồng bốc lên một cơn oán giận ngang ngửa.

Nàng là cái thá gì?

Nam Nhã nhanh nhẹn cắt đứt sợi chỉ, đem áo phong trả lại cho cậu. Chu Lạc chết lặng nhận lấy.

Nàng dường như không muốn chạm mắt với cậu, cũng không muốn nhìn cậu mặc lại áo, xoay người sang phía khác chỉnh lại sợi chỉ trên máy khâu.

Chiếc xường xám lụa bọc lấy cơ thể duyên dáng của nàng, phô ra những đường cong tinh tế. Nàng đưa lưng về phía cậu, khom người, chiếc xường xám căng lên, sống lưng in hằn lên mặt vải, tựa như một chuỗi ngọc, dọc theo cột sống đi xuống là bờ mông bao trong lớp vải xanh biếc, nhìn êm dịu mà mềm mại.

Chu Lạc cúi đầu, đứng sau lưng nàng.

Cậu nhìn bóng lưng nàng khe khẽ đong đưa như nhìn thấy tia sáng đầu tiên thuở lọt lòng, ham muốn nguyên thủy nhất cuộn lên, làm sôi trào dục vọng và mơ mộng chôn sâu nơi đáy lòng.

Chu Lạc chỉ muốn chạm lên chuỗi ngọc trên lưng nàng kia, một đường vuốt xuống, thâm nhập vào khe rãnh.

Ma xui quỷ khiến thế nào, cậu làm vậy thật.

Giống như một giọt nước rơi xuống bờ môi khô nứt, toàn thân Chu Lạc dâng lên một nỗi xúc động kỳ lạ.

Nam Nhã như bị điện giật, vội xoay người, máy khâu bị va phải rung lên bần bật, lông tóc trên người nàng sồn hết cả lên, trợn to đôi mắt nhìn cậu như đang trừng một tên lưu manh. Chu Lạc như trúng phải một đòn, đột ngột tỉnh lại sau cơn tỉnh trùng lên não, nhất thời sợ đến mồ hôi lạnh đầm người, có chút tuyệt vọng nhìn lại nàng.

Một giây sau Nam Nhã bình tĩnh lại, liếc qua đáy mắt cậu, sắc mặt vụt cái trở lại lãnh đạm, nói: “Ra ngoài.”

Lòng tự trọng của Chu Lạc vỡ vụn, vừa thẹn vừa xấu hổ vô cùng. Tuổi mười bảy là thời điểm đầy kiêu ngạo, sự nhục nhã nhanh chóng hóa thành phần nộ. Trong đầu cậu điên cuồng nảy ra lời cay nghiệt, phun ra một câu: “Chị giả bộ cái gì?”

Nam Nhã trở mặt.

Chu Lạc thấy nàng á khẩu, ác niệm như lửa dữ lan ra đồng cỏ, thừa thắng xông lên: “Giang Trí tới xem quần áo? Có mà là xem chị ấy, sờ tay sờ chân chứ mua đồ quái gì? Cúc áo của chị cũng chẳng phải tôi cởi, không nghĩ đến sẽ bị tôi thấy hết sao? Là tự chị muốn khâu áo cho tôi, chẳng lẽ không nghĩ đến chuyện tôi sẽ phải cởi áo, muốn lừa ai chứ? Hay là chị muốn nép vào người tôi mà khâu? Đều là do chị phóng túng, người ta mới tìm đến cửa. Còn nữa, tôi đã thấy tập thơ chị cất ở thư viện trường rồi, chỉ cần xem cái loại thơ đó là biết ngay chị nhất định chẳng phải người đứng đắn gì, chẳng trách người trong trần đều nói chị không biết liêm sỉ.”

Mắt Nam Nhã lạnh dần, nhìn thẳng cậu. Chu Lạc bị nàng trừng đến phát hoảng, lạnh cả sống lưng. Vậy nhưng nàng chẳng nói lấy một câu, vén rèm đi ra.

Chu Lạc như đắm vào cục bông, cảm giác thắng lợi mới rồi lập tức chuyển thành ngọt ngào. Cậu bực bội mặc lại áo, vén rèm lên, cũng không nhìn nàng, xông thẳng ra khỏi cửa.

Nhưng dù sao cũng chỉ mới mười bảy, đời nào dần lòng nổi, bỏ đi còn chưa được mười bước, thực sự nhịn không được, lại dừng dừng quay lại, đến trước mặt Nam Nhã dương oai: “Sao nào? Bị tôi nói trúng, không phản bác được?”

Nam Nhã bình tĩnh cắt vải, cũng không ngẩng đầu lên, giọng nói thản nhiên đến tột cùng: “Sau này, tôi không muốn nói với cậu một câu nào nữa.”

Ngực Chu Lạc như bị ai bắn thủng, tức khắc ngậy phồng, ngơ ngác đứng trước mặt nàng, mà nàng cũng chẳng thềm liếc cậu thêm cái nào.

“Hừ, ai thềm chứ!” Cậu cười lạnh, không quên mạnh miệng đáp trả một câu, “Giữ hơi mà nói với thằng đàn ông khác đi!”

Nam Nhã ngoảnh mặt làm ngơ.

Chu Lạc tức tối rời đi.

Ra khỏi tiệm, lại cảm thấy cõi lòng như tan nát rồi.

Cậu nhảy xuống khỏi vách đá, điên cuồng chạy dọc theo bờ ruộng ven sông Thanh Thủy, bị nắng chiếu đến không mở nổi mắt. Ánh mặt trời phản chiếu lên mặt nước loá loá. Cả người cậu đầm mồ hôi nóng ran, chạy được nửa chừng thì bắt đầu thấy hận cái áo phong mặc trên thân.

Cậu một tay cởi áo phong ra ném vào dòng nước: “Tại mày!”

Cậu tức giận mắng: “Lúc đầu đầu có sao, đều tại mày cả!...Ai cho mày phá hỏng hả?...Tao vốn không muốn nói những lời đó! Đều do mày hết!”

Mất thấy dòng nước cuốn chiếc áo vọt ra xa, cậu nhớ đến hình ảnh Nam Nhã ghi chiếc áo xuống máy khâu lại chỗ rách, lại thấy tiếc nuối, thế là cuống quýt đuổi theo muốn nhặt cái áo ướt sũng về.

Chu Lạc chật vật chạy trong nước, chân đá phải tảng đá, đau đến nhe răng trợn mắt. Cậu vất vả bắt được cái áo, ôm chân ngồi vào cạnh dòng suối, vội vàng đem áo phong mặc lại. Chiếc áo lạnh như băng dính vào da, gió núi thổi qua, cậu run lập cập. Xấu hổ, giận dữ, không cam lòng, cảm tức, những cảm xúc mãnh liệt này đều bị gió quét sạch, để lại trong lòng cậu thiếu niên một cái hố trống rỗng.

Nhớ lại cái chạm mắt đầy ắp ý ở tiệm băng đĩa, sự hữu hảo khi sửa máy cát-xét, sự gần gũi khi nàng đưa con rối cho cậu xem, tất cả đều tan tành như tấm kính vỡ, không thể hàn gắn lại nữa rồi.

Nàng nói rất rõ ràng, sau này không muốn nói với cậu câu nào nữa.

Nếu như vừa rồi cậu quay lại tiệm xin lỗi thì tốt rồi, nếu như cậu không nói những lời vô liêm sỉ ấy thì đã tốt. Nhưng bây giờ hẳn là đã không còn kịp nữa.

Nỗi buồn khổ choán lấy lòng cậu.

Cậu chán nản ngả lên thảm cỏ, nhấc áo phong lên che mặt.

Cậu ngồi trên núi, nhìn ngắm trấn Thanh Thủy trông như cái bát, những ngôi nhà đỏ đỏ trắng trắng xen lẫn thấp thoáng sau rừng cây rậm rạp; ruộng bậc thang từng dải, màu vàng là lúa, màu xanh là cây cải dầu, màu bạc loang loáng như mặt gương là ao cá.

Buổi chiều, cậu men theo đường núi đi xuống, dần dần mất hết sức lực. Cứ đi về hướng chân núi, đi qua từng con ngõ lát đá xanh, đi qua từng sân nhà nở đầy hoa. Thần không biết quỷ không hay, lại đi tới con ngõ nhỏ kia.

Cậu tới gần nhà Nam Nhã.

Căn nhà tĩnh lặng, cây phượng hoàng đỏ rực ban đầu nay đã rụng hoa lá tả tơi đầy đất.

Khí trời vẫn khô nóng như trước, nhưng cây cối lại biết sắp sang thu.

Đêm hôm đó, Chu Lạc mơ một giấc mộng.

Mơ thấy trời tối, cậu đi lên núi, những bậc thang nối nhau dài dằng dặc, quanh co. Nháy mắt một cái, từ bóng đêm mông lung, cậu nhìn thấy Nam Nhã.

Nàng mặc chiếc xường xám đượm màu sương, lưỡi biếng nghiêng người tựa vào bức tường gạch đỏ, nghiêng đầu, đôi mắt hoa đào ngậm mưa xuân, nhướn chân mày như núi xa nhìn cậu, nhếch môi cười.

Ánh trăng như nước.

Đầu tường gạch đỏ phủ đầy hoa bào đồng trắng xóa, nàng dựa tường, cơ thể phơi bày dáng vẻ thả lỏng lưỡi biếng nhất, nhẹ nhàng ngậm lấy điều thuốc lá trong tay, hít một thật sâu, bộ ngực mềm mại phập phồng, từ từ, đôi môi đỏ thắm nhả ra một luồng khói, cặp mắt ẩn hiện sau làn khói xám dịu dàng mà quyến rũ.

Chu Lạc đỡ ra, trái tim như bị tập kích, hít thở không thông.

Nàng đi về phía cậu, vấp chân loạng choạng ngã xuống, cậu vươn tay đỡ lấy. Nháy mắt, thân thể mềm nhũn của nàng ập vào ngực cậu.

Cảm giác ấy làm thần hồn điên đảo, cậu không kìm chế được, xé bỏ chiếc xường xám, ánh trăng mơn man da thịt, phản chiếu lên tấm thân trắng nõn của nàng.

Nửa đêm Chu Lạc tỉnh lại, quần lót đã ướt một mảng lớn. Cậu trở mình vùi mặt vào gối, uể oải, khổ sở, nhục nhã, hận không thể đập gãy giường.

Cậu phải làm gì bây giờ?

Người con gái trong mộng kia đã không còn muốn quan tâm tới cậu nữa rồi.

Cậu không phải là cố ý, nàng sẽ chẳng thể hiểu được.

Tình cảnh giữa cậu và nàng hiện giờ cũng hết như trong giấc chiêm bao...

Nàng đứng dưới ánh trăng, cậu khuất trong bóng cây, dưới màn đêm, nàng nào thấy được tấm lòng si mê khờ dại trong bóng tối của cậu.

4. Chương 3: Gần Như Vậy, Xa Đến Thế

Nàng buông mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, cứ như đang nói một chuyện gì đó cực kỳ hoang đường.

“... Tôi cứ ngỡ rằng cậu không giống bọn họ.”

Được nghỉ hai ngày, Trần Quân nhiều lần đến tìm Chu Lạc rủ đi chơi, khi thì rủ ra ao bắt cá về nướng, khi thì rủ bẻ trộm ngô đào trộm khoai để lụi ăn, Chu Lạc chỉ vui đầu luyện làm bài thi, lần nào cũng từ chối. Nhưng lần đầu tiên Trần Quân đến, Chu Lạc lại kín đáo đưa cho cậu ta hai mươi que kem rồi không nói lời nào mà đóng cửa. Trần Quân ôm một đồng kem que, đứng ở cửa mà trố mắt ngơ ngác.

Chu Lạc đang chăm chú giải đề đại số, từ cửa sổ bỗng hắt vào một cái bóng, in lên bài làm của cậu mãi không rời đi, ngẩng đầu nhìn lên, Trương Thanh Lý đang đứng bên ngoài. Chu Lạc giải đề đã được một nửa, đầu óc rất nhanh xoay chuyển, không chút nghĩ ngợi cúi đầu tiếp tục làm bài.

Trương Thanh Lý nhịn không được, mở miệng: “Cậu trốn ở đây tránh tớ?”

“Không có.” Cây bút trên tay Chu Lạc cọ lên mặt giấy nghe loạt xoạt.

“Không tránh tớ, vậy mà Trần Quân bao lần đến rủ cậu đi chơi đều không được?” Trong giọng Trương Thanh Lý mơ hồ có chút giận dỗi.

“Muốn ôn tập.” Chu Lạc cũng không ngẩng đầu lên.

“Mới vừa thi bài sát hạch hằng tháng xong đã lao vào ôn tập, chẳng giống cậu chút nào.”

Chu Lạc dừng một chút, ngẩng đầu, những ngón tay theo thói quen quay quay cái bút: “Vậy cậu xem giờ tôi đang làm gì?”

“...”

“Hay cậu có muốn vào kiểm tra bài làm của tôi không?” Chu Lạc hỏi.

Trương Thanh Lý đưa mắt nhìn chồng bài thi chất cao trên bàn cậu, lắc đầu.

Chu Lạc lại cúi đầu tiếp tục giải toán.

Bầu không khí trở nên gượng gạo, Trương Thanh Lý tìm chuyện để nói: “À, cậu biết không? Thím Hồ Tú lại vào viện rồi.”

“Ồ...sao vậy?”

“Hình như cảnh sát đang điều tra lại cái chết trước đó của chồng thím ấy, không biết sao lại lộ ra tin tức để cả trấn biết, có người đặt điều nói xấu, thím Hồ Tú đi trên đường nghe người ta chỉ trỏ, lại tức đến phát bệnh.”

“Ồ.” Chu Lạc hững hờ.

Bầu không khí lại càng trở nên sai sai.

Trương Thanh Lý đứng thêm chốc lát, mềm giọng xuống nói: “Chu Lạc, chuyện hôm đó coi như chưa xảy ra, chúng ta lại như trước đây đi.”

Chu Lạc hơi dừng lại, một giây sau, “ừ” một tiếng, lại tiếp tục làm bài.

Trương Thanh Lý cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô cảm thấy ngày đó mình quá chủ động, không biết xấu hổ; nhưng ngay sau đó lại đau đầu phiền não, Chu Lạc dường như vẫn luôn như vậy, cô hỏi cậu câu gì cậu đều kiên trì giải đáp, kể chuyện tiêu lâm cậu cũng sẽ cười, đối với bạn cùng lớp đều hòa nhã thân thiện, nhưng cũng chẳng đặc biệt thân thiết với ai; sau chuyện kia, quan hệ giữa hai người chẳng tiến thêm bước nào, thái độ của cậu đối với cô cũng không có gì thay đổi. Rốt cuộc cậu thích kiểu con gái nào?

Dưới cầu thang vang lên tiếng bước chân bình bịch, Khương Băng Băng còn chưa leo tới sân phơi đã nghe thấy tiếng gọi vọng đến: “Trần Quân rủ người khác xong hết rồi, Thanh Lý thì sao? Bọn này đợi nửa tiếng rồi đấy!” Cô chạy tới bên cửa sổ, miệng leo lên: “Làm gì lâu vậy, người không biết còn tưởng hai đứa các cậu hôn nhau đắm đuối đến quên trời quên đất rồi chứ.”

Trương Thanh Lý tức mình trừng Khương Băng Băng một cái.

Chu Lạc làm như không nghe thấy.

Khương Băng Băng le lưỡi, cười cười: “Chu Lạc đi không?”

“Đi đâu?”

“Đánh bi-a.” Khương Băng Băng buồn bực, “Thanh Lý sao chưa nói với cậu ấy vậy, lên đây lâu thế làm cái gì?”

“Không đi. Bàn ở cái quán kia bẩn chết.” Chu Lạc nói.

“Mới mở một quán mới mà, ở chếch phía đối diện với tiệm xường xám đó. Rất sạch sẽ, cả bàn lẫn cây cơ đều mới toanh.” Khương Băng Băng nói, “Trần Quân kêu bọn tớ đến rủ cậu, cậu cũng chẳng nề mặt gì cả.”

Chỉ cần nghe đến ba chữ “tiệm xường xám”, các loại công thức hình học đại số dựng trong đầu Chu Lạc đều ầm ầm sụp xuống tan tành. Cậu chưa vội lên tiếng, viết xong những bước tính toán cuối cùng đầu vào đấy rồi mới ném bút sang một bên, nói: “Rồi rồi, đi đây được chưa. Hết đứa này tới đứa khác đến giục, mấy cậu phiền chết được.”

Khi Chu Lạc cùng Trương Thanh Lý, Khương Băng Băng tới nơi, đám bạn học đã bắt đầu chơi.

Trần Quân đang xem đánh bi-a, thấy Chu Lạc đến liền cười xấu xa: “Xem ra chỉ có gái đẹp mới mời được mày.”

Chu Lạc không đáp, nhìn xung quanh một chút, nói: “Chỗ này vừa mới khai trương mà mày đã mò ra được rồi.”

Trần Quân nói: “Là anh rẽ tao tìm ra đấy.”

Chu Lạc vừa nghe đã nhú mồm. Ngày đó nếu không phải do sự xuất hiện của Giang Trí khiến cậu đỏ mặt nóng máu thì cậu đã chẳng gây ra cái chuyện khốn nạn ấy. Nhưng đây chỉ là lấy cớ, ngàn sai vạn sai đều tại bản thân cậu.

Giờ nghĩ lại về chuyện xảy ra giữa Giang Trí và Nam Nhã, Chu Lạc vừa liếc mắt đã cho rằng bọn họ có mối quan hệ mờ ám, nhưng nếu đổi lại là người khác trông thấy Chu Lạc sờ tay Nam Nhã, chỉ sợ cũng nghĩ như vậy.

Rốt cuộc chuyện đó là sao?

Khương Băng Băng ở phía sau gọi cậu: “Chu Lạc, ba người chúng ta cùng chơi đi, tớ với Trương Thanh Lý không rảnh lắm, thành một đội.”

Tâm trí Chu Lạc cũng chẳng đặt vào chuyện chơi bi-a nên không ý kiến gì, cầm cây cơ, nói: “Tôi từ nhỏ đã giỏi cái này rồi.”

Cậu chơi vừa nhanh vừa chuẩn, Khương Băng Băng và Trương Thanh Lý thì chậm chạp đến nửa buổi mới ngấm bi xong; Chu Lạc cũng không thúc giục họ, cậu nhân lúc rảnh rỗi, liếc vài lần sang tiệm xường xám chéo phía đối diện. Tiếc là quầy hàng khuất trong góc chết của tầm mắt, Chu Lạc chỉ có thể nhìn được mặt tường treo xường xám và những bộ quần áo đẹp đẽ, đợi mãi mà đến cái bóng của Nam Nhã cũng không tia được, phải tới khi có người khách ghé qua xem cái váy trên mặt tường đó, Nam Nhã mới đi ra.

Chu Lạc cách một con đường nhìn một bên mặt của nàng, có một cảm giác nói không nên lời.

Bên tai dội lại một tràng huyết gió lạnh lốt.

Mấy thằng bạn học của cậu cũng nhìn thấy Nam Nhã, tuổi này vốn đang là thời điểm nghịch ngợm, có đứa huyết sáo với sang bên kia đường, lập tức cả đám thi nhau hòa theo, liên tiếp huyết sáo ầm ỉ.

Còn không ngừng đùa giỡn la lối: “Ê...chị Nam!”

Người qua đường nhao nhao nhìn sang.

Chu Lạc lạnh lùng nhìn.

Nam Nhã trước sau cũng không quay đầu lại, mắt diếc tai ngơ, chẳng thèm liếc sang phía bên này, lại trở vào tiệm.

Khương Băng Băng khinh thường: “Mấy đứa xử sự văn minh chút đi được không, toàn giở thói lưu manh!”

Nam sinh đầu tên không vui: “Chào hỏi mà là giở thói lưu manh à?”

Khương Băng Băng trợn mắt: “Chào hỏi? Người ta biết cậu à? Thèm mà để ý ấy.”

“Giả vờ giả vịt cả, không biết là mấy con mẹ lăng lơ đều thích ra vẻ ngây thơ sao... Ồi mẹ mày...” đầu cậu ta bị cây cơ trong tay Trần Quân huých mạnh một cái, đau đến ôm đầu rú lên.

Trần Quân hoa mắt, quay đầu nhìn Chu Lạc vừa mới va vào mình.

Chu Lạc đang đứng ở cạnh bàn ngấm bi, quay đầu liếc lại, thản nhiên nói: “Ngại quá, chỗ này hơi chật, lỡ va phải.” dứt lời liền thúc tay một cái, quả bi đập mạnh vào cạnh bàn.

Trần Quân hào phóng xin lỗi cậu bạn kia, cậu ta chỉ có thể ngậm bồ hòn bỏ qua.

Trương Thanh Lý đã nhìn thấy toàn bộ đầu đuôi, cho rằng Chu Lạc xả giận cho Khương Băng Băng, lại nghĩ đến Khương Băng Băng mở miệng nói Chu Lạc mới chịu đến đây, nháy mắt cõi lòng lạnh toát.

Chu Lạc đánh xong phát đấy, thấy cô bạn không có phản ứng gì, cầm cây cơ gõ một cái lên mép bàn bên cạnh tay cô, nói: “Tự đứng đờ ra đó làm gì, đến lượt cậu đấy.”

Trương Thanh Lý hoàn hồn: “Ồ.”

Chu Lạc rất nhường hai cô bạn, cậu đánh xong phát đó rồi, Trương Thanh Lý và Khương Băng Băng lập tức có cơ hội đánh bi lớn, cậu lại liên tiếp đánh hỏng mấy lượt, chẳng mấy chốc bi nhỏ chỉ còn mỗi một quả, mà bi lớn lại có đến năm.

Chu Lạc tiếp tục đánh hỏng, nói: “Tôi đi mua kem, trước khi quay lại hai người các cậu đánh được bao nhiêu bi thì tính bấy nhiêu điểm.” Đi tới cửa mới nhớ ra mà quay đầu lại hỏi: “Hai cậu muốn lấy vị gì?”

Trương Thanh Lý hỏi: “Cậu đi tiệm tạp hóa nào mua?”

Chu Lạc liếc mắt, chỉ tay về phía tiệm xường xám: “Gần tiệm kia.”

“Vị cà phê đi.”

“Tổ vị đậu xanh.”

Chu Lạc ra khỏi quán bi-a, hít một hơi chạy qua phố, sang phía đối diện. Cậu cầm cúi đi nhanh qua tiệm Nam Nhã, khéo mắt khẽ quét một cái, trong tiệm không có khách, Nam Nhã đang cúi đầu ngồi trước quầy, giống như đang xem cái gì đó. Nàng không nhìn ra bên ngoài, cũng không biết cậu vừa đi ngang qua.

Chu Lạc lướt qua tiệm của nàng, cảm thấy lạc lõng.

Sau này, tôi không muốn nói với cậu một câu nào nữa... Nàng đã nói vậy.

Chu Lạc đứng dưới ánh nắng chói chang.

Không thì quay lại đi, quay lại vào đó xin lỗi nàng, xin lỗi xong là được rồi.

Chu Lạc siết nắm đấm một cái, xoay người xông đi, vừa tới cửa lại chợt thấy trong tiệm có người, cậu giật thót, chưa kịp nghĩ ngợi gì đã vội vàng quay người chuồn mất.

Chợt nhớ ra người nọ nhìn giống giống Lâm Phương Lộ, cậu lại trở lại đứng cạnh tiệm.

“Thật ngại quá, bọn mình đến để hỏi chuyện trước đây của thím Hồ Tú, cũng chẳng biết sao lại bị người ta biết được, nói lung tung, khiến thím Hồ Tú lại nằm viện.”

Nam Nhã nói: “Cũng không phải lỗi của các cậu. Bác sĩ nói dì nhà mình bị hoảng sợ, cụ thể vì sao thì mình cũng không rõ lắm.”

Lâm Phương Lộ hỏi: “Hoảng sợ? ...Được rồi, chuyện năm đó thế nào, cậu còn nhớ không?”

Nam Nhã nói: “Còn nhớ rõ. Sáng hôm đó mình đi học, thấy bố áo quần phong phanh ngã trong tuyết. Ông ấy đêm trước uống rất nhiều rượu, chắc là định ra ngoài đi vệ sinh, lỡ ngã một cái nên bất tỉnh... Những lời này đều đã được ghi lại rồi mà.”

Lâm Phương Lộ: “Ừ. Thím Hồ Tú nói, đêm đó bà ấy bị cảm, uống thuốc xong thì ngủ rất sâu nên không để ý được là người nằm cạnh không trở về.”

Nam Nhã hơi ngần người: “Bị cảm?”

Lâm Phương Lộ hỏi: “Bà ấy không bị cảm sao?”

Nam Nhã hoài nghi nói: “Theo mình nhớ thì hình như không có.”

Chu Lạc thấy bọn họ chỉ nói chuyện công, lại sợ bị bạn học phía đối diện nhìn thấy nên mau chóng rời đi.

Trương Thanh Lý chẳng hề thích chơi bi-a, chỉ muốn mượn cơ hội ở cùng Chu Lạc. Cậu vừa đi khỏi, cô ngay lập tức mất tinh thần quá nửa.

Khương Băng Băng cười cô: “Sao không đi luôn với người ta đi?”

Trương Thanh Lý liếc cô bạn một cái, coi như là trả lời.

Trong lòng có khúc mắc, cô hỏi: “Băng Băng, cậu chung lớp với Chu Lạc từ hồi cấp hai phải không?”

“Ừ.”

“Cậu ấy...” Trương Thanh Lý cũng chưa nghĩ ra mình muốn hỏi gì.

Khương Băng Băng lại rất tỏ tường: “Cậu ấy từng thích ai hay không, tớ cũng không rõ. Nữ sinh thích cậu ấy đều là thầm mến cả, cậu ấy chẳng biết đến...mà cũng có thể là giả vờ không biết, cậu cũng giống đám con gái ấy, thích thầm người ta chẳng có ích gì đâu, không bằng quang minh chính đại mà theo đuổi đi. Chu Lạc nhất định sẽ thi được vào một trường tốt, giờ mà không theo đuổi, sau này sẽ chẳng còn cơ hội nữa đâu.”

Trương Thanh Lý nhớ lại bữa ở tuổi, trong mắt dờ dẩn, có chút sốt ruột: “Vậy phải làm sao bây giờ? Tớ chẳng biết cậu ấy thích kiểu con gái nào nữa.”

Câu hỏi này Khương Băng Băng cũng cảm thấy khó. Cô cau mày đưa mắt ra xa suy nghĩ một hồi, ánh mắt dần tập trung lại, nhìn vào Nam Nhã ở bên kia đang tiễn khách ra cửa.

Cô gái này thật đẹp, từ đầu đến chân chỗ nào cũng đẹp.

“Tớ cảm thấy chị ấy rất tinh tế.” Trương Thanh Lý nói.

Khương Băng Băng cũng cảm thán: “Đàn ông trong trấn đều có hứng thú với những cô gái như vậy cả.”

Lời này vừa thốt ra, cả hai đồng thời ngẩn người.

Chu Lạc xách một túi quà vật quay về, thấy Trương Thanh Lý và Khương Băng Băng xăm xăm đi tới, có vẻ như định nhảy vào tiệm quần áo của Nam Nhã.

Chu Lạc thoáng sửng sốt, dừng lại trước cửa tiệm xường xám, thấp giọng hỏi: “Các cậu sao lại chạy ra đây?”

Trương Thanh Lý nói: “Thấy chỗ này quần áo đẹp thì muốn qua mua thôi.”

Chu Lạc lần thứ hai sửng sốt, nhất thời không nghĩ ra nên đáp lại thế nào.

Khương Băng Băng kéo Trương Thanh Lý vào tiệm xường xám, lúc lướt qua cậu thì dừng lại hỏi: “Mấy cái này là cậu mua?”

“Ừ.” Chu Lạc hơi thất thần, tuy không nhìn thấy nhưng chắc chắn là Nam Nhã ở trong tiệm có nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài.

Cậu đưa túi ni lông cho Khương Băng Băng, cô bạn nhận lấy rồi chia đồ ăn cho Trương Thanh Lý.

“Cậu không muốn ăn sao?”

“Không muốn.” Chu Lạc nói, sau lưng dường như đang đổ mồ hôi, “...các cậu đi mua quần áo hả?”

Khương Băng Băng liếc Trương Thanh Lý một cái, vội vàng kéo Chu Lạc: “Đừng đi vội, cậu cũng qua cho ý kiến giúp bọn tớ tham khảo chút đi.”

Chu Lạc đi theo hai người, chậm rãi thông thả bước vào tiệm.

Sau quầy, Nam Nhã ngẩng lên nhìn về phía hai cô bé khách hàng, cười nhẹ nhàng: “Xem tự nhiên nhé.” Nói xong lại cúi đầu tiếp tục làm việc của mình.

Uổng phí này giờ Chu Lạc mắt không rời nhìn nàng, nàng vậy mà chẳng liếc cậu chút nào, đến khoe mắt cũng không thừa lấy một tia dư quang cho cậu. Quả nhiên là tuyệt tình.

Trương Thanh Lý và Khương Băng Băng chọn quần áo, tựa hồ cái nào cũng thích đến không nổi buông tay.

“Sao trước đây bọn mình lại không qua đây nhỉ?” Khương Băng Băng nhỏ giọng than với Trương Thanh Lý, biểu lộ rõ cảm giác hận không tới sớm.

“Đúng đó.”

Trương Thanh Lý nói với Nam Nhã: “Chị Nam Nhã, đồ tiệm chị cái nào cũng đẹp hết.”

Nam Nhã nghe tiếng, ngẩng đầu cười: “Cảm ơn đã khen.”

“Chẳng biết nên chọn cái nào nữa.”

“Em có thể mặc thử.” Nam Nhã nói, “Quần áo phải mặc lên người mới nhìn ra.”

Khương Băng Băng cảm thấy xường xám rất đẹp, kêu Trương Thanh Lý mặc thử, nhưng có vẻ như Trương Thanh Lý thấy ngại, chỉ xem quần áo thường: “Em muốn thử cái chân váy này.”

“Được.” Nam Nhã đứng dậy, qua lấy, “Cái áo sơ mi bên trên cũng cùng một bộ đó, muốn thử luôn không?”
“Có ạ.”

Nam Nhã gỡ cái váy xuống đưa cho Trương Thanh Lý, lại kiễng lên với cái áo sơ mi ở trên cao. Thân người nàng duỗi ra, xường xám cũng giãn theo, vẻ yêu kiều lộ rõ trên từng đường cong cơ thể.

Ánh mắt của cả ba cô cậu đều tụ lại ở cùng một chỗ.

Khương Băng Băng khẽ huých Trương Thanh Lý một cái, vẻ mặt muốn nói “Thấy chưa?”.

Trương Thanh Lý khẽ than, định đưa tay nhận cái áo sơ mi mà Nam Nhã lấy xuống, lại thấy do dự. Nam Nhã nhìn ra tâm tình của cô, hỏi: “Muốn thử cái khác?”

Trương Thanh Lý ngại ngần le lưỡi.

“Không sao, em cứ xem đi.” Nói rồi đem áo váy treo lại chỗ cũ.

Hai thiếu nữ vui sướng chạy đi xem xường xám.

Chu Lạc tranh thủ nhìn thẳng Nam Nhã, thấy vẻ mặt nàng còn nhạt hơn cả nước ốc, treo lại áo váy xong thì xoay người về sau quầy.

Chu lạc mím chặt môi, hơi thở nghẹn lại trong ngực, đảo lên lộn xuống mấy vòng.

Trương Thanh Lý chọn một bộ xường xám màu hồng, theo Khương Băng Băng vào phòng thử đồ.

Bên ngoài chỉ còn lại Chu Lạc và Nam Nhã.

Nam Nhã ngồi sau quầy, cúi đầu cắt vải.

Chu Lạc dù sao cũng không làm gì được nàng, khẽ cắn môi đi tới, nhỏ giọng nhận thua: “Này, chị đừng giận nữa.”

Nam Nhã không có phản ứng.

Chu Lạc phiền não vò tóc, xoay người sang chỗ khác, hơi thẹn thùng, đỏ mặt nhắm mắt lại, nói: “Em sai rồi, xin lỗi.”

Vẫn chẳng có phản ứng.

Chu Lạc nóng nảy quay đầu lại nhìn, chợt sững sốt.

Nam Nhã vẫn đang cắt vải, bên tai đeo tai nghe nối với máy cát-xét.

Hơi thở của Chu Lạc nghẹn lại trong họng.

“Này!”

Cậu tiến lên một bước, gạt tai nghe của nàng ra, tiếng nhạc ầm ĩ thoát ra ngoài.

Nam Nhã ngẩng đầu, đáy mắt trong trẻo mà lạnh lẽo.

Cùng lúc đó, phòng thay đồ bên kia vang lên tiếng mở cửa.

Chu Lạc vội thu tay về, lùi ra sau một bước.

Cửa phòng thay đồ mở ra, Khương Băng Băng chạy ra trước, hai tay mở ra làm một động tác giới thiệu khoa trương, hưng phấn kêu lên: “Ta đây!”

Trương Thanh Lý ngại ngần che ngực, mặt đỏ bừng, chân tay co rụt mà đi ra.

Cô thiếu nữ ngây thơ xinh xắn, trên chiếc xường xám màu hồng nhạt bung nở những đóa hoa đào mơn mẩn sắc xuân.

Chu Lạc ngẩn người, thất vọng ngập tràn, hoa đào thêu trên tường xám, từng mũi kim đường chỉ đều vô cùng tỉ mỉ, thể hiện kỹ thuật thêu thượng thừa, nhưng lại khiến cậu nhớ đến cặp mắt hoa đào kia, như đang mỉm cười nhàn nhạt, lại như đang kín đáo liếc mắt đưa tình.

Sao lại gần như vậy, sao mà xa đến thế?

Nam Nhã đứng dậy giúp Trương Thanh Lý chỉnh trang.

“Chu Lạc, đáng người Thanh Lý đẹp không?” Khương Bằng Bằng gọi cậu, Chu Lạc hồi thần, đáp cho có: “Cũng tạm.”

Thua Nam Nhã, thua xa.

Màu đỏ trên khuôn mặt Trương Thanh Lý lan dần xuống cổ, Khương Bằng Bằng vẫn không tha, nói: “Đẹp thì bảo đẹp, xấu thì nói xấu, cũng tạm là thế nào?”

Trêu đùa náo đến vậy mà Nam Nhã vẫn chẳng nhìn tới cậu, chỉ lo sửa sang tường xám cho Trương Thanh Lý.

Chu Lạc nhất thời chán nản, nói: “Các cậu cứ từ từ chọn, tôi đi trước.”

Khương Bằng Bằng còn chưa kịp giữ lại, Chu Lạc đã vội vã ra khỏi tiệm, cứ như chỉ ở lại thêm một giây nữa cậu sẽ chết ngay vậy.

Trương Thanh Lý lúng túng nắm áo, nhỏ giọng hỏi: “Có phải nhìn không đẹp không?”

Khương Bằng Bằng nói: “Tớ thấy đẹp mà. Đáng ra này không nên kéo cậu ấy vào cùng, con trai đi dạo phố đều không có kiên nhẫn cả. Cậu xem, lúc chúng ta chọn đồ thử quần áo, cậu ấy cũng đâu có chuyện gì để làm đâu. Đúng không?” Khương Bằng Bằng nhìn Nam Nhã nháy mắt mấy cái.

Nam Nhã cười nhạt, nói: “Tôi thấy cậu ta đứng một mình ngoài này, xem chừng rất buồn chán.”

Trương Thanh Lý chấp nhận lời giải thích này, cô mặc tường xám đứng trước gương đắn đo hồi lâu, rất thích nhưng lại cảm thấy mình không dám mặc ra ngoài đường, cuối cùng vẫn mua áo sơ mi và chân váy.

Nhưng rồi đến xế chiều, lúc Nam Nhã đang chuẩn bị đóng cửa ra về, Trương Thanh Lý lại quay lại, muốn mua chiếc tường xám đó.

Cô ngượng ngùng cười: “Em vẫn thích nó, cứ mua về rồi để dành khi nào có cơ hội thì mặc vậy.”

Nam Nhã lấy chiếc tường xám đó xuống, gấp lại cho vào túi giấy.

Trương Thanh Lý đứng một bên quan sát, cảm thấy mỗi động tác của nàng đều ung dung duyên dáng, không khỏi lên tiếng: “Chị Nam Nhã, em muốn hỏi chị một chuyện.”

“Gì vậy?”

“Sao chị luôn mặc tường xám vậy?”

“Thích.” Nam Nhã nói.

“Thích?” đáp án này thật khiến Trương Thanh Lý bất ngờ, nói, “Em còn tưởng chị không thích chứ.”

Nam Nhã ngược lên nhìn cô một cái.

Trương Thanh Lý nói: “Thì bởi...mọi người trong trấn hình như đều cảm thấy mặc vậy không tốt, thế nên mới không thích chị.”

Nam Nhã thoáng nhếch môi: “Không phải bọn họ ghét tường xám, mà là ghét tôi. Tường xám chỉ là viện cái cố gán lên người tôi thôi, không có nó thì cũng sẽ có cái khác.”

Trương Thanh Lý vẫn còn đang ngẫm nghĩ ý nghĩa lời này, Nam Nhã đã đưa túi giấy cho cô, cười một tiếng: “Tôi phải đi đón con rồi, không giữ em lại nữa.”

Trương Thanh Lý cầm túi giấy, nghe lệnh “đuổi khách” mà ra khỏi tiệm, nghĩ thầm, thật là một người phụ nữ cá tính, bán quần áo thôi cũng cá tính.

Nghĩ lại một chút, trong số những người làm ăn quanh đây, gia cảnh của nàng là tốt nhất, rõ ràng là một người phụ nữ có chồng có con gia đình sung túc. Có gì mà lạ đâu. Trương Thanh Lý cũng ước sau này mình cá tính được vậy.

Từ trong tiệm của Nam Nhã trở ra, Chu Lạc uể oải không sao cưỡng nổi.

Nam Nhã dứt khoát “cắm cửa” cậu, cậu hoàn toàn không biết phải làm sao. Cái cảm giác không sao vẫn hồi được lại tiếp tục kéo dài, bám theo từng bước cậu đến trường, từng bài cậu ôn luyện. Cậu dồn tâm tình bị tổn thương trút hết vào việc học, tự dần vật mình tới độ đến bài thi cuối tháng, điểm cậu lập kỷ lục mới trong lịch sử trường, vượt qua người đứng thứ hai những một trăm năm mươi điểm. Chuyện Chu Lạc đạt điểm cao đối với bố mẹ Chu sớm đã thành lệ, nhưng vẫn thưởng cho cậu năm mươi đồng. Chu Lạc cầm tiền trong tay mà trong lòng chẳng lấy làm vui vẻ.

Cậu mỗi ngày học xong là lại đến trông tiệm băng đĩa, nhưng Nam Nhã mãi chẳng tới.

Chỉ cần có mặt cậu, trong tiệm mỗi giờ mỗi khắc đều phát đi phát lại giai điệu da diết bi lụy của “Vẫn cứ thích em”, nghe thê thiết muốn chết. Nhưng dù có thê thiết đến chết đi sống lại cũng chẳng ai hiểu thấu, người lui tới vẫn ha ha cười nói long trời lở đất như thường.

Mỗi tối, già trẻ lớn bé trong trấn đều dắt nhau xách ghế ngồi quây quần trước quầy tiệm tạp hóa xem ti vi, Uyển Loan và Nam Nhã chưa lần nào tới, vì họ đã có ti vi trong nhà rồi.

Chu Lạc nghĩ, nếu ti vi nhà họ bị trộm mất thì tốt quá, nghĩ xong lại cảm thấy quá là phi lý. Kể cả có bị trộm thì Nam Nhã cũng sẽ mua cái khác thôi.

Trong khoảng thời gian này, Chu Lạc lại nghe được một tin tức về Nam Nhã.

Đó là một buổi tối muộn, trời đổ mưa, Chu Lạc đi đón Lâm Quế Hương, hai mẹ con chặt vật che ô chạy về nhà, Lâm Quế Hương kể rằng ban ngày vừa xảy ra một chuyện kỳ quặc.

Lúc chạng vạng, đám bà tám ngồi ngoài cửa tiệm tạp hóa nói chuyện phiếm, bà chủ cửa hàng phân bón buông lời kể xấu Nam Nhã, nói nàng đích thị là cái loại đàn bà không ra gì, ông chủ hàng nông cụ đưa vợ đi mua quần áo, Nam Nhã thừa dịp bà vợ đi thay quần áo mà sờ soạng chồng người ta. Đường lúc hăng hái kể sống động như thật, lại bị Nam Nhã đến mua quýt bắt gặp. Nam Nhã cũng không nói gì, mua quýt xong đi thẳng. Có lẽ nàng cũng để ý lời đồn thổi, lúc rời đi thì run tay, đánh rơi túi quýt, vắt vả mãi mới nhặt lại được. Cả đám lại trò chuyện thêm chốc nữa, sau đó thấy mọi người đến xem ti vi nên giải tán, chuẩn bị rời đi. Kết quả, bà chủ cửa hàng phân bón kia lúc đứng dậy, chẳng biết làm sao mà váy bị kéo tuột xuống, hai chân hớ hênh lộ ra ngoài, choáng váng tông ngồng đứng trước mặt một đám người lớn bé đủ lứa tuổi.

Nghe xong Chu Lạc hừ một tiếng cười lạnh, sung sướng nói: “Đáng đời.”

Quế Hương nguyệt cậu một cái: “Mất mặt cho bà ấy quá... Mà kể cũng lạ, váy của bà ấy sao không đứng lại tuột mất nhỉ?”

Chu Lạc nhướn cao mày.

Nếu là ai đó mượn lúc nhặt quýt, đem góc váy của người ta móc vào cái đinh trên ghế thì quá dễ hiểu rồi.

Chu Lạc đã đoán được là do Nam Nhã làm, nhưng đoán ra rồi cũng có ích lợi gì đâu.

...

Cậu cứ tưởng là sẽ không còn cơ hội gặp Nam Nhã nữa. Vậy mà chưa đến một tuần sau đã xảy ra chuyện.

Hôm đó, Chu Lạc ăn cơm xong, xách cặp lồng đi đưa cơm ra tiệm tạp hóa, trong đầu đang mãi nhắm lại đồng công thức vật lý và hóa học, nghĩ cách giải đề, không để ý dưới chân, đến trước cửa tiệm tạp hóa thì đá phải một vật nhỏ mềm mềm xốp xốp.

Chu Lạc bị dọa đến giật mình, ba hồn bảy phách đều quay lại, vừa cúi đầu nhìn đã thấy Uyển Loan mặc chiếc xường xám nhỏ đang lão đảo chỉ chực ngã sắp xuống. Chu Lạc vội vàng đỡ lấy cô bé.

Tiểu Uyển Loan sờ sờ đầu mình, ngẩng lên nhìn, ngoan ngoãn nói: “Chào anh Chu Lạc.”

“Xin lỗi, chú không phát hiện ra con. Có bị va phải không?” Chu Lạc đặt cặp lồng lên quầy, khom lưng xoa xoa trán cô bé.

“Không ạ.” Cô bé lắc đầu.

“Con đây, đi đứng mà đầu óc để tận đâu đâu vậy?” Lâm Quế Hương mở cặp lồng nghe cách một tiếng, “Đũa cũng chẳng mang theo nữa.”

“Không phải trong tiệm đã có một đôi rồi sao?”

Lâm Quế Hương lườm cậu một cái, xoay người đi lấy đũa.

Chu Lạc ngồi xồm xuống: “Uyển Loan tới mua gì thế? Kẹo que à?”

Uyển Loan gật đầu, rồi lại lắc: “Kẹo que, cả long nhãn khô nữa ạ.”

Chu Lạc sững sốt, trong lòng mềm nhũn, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ cho con tới đây?”

Uyển Loan gật đầu.

Nàng không giận sao? Chu Lạc vừa vui vẻ, lập tức lại thấy không đúng, nàng đến cả tiệm tạp hóa cũng chẳng muốn tới, không phải là còn giận ghê hơn sao?

Từ vui sướng đến chán nản chỉ xoay chuyển trong một ý nghĩ. Cậu đúng là thằng đàn nể mưa thất thường mà.

Lâm Quế Hương đưa cho Uyển Loan một túi long nhãn khô và hai que kẹo.

“Tạm biệt bác, tạm biệt anh.”

Chu Lạc thấy Uyển Loan đi sai hướng, kéo thân thể nhỏ bé của cô nhóc lại, nói: “Nhà con ở bên kia.”

Uyển Loan non nớt nói: “Em đi thăm bà ngoại.” thở gấp một hơi, lại tiếp, “Mẹ nói bà ngoại một mình ở trong viện, rất cô đơn, bảo em đi đưa long nhãn biếu bà.”

Chu Lạc nói: “Đi đi.”

Uyển Loan vừa ngậm kẹo que vừa ôm túi long nhãn khô, chậm chậm bước từng bước như một con ốc sên nhỏ, rồi đi. Chu Lạc nhìn theo bóng cô bé, ban đầu còn khẽ mỉm cười, đột nhiên, trong lòng chợt xộc lên dự cảm xấu.

“Mẹ! Mau báo công an đi. Nhà Nam Nhã xảy ra chuyện rồi!” Nói rồi Chu Lạc vội guồng chân chạy mất hút.

Điên cuồng lao một đường tới nhà Nam Nhã, vừa vào sân đã nghe thấy tiếng lật bàn, tiếng bát đĩa rơi vỡ, theo đó là tiếng đàn ông rống lên giận dữ: “Nó từng thích mày đúng không? Sao nó lại về đây? Không phải là vì mày à? Sao mày không nói lời nào? Mở mồm cho tao!”

Ngay sau đó là một tiếng vang trầm đục, như đầu ai đó đập mạnh vào tường.

Lông trên người Chu Lạc dựng đứng hết cả lên, vọt vào cửa, trong nhà hỗn loạn, ghế gãy thành mấy đoạn, Nam Nhã ngã sấp xuống cạnh tường, trên trán be bét máu. Nàng không thốt lên tiếng nào, cánh tay trắng trẻo chống xuống đất, định đứng lên.

Mắt Chu Lạc đỏ lên.

“Con mẹ nó mày nói cho tao!” Tên đàn ông vợ lấy một cái ghế đập tới.

Chu Lạc nhào tới ôm lấy Nam Nhã. Cái ghế đập vào lưng cậu, Chu Lạc đau đến quỳ rạp xuống đất.

Từ Nghị cả giận, tiến lên kéo Chu Lạc ra, lôi Nam Nhã từ trong ngực cậu bắt về, giống như đang xách một con búp bê vải rách nát. Mắt thấy một cái tát đang trên đà quật xuống, Chu Lạc xông lên dùng hết sức gài tay hãm lại, hét lên: “Bỏ cô ấy ra!”

Hai người tuy chiều cao tương đương, nhưng thiếu niên dù sao so với đàn ông trưởng thành vẫn gầy yếu hơn, Chu Lạc dốc toàn lực cũng chỉ có thể giữ thế giằng co với hắn, Nam Nhã bị kẹp giữa hai người, lắc qua lắc lại.

“Ông đây đánh đàn bà nhà ông, ai cần mày lo?!”

“Bỏ cô ấy ra!” Chu Lạc hét lớn, đập một cước vào bụng Từ Nghị. Hắn lảo đảo lùi lại mấy bước, va phải cái ghế gãy, trượt chân một cái, ngã ngửa ra đất.

Công an và mẹ Chu Lạc chạy vào nhà.

Từ Nghị ngã trên đất, oang oang chửi tục: “Học sinh cấp ba phải không, mày con mẹ nó được lắm! Nó là gì của mày mà dám xông vào cản tao? Mày với nó chim chuột với nhau từ lúc nào hả? Ban ngày ban mặt cũng dám đến tạo phản à?!”

“Câm miệng!” Chu Lạc máu nóng lên não, trán nổi gân xanh bần bật, xông lên định đập thêm một cước lên ngực hắn, bị bố Trần Quân ôm lấy kéo về phía sau. Chu Lạc sau khi phát giận thì khỏe như trâu, kéo thế nào cũng không được. Uống cho cậu hơn mười năm đèn sách, đụng phải hạng thô bỉ vậy mà lại không kiếm chế được, chỉ biết đỏ mắt tỏ ra thô bỉ hơn.

“Con mẹ nó anh ngậm mồm vào cho tôi! Đồ khốn nạn! Con bà nó tổ sư cha nhà anh!”

Lâm Quế Hương nào đã từng thấy con trai tức tối thô tục như vậy, kinh ngạc đến ngây người.

Lâm Quế Hương tới trước mặt Chu Lạc, Chu Lạc sững lại, mở to mắt ngoảnh sang phía khác.

Công an buông Chu Lạc ra, cậu quệt mặt, thở phì phò, không lên tiếng.

Lâm Quế Hương liếc vết thương trên cánh tay cậu một cái, đột nhiên xoay người cậu ngược lại, vén lưng áo lên, đập vào mắt là hai vết máu in trên tấm lưng thiếu niên gầy gò.

Nam Nhã đưa mắt nhìn qua, rồi lại hạ mắt xuống.

Lâm Quế Hương chậm rãi thả áo cậu xuống, run rẩy hít một hơi, hỏi: “Là ai đánh con trai tôi?”

Chu Lạc không nói gì, Từ Nghị cũng im lặng.

Lâm Quế Hương nhìn về phía Từ Nghị, đi tới “chát” một tiếng giáng cái bạt tai lên mặt hắn: “Vợ mình không biết đường mà quản. Lại dám hất nước bẩn lên con trai bà đây à? Nó mới bao lớn, các người có biết xấu hổ không hả?”

Bố Trần Quân và Lâm Phương Lộ vội bước lên ngăn lại: “Chị Lâm đừng nóng, việc này để chúng tôi xử lý.”

“Thằng nào dám động đến chỉ một ngón tay của con trai bà thôi, bà đây cũng liều mạng với thằng đó! Dám nói vớ vẩn về nó, bà đây xé nát mồm thằng đó ra!” Lâm Quế Hương quay đầu còn muốn mắng Nam Nhã, lại thấy sắc mặt nàng tái nhợt, cả người đầy vết thương, cuối cùng cũng không nổi, chỉ trừng mắt, không nói lời nào kéo Chu Lạc chăm chặt giữ bên cạnh.

Lúc rời đi, Chu Lạc nghe thấy Nam Nhã ở trong phòng nói với bố Trần Quân: “Cảm ơn các vị đã tới.”

Bố Trần Quân vội xua đi: “Không cần cảm ơn đâu, chuyện phải làm mà.”

Nam Nhã: “Phải cảm ơn chứ, còn phải cảm ơn trước, làm phiền các vị lần sau tới nhất xác cho tôi nữa.”

Bố Trần Quân nghẹn lời, không dám nói thêm gì.

Trở về nhà bôi thuốc, Chu Lạc nằm trên giường bị đau đến gào khóc thảm thiết, âm ỉ một trận, Lâm Quế Hương vừa không nổi lại vừa tức mình, mắng: “Nhà người ta đánh nhau, mày xớ rớ vào làm gì?”

“Chẳng lẽ lại đứng nhìn người ta bị đánh chết?”

Cậu vẫn không biết đường nhận sai, Lâm Quế Hương bị chọc đến giận gần chết: “Nghĩ mình là anh hùng hả? Vợ chồng nhà người ta đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, hôm nay âm ỉ hôm sau làm lành. Mày xem giờ mày thành cái gì rồi, bị đánh thì thôi đi, còn bị đổ cho là quan hệ bất chính nữa.”

Chu Lạc nghe tới đây lập tức bốc hỏa: “Từ Nghị nói tầm bậy mà mẹ cũng vợ vào!”

“Mày còn hăng hơn ấy! Từ Nghị ghen uất mấy năm nay, giờ được xả ra thì lại chẳng không bậy bạ à. Mày sau này bớt quản chuyện hai đứa nó đi.”

Chu Lạc: “Hắn ta làm sao mà ghen uất?”

“Lắm đàn ông tơ tưởng Nam Nhã như vậy, may bảo có thằng nào làm chồng mà không ghen uất được không?”

Chu Lạc cảm thấy có nói nữa mẹ cũng chẳng hiểu được, buồn bực vùi đầu vào gối, một lúc sau lại đột ngột ngóc đầu, hỏi: “Hai người họ không phải mấy lần náo loạn muốn ly hôn sao, năm ngoái còn ra tòa cơ mà, sao còn chưa tách ra?”

“Từ Nghị không chịu, Nam Nhã nói hắn ta đánh mình, Từ Nghị tố nó nói dối, hắn lại có ba người anh họ đứng ra làm chứng, Nam Nhã có ly hôn được cũng không có tư cách nuôi Uyển Loan.”

“Tên khốn kiếp!” Chu Lạc mắng.

“Anh họ của Từ Nghị đều chứng thực cho hắn cả.”

“Mấy chuyện thế này ai mà chịu đi làm chứng chứ, nhất định là tới giúp hắn trói buộc vợ con mà. Trái lại nếu truyền ra ngoài, người ta đều sẽ máng mủ người nữ cả. Bỉ ối vậy mà hắn cũng nghĩ ra được!”

Chu Lạc phiền não cùng cực, định nói ra chuyện Từ Nghị ngoại tình, nhưng vẫn nhịn. Khi này đánh nhau với hắn ta cậu cũng phải nhịn xuống. Chẳng qua là vì lo lắng cho Nam Nhã. Nếu như chuyện này bị phơi bày, mọi người sẽ đổ lỗi cho Nam Nhã, vậy thì...

Lâm Quế Hương nói: “Được rồi, sao con biết nhà nó xảy ra chuyện?”

“Còn phải hỏi sao? Uyển Loan mới bao lớn mà Nam Nhã đã để con bé một mình tới bệnh viện? Hơn nữa bà mẹ kế Hồ Tú cũng chẳng thân thiết gì với Nam Nhã. Nam Nhã nhất định là không muốn Uyển Loan thấy mình bị đánh nên mới đẩy con bé đi.” Chu Lạc nói xong, trong lòng thoáng chưa xốt.

Lâm Quế Hương cũng không đành lòng, thở dài, đổi giọng, nói: “Lại nói, Nam Nhã ở phương diện khác, cũng là một cô gái tốt. Chồng nó có tiền như vậy, vậy mà cũng không ăn bám chồng, dựa vào tay nghề mà mở tiệm làm ăn, tự lực cánh sinh. Nghe nói nó mở cửa tiệm đó cũng không cần phải nhờ Từ Nghị góp vào đồng nào, toàn bộ đều là tiền trước kia may quần áo cho người trên thành phố, nếu không từ lần đầu tiên chúng nó âm ỉ, Từ Nghị đã dẹp tiệm xưởng xám kia luôn rồi.”

Chu Lạc trầm mặc đôi chốc, cũng không tỏ thái độ gì, nói: “Mẹ là đang nhân cơ hội tự sướng đúng không?”

Lâm Quế Hương nguýt cậu một cái, nói tiếp: “Có điều trong mắt người khác, nó lại thành đứa có phúc mà không biết hưởng, lại cứ thích trưng mặt ra gây tai tiếng.”

Chu Lạc không tiếp lời, cũng chẳng thoải mái gì. Cậu nhẩn nhẩn trong chốc lát, vẫn không cưỡng được sốt ruột muốn biết tình hình bên kia, liền đẩy Lâm Quế Hương: “Không nói nữa, mẹ mau ra ngoài đi.”

“Ấy, còn chưa bôi thuốc xong mà.”

“Còn bôi cái gì nữa, đi mà bôi lên tường ấy!” Chu Lạc nhảy dựng lên, động đến vết thương đau đến buốt óc, “Hôm nay quá lãng phí thì giờ rồi, con muốn làm bài tập!”

Chu Lạc đẩy Lâm Quế Hương ra khỏi cửa, một lúc sau, cũng muốn chui ra ngoài, nghỉ ngơi một chút, lại quay về phòng, lấy thuốc bôi chút ít lên vai, ở vị trí nổi bật nhất, nhìn vào gương soi soi, thấy liếc mắt cái là nhìn ra được. Cậu lúc này mới rón ra rón rén men theo cầu thang xuống sân dưới, nương theo bóng cây mà lén lút lặn mất tăm.

Chu Lạc chạy tới đồn công an, không thấy ai, lại chạy đến nhà Nam Nhã, cũng không có người, ngoài cổng khóa chặt.

Chu Lạc nghĩ Nam Nhã hẳn là đi đón Uyển Loan rồi, đang nghỉ ngơi, trong ngõ chột vọng ra tiếng Nam Nhã nhẹ giọng dịu dàng: “Con nói xem?”

Chu Lạc quay đầu nhìn lên sườn núi, nắng chiều dát vàng lên con đường lát đá, trên bờ tường những khóm phù dung nở hoa trắng xóa, nàng mặc một chiếc xường xám màu xanh lam, bước chân chậm rãi, ánh mắt trông chừng cô bé con mặc xường xám đi bên chân.

Giọng Uyển Loan non nớt, vẻ mặt cao hứng giơ ra ba ngón tay: “Mẹ đóng vai người tốt, được thưởng ba bông hồng nhỏ.”

“Cảm ơn Uyển Loan.” Nam Nhã nói.

Chu Lạc nhìn cái trán quần băng của Nam Nhã và cô nhóc Uyển Loan ngây thơ không biết gì, trong lòng lại lần nữa tràn ngập xót xa.

Uyển Loan đánh mắt, nhìn thấy Chu Lạc đang đứng trước cửa nhà, vẫy tay với cậu, lạnh lút gọi: “Anh Chu Lạc...!”

Chu Lạc cười gật đầu.

Nam Nhã nắm tay Uyển Loan đi lướt qua cậu. Đáy lòng Chu Lạc thấm lạnh, không gượng nổi nụ cười trên mặt.

“Này! Nam Nhã!”

Chu Lạc vòng lại chặn đường nàng. Cậu bày ra tư thế đại ân nhân, trừng mắt, lại có chút thấp thỏm nhìn nàng. Nam Nhã giương mắt lên, con ngươi đượm vẻ lạnh nhạt. Trong lòng Chu Lạc nhất thời nổi lên tính hơn thua, không chịu yếu thế mà tỏ vẻ ngang ngạnh, hóa thành con hổ giãy dụa mắt với nàng.

Uyển Loan nghển cổ, cười với cậu: “Anh Chu Lạc đến nhà em chơi sao?”

Chu Lạc khom lưng xoa đầu cô bé: “Uyển Loan ngoan, chú có lời muốn nói với mẹ con, con qua đằng kia chơi đã được không?”

“Vâng ạ.” Uyển Loan buông tay Nam Nhã, rất vui vẻ chạy tới dưới tán cây chơi cười ngựa gồ.

Cậu nhìn Uyển Loan chạy đi, đứng thẳng dậy, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, em sai rồi.”

Nam Nhã bình đạm nhìn cậu, Chu Lạc không đoán được nàng nghĩ gì, đôi chút hoảng sợ sượt qua đáy lòng, đầu lại cúi thấp thêm chút nữa, cố gắng nhìn thẳng vào mắt nàng, nỗ lực hy vọng nàng có thể thấy thành ý trong mắt mình: “Những lời hôm đó, em không thực sự nghĩ như vậy, xin lỗi chị.”

Nam Nhã dường như không muốn nhìn cậu, ánh mắt hạ xuống, rơi trên vai cậu, chạm phải vệt thuốc lại nhanh chóng dời đi.

Chu Lạc bắt được ánh mắt nàng, đuổi theo nắm chặt lấy cơ hội, nói giọng đáng thương: “Chị xem!” cậu quay người qua cho nàng xem sau vai, “Trên lưng em còn bị thương đây, nói thế nào cũng là vì chị cả... Chúng ta hòa nhau, được không?”

“Tôi đâu có nhờ cậu giúp.” Nam Nhã cất lời.

“Đúng, chị không nhờ, là tự em chạy tới chịu đòn. Nhưng bất kể thế nào, em cũng đã ăn đánh, đau chết được, thực sự là đau muốn chết luôn đó. Coi như em đã bị nghiêm trị rồi được không? Chúng ta hòa nhau nhé?” Cậu mong chờ nhìn nàng “Chị xem này, em còn chưa bôi thuốc xong đã chạy tới đây xin lỗi chị đấy.”

“Sao cậu lại cứu tôi” Nam Nhã ngược mắt, hỏi, “Mắng tôi là loại đàn bà hư hỏng, thì sao lại chạy tới chịu đòn hộ tôi? Rốt cuộc là tôi trong ngoài bất nhất, hay chính các người mới như vậy?”

Mặt Chu Lạc nóng bừng, không trả lời.

Nam Nhã thấy cậu nghẹn lời, khóe miệng nhếch lên một đường cong rất nhạt, vẻ mặt lại không biểu hiện ra là đang cười.

“Tôi thích cùng thể loại nhạc với cậu, cậu liền nhận tôi là đồng loại, là tri kỷ, là người phụ nữ tốt đẹp mà cậu muốn làm thân. Tôi thích thứ thơ ca không giống cậu, cậu phán luôn tôi là phe đối lập, là kẻ lập dị, là người đàn bà xấu xa cậu cần phải xua đuổi, hiệp đáp. Tôi nói có đúng không?”

Chu Lạc sững sờ, theo bản năng muốn phủ nhận, lại không sao chối cãi được. Đúng vậy, con người ta vẫn thường không thích những kẻ không giống mình.

Nam Nhã nói tiếp: “Kéo bè kết phái chen ép người khác mình, suy cho cùng là lỗi của người lớn, nếu lại đi trách một đứa trẻ thì cũng quá khắc nghiệt rồi. Thế nên tôi không giận cậu. Thật đấy. Về bôi thuốc đi!”

Mỗi từ mỗi chữ đều ỏn thỏa, nhưng lại không tỏ rõ một ý chính xác nào, Chu Lạc chưa yên lòng, nhỏ giọng xác nhận lại: “Vậy chị...chúng ta, làm hòa rồi?”

Nam Nhã mỉm cười với cậu, nhẹ nhàng lắc đầu.

Chu Lạc đột nhiên cảm thấy sợ, cõi lòng lạnh lẽo rung lên từng hồi chuông báo động, cậu khó chịu: “Chị không tin những lời em vừa nói sao?”

Nam Nhã hỏi: “Lời nào?”

Chu Lạc cuống đến độ lông mi cũng run lên: “Em thực sự biết lỗi rồi mà. Những lời đó không vốn không phải suy nghĩ thật của em. Chị không phải người như vậy, là em lúc đó tức chị nên mới nói thế. Em thật lòng biết lỗi rồi, chị không tin phải không?”

Nam Nhã nói: “Tôi có tin mà.”

Chu Lạc lập tức nói: “Được! Chị tin em là được rồi! Em căn bản là mồm nhanh hơn não! Là em thuận miệng! Những lời đó cho em thu lại, thu hết về có được không?”

Nam Nhã không đáp, hời hợt cười một cái: “Chu Lạc, sang năm, cậu sẽ thi tốt nghiệp đấy?!”

Chu Lạc thấp thỏm gật đầu: “Vâng...sao ạ?”

Nam Nhã nói: “Lúc thi, đầu óc cậu chưa kịp nghĩ xong đã thuận tay khoanh đáp án, nộp bài rồi mới nhận ra là sai, hối hận muốn chết, bài đó cậu còn có cơ hội khoanh lại sao?”

Trái tim Chu Lạc phụt chốc như rơi vào đầm băng, uất ức khôn cùng. Nàng đã giáng cho cậu một cái tát, khiến cậu ngã xuống vực sâu muôn trượng. Tình cảnh khốn đốn thế này, cậu chưa từng gặp phải, biết trong lòng cậu đau đớn hối hận bao nhiêu, vậy nhưng không chịu cho cậu lấy một cơ hội chuộc lỗi, nàng sao lại tàn nhẫn đến vậy? Cậu nhìn khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt dưới bầu trời chiều kia, run rẩy mà hít một hơi thật sâu.

Nam Nhã hỏi: “Giờ lại cảm thấy tôi rất quá đáng phải không?”

Chu Lạc cắn răng, suýt chút nữa trào nước mắt: “Phải!”

Nam Nhã lại hỏi: “Tôi không chửi rửa, vũ nhục cậu, cậu vẫn cảm thấy rất đau phải không?”

Chu Lạc oán hận nói: “Phải! Đau muốn chết!”

Nam Nhã nói: “Đao kiếm thương thân, câu chữ thương tâm. Lý nào lại có thể thu lại lời nói đã ra khỏi miệng? Cậu cảm thấy cậu và những người khác trong trần đều giống nhau, không phải cố ý, chỉ là thuận miệng nói dối lời, phát biểu quan điểm mà thôi. Miệng là của cậu, câu nào thiện câu nào ác, thích nói sao là tự do của riêng cậu. Vậy, coi như tôi ghi thù cậu, có được không?”

Nam Nhã nhìn thẳng vào mặt cậu.

“...Không muốn? Cảm thấy tôi là loại người màng nhĩ có bị chọc thủng bao lần cũng không sao cả, dù bị chửi bao lần là dâm phụ, chỉ cần cậu cười cười nói xin lỗi là tôi đều sẽ mỉm cười bỏ qua hết mọi hiềm khích trước kia? Tôi cười với cậu, cậu nói tôi lỗ mãng; tôi thân thiện với cậu, cậu nói tôi lăng lợ; tôi thật lòng đối đãi cậu, cậu nói tôi tự rước nhục... Giờ lại nhận ra tôi không dễ thương lượng, có phải cậu lại muốn nói tôi hẹp hòi không?”

Tất thấy những lời nàng nói dội vào tai khiến Chu Lạc hốt nhiên bối rối vô cùng, vội vàng thanh minh: “Không phải em nghĩ vậy, thật đấy! Là người trong trần nói thế...”

Nam Nhã mỉm cười: “Họ đều nói tôi là thứ giày rách, vậy nên đến cả một thằng nhóc như cậu cũng có thể tới đạp tôi một cước.”

Đáy lòng Chu Lạc rét run từng đợt. Sự lạnh lùng cay nghiệt ấy vậy mà lại nung nấu trong trái tim cậu, cậu so với loại người mà cậu vẫn thường chán ghét, khinh thường kia đâu có khác nhau chỗ nào?

Đúng vậy, cậu nói nàng là người đàn bà hư hỏng, cậu tin vào những gì tai nghe mắt thấy, sao lại phải tới xin lỗi? Bởi vì chợt dặt rằng có khả năng đó chỉ là hiểu lầm. Ngày đó bác sĩ Giang ở trong tiệm bông sờ tay

nàng, có thể là nàng còn chưa kịp phản ứng cậu đã tránh đi mất nên không nhìn thấy, thế mà lại quy thành nàng phóng túng. Lại cũng chính ngày đó cậu vuốt dọc lưng nàng, nếu truyền ra ngoài, người khác sẽ đinh ninh rằng nàng dụ dỗ cậu. Dù trời có nóng hơn nữa, nàng có chết cũng không nên cởi bỏ cúc áo đầu tiên trên cổ.

Nàng buông mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, cứ như đang nói một chuyện gì đó cực kỳ hoang đường.

“... Tôi cứ ngỡ rằng cậu không giống bọn họ.”

5. Chương 4: Điều Phiền Muộn

Mắt nàng hơi sụp xuống, vài sợi tóc bị gió sớm cuốn lên phất phơ trước trán, được nắng mai chiếu vào mà lấp lánh ánh kim.

Nàng dời mắt nhìn cậu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt khẩn trương mà mong mỏi của cậu, ngập tràn nỗi áy náy, khuôn mặt cậu thiếu niên sạch sẽ lại tươi tắn, như không khí trong núi buổi ban mai.

Chu Lạc thất thểu trở về nhà, ruột gan đều như đã cháy thành than.

Cậu nói “không giống” kia xoắn xuýt trong lòng giống như một lưỡi dao đâm xoáy vào tim. Trong chớp mắt khi nghe thấy lời ấy, bao nhiêu kích động ào ào nổi lên, sau đều hóa hết thành tuyệt vọng và hối hận. Đúng vậy, cậu và những người mà cậu cho là không đáng kết bạn đều chẳng có gì khác nhau. Cậu cũng xấu xí chẳng kém gì họ.

Cậu vốn không phải loại người đó, nhưng giờ thì cậu đã trở thành như vậy, khiến nàng chẳng nguyện liếc nhìn cậu thêm lần nào nữa.

Con người nàng tốt đẹp biết bao, chỉ cần cho nàng chút xú ơn huệ thôi, nàng cũng sẽ hết lòng tạ ơn. Nhưng cậu không xứng.

Cậu vẫn thường vì nghe những lời đồn thổi ác ý về nàng mà dao động, hoài nghi nhân cách của nàng, cậu đâu có tư cách nói chuyện ơn nghĩa với nàng, đâu có tư cách bắt nàng phải hòa nhã với mình?

Tại nghe chưa chắc đã là đúng, mắt thấy không hẳn đã là thật. Tại sao phải đến buổi tối hôm nay mới lĩnh ngộ được?

Cảm giác bại trận của tuổi trẻ giống như một cái mụn độc, nặn sao cũng không hết, chỉ có thể ôm lấy nó mà sống chết chịu đựng, trông chờ có thể được như sách nói, rằng thời gian sẽ chữa lành tất cả. Nhưng lần này, con mẹ nó tại sao thời gian lại chậm chạp như vậy!

Chu Lạc ngồi trên sân bóng rổ, ngược mắt lên nhìn bầu trời thu cao vời vời. Đúng như lời Trần Quân nói, vừa qua trung tuần tháng Mười, tiết trời đột ngột chuyển lạnh, nhưng lạnh thì kệ lạnh, Chu Lạc đi đánh bóng vẫn mặc nguyên bộ trang phục bóng rổ mùa hè.

Trường học nằm trên sườn núi, tầm nhìn bao quát toàn bộ trấn, có thể nhìn được dòng Thanh Thủy mảnh mai, và cả cửa tiệm của Nam Nhã bên bờ sông. Cũng không biết nàng mấy ngày qua sống ra sao.

Sau ngày đó, Chu Lạc nghe nói, vì lần này Nam Nhã rất kiên quyết nên Từ Nghị bị bắt giam, trở thành trường hợp đầu tiên của trấn, gây ra một trận sóng to gió lớn. Nam Nhã lại một lần nữa yêu cầu ly hôn, Từ Nghị vẫn không chịu, nói rằng tình cảm vợ chồng còn tốt đẹp, dù thỉnh thoảng có đánh nhau nhưng không sát mẻ gì, khiến nhân viên cục dân chính cũng phải đau đầu, Nam Nhã đệ đơn ra tòa, có người nói còn đang trong quá trình điều tra.

Chi tiết hơn thì Chu Lạc không biết.

Chu Lạc nhìn bầu trời mà thở dài.

Trần Quân lại gần, vỗ vai cậu: “Đạo này sao thế, tơ tưởng cô nào à?”

“Tao vừa làm ra một chuyện rất mất mặt.” Chu Lạc buồn rầu nói.

“Đấy không phải sở trường của mày hả?”

Chu Lạc liếc cậu bạn một cái, nở một nụ cười hùa cực kỳ miễn cưỡng.

Trần Quân thấy cậu là phiền não thật, vội hỏi: “Sao thế? Nói ra thử xem tao giúp được gì không.”

Chu Lạc cũng không thể nói thật, đành nãy nê đáp: “Cũng không có gì, mộng xuân thôi.”

Trần Quân vừa nghe đến, hí hửng hỏi tiếp: “Gì cơ, mày mà cũng nằm mơ à, có phải mơ thấy người quen không?”

Chu Lạc trong lòng bẽ bộn, phản ứng cũng trì trệ: “Có ai lại mơ thấy người không quen không?”

“Hử, nhưng không phải mày nói là mộng xuân sao?”

Chu Lạc khựng lại nửa giây, liếc cậu ta một cái.

“Mày mơ thấy ai?”

“Nam Nhã đó.”

Chu Lạc chậm rãi liếm lợi một cái, nửa khắc sau, cười khan một tiếng. Chuông tan học vang lên, cậu đứng dậy xuống khỏi bậc thang, đi về phía phòng học.

Cậu bức bối muốn chết tới nơi rồi, chỉ hận không thể xông vào giấc mộng của Trần Quân chém giết một trận, bắt Nam Nhã về.

Cứ như đang đâm đầu vào ngõ cụt vậy.

Chu Lạc trở lại phòng học, một đám nữ sinh đang chen chúc trước tấm bảng đen phía cuối lớp làm bằng tin, chào đón Ma Cao trở về.

“Chu Lạc!” Trương Thanh Lý gọi cậu, nhóm con gái bên cạnh trao đổi ánh mắt với nhau.

“Gì vậy?”

Trương Thanh Lý nhét cho cậu một tờ giấy: “Chữ cậu đẹp, giúp bọn tớ chép lời bài ‘Người con thứ bảy’ (*) lên bảng đi.”

(*) Bài hát này được sáng tác nhân sự kiện Ma Cao được Bồ Đào Nha chính thức trao trả lại Trung Quốc vào năm 1999.

Chu Lạc không có tâm trạng: “Tự viết đi.”

Trương Thanh Lý nhìn đám bạn học nữ, cảm thấy mất mặt, nhẹ giọng nói: “Giúp xúi đi mà, tớ còn phải viết đoạn khác nữa.”

Tay vẫn chìa giấy cho cậu.

Chu Lạc nhìn cô một cái, nhận lấy tờ giấy: “Viết đâu?”

“Đây!” Trương Thanh Lý chỉ vào góc trên bên trái tấm bảng. Chu Lạc cầm phấn chép lời nhạc, Trương Thanh Lý thì chép lịch sử Ma Cao dưới góc trái bảng. Chép theo hàng ngang, tốc độ viết của hai người không khớp nhau, khó tránh khỏi đụng phải nhau.

Chu Lạc thờ ơ nói: “Cậu viết cho xong đi rồi tôi viết sau.”

Trương Thanh Lý lúng túng, nói: “Cậu cứ viết đi! Tớ chuyển sang kẻ ô vuông bên cạnh là được.” Nói rồi cầm thước vẽ. Hai người đứng song song, chẳng dính dáng gì tới nhau nữa.

Những nữ sinh khác thỉnh thoảng lại cố ý va vào Trương Thanh Lý, khiến cô bạn liên tục đụng phải người Chu Lạc, Trương Thanh Lý quay ra xin lỗi Chu Lạc, rồi lại đỏ mặt quay sang đuổi đám bạn kia đi.

Chu Lạc im lặng không lên tiếng.

Đám nữ sinh kia cũng chẳng chịu xem sắc mặt người khác, không biết đường thôi, lại một lần nữa đẩy Trương Thanh Lý vào người Chu Lạc.

Chu Lạc mở miệng, không kiên nhẫn: “Còn nữa thì nghỉ luôn đây!”

Trương Thanh Lý đỏ mặt, thét chói tai: “Khương Băng Băng, các cậu thôi đi!”

Lần này là nổi nóng thật sự.

“Đâu có làm gì đâu, bọn tớ đâu có cố ý đụng phải chứ.”

Cuối cùng cũng chịu yên, nhưng chưa được một phút, lại có người va vào Trương Thanh Lý một cái, cô lại lần nữa nhào vào người Chu Lạc.

“Bịch” một tiếng, Chu Lạc ném viên phấn đập lên mặt bảng, tạo thành một chấm trắng, viên phấn bắn ra xa.

Trương Thanh Lý bị dọa đến giật mình, những nữ sinh khác cũng nín thít.

Chu Lạc sầm mặt ra khỏi lớp.

Đám nữ sinh có lòng muốn giúp Trương Thanh Lý, chỉ có kẻ đàn mới không nhìn ra. Thích một ai đó là như vậy, thân thể chỉ chạm một cái, trong lòng lập tức nở hoa. Lại không biết rằng nếu người kia không có ý sẽ thành phiền hà. Chu Lạc chẳng có tâm tư gì với Trương Thanh Lý. Mà phóng mắt ra cả trường học này, cũng không có nữ sinh nào lọt vào mắt cậu.

Đều không bằng Nam Nhã.

Chu Lạc nhớ đến Nam Nhã, trong lòng lại buồn bực chán nản.

Cậu nhớ đến sự dịu dàng của nàng, sự lạnh nhạt của nàng, sự nhu mì của nàng, sự sắc sảo của nàng; lại nhớ đến những bản rock nàng nghe, tập thơ ổ vàng nàng thích, bộ xường xám nàng mặc; thậm chí nhớ cả cái lý không thừa ai của nàng; cảm thấy một cô gái như nàng mới thật sự đáng để tâm. Nhưng cậu lại cứ mãi không chạm tới gót chân nàng.

Rốt cuộc, Chu Lạc tới thư viện, tìm tập thơ cậu giấu trong góc phòng, mượn về.

Tay vừa lật liền gặp trúng bài thơ của cây bút người Tây Ban Nha Ángel González Muñoz, tựa đề “Ấy là yêu”:

Tôi nói với nàng:

– Đôi mắt em khiến lòng ta say mê

Nàng hỏi lại:

– Chỉ đôi mắt hay nhờ đường chuốt mi?

– Đôi mắt,

Tôi không do dự đáp.

Nàng cũng chẳng hề do dự,

Đem đôi mắt đặt vào tay tôi, rồi dỏ dẫm rời đi.

Chỉ mấy dòng ngắn ngủi, vậy mà lại khiến sống lưng Chu Lạc lạnh toát.

Yêu là gì? Đó là câu hỏi mông lung mà các cô cậu mười sáu, mười bảy tuổi vẫn thường nghĩ đến. Là cái liếc mắt khi đưa bài, hay là sự nỗ lực rướn lên rỏ bóng; là một nụ cười bên lên, hay là cái nắm tay len lén; là duyên nợ giữa Elizabeth và Darcy (*), hay là mối tình của Romeo và Juliet; là ngày qua ngày âm ỉ mà bền bỉ, hay là bùng bùng dữ dội thiêu rụi một đời.

(*) Tức Elizabeth Bennet và Fitzwilliam Darcy, cặp nhân vật chính trong tác phẩm “Kiêu hãnh và định kiến” của nhà văn Anh Jane Austen.

Bài thơ này lại đưa ra một đáp án chân phương như vậy.

Là đem bộ phận người thích nhất trên cơ thể ta trao cho người, còn lại vẫn là của ta.

Xem lại bài thơ ngày đó đọc được, là của nữ thi sĩ người Ý Patricia Valdoga, phô bày sự trần trụi nguyên thủy.

Tất cả các bài thơ trong tập thơ này đều như vậy, cởi mở, kích động, xé toạc lớp mặt nạ để phơi bày ra bản chất của con người — về tình yêu, về cái chết, về bóng tối, về sự xấu xa, về cõi hư vô, về mọi mặt của nhân tính.

Chu Lạc được mở rộng tầm mắt, tràn trề vui sướng mà đọc một lèo hết cả tập thơ, có cảm giác như chỉ một đêm mà đã kinh qua hết thấy dày đặc mù sương của tuổi trưởng thành, trở nên thông tỏ sáng suốt.

Cậu nhanh chóng nhận ra việc mình chỉ vì liếc thấy tập thơ này mà gán cho Nam Nhã cái danh “không đứng đắn” thật nực cười biết bao, ngày hôm nay nhìn lại, mới biết bản thân đã ngu muội nhường nào.

Nhưng cậu lại càng thêm phấn khởi, dường như đọc tập thơ mà Nam Nhã cất giữ cũng là vượt qua thời không mà gặp gỡ tư tưởng của nàng, nhờ đó mà có thể đến gần nàng hơn đôi chút.

Thật hàm súc.

Chu Lạc nghĩ, Nam Nhã không thuộc về cái trần nhỏ bé này, có lẽ, nàng còn chẳng thuộc về thời đại này. Linh hồn của nàng hẳn là phải thuộc về thế giới của một trăm năm sau.

Chu Lạc nằm trên giường, vừa kích động vừa hân hoan, mãi đến tận khi đêm đã khuya, đến chó mèo bên ngoài cũng đi ngủ hết rồi, cậu mới chìm vào cõi mộng.

Sáng sớm ngày hôm sau, trước khi đến trường, Chu Lạc lượn qua nhà trẻ của Uyển Loan, mang theo tâm trạng vui vẻ mà dựa vào cánh cổng sầm vai thần giữ cửa. Khi Nam Nhã đưa Uyển Loan đến thì trông thấy cậu, nhưng làm ngơ coi như không thấy.

Chu Lạc cũng không chịu thua, khom lưng tới trước mặt Uyển Loan, chìa hai bàn tay trống không ra cho cô bé xem, vỗ tay bốp một cái, trong tay lại biến ra hai que kẹo. Uyển Loan “oa” một tiếng há to miệng, mắt long lanh nhìn cậu.

Tim gan Chu Lạc nhũn ra như bún, nếu Nam Nhã cũng dễ dụ vậy thì thật tốt.

Chu Lạc: “Tặng con đấy.”

Mắt Uyển Loan sáng rỡ, ngẩng đầu tha thiết nhìn Nam Nhã.

Nam Nhã khẽ mỉm cười với cô bé, Uyển Loan nhận lấy kẹo que, lanh lảnh nói: “Cảm ơn anh Chu Lạc.”

“Tạm biệt mẹ.”

Nam Nhã nhìn theo Uyển Loan vào trường.

Chu Lạc đứng dậy, lại biến ra một que kẹo, cười toe một cái: “Còn một que cho chị này.”

Không đánh người đang cười, chiêu này là cậu ngộ ra tối qua.

Nam Nhã vẫn trơ trơ: “Mặt dày.”

Nói xong, quay người đi.

Chu Lạc bị nàng mắng mà cả người lảng lảng, bám sát phía sau, rất mặt dày mà luyên thuyên: “Gần đây, hết lần này tới lần khác bùng tỉnh đại ngộ, em đã hoàn toàn nhận thức được sự phiến diện, ngu muội và lệch lạc của mình. Em mượn tập thơ chị cất trong thư viện về đọc, thế mà tinh thần như được gột rửa vậy đó, chị nhìn em xem này, có thấy bừng bừng hào quang tươi mới không? ... Không nhìn cũng không sao, em nói cho chị nghe, tập thơ kia ấy, viết hay lắm, nhưng mà em đọc không hiểu. Hay là, chị giải thích cho em chút đi, chúng ta hẹn một buổi cùng đàm đạo nhé.”

Nam Nhã dừng lại, nhăn mặt: “Chu Lạc...”

“Dạ!” Chu Lạc lập tức gọi dạ bảo vâng.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Học hỏi đó!” Chu Lạc vô cùng nghiêm túc, “Nghe nói chị rất thích văn học, chị lại là đàn chị cùng trường cấp ba với em nữa, chúng ta không thể cùng luận bàn đàm đạo chút à? Trao đổi nhiều mới có thể cùng nhau tiến bộ đó đàn chị Nam Nhã!”

Đàn chị...

Cậu vô lại bao nhiêu, nàng lãnh đạm bấy nhiêu.

Nam Nhã phớt lờ, đi thẳng về phía trước. Chu Lạc lại dính như keo, theo nàng quẹo qua từng con hẻm nhỏ trên sườn núi.

Trong con ngõ xanh mát, trên người nàng tựa như đang nở hoa, mà cậu thì là một con ong mật.

“À, đàn chị, chị thích thơ của ai? Em thích Whitman đó, chị thì sao?”

Bơ.

“Em thích nhất bài ‘Ôi Thuyền trưởng! Thuyền trưởng của tôi ơi!’ đấy.”

Bơ.

“Em biết bài này qua ‘Câu lạc bộ thi ca’ (*), đàn chị, chị xem phim đó bao giờ chưa? Hay cực luôn!”

(*) Phim “Dead poets society” (1989) của đạo diễn Peter Weir, giành giải Oscar cho hạng mục Kịch bản gốc xuất sắc nhất năm 1990.

Bơ.

“Bài này câu tiếp theo là gì ấy nhỉ? Ôi Thuyền trưởng! Thuyền trưởng của tôi ơi!” cậu chém gió vù vù, “Căng buồm lên, đưa tôi ra biển đón gió lướt sóng khơi...”

Nam Nhã không nhin được nữa: “Ôi Thuyền trưởng! Thuyền trưởng của tôi ơi! Cuộc viễn du rừng rợn đã xong rồi. Con tàu đã vượt qua bao trở ngại. Cái đích ta tìm giờ đã đến nơi.” (*)

(*) Bài “O captain! My captain!” được Walt Whitman sáng tác để tưởng nhớ cựu tổng thống Mĩ A. Lincoln. Bản dịch thơ của Đào Xuân Quý (nguồn: thivien.net).

“Ồ, ra là vậy, chị thuộc hết rồi à? Đoạn sau thì sao, câu sau là gì thế?”

Lại cho cậu ăn bơ. Chắc là nhìn ra mảnh của cậu rồi.

“Chị cũng không nhớ đoạn sau à?”

Khích tướng cũng không ăn thua.

“Vậy để em về đọc lại rồi chúng ta cùng thảo luận nhé. Tập thơ đó chị mua ở đâu thế, mấy bài trong đó hay ghê. Em cũng muốn mua một cuốn.”

Bơ.

“Bài nào em cũng thích hết, chị thích bài nào vậy?”

Vẫn bơ.

“Em thấy bài ‘Điều phiền muộn’ của nhà thơ Đức Gottfried Benn rất ý nghĩa.” Cậu thiếu niên thao thao bất tuyệt, bắt đầu đọc thơ.

Ví như đọc chẳng hiểu tiếng Anh

Lại nghe cuốn truyện kia hay lắm

Nhưng không ai dịch ra tiếng mình.

Ví như trời nóng thêm bia vại

Tay không rỗng ví chẳng các nào.

Cậu thiếu niên và nàng thiếu phụ cách nhau một đoạn, một lạnh lùng một nhiệt huyết, lại cùng nhau sóng vai trên con đường lát đá buổi sớm mai. Nàng mặc trên người chiếc xường xám hồng thắm, cậu khoác trên mình màu xanh áo học trò, nàng không nói một lời, cậu khe khẽ đọc thơ.

Đọc đến nửa chừng, chợt ấp úng:

“Phiền muộn ghê gớm khôn cùng... Là...”

Là gì nhỉ?

Cậu hình như quên rồi.

Cậu vò đầu bứt tai, cau mày cố nhớ lại: “Là...”

“Phiền muộn ghê gớm khôn cùng là” nàng nhàn nhạt tiếp lời, đọc:

Được nhà người ta mời làm khách,

Lại thấy nhà mình còn sướng hơn,

Cà phê nhà mình lại càng nhất,

Hết hứng chẳng nói chuyện nhân gian.

Điều phiền muộn nhất ư? Không có...

Còn chưa đọc hết, Chu Lạc đột ngột cắt ngang: “Điều phiền muộn khổ não nhất là: Muốn cứu vãn một mối tâm đầu, lại thành ra hỏng hết thấy, nhận lỗi mà không được khoan thứ, chẳng cách nào nghịch chuyển thời gian.”

Hỏng thật, hay thành công đây.

Nam Nhã làm thinh.

Chu Lạc len lén ngó nàng.

Mắt nàng hơi sụp xuống, vài sợi tóc bị gió sớm cuốn lên phất phơ trước trán, được nắng mai chiếu vào mà lấp lánh ánh kim.

Nàng dời mắt nhìn cậu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt khẩn trương mà mong mỏi của cậu, ngập tràn nỗi áy náy, khuôn mặt cậu thiếu niên sạch sẽ lại tươi tắn, như không khí trong núi buổi ban mai.

Nam Nhã lại tiếp tục bước đi.

Lòng thăm thở dài, dù sao cũng chỉ là một cậu nhóc.

Đến trước ngã ba, nàng nhẹ nhàng nói: “Đừng đi theo nữa, sắp muộn học rồi kìa.”

Nghe giọng là biết nàng chấp nhận ký hòa ước rồi. Phiền muộn trong lòng Chu Lạc vèo cái bay biến sạch, hỏi: “Đàn chị, có vài bài thơ em thật sự không hiểu, lần tới tìm chị thỉnh giáo được không?”

Nam Nhã im lặng nửa khắc rồi mới “ừ” một tiếng khe khẽ đến mức suýt nghe không ra.

Chu Lạc nhảy cẫng lên như khi, ngoác miệng cười toe toét: “Em đi học đây!”

Nói xong còn chưa đi, hai mắt sáng rỡ long lanh nhìn chằm chằm Nam Nhã, mặt mũi tươi tỉnh chờ được phê chuẩn.

Nam Nhã hết cách, bất đắc dĩ nói: “Cho người lui.”

“Gặp lại sau nha đàn chị!”

Cậu thiếu niên chạy vội vào con ngõ nhỏ, vừa chạy vừa chốc chốc quay đầu lại, hét với về phía nàng.

Điều phiền muộn buồn bực nhất là:

Lại không được chết khi vào hạ,

Khi đất trời sáng bừng sắc nắng,

Cầm xẻng đào đất cũng khoan thai.

“Gottfried Benn, cảm ơn ngài!”

Kể thêm một chút về nội dung của bộ phim “Dead poets society” để mọi người có thể hiểu rõ hơn. Phim kể về một giáo viên Anh văn đã truyền cảm hứng cho các học sinh của mình thông qua việc giảng dạy thơ ca theo một phương thức không chính thống, khuyến khích họ nhìn nhận cuộc sống thông qua những bài thơ và từ đó tạo nên phong cách riêng cho chính mình. Một nhóm học sinh của ông, thích thú với phương thức này, đã lên tái thành lập câu lạc bộ “Dead poets society”, một câu lạc bộ mà người thầy từng là thành viên trong đó khi vẫn còn là học sinh của trường nhưng bị ban giám hiệu cấm đoán và ép buộc phải dừng hoạt động. Câu lạc bộ đã giúp đỡ các thành viên hiểu rõ bản thân, có cá tính và có lập trường hơn. Biến cố xảy ra khi một thành viên đã lỡ để lộ thông tin về câu lạc bộ và bị hiệu trưởng ép hỏi danh tính của những thành viên còn lại bằng đòn roi. Sự cố này cũng khiến bố của một thành viên khác, người đã nhận ra niềm đam mê diễn xuất của mình thông qua sinh hoạt kịch ở câu lạc bộ bất chấp sự độc đoán muốn cậu thi vào Ivy League của bố mình, phát hiện ra đứa con trai mình đang ngầm đối nghịch với mình. Không đủ dũng khí để phản kháng lại bố mình, thành viên đó đã tự tử. Sợ hãi phải gánh trách nhiệm về cái chết của người bạn đồng hội, một thành viên khác trong câu lạc bộ đã đổ tội cho người thầy. Chuyện kinh động đến ban giám hiệu và người thầy bị sa thải, câu lạc bộ buộc phải giải tán. Khi người thầy đến lớp học để thu dọn đồ đạc ra đi, một học sinh, cũng là thành viên của câu lạc bộ, đã đứng lên bàn và đọc bài thơ “O captain! My captain!” để tiễn người thầy đáng kính của mình. Người thầy rất cảm động trước tấm lòng của cậu học sinh. Ông chào cả lớp rồi ra đi.

6. Chương 5: Con Đường Không Được Chọn

“Đàn chị, chị không cảm thấy bài thơ này có chút rùng rợn sao?”

“Ồ?”

“Mình giờ là đang đi trên đường đấy, nhưng vẫn cứ luôn suy nghĩ, suy nghĩ mãi, cả đời suy nghĩ...”

Bất chợt, Chu Lạc thả trọng tâm về phía trước, cái ghế về lại vị trí cũ, cậu lập tức vươn người tới trước mặt Nam Nhã, nhìn thẳng vào mắt nàng, “Đàn chị, chị nói xem, con đường chị không chọn đó, phong cảnh trông như thế nào?”

Mắt Nam Nhã đen thẫm, nhìn cậu, không nói gì.

Chu Lạc đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng, hất tay một cái đem đồng phục vắt lên vai. Cậu nghiêm túc hút một hơi thuốc lá, ngậm khói còn chưa xuống tới họng, Trần Quân đã giật mất nửa điều thuốc trong tay cậu: “Tới lượt tao.”

Trần Quân hút mạnh một hơi, suýt chút nữa bị sặc, tay hơi run lên, tàn thuốc bắn ra, bay vào áo Chu Lạc.

Chu Lạc giữ giữ áo, tàn thuốc rơi sạch.

Xế chiều ngày thu trời mát mẻ, nhưng mới nãy tiết thể dục cuối ngày vừa chơi bóng, trên người giờ chỉ toàn mồ hôi. Tàn thuốc dính vào ngón tay ướt nhẹp, vậy thế nào cũng không ra.

“Sợ mẹ mày nhìn ra?” Trần Quân cố tình chọc逗.

Chu Lạc lừ mắt nhìn cậu ta, mày rậm khề nhừ: “Mày có gan thì cút ra trước mặt mẹ mày hút đi.”

Trần Quân cười khà khà: “Mày không dám sao tao dám chứ?”

Chu Lạc đem mấy sợi tóc vương trước trán vuốt lên đỉnh đầu, để lộ vầng trán cao cao.

Trần Quân khoác vai Chu Lạc, trả mẫu thuốc lại cho cậu: “Tới lượt mày.”

Cánh tay cậu ta nhóp nhép đầy mồ hôi, Chu Lạc ghét bỏ mà hất ra: “Cho mày nốt đó.”

Trần Quân hớn hở ra mặt, hút nốt vài hộp khói cuối, lông mày nhướng nhướng: “À, mày có nghe được chuyện đó không? Chuyện Dương Tiểu Xuyên và Sử Giai Lệ...làm chuyện đó đó.”

Chu Lạc dờ mắt lên mặt cậu ta: “Chuyện gì?”

“Còn gì nữa? Quan hệ, ăn nằm, chịch choạc chứ sao.”

Chu Lạc sững sốt: “Bọn nó dám...”

“Ừ đấy, gan đủ lớn rồi.” Trần Quân tặc lưỡi, “Dương Tiểu Xuyên đúng là tằm ngấm tằm ngấm mà dám chết voi, ăn hết cả lũ chúng ta rồi.”

Đúng lúc đó một đám học sinh tan trường bắt kịp hai người, Trần Quân vội ném điều thuốc lá đi, ngậm miệng.

Gió núi se lạnh, Chu Lạc lại mặc đồng phục vào, cặp sách khoác lên vai, dọc theo bậc thang đi xuống núi. Đi ngang qua một ao sen, gió thu đưa mùi lá sen khô tới, lòng Chu Lạc xao động không nhẹ, cái chuyện nam nữ này, ở tuổi cậu chỉ dám mơ mộng chứ không có gan thực hiện. Cậu không sao tưởng tượng được đứa bạn cùng lớp lại làm chuyện đó, cái chuyện mà cậu đã nhìn thấy ngoài cửa sổ dưới tán cây phượng hoàng. Vừa nghĩ đến những cô cậu bạn cùng lứa đã vượt biên cấm kỵ, Chu Lạc lại cảm thấy toàn thân rạo rực.

Trần Quân vẫn tức tối: “Mày không biết thằng chó Dương Tiểu Xuyên đó nói gì đâu, nó bảo chịch gái xong giờ nó là đàn ông rồi, hơn hẳn bọn mình đấy. Tức chết được, thật muốn úp sọt nó một trận.”

Chu Lạc hừ một tiếng: “Ngứa tay à?”

“Tao mà là mày, tao đã kêu Trương Thanh Lý cùng làm một phát rồi.”

Chu Lạc quay đầu: “Mày nói gì?”

“Trương Thanh Lý thích mày, mày không nhìn ra à? Mặt mũi nó cũng được mà, chỉ mỗi tội da hơi ngăm, mày...”

“Đầu mày không có gì bình thường hơn được hả?” Chu Lạc nói.

Trần Quân tiếc rẻ: “Tại tao chẳng có con nào thích, chứ không thì đã chẳng đến lượt thằng Dương Tiểu Xuyên lên mặt với tao.”

Trần Quân rủ xong mấy thằng bạn đi hội đồng Dương Tiểu Xuyên, hỏi Chu Lạc có đi không, Chu Lạc cảm thấy mấy đứa này đúng là ăn no rừng mỡ đến độ ầm đầu rồi, nói phải về đọc sách.

Chu Lạc đi xuống sườn núi, một mình đi vào con ngõ nhỏ, nghĩ thầm bọn con trai tuổi này quả nhiên đứa nào cũng là trẻ trâu, đầy một bụng toàn trò lưu manh. Lại nghĩ đến bản thân cũng nào có khác gì, nằm mơ cũng muốn nuốt Nam Nhã vào bụng.

Nghĩ thế, Chu Lạc lại có chút phấn khởi.

Được, lưu manh thì lưu manh thôi.

Chu Lạc rảo bước nhanh hơn, chạy xuống sườn núi.

Trục đường chính nằm ở khu địa hình thấp nhất trấn Thanh Thủy, như đáy của một cái bánh ga-tô bị úp ngược, phía sau dãy cửa tiệm là sườn núi rợp bóng cây và tầng tầng lớp lớp những bờ tường thấp bao bọc các con ngõ nhỏ.

Nam Nhã đang chuẩn bị đóng cửa, chợt nghe bịch một tiếng nặng nề, Chu Lạc cứ như từ trên trời đáp xuống, phủ phũ lá cây vụn dính trên móng. Cậu ngẩng đầu lên, tùm tùm cười với nàng một cái.

Nam Nhã: “...”

Nam Nhã đóng cửa, Chu Lạc nhanh chóng chen vào trong. Nam Nhã dùng hết sức mình, không cho cậu vào cửa. Chu Lạc chen được một tay một chân vào, lưu manh la lên: “Ái ái đau, chị không chịu bỏ ra là em gào lên đấy!”

“Đi ra ngoài!”

“Á! Đau...” Chu Lạc bắt đầu ngoạc mồm ra gào.

Người đi giày chỉ sợ kẻ chân đất, người có lý chỉ ngại kẻ ăn vạ. Nam Nhã dù sao cũng không muốn nhà bên nghe thấy, đành sầm mặt thả tay.

Chu Lạc vui vẻ ra mặt, mau lẹ chui vào trong, tay chân đều chẳng đau buốt gì, lại còn ân cần đóng cửa sau cho nàng.

Nam Nhã nhìn cậu như nhìn một tên điên: “Chu Lạc, cậu đúng là một học sinh giỏi đấy nhỉ.”

Chu Lạc cười: “Đâu chỉ có thành tích giỏi đâu, trông cũng ngon giai mà. Đức trí thể mỹ đều hạng nhất cả nhé.”

Nghe cậu ba hoa chích chòe, sắc mặt nàng cũng chẳng hòa hoãn hơn: “Cậu ra ngoài đi, tôi không muốn bị người ta nói xấu, đối với cậu hay với tôi cũng đều không tốt cả.”

Nàng muốn đi mở cửa, Chu Lạc vội lắc mình ngăn nàng lại, đứng chắn trước cửa sau, bắt măn: “Nói xấu gì chứ? Hai chúng ta là trong sạch. Lại nói, chị mà còn sợ ánh mắt người khác à? Em thấy chị rõ ràng là không quan tâm đó.”

Nam Nhã ngược mắt nhìn cậu, cười nhạt: “Chiêu khích tướng này của cậu còn non lắm. Tôi đúng là không để tâm, nhưng tôi cũng không muốn khiến mình bị nói nhiều thêm đâu.”

Chu Lạc nhú mày: “Sao lại đuổi em rồi? Nói chuyện cũng không được à?”

Nam Nhã nói: “Chu Lạc, tôi không cần bạn bè. Cậu chạy tới chỗ tôi, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, người ngoài cũng đều nghĩ là không đơn thuần cả. Chuyện mà vỡ lở ra, cậu có một trăm cái miệng cũng không thanh minh được. Đến lúc đó quan hệ sụp đổ, cậu và tôi nằm trong mắt bão sẽ phải ứng phó với xung quanh thế nào, phải đối mặt với nhau ra sao? Còn mong không bị lộ mặt xấu của mình ra sao? Chẳng tốt đẹp gì đâu. Cậu cũng không muốn mọi chuyện thành ra như vậy, đúng không?”

Chu Lạc ngẩn ra, rồi lại nhanh chóng bình tĩnh lại, cậu đúng là quá kích động, nàng lý trí phân tích, khiến cậu phải nể phục.

Nhưng cậu cũng không muốn buông tay: “Em tôn trọng tất cả những gì chị nói. Thật đấy, đàn chị, nhưng chị có một chỗ nói sai rồi.”

“Hả?”

“Chị nên nói với em là ‘Chu Lạc, cấm cậu đi rêu rao, cấm cậu để bị người khác phát hiện, nếu không chúng ta tuyệt giao.’ chứ không nên đẩy người tốt đi, đúng không? Cái đám người dở quẻ trong trấn kia, chị không cần phải để ý đến họ làm gì, chị trốn biệt trong nhà, họ sẽ không nói chị chắc? Em không đến tìm chị, họ có thôi nói chị không?”

Chu Lạc thấy nàng không nói lời nào, lại nói: “Hơn nữa, em đâu phải đứa không hiểu chuyện đâu, phải không? Nếu không phải vì suy nghĩ cho chị, em đã đi cửa trước rồi, cần gì phải cẩn thận từng li từng tí mà mò cửa sau? Em mà thật sự là thẳng diên thì đã chỉ quan tâm mỗi bản thân mà mặc kệ chị, cứ quang minh chính đại xông vào là được, không phải sao?”

Nam Nhã im lặng.

Qua nửa khắc, hỏi: “Cậu chạy tới đây làm gì?”

Chu Lạc lúc này mới nở nụ cười, nói: “Chị đáp ứng với em rồi mà?”

“Đáp ứng gì?”

“Đàn chị, chị đáp ứng là nếu em có gì không hiểu thì có thể tới hỏi chị còn gì. Em còn mang sách tới nữa, lẽ nào lại về tay không?”

Nam Nhã chối không nổi, chỉ có thể trách ngày ấy trong phút chốc đã lỡ nhẹ dạ.

“Hỏi gì?”

Chu Lạc rất ra vẻ ăn không nói có mà thả cặp xuống khỏi vai, nhìn căn phòng chật hẹp đặt máy may, lại không khỏi nhớ tới lần trước ở đây đã xảy ra chuyện không vui, trong lòng cũng thấy xấu hổ, bèn vén rèm chạy vào trước.

Trong tiệm cửa cuốn đã được hạ xuống một nửa, chỉ còn cách mặt đất chưa đến nửa thước, ngoài một mét ở mép cửa được nâng chiếu vào, còn lại đều chìm trong bóng tối.

Chỉ còn chiếc đèn bàn trên quầy là đang bật, sổ sách, bản thiết kế, vài vốc hàng mẫu và các loại đồ đạc đều bày trên mặt bàn, sắp xếp rất gọn gàng sạch sẽ.

Chu Lạc đem cặp sách ném trên mặt đất, Nam Nhã từ sau rèm đi ra, ngồi vào quầy, mở sổ sách ra, nói: “Cậu có mười lăm phút, đối chiếu xong sổ sách tôi sẽ đi đón Uyển Loan.”

“Được, được, em vào đầu nhanh lắm.” Chu Lạc kéo một cái ghế đến ngồi đối diện nàng, vừa định nói tiếp, Nam Nhã chợt nhíu nhíu mày, ngắc đầu, hỏi: “Cậu hút thuốc?”

Trong đầu Chu Lạc ầm một tiếng, há miệng, một giây sau, gật đầu.

Cậu không muốn nói dối nàng chút nào.

Nam Nhã dường như cũng bất ngờ khi thấy cậu thẳng thắn thừa nhận, cứ nghĩ là cậu không chối bay chối biến thì cũng phải quanh co một lúc, phút chốc không nói nên lời, qua vài giây, lại hỏi:

“Mẹ cậu biết không?”

Chu Lạc mím chặt môi, chậm rãi lắc đầu. Cứ tưởng rằng nàng định dạy dỗ cậu, kết quả sau đó cũng chẳng nói thêm gì. Nàng cúi đầu tính toán sổ sách. Trong phòng tranh tối tranh sáng, dưới ánh đèn, khuôn mặt nàng nồn nà, cổ cũng vậy, tay cũng vậy.

Chu Lạc nhớ tới giấc mơ đêm đó, nhớ đến Nam Nhã cầm điếu thuốc trong miệng, hỏi: “Chị có hút thuốc không?”

Nam Nhã thoáng khựng lại, ngắc đầu nhìn cậu: “Cậu thấy sao?”

“Không biết.”

“Không biết?”

Chu Lạc dừng dừng đáp: “Em đâu có ngờ chị nghe cả The Beatles đâu, kết quả là phải mở rộng tầm mắt còn gì.”

Nam Nhã nở nụ cười, lại tỏ ra nghiêm túc, nói: “Ý là tôi trong ngoài bất nhất, hẳn là có hút thuốc chứ gì?”

Chu Lạc phản ứng cực nhanh: “Trong ngoài bất nhất không phải em nói.”

“Tức là hẳn có hút rồi.”

“Hay là, chị thử chút xem.” Chu Lạc nói, tỏ vẻ lưu manh, cũng không biết lấy đâu ra gan lớn, lôi từ đáy cặp ra một bao thuốc và cái bật lửa, nghiêng người về phía quầy, một tay cầm bật lửa, một tay cầm thuốc lá, đưa cho nàng.

Đôi mắt cậu thiếu niên hun hút như vực thẳm, lóe lên chút ý cười và vẻ khiêu khích, nhìn nàng.

Nam Nhã ngược mắt nhìn cậu, nói: “Không đành lòng chút nào.”

Chu Lạc cười cười, tách một cái đánh lửa, châm điếu, đưa cho nàng.

Nam Nhã nhìn thẳng cậu, cậu lại được nước lán tới đầu mắt, cuối cùng, nàng thu lại vẻ mặt, giật lấy điếu thuốc trong tay cậu, để sang một bên, hăm dọa nói: “Không có việc gì thì biến đi.”

Lưu manh như vậy, so với thường ngày thì nào có giống như cùng một người. Chỉ sợ toàn bộ người trong trấn, bố mẹ thấy cô bạn bè đều chẳng biết đến bộ mặt này của cậu.

“Có việc chứ, việc lớn luôn đó.” Chu Lạc cũng biết đường mà thu tay lại, khom lưng lấy tập “Tuyển tập thơ” trong cặp sách ra.

Nam Nhã nhìn tập thơ ó vàng, trong chốc lát đáy mắt lộ vẻ kích động, nhưng chỉ thoáng lóe lên, nàng không nói gì nhìn cậu một cái: “Cái này thì liên quan gì đến học tập? Về đi...”

“Đây cũng là văn học nha.”

“Yên tâm, thi đại học không vào bất kỳ bài nào trong này đâu.”

“Thơ ca văn viết đều liên quan tới nhau cả.”

Nam Nhã dù sao cũng nói không lại cậu, lười để ý.

Chu Lạc cũng không vội, cậu giở sách ra, tĩnh tâm xem cả bài thơ một lượt, rồi bắt đầu chậm rãi đọc:

“Rừng vàng sắc lá, đường phân đôi,
Một chân hai lối, đi sao nổi,
Suy tư khó chóng, dùng dằng mãi,
Thẳng mắt dõi theo một con đường,
Thăm thẳm tí tấp nơi rừng sâu.”

Giọng cậu thiếu niên ngây ngô mà trong trẻo, vừa chăm chú vừa thông thả, giống như đang ngồi bên đống lửa kể một câu chuyện cũ. Nam Nhã trong lúc lơ đãng cũng dừng tay lại, cụp mi mắt lắng tai nghe.

“Hai ngã nơi đây,
Dấu chân chẳng mấy,
Buổi sớm mai ấy lá rụng đầy,
Nào còn thấy nữa dấu chân vương.
Từ trong hai lối, chọn một đường,
Cỏ hoang mọc khắp, tích mịch sâu,
Lối khác hôm khác tạm dành đây,
Nhưng đường vô tận cũng tỏ tường,
Quay đầu chọn lại sợ chẳng dễ.
Rất nhiều năm sau, thân nơi nào
Nghe lòng bồi hồi buồn tiếng than,
Ngày ấy, rừng thu phân hai ngã,
Ít dấu chân hơn mà đi tới,
Một đời về sau mãi một đường.”

Rừng cây sau nhà rào rạt gió thổi, con đường phía trước người tới kẻ lui, trong phòng im ắng, ánh đèn khoanh tròn một khoảnh ấm áp.

Cậu thiếu niên gần như thành kính mà đọc hết, đáy lòng tĩnh lặng, đắm chìm hồi lâu chưa thoát ra được.

Nam Nhã cũng có chút cảm động, hai người liếc nhìn nhau, đều biết người kia có chung cảm nhận thơ ca giống mình, không cần nhiều lời, mọi tranh chấp bất hòa trước đó đều hóa thành mây khói.

Sự ấn ý này, cũng giống như ngày đó ở tiệm băng đĩa, hay như phút giây tươi đẹp kia khi giai điệu “Năm tháng huy hoàng” vang lên.

Hai trái tim, một nhịp đập.

Nam Nhã cười nhạt một tiếng: “Thật sự không hiểu? Muốn tôi giống như giáo viên ngữ văn phân tích từng đoạn cho cậu?”

“Không cần.” Chu Lạc nhếch miệng, “Em chính là muốn nói với chị, đoạn thơ này rất đẹp, rất hay. Hay đến mức em phải chia sẻ với chị mới được, nếu không trong lòng sẽ rất khó chịu. Đàn chị, chẳng lẽ chị không cảm nhận được sao? Thứ tốt đẹp nhất định phải được chia sẻ.”

“Hay chỗ nào?” Nam Nhã hỏi ngược lại.

“Áy, cái này em không nói được. Đọc bài thơ này, tựa như mình đang đứng giữa ngã ba vạy, trước mặt là hai con đường dẫn tới hai hướng khác nhau.” Chu Lạc ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, hai chân chống xuống mà ngả ghế ra sau, đung đưa, “Phong cảnh hai đường cũng khác nhau, cả hai mình đều muốn đi, nhưng chỉ có thể chọn một trong hai. Dù cho là chọn cái nào, cuộc đời sau này cũng theo đó mà thay đổi.”

“Điều này cũng chưa phải là tàn khốc nhất. Mà là...” Chu Lạc nhìn lên trần nhà, chậm rãi lắc lư cái ghế, “Đàn chị, chị không cảm thấy bài thơ này có chút rùng rợn sao?”

“Ồ?”

“Mình giờ là đang đi trên đường đấy, nhưng vẫn cứ luôn suy nghĩ, suy nghĩ mãi, cả đời suy nghĩ...”

Bất chợt, Chu Lạc thả trọng tâm về phía trước, cái ghế về lại vị trí cũ, cậu lập tức vươn người tới trước mặt Nam Nhã, nhìn thẳng vào mắt nàng, “Đàn chị, chị nói xem, con đường chị không chọn đó, phong cảnh trông như thế nào?”

Mắt Nam Nhã đen thẫm, nhìn cậu, không nói gì.

Bên ngoài cửa cuốn hạ nửa, có người lướt qua tiệm, ánh mắt Nam Nhã từ từ rời khỏi mặt cậu thiếu niên, thoáng liếc ra ngoài. Chu Lạc cũng quay đầu lại, thấy một đám ống quần đồng phục xanh nhạt đứng đó. Cậu đang định tránh vào gian trong, thì mấy cái ống quần đó lại rời đi.

Bên mép cửa cuốn, nửa thước nắng chiều đã nhạt bớt.

Chu Lạc vừa ngồi trở lại, Nam Nhã đã đứng lên: “Tôi phải đi đón Uyển Loan rồi.”

Chu Lạc đồng ý, cũng không cố níu kéo, cậu không muốn gây phiền hà cho nàng, thơ ca để sau cũng được. Cậu khoác cặp sách đứng dậy, lại cầm nửa liều thuốc đốt còn dư lên, đi ra từ cửa sau. Chu Lạc leo lên sườn núi, trèo lên cây nhảy sang bờ tường, vừa mới bò lên đầu tường, lại đụng phải Trần Quân đang đi qua.

Cậu thầm kêu không ổn, muốn tránh cũng không kịp nữa, Trần Quân đã trông thấy cậu.

“Mày không phải là nói về nhà xem sách sao?” Trần Quân thấy lạ, rướn người nhìn sang phía bên kia tường, “Bên kia có gì thế?”

Chu Lạc tê hết cả da đầu, gắng động não mà không nghĩ ra cái có nào. Mắt thấy Trần Quân muốn nhảy lên nhìn sang phía bên kia tường, Chu Lạc rất sợ cậu ta phát hiện ra đó là cửa sau tiệm xường xám, lập tức ẩn cậu ta xuống, trong cái khó ló cái khôn mà xấu hổ vội vàng đỡ dành: “Đừng có nhìn, bên đó có người.”

Trần Quân sững sốt nửa khắc, lập tức đứng yên, xấu xa thấp giọng cười hỏi: “Con gái hả?”

Chu Lạc đành gật đầu.

Trần Quân huých cậu một cái, mặt mày hớn hở mấp máy khẩu hình: “Đắc thủ không?”

Chu Lạc bó tay toàn tập, chộp lấy gáy Trần Quân cố kéo ra xa hơn rồi mới đáp: “Không.”

Trần Quân sao đã thỏa mãn, không ngừng hỏi cặn kẽ: “Không sờ được nhiều cũng phải sờ được đôi chút chứ! Sờ bên trên hay bên dưới thế, chẳng quỳ nhà mày cũng được lắm. Lại đến đây giở trò cơ đấy.”

Đầu Chu Lạc muốn nổ tung, cúi đầu không ngừng xoa trán.

Trần Quân lại hỏi: “Có phải Trương Thanh Lý không?”

Thấy phiền phức ngày càng biến lớn, Chu Lạc lập tức nói: “Không phải!”

Lần này đến lượt Trần Quân ghen ghen, trợn trối: “Còn có đứa khác sao?” nửa khắc sau, bật ngón tay cái lên với cậu: “Mày khá lắm.”

Trên đường về nhà, Trần Quân liên tục cảm khái tên Chu Lạc này số đào hoa thật vượng, đảo mắt lại bắt gặp Trương Thanh Lý đi mua xì dầu về. Trần Quân thấy tiếc cho Trương Thanh Lý, nói: “Này, không hay cho cậu rồi. Chu Lạc vừa mới lên lút đi hú hí với đứa con gái khác đó.”

7. Chương 6: Chiếc Áo Len Đen

Nam Nhã cong cong khóe môi mỉm cười trong gió thu, quả nhiên là thiếu niên, trong sáng như vậy, lý tưởng như vậy. Chỉ là, cậu lại không biết, cuộc đời là từ chủ nghĩa lý tưởng mà dần thân vào con đường chủ nghĩa hiện thực, càng đi càng mơ hồ.

Nhưng mà, vào giờ khắc này, nàng lại bị cậu kéo lên con đường ngược chiều.

Chu Lạc bắt đầu ngày ngày đến trường đều đi đường vòng, quần theo Nam Nhã từ nhà trẻ của Uyển Loan về. Nhưng dù cho hai người chẳng có chuyện gì để nói, hay thỉnh thoảng cười với Nam Nhã lại bị nàng đáp lại bằng một cái trừng mắt, sau đoạn đường ngắn đó, Chu Lạc vẫn luôn cả người sung sướng mà đến trường, tâm trạng vui vẻ suốt ngày.

Có lần rời giường muộn, ba chân bốn cẳng chạy vào ngõ thì gặp được Nam Nhã đã đưa Uyển Loan đến nhà trẻ xong đang trên đường về. Chu Lạc nghĩ lúc đi qua nói câu gì đó thôi cũng được, lại thấy có vài ba nam sinh từ đầu đường đằng kia, huyết sáo với Nam Nhã, Chu Lạc ngâm nổi giận, Nam Nhã lại như kẻ điếc, chẳng có phản ứng gì. Mấy nam sinh kia không thấy có gì thú vị liền bỏ đi.

Nam Nhã từ từ đến gần, đi qua người Chu Lạc cũng làm như không thấy cậu, Chu Lạc nóng nảy, tách một tiếng búng tay ngay bên tai nàng. Kết quả là nhận lấy một cái trừng mắt hung tợn của Nam Nhã: “Muốn chết à?”

Nàng đi rồi, cậu bị mắng vậy mà lại cực kỳ cao hứng, nghĩ đến ánh mắt phát cáu của nàng, cậu chạy vèo vèo trên con đường đến trường chỉ thiếu điều muốn bay lên.

Muốn chứ! Muốn chết đi được!

Trương Thanh Lý thì chẳng thoải mái được như vậy, liên tiếp mấy ngày liền đều đứng ngồi không yên, trong giờ học cũng không nhịn được mà quan sát Chu Lạc. Cậu hoàn toàn vẫn bình thường chẳng có gì khác lạ, cần nói thì nói, cần làm thì làm, nhưng tinh thần thì luôn ở trạng thái rất tốt, lúc làm bài thi ngẫu nhiên lại cong cong khóe môi, lúc quay bút nghĩ cách giải đề cũng ngẫu nhiên mà ngâm nga một câu hát. Luôn luôn là người lớp cuối cùng, khi tan học thì mau mau chóng chóng lặn mất tăm, cũng không thấy cậu qua lại thân thiết quá mức với một nữ sinh nào.

Cô nhìn Chu Lạc đến xuất thần, hoàn toàn quên mất là mình đang ngồi trong phòng thi sát hạch hằng tháng, Chu Lạc đang cúi đầu làm bài thì cảm nhận được ánh mắt của cô, chậm rãi quay đầu lại, thoáng nhìn lướt qua cô bạn, đầu óc còn chưa thoát khỏi đề thi.

Trương Thanh Lý xấu hổ cúi thấp đầu.

Thầy giám thị vừa mới đi qua người, sáu mẩu giấy nhỏ liền bắn qua bàn cô. Trương Thanh Lý cả kinh, vậy mà lại đến từ Chu Lạc.

Cậu muốn nói gì với cô?

Trương Thanh Lý vừa mừng vừa sợ, mở giấy ra, trái tim phút chốc rơi xuống đáy vực, hóa ra là lời giải bài thi...

Đầu cậu nghĩ gì vậy hả? Trương Thanh Lý oán giận, lại nhìn sang Chu Lạc, cậu đã đứng lên, nộp bài trước giờ. Bài thi vừa đặt xuống bàn giáo viên, bóng dáng đã nhoáng cái biến mất khỏi cửa phòng.

Chu Lạc đeo tai nghe nghe nhạc, chạy một mạch xuống núi giữa tiết trời tháng Mười một, trong cõi lòng trẻ trung đốt lên một ngọn lửa, cơ thể chẳng e ngại chút nào trước không khí lạnh mới tràn về.

Một tháng qua, cậu cứ học xong là lại chuồn đến tiệm Nam Nhã đọc thơ cho nàng nghe. “Tuyển tập thơ” đã đọc hết, cậu tìm tòi các bài mới trong thư viện, thường phải xem rất lâu mới kiếm ra được một bài vừa ý.

Cậu có cảm giác mình như thợ mò ngọc trai vậy.

Đủ mọi loại thơ thần kỳ quái đều bị cậu đào xới, không phải chỉ có mỗi thơ, đôi lúc bắt gặp một đoạn văn ngắn cảm động cậu cũng góp nhặt về. Cậu mua một tập giấy viết thư, đem những đoạn văn thơ tìm được cẩn thận nắn nót chép lại, mỗi ngày mang một bài tới đọc cho Nam Nhã nghe. Nam Nhã thích thì giữ lại, không thích thì trả cậu. Mà cho đến nay cậu cũng chưa bị trả lại tờ nào, toàn bộ đều được cất trong ngăn kéo của nàng.

Ban ngày ngày một ngăn lại, ánh sáng lọt dưới cửa cuốn ngày một tối đi, tiếng gió gào rít ngày một lớn hơn, nước trà trong chén cũng ngày một ấm lên. Cậu thiếu niên ngồi bên quây, cách một khoảng sáng ánh đèn, đọc thơ cho cô gái xinh đẹp nghe. Hoàng hôn ở cửa hàng nhỏ thoang thoang mùi vải vóc nhàn nhạt, tạo nên cảm giác rất dễ chịu và thư thái.

Có khi Chu Lạc không mang thơ tới, hai người không nói gì nhiều, nàng cũng không đuổi cậu đi. Một bài hát ngân lên từ máy cát-xét, nàng mở sổ phác thảo mẫu thiết kế, cậu chuyên tâm làm bài tập, ngồi bút cọ lên mặt giấy nghe sần sật. Đến giờ chia tay thì mỗi người một đường, ngắn gọn một tiếng chào rồi lại một tiếng tạm biệt.

Nghĩ đến đây, bước chân Chu Lạc thoăn thoắt.

Tới một bậc thềm đá, cậu bỗng dừng lại, hằng ngày đi đi lại lại vội vàng nên không chú ý tới, cây cối trong núi qua một đêm đã ngả vàng tự lúc nào. Núi đồi trùng điệp một màu vàng ươm, đôi chỗ lại điểm tuyết vài mảng đỏ rừng phong và những dãy rau quả đủ sắc màu rực rỡ trên ruộng bậc thang.

Cảnh sắc thế này phải khoe với Nam Nhã mới được!

Chu Lạc nghĩ đến đây, mỉm cười, càng nghĩ càng thấy vui vẻ, nụ cười trên mặt càng lúc càng rộng, đến cuối cùng nhin không được mà “oa oa” thành tiếng vọng khắp núi. Cậu phi như bay xuống bậc thang, xuyên qua con hẻm nhỏ, vọt qua bờ tường thấp, từ chạc cây lá vàng nhảy xuống, theo cửa sau tiệm xưởng xám mà đi vào, giật tai nghe xuống, vén rèm vào phòng.

Mới bốn giờ chiều, cửa tiệm xưởng xám mở rộng, Nam Nhã đang vẽ, bị bóng người chui ra làm giật nảy mình, kinh ngạc: “Sao cậu lại qua đây giờ này?”

“Hôm nay là ngày sát hạch, nộp bài thi xong sớm.” ở trước mặt nàng, cậu thiếu niên cứ dặc ý khoe khoang suốt, khúc khích hai tiếng, “Đề đơn giản chết được. Em suýt ngủ mất đấy.”

Ngoài rèm đặt một tấm bình phong, vì không để người ngoài phổ thấy được, Chu Lạc tự giác đứng bên đó, không dám đi qua.

Nam Nhã nói: “Đừng để đến lúc trả bài lại sai một đồng lỗi không đáng có do không soát lại bài đấy nhé.”

Chu Lạc nói: “Yên tâm, em soát lại một lượt rồi, không có lỗi ẩu đoảng nào hết.”

Cậu thiếu niên chỉ chực có cơ hội là khoe khoang, Nam Nhã lười hòa theo cậu, liếc một cái: “Không lạnh sao?”

Chu Lạc xoa xoa hai bàn tay: “Chỗ này ẩm mà, trong phòng học mới lạnh. Không biết ai dở hơi lại đi xây trường trên núi nữa, đến xế chiều khắp núi toàn sương là sương.”

“Tại mặc ít thì có.” Nam Nhã nói, “Cái tuổi này của cậu chỉ chăm chăm giữ phong độ, chẳng chịu để ý nhiệt độ gì hết.”

“Oan cho em quá đi, mặc đồng phục thì phong độ nổi gì chứ?”

Chu Lạc cũng không dám rời khỏi bình phong ra bên ngoài lấy ghế, bèn đem cái ghế con trong phòng nhỏ ra ngồi xuống, trông như một chú cún lớn đang ngồi chồm hổm.

Nam Nhã có chút buồn cười, cúi đầu nhovn miệng.

Chu Lạc không dời mắt khỏi mặt nàng giây nào, tất nhiên cũng không bỏ qua biểu cảm nhỏ nhỏ này, lập tức hỏi: “Chị cười gì vậy?”

Nam Nhã không trả lời, Chu Lạc chếp miệng, biết hỏi cũng chẳng ra nên không truy cứu, đề nghị: “Đóng cửa đi! Em dẫn chị đi xem cái này vĩ đại cực.”

“Trong mắt cậu một con giun cũng vĩ đại lắm đấy.” Nàng tưởng tượng tới cảnh cậu lượm tấm da rắn đem đến khoe với nàng, thật muốn cạ hết cả lời.

Cậu khi tan học trên đường thấy cái quỷ gì cũng mang tới chỗ nàng khoe, nào là một cành cây “xinh đẹp” chỉ còn mỗi một cánh hoa vắt vẻo, nào là một bó lúa mạch lĩa lửa chĩa cọng thấp cọng cao, lại còn cả một cái bắp ngô chẳng biết vật trộm của nhà ai nữa.

“Cái này vĩ đại thật mà.”

“Cái gì mới được chứ.”

“Giờ không thể nói được, phải đi mới biết. Chắc chắn là hàng xịn luôn.”

“Sao không mang tới đây?”

“To quá, mang không nổi.”

Nam Nhã hơi hiếu kỳ, ngoảnh sang: “To cỡ nào?”

Chu Lạc đứng dậy khỏi cái ghế con, hai tay mở ra, khoát một vòng như miêu tả cả quả địa cầu.

Nam Nhã: “...”

Nam Nhã nói: “Cái vĩ đại mà cậu nói, là không khí?”

Chu Lạc cười ha ha một tiếng. Cậu rất thích nói chuyện với nàng, chuyện gì cũng đều trở nên rất thú vị.

“Tóm lại là cực kỳ lớn, cực kỳ vĩ đại, chị đi rồi chắc chắn sẽ không hối hận.” thấy sắc mặt nàng có vẻ buồn lơng, Chu Lạc tiếp tục thuyết phục, “Đi đi, chị phải tin vào mắt em chứ, có lần nào tìm thơ cho chị lại khiến chị thất vọng không?”

Nam Nhã rốt cuộc cũng động lòng, đứng dậy đi đóng cửa cuốn.

Nàng kéo cửa xuống xong, Chu Lạc cũng nhảy ra khỏi tấm bình phong. Một cước đạp mép cửa cuốn còn cách mặt đất mười centimet sập xuống cho kỳ hết, tiếng gió thổi và âm thanh ồn ào trên đường bị chặn lại bên ngoài.

Trên quầy nước nấu vừa vặn sôi, Nam Nhã nói: “Uống chén trà nóng đi... Để tôi vẽ xong mẫu này đã.”

Nàng châm một chén trà nóng, đưa cho cậu.

Chu Lạc bưng chén giữa đầu, ừng ực mấy tiếng, yết hầu trượt một vòng, xong. Trả lại chén trà, mắt cậu sáng lờ lờ nhìn nàng.

“...” Nam Nhã lại rót thêm cho cậu một chén, cũng tự rót cho mình một chén.

Nam Nhã nói: “Bên trong đồng phục cậu chỉ mặc có mỗi một lớp áo phong thôi đấy! Không lạnh đúng là nói khoác.”

“Thật sự không lạnh mà!” Chu Lạc nói, “Chị đừng có không tin, có người trời sinh không sợ lạnh đó.”

“Tin.” Nam Nhã nói, “Đa cậu dày.”

Chu Lạc ngoác miệng tặng nàng một nụ cười nhìn muốn thót tim, vén tay áo lên cho nàng xem tay: “Nào nào, chị sờ thử xem da em có dày hay không.”

Nam Nhã “chát” một tiếng đập lên tay cậu, vẫn nói câu kia: “Không đành hoàng chút nào.”

“Áo len của em đều do mẹ em đan năm trước đó, bị co rút hết rồi, mặc không vừa nữa, bó vào người nghẹt thở chết được luôn, em chẳng muốn sờ vào tẹo nào.” Chu Lạc xoay ngược cái ghế lại ngồi, tay khoác lên lưng ghế, làm như đang cười ngửa.

Nam Nhã cúi đầu vẽ hoa văn phượng hoàng lên bản thiết kế tường xám, nói: “Nói mẹ cậu đan cho cái mới đi. Dì ấy trông tiệm tạp hóa cũng khá rảnh mà.”

“Kiểu mẹ em đan nhìn già lắm, màu sắc cũng tẻ nữa.” Chu Lạc cười ghế đu tới đu lui, chợt nảy ra ý tưởng: “Đàn chị, chị cũng biết đan len đúng không, đan cho em một cái đi, bán cho em theo giá thị trường cũng được?”

“...” Nam Nhã sao lại không nhận ra trò quỷ của cậu, cũng không buồn ngẩng đầu lên, “Không rảnh.”

Chu Lạc chưa buông tha: “Em thấy quần áo trong tiệm chị đều đổi thành hàng thu đông rồi, khi nào tiện chị hỏi hộ em xem có áo cho nam không cũng được, lấy hai cái nhé. Em tin vào mắt thẩm mỹ của chị.”

Nam Nhã ngẩng đầu: “Vậy thì được, tôi sẽ để ý giúp cậu.”

Nam Nhã lại cụp mắt xuống, một tay bưng cái chén sứ nhỏ, chậm rãi uống trà, một tay hạ nốt vài nét cuối cùng xuống bản vẽ tường xám dưới ánh đèn bàn.

Chu Lạc không quấy rầy nàng, hớp một ngụm trà nóng, liếc mắt nhìn dáng vẻ nàng cúi đầu vẽ dưới ánh đèn, cảm thấy cảnh tượng này tốt đẹp biết bao.

Cậu nghịch cái chén nhỏ trong tay, trắng tinh, trơn láng, giống như con người nàng vậy, ban đầu chạm vào thì lạnh lẽo như băng, ủ trong tay một hồi sẽ ấm lên theo nhiệt độ cơ thể.

Rất nhanh đã vẽ xong, Nam Nhã đặt bút xuống, nói: “Đi thôi.”

Chu Lạc một hơi uống cạn chén trà, chạy ra cửa sau, leo lên tường, đi tới cuối con ngõ đợi nàng. Dậm chân một lúc lâu, Nam Nhã mới từ đường lớn vòng qua.

Nàng khoác bên ngoài tường xám một chiếc áo khoác vàng nhạt, trên cổ quàng một cái khăn len màu đỏ. Chu Lạc nhìn mà sững sờ.

Nam Nhã dừng lại trước mặt cậu, ngó quanh một lượt, hỏi: “Đi đường nào?”

Chu Lạc sợ bị người khác bắt gặp, dẫn Nam Nhã tới ngã ba, men theo một con đường nhỏ đi lên núi.

Nam Nhã lại khá ngạc nhiên: “Tôi ở trong trấn đó giờ mà lại không biết có con đường này đấy.”

“Trước kia là lối mòn của dân hái thuốc, em phát hiện được, cũng chưa từng nói cho ai biết.”

Hai người chuyên tâm leo núi, không nói thêm lời nào mà hưởng thụ sự yên tĩnh đó, gió thu mát lạnh, một đường sóng vai, chỉ có tiếng gió và tiếng hai người hỗn hển hít thở.

Đi tới lưng chừng sườn núi, phía trước đường phân thành một ngã ba, một đường rộ sắc vàng ươm của tán cây bạch quả, một đường lại rực rỡ màu lá phong đỏ tươi.

Chu Lạc cười hỏi: “Đi bên nào?”

“Bên nào cảnh đẹp hơn?”

“Lá phong.”

“Bên nào khó đi hơn?”

“Lá phong.”

“Vậy đi đường lá phong đi.” Nam Nhã nói.

Chu Lạc không khỏi nở nụ cười.

“Cậu cười gì?”

“Chị làm em nhớ đến hôm đầu tiên đọc cho chị nghe bài ‘Con đường không được chọn’.”

Nam Nhã nghe nói đến, khóe miệng khẽ cong.

Tuy chiếc khăn đỏ che khuất nửa gương mặt của nàng, Chu Lạc vẫn có thể thấy được ý cười nơi đáy mắt nàng, hỏi: “Chị lại cười gì thế?”

“Tôi cũng nhớ tới hôm đó.”

“Để xem xem chúng ta có nghĩ đến cùng một câu không?”, Chu Lạc dứt tay vào túi quần, quay đầu nhìn nàng.

“Ít dấu chân hơn mà đi tới.”

Nhìn nhau cười.

“Đàn chị, bọn em hôm nay làm bài sát hạch tiếng Anh, có một bài đọc hiểu. Mới nãy chị hỏi em đường nào khó đi hơn, em liền nhớ tới một câu trong bài đó, Never take the easy road.”

“Đừng bao giờ chọn con đường đi dễ dàng?”

“Đúng vậy. Có hai lựa chọn ở trước mặt, đừng chọn đường dễ đi, hãy chọn con đường khó khăn hơn.”

Nam Nhã bỏ tay vào túi áo, đập lên thảm lá rụng, nghe cậu học sinh cấp ba đang giảng bài như một thầy giáo nhỏ.

“Mọi người đều có khuynh hướng chọn con đường đầy đủ, nhiều người đi. Bởi vì rất dễ dàng, không phải lao lực.”

Nam Nhã mỉm cười, tiếp lời: “Nhưng đường khó đi lại thú vị hơn. Giống như bây giờ, vì sao chúng ta không đi ngõ nhỏ mà lại đi đường núi, bởi vì đường núi cảnh đẹp hơn.”

Chu Lạc cười cười.

Không phải, bởi vì em muốn sống vai với chị,

Con ngõ nhỏ dễ đi, em chỉ có thể ở phía sau chị; con đường núi khó đi, em có thể cùng chị song hành.

“Bài đọc hiểu đó chính là ý vậy. Đường khó đi khiến người ta nhớ mãi không quên, không khiến người ta phải hối hận. Ý nghĩa của sự sống vừa vặn chính là ở việc không ngừng chọn lựa từng đoạn đường khó đi.” Cậu thiếu niên cảm khái, trong giọng ngập tràn chủ nghĩa lý tưởng thuần túy.

Nam Nhã cong cong khóe môi mỉm cười trong gió thu, quả nhiên là thiếu niên, trong sáng như vậy, lý tưởng như vậy. Chỉ là, cậu lại không biết, cuộc đời chính là từ chủ nghĩa lý tưởng mà dần thân vào con đường chủ nghĩa hiện thực, càng đi càng mơ hồ.

Nhưng mà, vào thời khắc này, nàng lại bị cậu kéo lên con đường ngược chiều.

Nàng tự nhiên tiếp nhận lời cậu, khẽ than: “Đúng vậy, lựa chọn thì dễ, nghênh tiếp khiêu chiến lại rất khó. Nhưng, làm chuyện khó mới có ý nghĩa.”

Không khí trong núi mát lạnh, Chu Lạc không nói gì. Những kẻ đồng điệu tự hiểu lòng nhau, chẳng cần phải nhiều lời.

Trong lúc nói chuyện họ đã đi tới đỉnh núi, nhìn xuống toàn cảnh núi non và trấn nhỏ. Dãy núi được một màu vàng, ruộng bậc thang ngũ sắc rực rỡ.

Ánh hoàng hôn muôn hồng nghìn tía, rọi khắp đất trời, họ như đứng trước cửa lên thiên đường.

Gió núi lượn qua người họ, Nam Nhã nói: “Quả là rất vĩ đại.”

Mà Chu Lạc lúc ấy bỗng nhiên lại rất muốn ôm lấy nàng.

Nhưng cậu không làm.

Trong khoảnh khắc trưởng thành đó, lý trí chín chắn đã kiềm chế lại xung động của hoóc-môn. Dường như cậu thiếu niên đã lớn lên chỉ trong một cái nháy mắt. Cậu nề trọng, nâng niu, không dám phá hỏng cảm tình thật vất vả mới vá lại được giữa hai người họ, cũng chính trong một cái chớp mắt kia, cậu bỗng ý thức được, nàng là con đường khó đi của mình.

Chu Lạc buổi trưa từ trường về đi một chuyến tới tiệm băng đĩa, đúng lúc Lâm Quế Hương muốn sang nhà người ta biếu đồ, bảo cậu ở lại trông tiệm, đợi bà về rồi hẵng quay lại trường, Chu Lạc vâng lời.

Cậu vừa nghe nhạc vừa làm bài tập, chợt nghe tiếng Uyển Loan: “Có ai không ạ?”

Chu Lạc lập tức ném bút sách sang một bên, thấy Nam Nhã đứng bên cạnh cô bé con, cậu thiếu niên gắng kiềm chế lại niềm vui sướng đột ngột dâng trào, vờ cái phóng tới trước mặt Nam Nhã, nghiêm túc hỏi: “Mua gì vậy?”

Nam Nhã liếc nhìn vẻ mặt làm bộ của cậu, bình tĩnh cúi đầu, lắc lắc tay Uyển Loan.

Uyển Loan non nớt nói: “Lãng Vị Tiên (*) ạ.”

(*) Tên một loại bím bím ở Trung Quốc.

“Mấy gói?”

“Hai gói ạ.” Uyển Loan đáp, đưa tiền cho cậu.

Chu Lạc nhận lấy tiền, tháo hai gói xuống cho cô bé, lại bỏ thêm một que kẹo.

Uyển Loan chớp chớp cặp mi dài: “Anh Chu Lạc, em không có mua kẹo que.”

Chu Lạc nói: “Đây là tặng cho con.”

“Ồ, cảm ơn anh.” Uyển Loan nói, chậm chạp tháo balo nhỏ hình bọ rùa xuống, lấy ra một cuốn sổ nhỏ, bàn tay bé xinh mở sổ ra, rút một bông hồng nhỏ kẹp trong đó, nhón chân lên đưa cho cậu, “Anh Chu Lạc, cái này tặng anh.”

Chu Lạc ngẩn người, vừa định từ chối, lại hiểu ra, cô bé không muốn lấy không kẹo que của cậu nên tặng cho cậu một bông hồng nhỏ.

Chu Lạc nhận lấy, cười: “Cảm ơn.”

Chu Lạc đem bông hồng nhỏ kẹp vào sổ ghi chép, Nam Nhã cũng theo vào tiệm băng đĩa, Uyển Loan đứng ngoài cửa chớp chớp ăn Lãng Vị Tiên.

Nam Nhã đi đến, đặt cái túi lớn trong tay tới trước mặt cậu: “Đây.”

“Cái gì vậy?” Chu Lạc cười hì hì, từ trong túi lấy ra một bọc màu đen, mở ra, là áo len, vừa giản dị vừa bắt mắt, cầm trong tay rất mềm mại.

Mắt Chu Lạc sáng lên: “Tặng em à?”

“Tặng?” Nam Nhã nói, “Không phải cậu sống chết đòi bằng được à?”

Chu Lạc cũng không cò cựa, nhanh chóng cởi áo khoác, mặc áo len vào, lập tức cả người ấm sực, dài rộng đều vừa như in, kiểu dáng cũng đẹp mắt.

“Là chị đan?”

Nam Nhã dời mắt ra ngoài tiệm: “Tôi làm gì rảnh được vậy? Lúc nhập hàng thì nhờ người ta thôi.”

Chu Lạc thấy chất len rất tốt, mềm nhẹ lại ấm, không giống như hàng có thể mua được mà giống đồ thủ công, bèn hỏi: “Chất liệu gì vậy? Sợi bông? Lông dê? Sợi tổng hợp?”

Nam Nhã nói: “Không biết. Quên không hỏi.”

Chu Lạc hỏi: “Bao tiền thế? Nếu là mua giúp, em phải trả tiền chị.”

“Hai mươi đồng.”

“Rẻ vậy?”

“Nhập hàng mà, giá gốc.”

Chu Lạc trả tiền cho nàng, Nam Nhã cũng không nói nhiều, xoay người đi chọn băng từ. Chu Lạc mặc lại áo khoác, chỉnh trang cổ áo len, đảo mắt nhìn thấy Uyển Loan vẫn đang ở trước cửa nhai bím bím nhóp nhép.

Chu Lạc len lén chạy ra ngoài, ngồi chồm hổm ở cửa ngoắc tay với Uyển Loan, nhỏ giọng gọi: “Uyển Loan.”

“Dạ?” Uyển Loan ngừng ăn, rất vui vẻ chạy lại.

Chu Lạc vuốt vuốt má cô bé: “Về sau phải gọi là chú Chu Lạc, không được gọi là anh.”

“Tại sao ạ?” Uyển Loan ngoẹo đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

“Mẹ con là đàn chị của chú.” Chu Lạc lời hay lẽ phải giảng giải. Gọi “đàn chị” lâu như vậy không phải để gọi chơi mà là để kéo giãn vai vế, nếu không Nam Nhã sẽ mãi coi cậu là trẻ con. (*)

(*) Trong tiếng Trung không phân vai vế khi xưng hô, chỉ có (wǒ = tôi) và (nǐ = bạn) nên Chu Lạc phải gọi (tiểu sư tỷ = đàn chị) mới phân rõ được vai vế với Nam Nhã.

Uyển Loan vẫn không hiểu: “Đàn chị là gì ạ?”

“Thì là...chị thôi.” Chu Lạc nói, “Con xem, mẹ con là chị chú, con làm sao có thể gọi chú là anh được chứ?”

Uyển Loan nhú mày, suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng cũng không thể gọi là chú nha.”

“Sao lại không phải chú.”

“Em trai của mẹ phải gọi là cậu.” Uyển Loan nghiêm túc, “Là cậu Chu Lạc.”

Chu Lạc: “...”

Quả nhiên là con gái Nam Nhã, không bịp được mà.

Chu Lạc ghen gần chết, nhưng vẫn tạm coi là đã đạt thành mục đích: “Được, cậu thì cậu, miễn không phải anh là được... Uyển Loan ngoan, gọi một tiếng xem.”

Uyển Loan lạnh lạnh: “Cậu Chu Lạc!”

“Ngao quá.” Chu Lạc xoa xoa đầu cô bé, rất hài lòng, bé cô nhóc tung lên hai cái, Uyển Loan bay lên rồi lại rơi xuống, hưng phấn kêu oa oa.

Chu Lạc thấy cô bé thích, lại tung thêm vài cái, Uyển Loan phấn khích cười khanh khách không ngừng. Nam Nhã nghe thấy, liếc về phía bên này, cũng không ý kiến gì.

Lâm Quế Hương trở về bắt gặp, sợ hết hồn, “Mày thả con bé xuống ngay! Ngã nó bây giờ!”

Chu Lạc tiếp được Uyển Loan đang rơi xuống, ôm cô nhóc vào lòng: “Uyển Loan, con có bị ngã chưa?”

“Chưa ạ.” Uyển Loan lắc đầu như trống bỏ.

Đám Trần Quân vừa vặn đi tới, nói đùa: “Bọn cháu đều là người lớn cả rồi, làm rơi trẻ con sao được?”

Lâm Quế Hương trừng mắt cả đám: “Người lớn cái gì, một đám nhóc vắt mũi chưa sạch, đi học đi!” lại quay vào tiệm băng đĩa hô một tiếng: “Nam Nhã, ra trông con đi chứ.”

Nam Nhã đi ra bế Uyển Vĩnh vào, một đám nam sinh dõi mắt theo. Khăn quàng cổ màu vàng nhạt, bên ngoài khoác một chiếc áo len lông dê màu be, dưới vạt áo để lộ một đoạn xương xám, trên nền lụa trắng nở bừng những đóa hoa khác loài, tựa như giấu bên trong đó cả một bầu trời sắc xuân.

Người đã xoay đi, ánh mắt vẫn không rời, cả đám nhìn chằm chằm vào mắt cá chân bọc trong lớp tất mỏng màu da người dưới tà xương xám, bước đi trên đôi giày cao gót, toát lên vẻ gợi cảm kín đáo.

Còn đang nhìn, lại bị thân hình Chu Lạc chặn lại.

Trần Quân cười cười: “Đi, đến trường thôi.”

Chu Lạc nói: “Chờ chút.”

Cậu vào tiệm tính tiền cho Nam Nhã, tốt quá, cả đám sói con lập tức ào ào tràn hết vào tiệm ngắm người đẹp.

Cả Trương Thanh Lý và Khương Băng Băng cũng theo vào, cảm thấy đến Uyển Loan nhỏ bé cũng đặc biệt xinh xắn. Cô bé con kéo góc áo mẹ, mặc trang phục giống mẹ như đúc, từ khăn gió, xương xám cho đến tất chân, mùa đông mà cũng đẹp đến vậy.

Chu Lạc tức đến đầu bốc khói, lại không thể đuổi bọn họ đi, đành nhanh chóng tính tiền cho Nam Nhã, nhân tiện liếc ra đầu máy phát nhạc nhìn tên bài hát, thấy là bài mà nàng thích nghe nhất dạo gần đây, cậu cũng muốn ở lại nghe.

Trần Quân lại gần xem những cuốn băng Nam Nhã mua, là tuyển tập ca khúc của rất nhiều ngôi sao âm nhạc, chẳng biết ai vào với ai, bèn nhặt nhẽo hỏi một câu: “Chị thích nghe nhạc à?”

Nam Nhã cong nhẹ khóe môi: “Ừ.”

Trần Quân thấy nàng mỉm cười, không ngừng nỗ lực: “Trong này chị thích bài nào nhất?”

“Chu Tuệ Mẫn.”

Chu Lạc liếc nhanh qua, bài hát tên là “Hồng nhan tri kỷ”.

Nam Nhã cầm băng từ, nắm tay Uyển Loan rời đi. Trần Quân mừng rỡ hết sức, thì thầm: “Thấy không, chị Nam nói chuyện với tao.”

Chu Lạc thầm trợn mắt trăm con mắt khinh bỉ trong lòng, người ta gọi đó là phải phép có hiểu không hả.

Một đám học sinh đùa đùa giỡn giỡn đi về phía trường học, mấy cậu con trai bắt đầu bàn tán về Nam Nhã. Trần Quân kể, cậu ta nghe bố nói, vụ ly hôn này của Nam Nhã ước chừng có thể thành. Từ Nghị sau khi được thả ra, một mực tuân thủ đúng trình tự xét duyệt đơn ly hôn, trong khoảng thời gian này, hai người đang ở riêng, tòa đề nghị song phương tránh gặp gỡ để giảm thiểu mâu thuẫn phát sinh. Bố Trần Quân nói, Nam Nhã không sai gì, Uyển Loan sẽ được xử giao cho Nam Nhã nuôi. Mà Nam Nhã có ý rằng dù không nhận được một đồng nào cũng muốn ly hôn.

Chu Lạc không nói tiếng nào, trong lòng càng nghe càng sung sướng.

Cho đến khi không biết tên nào thốt một câu: “Tốt, chờ tao trưởng thành, tao sẽ cưới Nam Nhã.”, không đợi Chu Lạc ra tay, đã bị một lũ hội đồng, đánh cho thần khóc quỷ gào.

Khuông Băng Băng cảm khái: “Mặt mũi Uyển Loan xinh thật, nếu như tớ sau này cũng sinh được một đứa xinh như vậy thì thật tốt.”

Chu Lạc đáp một câu: “Vậy cậu phải đẹp bằng mẹ người ta kia.”

Đám nam sinh cười ha ha, Khuông Băng Băng ỉu xiu, thụi lên vai Chu Lạc một đám.

Chu Lạc nghiêng bả vai, cười cười, hỏi: “Tôi nói không đúng à? Chẳng lẽ phượng hoàng lại đẻ ra gà con, còn gà mẹ thì đẻ được phượng hoàng?”

Khuông Băng Băng càng tức, đuổi đánh Chu Lạc; Chu Lạc nhanh nhẹn tránh thoát, hai tay rút túi quần đối mặt với cô bạn, bước chân thoăn thoắt giạt lùi trong con hẻm, chạy mà như trên người.

Khuông Băng Băng vẫn còn đuổi theo muốn đánh, cậu so với khi còn linh hoạt hơn, tránh trái tránh phải: “Qua đây này, qua đây này...”

Trương Thanh Lý nhìn theo, im lặng cúi đầu.

Trần Quân huých Trương Thanh Lý một cái: “Đừng nghĩ nhiều, không phải nó.”

Trương Thanh Lý sững sốt: “Cậu biết?”

Trần Quân lắc đầu: “Không, tớ từng hỏi nó rồi.”

Hỏi nó ngày đó có hú hí với Chu Lạc không ấy hả? Trương Thanh Lý dở khóc dở cười.

Trần Quân nói: “Hơn mười ngày nữa là sang năm mới rồi, thừa dịp đêm đó cậu nắm chắc cơ hội, muốn nói gì thì nói thẳng ra đi.”

Trương Thanh Lý tâm tình thoáng phức tạp. Thời gian trôi nhanh thật, đảo mắt đã là cuối tháng Mười hai. Cô đơn phương thâm mến lâu như vậy, cũng nên thổ lộ đi thôi.

8. Chương 7: Nguyên Ước Cho Ngàn Năm

“Đàn chị?”

“Ừ?”

“Ước nguyện cho thiên niên kỷ tới của chị là gì?”

“Ồ, quên nghĩ rồi. Còn cậu?”

“Ừ?”

“Ước nguyện cho thiên niên kỷ tới của cậu?”

“Ban ngày không phải đã viết cho chị rồi sao?” cậu mơ hồ đáp lại qua làn khói.

Nguyên cho em một đời yên ổn, có người yêu và mãi được người yêu.

Ngày cuối cùng của năm 1999 y hẹn mà tới.

Tan học, tất cả mọi học sinh đều hưng phấn. Đêm cuối cùng trước thềm năm mới, trước thềm chuyển giao giữa hai thế kỷ, đồng thời còn là giữa hai thiên niên kỷ, là thời khắc ngàn năm mới gặp một lần, mọi người cùng bàn bạc xem nên tới đâu canh đêm đón năm mới thiên niên kỷ mới.

Trần Quân nhảy lên bàn học, cuộn sách làm loa bass, lớn giọng kêu gọi: “Tám giờ tối nay, tăng một tới nhà tao mở tiệc nướng ngoài sân, tăng hai đi trượt băng, tăng ba ra đường chơi với đốt pháo hoa. Cùng nhau đếm ngược!”

Cả lớp hoan hô như sấm dậy, nhiệt liệt hưởng ứng.

Trần Quân nhảy xuống bàn học, vỗ vai Chu Lạc: “Đừng quên đấy!”

Chu Lạc ừ một tiếng ngắn gọn, trong lòng lại chỉ muốn ở cạnh Nam Nhã.

Trương Thanh Lý quay đầu liếc cậu một cái, không thấy có gì khác lạ.

Vừa ra khỏi cổng trường, Chu Lạc theo lệ tách khỏi đám bạn, rẽ vào đường nhỏ chạy như bay, hôm nay là ngày kết thúc của một thế kỷ! Là ngày cuối cùng của thiên niên kỷ!

Bạn sẽ trải qua một ngày như vậy với ai?

Cậu thiếu niên hứng chí tru lên một tiếng vang dội như sói khiến chim muông trong rừng giật mình bay tán loạn.

Chu Lạc phi qua bờ tường thấp, trượt theo sườn núi, đến cửa sau của tiệm xường xám, kích động muốn đẩy cửa đi vào, chợt nghe thấy giọng đàn ông:

“...Em muốn anh phải cầu xin em đến chừng nào?”

Chu Lạc dừng bước, nhú mào, không nghĩ đến Từ Nghị vậy mà vẫn còn quấy rầy Nam Nhã. Con tức bốc lên đầu thôi thúc cậu vọt vào trong đuổi người, nhưng vừa nghĩ đến hiện giờ đang là thời điểm nhạy cảm, nếu như bị Từ Nghị vin vào làm lớn chuyện thì chỉ gây thêm phiền phức cho Nam Nhã, thế là ngừng lại.

“Nam Nam, anh thật sự biết lỗi rồi, em còn muốn anh phải làm sao nữa? Anh yêu em vậy còn chưa đủ rõ ràng sao? Anh thề tuyệt không đụng vào một ngón tay của em, sẽ không bao giờ làm tổn thương em nữa. Anh chỉ là đôi lúc nhất thời nóng nảy, sau này sẽ tự kiểm chế lại, em sao lại không tin anh.” Giọng hần cực kỳ thành khẩn, so với Từ Nghị lúc đánh người cứ như hai người khác nhau.

Đừng tin lời hần! Chu Lạc siết chặt nắm đấm.

Giọng Nam Nhã nghe không rõ lắm, nhưng có thể nhận thấy nàng không còn kiên nhẫn, tựa hồ không muốn nhiều lời: “Cái kiểu ăn năn ba năm không đổi này, tôi sớm đã chẳng tin nữa rồi.”

Phịch một tiếng, có người quỳ xuống, chấp tay, người đàn ông hết lời tạ lỗi xin xỏ. Nam Nhã thật lâu không nói tiếng nào, Chu Lạc không biết tình huống bên trong ra sao, rất sợ Nam Nhã mềm lòng, chỉ hận không thể xông vào quyết định thay Nam Nhã. Nhưng Nam Nhã thủy chung không tỏ vẻ gì, một hồi lâu sau những lời sấm hối ăn năn rốt cuộc cũng dừng lại. Chuyển thành oán hận:

“Sao tuyệt tình thế hả? Đến nhìn cũng không muốn liếc tôi một cái? Biết ngay cô lại dạn dĩ với thằng khác mà! Thằng nào? Đỗ Thanh? Giang Trí? Hứa Minh Vũ? Hay lại là Lâm Phương Lộ...”

“Anh ồn ào đủ chưa.” Giọng Nam Nhã lạnh nhạt, “Từ Nghị, anh chưa từng tin tôi, vợ chồng như vậy còn có nghĩa lý gì?”

Từ Nghị nói: “Có chứ. Cô tưởng rằng những thằng khác sẽ đối tốt với cô sao? Tôi đối với cô thế nào? Lúc yêu đương với cô, biết cô không còn là xử nữ, tôi có ghét bỏ cô không?”

Nam Nhã nói: “Phải, được anh thật tâm yêu thích, tôi đã rất cảm kích mà lấy anh. Nếu giờ anh vẫn thật lòng yêu tôi thì sớm chia tay trong hòa bình đi.”

“Chia tay trong hòa bình? Cô đừng có mơ. Tôi còn sống ngày nào thì ngày đó cô đừng hòng ly hôn.”

Nam Nhã hình như bật cười một tiếng cực khẽ: “Lại như năm ngoái? Gọi anh họ ra giúp đỡ?”

Từ Nghị bị nắm thóp, nhục nhã nói: “Uyển Loan thì sao, cô muốn Uyển Loan mất bố sao?”

“Đừng có lôi Uyển Loan vào.” Trong giọng Nam Nhã ngấm nổi cơn phẫn nộ, “Kể cả là vì Uyển Loan, tôi cũng không muốn lại theo anh thêm một ngày nào nữa. Con bé bây giờ còn nhỏ, đôi lúc gặp chuyện không hay, tôi còn có thể lừa nó. Đến khi nó lớn rồi thì lừa sao được nữa. Tôi sẽ không để Uyển Loan phải tiếp tục lớn lên trong một gia đình như vậy.”

Từ Nghị bị chọc tức: “Thế cô muốn nó lớn lên trong gia đình thế nào? Cô muốn tái hôn với ai?”

“Dù là với ai đi chăng nữa thì cũng tốt hơn là với anh. Anh cho rằng sau khi gặp anh, tôi còn ôm hi vọng với đàn ông sao?”

“Không đúng, cô nhất định là có thằng khác ở bên ngoài rồi.”

“Tôi không muốn nói chuyện với anh.”

“Tôi hỏi cô, có phải cô đã tìm được đám khác?”

Nam Nhã không thêm để ý đến, có tiếng bước chân vang lên, là tiếng người đàn ông sấn tới cạnh nàng: “Sao phải ly hôn? Cô ước hẹn với ai? Là Lâm Phương Lộ sao? Hay là Đỗ Thanh? Có phải không? Có nói đi!”

Đột nhiên vọng lại tiếng ghế đổ, liền sau đó là tiếng quầy hàng bị va phải, tiếp nữa là tiếng vải vóc bị xé toạc.

Chu Lạc đứng ngoài cửa sau nghe mà cả kinh, lập tức vọt vào gian nhỏ cách vách, chạy đến bên rèm ghé mắt nhìn qua khe hở, thấy Từ Nghị đang ghì Nam Nhã lên quầy, áo nàng bị xé rách, lộ ra bắp vai trắng nõn, hấn kéo tà áo của nàng, xé mở tất chân.

Bắp đùi trắng như tuyết lộ ra ngoài.

Một giây ngay trước khi Chu Lạc định xông ra, Từ Nghị dừng lại, hai tay chậm rãi buông lỏng.

Nam Nhã hai tay nắm dao cắt vải, nhắm ngay yết hầu của Từ Nghị.

Từ Nghị kinh ngạc, giơ hai tay lên, lui về sau một bước; Nam Nhã chậm rãi ngồi dậy, mũi dao dí vào cổ họng hắn. Nàng thở phì phò, giọng cực kỳ thấp phun ra một chữ: “Cút.”

Từ Nghị muốn mở miệng, lại bị vẻ hung tàn nơi đáy mắt nàng hù dọa: “Cút!”

Hắn vội vàng từ dưới cửa cuốn chui ra ngoài.

Nam Nhã ngồi lên quầy, bàn tay nắm con dao thoáng run lên nhè nhẹ. Tóc nàng rối bù, quần áo xốc xếch. Hồi lâu sau mới từ từ buông tay, tấm lưng nhỏ gầy khom xuống.

Chu Lạc ở sau rèm, muốn tới bên vỗ về nàng, nhưng đến cuối cùng, cậu nhẹ nhàng từng bước lui ra.

Chu Lạc đứng giữa gió đông buốt lạnh, nghĩ đến dáng vẻ Nam Nhã cầm dao run rẩy, nhớ lại câu nói kia của nàng: “Anh cho rằng sau khi gặp anh, tôi còn ôm hi vọng với đàn ông sao?”

Cậu cúi đầu, ra sức dụi mắt, hốt nhiên muốn bật khóc.

Chu Lạc bỏ cặp sách xuống, đem mảnh giấy chép thơ đã chuẩn bị sẵn trước đó kẹp lại vào sổ, lại lấy tờ khác ra viết một dòng chữ.

Xong xuôi, cậu ngồi tại chỗ đợi mười phút, rồi lấy lại tinh thần đẩy cửa ra. Dành nhiều thời gian hơn chút đỉnh so với bình thường để khóa kỹ cửa sau, rồi mới bước vào gian trong vén rèm lên.

Nam Nhã trang phục gọn gàng chỉnh tề, an tĩnh ngồi trước quầy đối chiếu sổ sách, cứ như thể vừa rồi chẳng hề xảy ra chuyện gì.

Chu Lạc cũng làm bộ không biết, lúi ra một cái ghế, theo tư thế cưỡi ngựa mà ngồi xuống, đến bên quầy gọi một tiếng: “Đàn chị?”

Nam Nhã ngược mắt nhìn cậu một cái, cười một tiếng: “Gì?”

Tim Chu Lạc trong nháy mắt như bị thọc cho một dao.

Có lẽ rất nhiều năm về trước, nàng còn gặp phải chuyện tồi tệ hơn thế này, nhưng nàng đều đem tất cả giấu đi thật kỹ.

Cậu cũng giấu.

Chu Lạc kéo phéc-mơ-tuya trên đồng phục xuống, sờ sờ cái áo len màu đen bên trong, không khỏi dắc ý mà khoe: “Bạn học của em đều khen áo đẹp đấy, còn hỏi em chỗ mua nữa. Em tới hỏi chị đây.”

Nam Nhã liếc mắt nhìn lồng ngực của cậu, nói: “Áo này hở, không có địa chỉ mua.”

Chu Lạc mừng thầm trong lòng: “Vậy cái này là sao? Chị đan à?”

Nam Nhã tránh không đáp: “Tôi là dân buôn lậu áo len hở? Suốt ngày quay qua quay lại làm người kiểm hộ đồ nam cho các cậu chắc?”

Chu Lạc toét miệng cười, cười ghé đu tới đu lui, nói: “Lần trước hỏi chị áo làm từ chất liệu gì, không phải chị nói không biết sao? Em đốt mấy sợi lông bị xổ ra để nghiệm chứng, chị đoán xem là cái gì?”

Khóe mắt Nam Nhã lướt tới cậu.

“Chị không muốn đoán cũng không sao, để em nói chị biết nhé, là lông dê.”

“Đốt?” Nam Nhã ngoái lại nhìn thẳng cậu, nhướng nhướng mày, “Cậu có lòng phá của quá nhỉ. Chỉ một cái này thôi, lần sau đừng hòng có ai mang cho cậu nữa.”

“Một nắm lông xổ thôi mà, em có quý trọng mà.”, Chu Lạc nắm lấy áo len, cúi đầu, khoa trương dụi dụi mặt vào áo, “Báu lắm đó.”

Nam Nhã không nhìn nổi cái dáng vẻ quỉ quái đó, định thu mắt, lại thấy cậu theo thói quen đu ghế để tựa lên quầy, nàng nhìn không được cầm bút gõ lên trán cậu một cái.

“Ghế chỗ tôi có thù oán gì với cậu hở? Để bao nhiêu năm không sao, cậu vừa ngồi được mấy tháng đã mòn hết chân ghế rồi.”

Chu Lạc cúi đầu nhìn, đúng thật, cậu cũng không chối, rất có trách nhiệm nói: “Hôm nào em mua cái ghế mới cho chị nhé.”

“Không cần, cậu ngồi tử tế cho tôi là tốt lắm rồi.”

“Cũng có phải ở trong lớp đâu, ngồi tử tế vậy làm gì?”

Nam Nhã lười đấu khẩu với cậu, vừa bưng chén trà lên nhấp, vừa quay lại xem sổ sách, lại hỏi: “Hôm nay không có thơ sao?”

Chu Lạc lấy giấy ra, đọc: “Nguyện cho em một đời yên ổn, có người yêu và mãi được người yêu.”

Ánh mắt Nam Nhã khẽ lắng lại.

Cậu đọc xong bài “thơ” này, đưa giấy cho nàng.

Nam Nhã nhận lấy, dăm dăm nhìn bài “thơ” một hồi, không nói đến chuyện mỗi bài thơ cậu tìm được đều khiến nàng vừa liếc qua đã lập tức yêu thích, chỉ nói: “Chữ cậu đẹp hơn trước rồi.”

“Vậy sao? Em viết đại đấy.” Chu Lạc gãi đầu, giọng điệu dừng dừng. Cậu sẽ không nói cho nàng biết, trời lạnh tay run, cậu phải viết đến mười lần mới chọn ra được một tờ đẹp nhất.

Nam Nhã kéo ngăn kéo ra, đem tờ giấy viết thư cất vào, đặt chung một chỗ với chồng giấy viết thư giống hệt nhau.

Nam Nhã liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, vừa định mở miệng, Chu Lạc đã chặn trước: “Cầm được thơ cái là đuổi người, làm gì có ai như chị chứ.”

Nam Nhã há miệng vừa định thanh minh, Chu Lạc đã một lần nữa tiên phát chế nhân: “Mười lăm phút nữa Uyển Loan mới tan học, chị đi từ đây tới đó cùng lắm cũng chỉ tám phút thôi.”

Nam Nhã: “...”

Chu Lạc: “Em khổ cực đọc thơ cho chị, khô hết cả họng rồi, tốt xấu gì cũng phải cho em uống chén trà rồi hăng đuổi chứ.”

Nam Nhã nói: “Tôi thiếu trà của cậu hồi nào?”

Nàng lườm cậu một cái, rồi hạ mắt xem sổ sách.

Chu Lạc bị nàng làm cho tiu nghỉu, nâng chung trà lên chậm rãi uống; Nam Nhã cũng không để ý đến cậu, tiếp tục làm việc của mình, cảnh cáo một câu: “Đừng quấy rầy tôi.”

“OK.” Chu Lạc ra dấu tay; Nam Nhã cúi đầu, căn bản chẳng nhìn thấy.

Chu Lạc chậm rì rì uống trà một chốc, chợt thấy trên bàn có mấy tờ giấy màu, trông mắt thoáng động, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

“Đàn chị, em mượn mấy tờ giấy được chứ?”

“Ừ.”

“Đàn chị, mượn dao rọc giấy nhé?”

“Ừ.”

“Đàn chị, có đinh ghim không?”

“...”

“Kim băng cũng được.”

“Lấy đi!”

“Ấy, có đinh ghim này.”

“...”

“Đàn chị, không có thước kẻ sao?”

Thước kẻ “bộp” một tiếng đập xuống trước mặt cậu.

“Ồ, có thước sao không nói sớm.”

“...”

Được một lúc, cậu lại đẩy đẩy tay nàng: “Đàn chị.”

Nam Nhã không chịu được nữa, “Cậu ầm ĩ chết đi được!” ngẩng đầu lên, một chiếc chong chóng rực rỡ sắc màu khẽ xoay xoay trước mặt nàng.

Nam Nhã sững sốt.

“Ừm, đàn chị, tặng chị.”

“...Cảm ơn.” Nam Nhã nhận lấy, thổi phồng một cái, chong chóng vù vù xoay tít.

Nàng mỉm cười.

Nụ cười này, Chu Lạc không biết phải miêu tả ra sao, nhưng một khắc kia, dường như ánh sáng ngoài cửa sổ chợt bùng lên mạnh mẽ. Dù cho nhiều năm sau trôi qua, cậu vẫn nhớ như in nụ cười khi nàng thổi chong chóng, nét mặt xán lạn như một đứa trẻ, rọi trái tim cậu sáng bừng.

Nam Nhã chơi chong chóng một lát, nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Thật sự phải đi đón Uyển Loan rồi.”

Chu Lạc lại không đứng dậy, giữ lấy cánh tay nàng, may thay giờ là mùa đông, còn cách một lớp ống tay áo, nếu không nàng nhất định sẽ rứt tay lại.

“Đàn chị, tối nay chúng ta cùng ra ngoài chơi đi!”

Nam Nhã vô cùng kinh ngạc: “Cậu nói gì?”

“Biết hôm nay là ngày gì không?” Chu Lạc nhướn cười nhìn nàng, “Ngày 31 tháng 12 năm 1999. Qua 0 giờ là sang năm 2000 rồi. Cả ngàn năm mới có một ngày như hôm nay đó.”

Nam Nhã sụp mắt xuống, đôi chút do dự, rồi lại ngược lên nhìn cậu.

“Đàn chị,” Chu Lạc khẽ thì thầm, đôi mắt huyền nhìn thẳng vào nàng, nửa như chờ đợi nửa như dỗ dành, “Hết một ngàn năm này tới một ngàn năm sau nữa mới lại có, đầu thai không kịp, luân hồi cũng chẳng đến lượt chúng ta. Trên thế giới này có nhiều người sống như vậy, những người sau này, sẽ có bao nhiêu kẻ không được trải qua khoảnh khắc ngàn năm có một ấy chứ?”

Nam Nhã dường như có chút động lòng, nhưng đến cùng vẫn nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi không thể để Uyển Loan ở nhà một mình.”

Chu Lạc không nói gì, buông tay nàng.

...

Buổi tối, nhà Trần Quân cứ như chợ vỡ, một hội đồng các cô các cậu thiếu niên chen chúc trong cái sân chẳng lấy gì là rộng lớn của nhà cậu ta, chật như nêm. Dù đang là giữa đông nhưng chẳng ai coi cái lạnh ra gì, cả đám hát hò, vui đùa, uống bia, nướng đồ ăn, hò hét rầm trời.

Chu Lạc cũng hòa theo một lúc, dần dần cụt hứng, mặt khuất sau cổ áo dựng thẳng, tay bỏ vào túi áo, không nhúc nhích ngồi trong một góc, nghĩ xem Nam Nhã giờ này đang làm gì.

Đoán chừng đang rửa chân cho Uyển Loan, trẻ nhỏ thường ngủ sớm. Chắc còn kể chuyện dỗ bé con ngủ nữa. Sau đó nàng sẽ làm gì? Làm gì cũng được, miễn là không phải ra khỏi nhà.

Chu Lạc buông một tiếng thở dài.

Phiền quá đi, phiền đến mức cậu thật muốn lăn ra đất, dè nát mặt sân cỏ, đem tất cả đám bạn học ồn ào chung quanh tổng hết lên mặt trăng.

... Khoan đã, hay là để cậu và Nam Nhã lên mặt trăng đi.

Nghĩ vậy, Chu Lạc ngẩng đầu nhìn trời, ngạc nhiên nhận ra, đêm nay trăng rất sáng. Có lẽ Nam Nhã lúc này cũng đang ngắm trăng.

Chu Lạc trong phút chốc sững sờ, rồi lại cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì. Đám học sinh chơi đến phát điên rồi, tranh bia giành đồ ăn, cậu cũng bước tới tranh đoạt. Trương Thanh Lý đưa cho cậu một đồng cánh gà nướng, là để dành cho cậu. Chu Lạc cảm ơn, nhanh chóng nuốt sạch. Mà Trương Thanh Lý thì nhìn cậu, căng thẳng đến cả người run rẩy.

Sân nhà Trần Quân biến thành một bãi chiến trường hỗn loạn, đám thiếu niên tiếp tục chuyển sang kéo nhau ra sân trượt băng. Không nghĩ ngờ đây chính là một quyết định sai lầm. Đêm nay, thanh niên trai

gái đều đi chơi, hai sân trượt băng trong trấn đều đầy áp người. Một nhóm bạn học khăng khăng ở lại, một nhóm khác ra chạy ra đường diều võ giương oai, hết nghêu ngao hát lại đến nhảy nhót loạn xạ, cả trấn chìm ngập trong tiếng tru như ma sói của đám thiếu niên.

Cả bọn lác lư trên đường, chạy nhảy, đuổi đánh, đùa giỡn, nói tục chửi bậy, rồi lại hát hò. Dần dần, người tới nhập bọn ngày càng nhiều, toàn bộ đám thanh niên đều chạy tới. Qua một lúc, đã đến mười một giờ rưỡi.

“Mười một rưỡi rồi!”

Thời gian lướt qua trước mắt, họ dần hưng phấn, khẩn trương; rồi dần dần chuyển sang đa sầu đa cảm.

Có người cao giọng nói: “Một ngàn năm sau, chúng ta sẽ không còn ở đây nữa! Cháu chắt chít cũng chẳng ở đây! Những người quen tôi cũng không còn! Tại sao thời gian dài vậy mà cuộc sống của chúng ta lại ngắn như thế?!”

“Chờ tôi với!”, lại có người kêu lên, “Chờ chúng tôi một chút đi!”

“Tôi không muốn bước sang năm hai nghìn! Không muốn đâu! Đừng đẩy tôi mà! Biến đi cho khuất mắt ông! Đừng có đẩy tôi!”

“Tạm biệt 1999! ... Không phải, vĩnh biệt! Tôi sẽ rất nhớ bạn!”

“Đừng lãng phí thời gian nhé!”

Có tiếng ai đó cười ha ha, lại có ai đó nước mắt lưng tròng.

Chu Lạc giữa giá rét chạy như bay, dừng, rồi lại chạy, rồi lại dừng. Đội ngũ các cô cậu thiếu niên trải dài trên các nẻo đường, khắp nơi đều là những gương mặt trẻ tuổi đang điên cuồng, dù biết mặt nhưng đa số là không quen, giờ phút này, tất cả đều trở nên thân thiết, chẳng quản ai vào với ai nữa mà cứ thế ôm lấy chúc phúc. Nam sinh nhân cơ hội ôm nữ sinh cũng không bị mắng là lưu manh.

Bên tai nghe đâu đó có người bắt đầu đốt pháo, Chu Lạc nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện ra đã là mười một giờ năm mươi ba phút, sợ đến cả người lạnh toát, suýt chút nữa mồ hôi cũng không rỉ ra được.

Cậu nhìn quanh một chút để xác định vị trí, xoay người chạy tiếp, lúc chuẩn bị quẹo vào một con đường, lại bị Trương Thanh Lý chặn trước mặt: “Chu Lạc!”

Cô nóng nảy gọi lớn, khẩn trương nhìn cậu.

“Có gì để mai nói!” Chu Lạc vội vã rời đi. Trương Thanh Lý một lần nữa chặn cậu lại, cả người đều phát run, “Ngày mai nói không được, Chu Lạc.”

Chu Lạc dừng lại, cau mày: “Vậy cậu nói nhanh lên.”

Bờ môi Trương Thanh Lý lắp bắp, nói không nên lời.

“Năm mới vui vẻ, năm sau gặp lại.” Chu Lạc cất bước định đi.

“Chu Lạc, tớ thích cậu!”

Bước chân Chu Lạc khựng lại, nhìn về phía cô, ngưng vài giây, nói: “... Hả...”

Một viên pháo văng tới cạnh chân Chu Lạc, nổ bùng một cái, Trương Thanh Lý bị dọa giật mình. Chu Lạc lập tức lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, thấp giọng: “Không kịp nữa rồi.”

Trương Thanh Lý: “Gì cơ?”

“Không kịp nữa rồi!” cậu đẩy tay cô ra, chạy nhanh ra xa.

Trương Thanh Lý quay người muốn kéo cậu lại, nhưng ngay cả góc áo cũng không bắt được. Bầu trời phía trên trấn nhỏ nổ rộ pháo hoa, cậu thiếu niên nhanh chóng biến mất ở góc đường.

Chỉ còn năm phút!

Chu Lạc hít từng hơi khí lạnh của màn đêm, liều mạng guồng chân trong ngõ hẻm.

Dọc đường, đã có người bắt đầu đốt pháo trước giờ, pháo nổ rợp trời, hoa bướm rực rỡ, đèn đuốc lung linh... Chu Lạc tránh không kịp, từ trong màn pháo hoa chạy xuyên ra.

Cậu không ngừng tăng tốc, chạy đến nhà Nam Nhã, vọt vào sân, trong phòng tối lửa tắt đèn.

Cậu không dám gọi nàng, nhìn đồng hồ đeo tay chỉ còn không đến một phút, cuống đến độ muốn phát điên, cậu vợ vội một nắm sỏi, cầm một viên ném lên đập vào cửa sổ tầng hai, hai viên, ba viên...

Bầu trời phía xa pháo hoa càng lúc càng dày.

“Dậy đi! Dậy đi!” Chu Lạc thấp giọng hô, một mặt ném sỏi, một mặt nhìn đồng hồ đeo tay, một giây lại một giây, cậu sốt ruột đến độ dậm chân.

Không biết ném đến viên sỏi thứ bao nhiêu, rốt cuộc, cửa sổ cũng bị đẩy ra, Nam Nhã khoác áo, kinh ngạc nhìn cậu.

Xuống đây! Chu Lạc mấp máy khẩu hình, vẫy tay gọi nàng xuống. Nam Nhã không nhúc nhích, tựa hồ phản ứng không kịp, Chu Lạc gấp đến mức chỉ hận không gần được lò xo vào chân bật nhảy tới, cậu không ngừng vẫy tay với nàng, lại gõ gõ lên mặt đồng hồ đeo tay.

Đêm lạnh đến vậy, cậu lại vì chạy một đường mà đổ một thân mồ hôi, giờ lại đổ thêm một thân mồ hôi nữa.

Xa xa có tiếng người cùng nhau hô to đếm ngược: “10...!”

Nam Nhã quay người biến mất khỏi cửa sổ.

“9...8...!”

Chu Lạc đợi một giây, không thấy đèn sáng, nàng...không xuống?

Cậu thoáng chờ người, từ cửa sổ tầng một đột nhiên lại thấy một cái bóng trắng vội vã từ trên cầu thang ào xuống. Toàn thân Chu Lạc như bị một dòng điện chạy qua.

“7...6...!”

Chu Lạc cả người phát run, lập tức chạy ra cửa chính, khước mắt nhìn xuyên qua một cửa sổ, chớp thấy bóng nàng chạy ra cửa, nhanh lên!

“5...4...!”

Chu Lạc lao lên bậc thềm, ngừng chân trước cửa; tim cậu đập như sấm đồm, nghe thấy tiếng Nam Nhã mở cửa, nhanh lên!

“3...2...!”

Cửa mở, mái tóc đen nhánh của Nam Nhã rối tung, trân trân nhìn cậu.

Trên mặt cậu nở nụ cười thật rộng, thở phì phò: “Này! Nam Nhã.”

“1...!”

Lòng ngực cậu thiếu niên phập phồng, bước lên phía trước, ôm nàng vào lòng: “Năm hai nghìn vui vẻ! Nam Nhã.”

“Lăn qua lộn lại cả đêm, chưa ăn chút gì sao?” Nam Nhã đốt lò than, xoay người nhìn bàn ăn, nói, “Đem thức ăn còn dư lại buổi tối rang chung với cơm, được không?”

Chu Lạc bụng đói kêu vang, có thể được nàng tự mình xuống bếp, ai lại nỡ cự tuyệt: “Giờ chị đưa cho em cái ghế em cũng ăn luôn.”

Nam Nhã thuận tay đẩy một cái ghế cho cậu: “Ăn đi.”

Chu Lạc vui vẻ cười hai tiếng.

Nam Nhã liếc cậu: “Ăn ghế cũng vui vậy?”

“Lúc đói em tối dạ lắm.” Chu Lạc xoa bụng cười ngây ngô.

Than đá nổi lửa, Nam Nhã trước tiên bỏ cơm vào chảo, hạt cơm nảy lên tí tách.

Trong nhà không bật đèn, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ, Chu Lạc cảm thấy thật vừa vặn, ánh trăng huyền ảo, bóng lưng nàng cũng mơ màng.

Thật mãn nguyện.

Cậu đêm nay đã được ôm nàng, nàng vừa mới ra khỏi chăn, thân thể ấm áp, mềm mại, còn phảng phất mùi thơm của sữa, cậu thận trọng ôm lấy, chỉ sợ đụng hổng.

Nghĩ đến đây, trên mặt cậu thiếu niên hiện ra một nụ cười mập mờ.

Mặc dù là gặp dịp năm mới, cũng không dám lỗ mãng, chỉ dám ôm vài giây rồi nhanh chóng buông ra, nhưng cảm giác của một khắc kia cũng đủ đọng lại trong lòng cậu dư vị khó phai.

Khoảnh khắc chuyển giao giữa thiên niên kỷ ấy, cậu đã cùng nàng bước qua, đời này nàng chắc chắn sẽ nhớ rõ.

Nụ cười mập mờ biến thành nụ cười như ý.

Nam Nhã không biết cậu thiếu niên sau lưng đang đẩy một bụng suy tính, nàng bỏ đồ ăn vào chảo đảo chung với cơm, mùi thơm bay tới, bụng Chu Lạc lại râm rĩ biểu tình, hỏi: “Rau cần xào thịt?”

“Ừ.”

“Thơm quá.” Chu Lạc chun mũi.

Cơm rất nhanh đã rang xong, Nam Nhã bưng đĩa đặt trước mặt cậu. Chu Lạc ăn như hổ đói, Nam Nhã khoác áo ngồi một bên.

Ánh trăng sáng tỏ, nàng thuận tay cầm đồ kim chỉ bên cạnh lên xâu chuỗi cườm, ngẩng đầu trông tướng ăn của cậu, không khỏi nhíu mày: “Làm như ma đói vừa ra khỏi tù vậy.”

“Ăn ngon mà.” Chu Lạc đẩy một họng cơm, lúng búng nói.

Nam Nhã khinh bỉ: “Nịnh hót.”

Chu Lạc kêu oan: “Em nói thật mà.”

“Cơm thừa canh cạn thì có gì ngon?”

“Rang chung có một mùi vị rất đặc biệt. Không tin chị nếm thử xem.” Cậu múc một thìa đưa tới bên miệng nàng. Nam Nhã quay đầu sang chỗ khác, lúng túng nở nụ cười, không nói gì. Chu Lạc thu thìa lại nhét vào miệng mình.

Ăn được một nửa, cậu hỏi: “Đàn chị.”

“Ừ?”

“Từ Nghị đạo này có ức hiếp chị không?”

Nam Nhã hơi khựng lại: “Sao đột nhiên lại hỏi vậy?”

Cậu cúi đầu ăn: “Em không muốn thấy chị bị ức hiếp.”

Nam Nhã không đáp lại tiếng nào.

Cậu lại ngẩng đầu: “Chị có thể ly hôn với hắn không?”

“... Trẻ con không cần lo mấy chuyện ngoài rìa này.”

“Em mong chị có thể ly hôn với hắn ta.” Chu Lạc nói, trong giọng ít nhiều ẩn chứa tức giận.

Kim chỉ trong tay Nam Nhã hơi dừng lại, ngẩng đầu nhìn cậu, dưới ánh trăng, con người của nàng nhìn không ra tâm tình.

Chu Lạc giải thích: “Hắn ta không phải một người đàn ông tốt.”

Nam Nhã vô cùng nhặt nhẹo cười một cái: “Cậu cũng biết à.”

“Đàn ông tốt nhất định sẽ không đánh phụ nữ.”

Nam Nhã khê thu lại nụ cười: “Đúng vậy.”

“Hắn lần sau nếu như lại ra tay với chị, em sẽ đánh chết hắn.”

Nam Nhã không nói gì, một lát sau hỏi: “Lần trước cảm ơn cậu.” mấy tháng trước cậu vì nàng mà trúng đòn, cũng vì nàng mà đánh người.

Chu Lạc ngược lại lại thấy ngại ngùng, xoa xoa đầu: “Không có gì. Hắn vốn không nên đánh người, người khác nhìn thấy cũng sẽ giúp chị thôi.”

Nam Nhã nhếch môi, chưa chắc đâu.

Nàng cúi đầu tiếp tục xâu chuỗi hạt, hồi lâu sau, giọng cực khê trầm thì một câu: “Chúc tôi thuận buồm xuôi gió đi.”

Chu Lạc ăn xong cơm rang, cảm thấy mỹ mãn, nhào người gục đầu xuống bàn nhìn Nam Nhã. Đầu tiên là tỉ mỉ nhìn từng hạt châu trên chuỗi ngọc trai nàng đeo trên tay, chậm rãi phát hiện ra cổ tay nàng cực kỳ xinh đẹp, dần dần nhìn lên gò má trắng mịn của nàng, lên cằm cổ, và cả bầu ngực.

Nàng khoác một cái áo choàng dài, bên trong là đồ ngủ màu trắng, tuy chẳng có lấy nửa phân lộ liễu, nhưng Chu Lạc vẫn không khỏi suy nghĩ ngợi vẩn vơ. Cậu nghe nói, con gái khi đi ngủ không mặc xu chiêng.

Cậu nhớ rất rõ chỗ đó của nàng có một cái nốt ruồi.

Cậu có cảm giác suy nghĩ của mình càng lúc càng mất khống chế mà trượt dần tới đường biên cấm kỵ, trời ạ, cậu muốn hôn nàng. Vì vậy, cậu lấy từ trong túi ra hộp diêm và thuốc lá.

Nam Nhã nghe tiếng quẹt lửa, ngẩng đầu, hơi nhú mày, Chu Lạc tự giác nói: “Không đành hoàng... Đàn chị, hôm nay là lễ mừng năm mới, lúc này đừng quở em mà!” nói xong không đứng đắn mà cong khóe môi.

Nam Nhã không nói lời nào, coi như bỏ qua rồi.

Chu Lạc ngậm điếu thuốc trong miệng, tách một tiếng đánh diêm, châm thuốc. Cậu vẩy vẩy tay, tắt diêm, một bên phả ra một ngụm khói, một bên lấy một điếu khác ra đưa cho nàng: “Làm một điếu?”

Nam Nhã không nhúc nhích.

“Giờ là năm hai nghìn rồi, phụ nữ cũng có thể hút thuốc.” Chu Lạc dụ dỗ.

Nam Nhã lặng yên nhìn chằm chằm một hồi, nhận lấy ngậm lên môi.

Chu Lạc cười, thắp một que diêm, hai tay nâng đến trước mặt nàng; Nam Nhã hơi cúi đầu, ghé sát vào ngọn lửa trong tay cậu khê rít một hơi, đầu điếu thuốc lóe lên một cái, bay ra một làn khói xanh.

Nàng ngồi thẳng dậy, hai tay cầm điếu thuốc, nhả một ngụm khói trắng, khóe miệng nhẹ cong.

Chu Lạc ngây người. Cậu mê mết nhìn người con gái hút thuốc lá dưới ánh trăng, ngốc ngếch nhoèn cười.

Nam Nhã liếc mắt tới: “Cười cái gì?”

Chu Lạc cười cười lắc đầu: “Đàn chị, em hình như có vô số lý do để cười. Một nghìn cái. Một vạn cái. Nhưng nói không nên lời. Nếu giờ em khóc thì, đàn chị, em cũng có vô số lý do để khóc, một nghìn cái, một vạn cái, em cũng nói không ra.”

Nàng làm thỉnh một hồi, rồi nhẹ giọng nói: “...luyện thuyên.”

“Đàn chị.”

“Ừ?”

“Em cảm thấy, chị không thuộc về thời đại này, chị nên sống ở tương lai.”

“Nghe giống lời khi say vậy.”

“Đàn chị.”

“Ừ?”

“Chị nói xem, một ngàn năm nữa, thế giới sẽ trông như thế nào?”

“Quan tâm làm gì? Chẳng đến một ngàn năm, một trăm năm nữa chúng ta cũng biến mất rồi.”

“VẬY chị nói xem qua một ngàn năm, trần Thanh Thủy sẽ trông như thế nào?”

“...Không biết.”

“CÓ khi nào đến lúc đó, tất cả phụ nữ đều mặc xường xám không?”

“...”

“Hoặc giả đến lúc đó, mọi người bắt kể nam nữ đều không mặc quần áo nữa.”

“...”

Nam Nhã lên tiếng: “VẬY sao?”

“VẬY ĐÓ.” Chu Lạc quay đầu nhìn nàng, thế nhưng ánh trăng đã nhạt, bóng tối trong phòng dè xuống, đã không còn thấy rõ được mắt nàng, chỉ có mùi thuốc lá thoang thoảng, không biết là của cậu hay của nàng.

“Đàn chị?”

“Ừ?”

“ƯỚC NGUYỆN cho thiên niên kỷ tới của chị là gì?”

“Ồ, quên nghĩ rồi. Còn cậu?”

“Ừ?”

“ƯỚC NGUYỆN cho thiên niên kỷ tới của cậu?”

“Ban ngày không phải đã viết cho chị rồi sao?” cậu mơ hồ đáp lại qua làn khói.

Nguyện cho em một đời yên ổn, có người yêu và mãi được người yêu.

9. Chương 8: Thích Đến Muốn Chết

Cậu nói: “Chị không tin, đúng không?”

Nàng nhìn cậu.

Cậu nói: “Chị không tin em thật lòng thích chị, như một người con trai thích người con gái, đúng không?”

Nam Nhã nói: “Tôi tin.”

Chu Lạc nói: “Nhưng đối với chị, em thật lòng hay không cũng chẳng quan trọng, đúng không?”

Nắng chiếu lên khuôn mặt nàng nhạt nhòa, nàng làm thỉnh, cậu đã rõ đáp án, vẫn như cũ không một lời mà lại đâm người ta đau đến vậy. Cậu nhất thời dẩy bụng ầm ục, ầm ục đến cơ hồ muốn khóc nức lên, chỉ muốn lưỡi dao của nàng đâm sâu thêm nữa, đâm chết cậu luôn càng tốt.

Ngày đầu tiên của năm mới, Chu Lạc đánh một giấc đến chiều mới chịu dậy. Trong nhà không có ai, cậu qua quýt ăn nốt thức ăn còn thừa rồi đi tới tiệm tạp hóa, biết đâu lại gặp được Nam Nhã và Uyển Loan.

Đang đi trong hẻm, lại bị Trương Thanh Lý chặn đầu. Chu Lạc lúc này mới nhớ tới chuyện được Trương Thanh Lý tỏ tình tới qua. Chu Lạc gãi đầu, kiên trì đi lên, còn chưa mở miệng Trương Thanh Lý đã biết

cậu định nói gì, giành nói trước: “Tớ tới là muốn nói cho cậu biết, tớ qua là tớ với Khương Bằng Bằng chơi thật hay thách, cậu không cần để tâm.”

Chu Lạc như trút được gánh nặng, nói: “Ồ, vậy thì tốt, dọa tôi chết khiếp.”

Trương Thanh Lý trong lòng thất lại, ngoài mặt cười hỏi: “Giờ cậu định đi đâu thế?”

“Tiệm tạp hóa.”

“Đúng lúc tớ muốn qua mua đồ.” Trương Thanh Lý sóng vai đi cùng cậu, lại hỏi, “Cậu tới qua vội vội vàng vàng chạy đi đâu vậy? Sau đó mọi người cũng chẳng thấy cậu.”

“Đi tìm một người bạn.” Chu Lạc cúi đầu, vuốt mũi, trong lúc lơ đãng cười cười. Lại không biết rằng vẻ mặt đó đã bán đứng mình.

“Bạn nào vậy?”

“Mấy cậu không biết đâu.” Chu Lạc nói.

Trương Thanh Lý không hỏi lại, đến tiệm tạp hóa mua một túi đồ ăn vặt rồi đi.

Chu Lạc ở tiệm băng đĩa đợi một ngày cũng không thấy Nam Nhã tới. Sẩm tối, cậu theo giờ thường ngày mà chạy tới cửa sau tiệm xường xám lấy một cái, cửa khóa.

Chu Lạc vòng ngược lên sườn núi lượn ra mặt tiền cửa tiệm, vậy mà lại đóng cửa. Chu Lạc không biết nàng là đóng cửa sớm hay cả ngày nay không mở cửa, cũng không tiện hỏi những chủ tiệm xung quanh, đành chạy tới nhà Nam Nhã xem, cổng khóa chặt.

Chẳng lẽ là đi thăm người thân? Nhưng Nam Nhã làm gì có thân thích nào ngoài bà mẹ kế Hồ Tú đâu. Chu Lạc lại chạy tới bệnh viện, vẫn không thấy Nam Nhã. Chỉ nghe nói Hồ Tú bệnh tình chuyển nặng, đã vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Chu Lạc tìm Nam Nhã khắp hơn, chỉ thiếu điều chạy hết cả trấn.

Chu Lạc cả đêm ngủ không ngon, sáng sớm hôm sau lại chạy tới tiệm xường xám, vẫn không mở cửa, tới nhà trẻ cũng không đợi được Nam Nhã đưa Uyển Loan đi học.

Một người lớn như vậy có thể đi đâu?

Chu Lạc dần hoảng hốt, trong lòng luôn có một dự cảm không lành. Đến tận trưa hôm đó tan học, cậu qua tiệm tạp hóa, mới nghe được một đám đàn bà con gái buôn chuyện, Trần Linh nói: “Ôi dào, Nam Nhã rút đơn ly hôn rồi. Tôi đã bảo cô ta ngay từ đầu vốn là không muốn ly hôn mà, chỉ ỷ vào chuyện được chồng yêu chiều mà làm mình làm mẩy thôi. Còn lâu mới dám làm thật.”

“Có khi nào tại kết quả truy ra cô ta mới là người sai nên sợ làm lớn sẽ bị mất mặt không?”

Cả người Chu Lạc như muốn vỡ tan, cậu không biết tâm tình mình ra sao mà chạy được tới tiệm xường xám nữa. Lần này rốt cuộc cũng đã mở cửa.

Nam Nhã vẫn giống như Nam Nhã của năm 1999, áo dạ len trắng khoác ngoài, bên trong là xường xám phần hồng thêu hoa, mái tóc đen búi cao, vẫn đẹp như năm trước.

Nhưng lần này, cậu sợ rằng giữa bọn họ đã là cả một thiên niên kỷ cách trở.

Nàng đang gấp quần áo lại bỏ vào túi cho khách, nhìn thấy Chu Lạc mặt mày trắng bệch xông vào, khó hiểu nhìn cậu một cái.

Vị khách cầm túi giấy rời đi.

Nam Nhã nói: “Sao lại qua đây giờ này?” Nàng nói xong không thấy đáp lại, quay đầu nhìn cậu, Chu Lạc đứng nguyên tại chỗ nhìn nàng chằm chằm, vẫn không nhúc nhích.

Nam Nhã ngẩn người, cúi xuống nhìn trang phục của mình rồi lại nhìn cậu, nhàn nhạt cười: “Sao thế?”

Chu Lạc khóe miệng động đậy: “Chị không ly hôn nữa?”

Nam Nhã sững lại, chợt tắt nụ cười, lãnh đạm nói: “Ừ.”

“Tại sao?”

Nam Nhã nhất thời không nói gì.

Chu Lạc không đợi được nàng trả lời, tiến lên một bước, bi phẫn: “Hắn nói gì mà chị lại tin hắn? Hắn sẽ không thay đổi đâu, hắn sẽ lại ức hiếp chị, hành hạ chị! Chị sao lại vẫn muốn ở bên hắn?”

Nam Nhã nhìn cậu, tựa hồ đang tiêu hóa phản ứng kịch liệt của cậu: “Chu Lạc...”

“Xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

Nam Nhã lại im lặng, cụp mắt xuống.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Sao chị lại thay đổi thái độ, trước đây chị đâu có nói như vậy.”

Nam Nhã ngẩng đầu: “Tôi nói cho cậu biết khi nào?”

“Ngày cuối cùng của năm 1999, em đứng ngoài cửa đã nghe thấy hết rồi. Còn có đêm đó nữa, chị nói hãy chúc chị thuận buồm xuôi gió, rõ ràng là không muốn ở với hắn nữa. Em biết mà! Chị sao lại rút đơn kiện?”

Nam Nhã thất thần, trầm mặc nửa khắc, nói: “Chu Lạc, đây không phải chuyện cậu nên quản.”

“Sao lại không phải? Em... Chị biết em...” Cậu khẽ cắn môi, bao nhiêu tâm tư cảm xúc lại không thể thành lời, “...Chị không thể tiếp tục ở với hắn, em không thể nhìn chị lại nhảy vào hố lửa.”

Nam Nhã cúi đầu, bình thản nói: “Hắn không phải hố lửa, hắn... Dù sao cũng là bố của Uyển Loan, hắn vẫn nên cho hắn một cơ hội nữa.”

“Chị điên rồi sao?!” Chu Lạc như muốn sụp đổ, “Hắn là một con quỷ! Hắn đánh chị thế nào, chị quên rồi ư? Hắn sẽ hành chị đến chết! ...Chị đừng như vậy Nam Nhã, ngày đó em nghe được, chị nói là chị sẽ đem Uyển Loan rời xa hắn mà, chị không thể như thế...”

Nam Nhã quay mặt sang chỗ khác, dường như chán ghét phải dính vào đề tài này, nhàn nhạt cất lời: “Coi như tôi vẫn còn tình cảm với hắn đi, mặc kệ hắn xấu tính ra sao, tôi cũng không thể rời khỏi hắn, được không?”

Chu Lạc như bị sét đánh, ngẩn ra tại chỗ.

Nam Nhã thậm chí còn không ngẩng lên nhìn cậu, xoay người ra phía khác: “Cậu về đi, đây không phải chuyện cậu nên quản.”

“Chị không thể như vậy.” Giọng Chu Lạc run lên, cơ hồ sắp bật khóc, “Nam Nhã, chị không thể như vậy.”

Nam Nhã không quay đầu lại, hỏi: “Tôi sao lại không thể như vậy?”

“Chị không thể như vậy...bởi vì...” Giọng cậu run rẩy đến méo mó, “Em thích chị. Nam Nhã, em thích chị.”

Bóng lưng Nam Nhã sững lại hồi lâu. Chu Lạc đứng sau lưng nàng, nhìn nàng, gần như muốn khóc, chỉ mong nàng quay đầu lại.

Rốt cuộc, nàng cũng quay lại nhìn thẳng vào mắt cậu, nhẹ giọng hỏi: “Chu Lạc, cậu từng bị cảm nắng chưa?”

Chu Lạc thần thờ gật đầu.

“Có khó chịu không?”

Chu Lạc lại gật đầu.

Nam Nhã nhẹ nhàng nói: “Cậu nhóc chóng quên này, thích một người cũng như khó chịu vì bị cảm nắng vậy, trở về tắm rửa rồi ngủ một giấc, một tuần sau sẽ ổn lại thôi.”

Chu Lạc thê lương cười, lắc đầu: “Không phải thích kiểu đó. Không phải thích kiểu cảm nắng đó.”

Nam Nhã nói: “Ông cụ non, còn kiểu nào nữa chứ.”

Chu Lạc nói: “Kiểu đến muốn chết.”

“...”

“Nam Nhã, em đối với chị, là liều mạng thích đến muốn chết.” Cậu khẽ mỉm cười, nom còn khó coi hơn khóc, “Em không biết làm sao bây giờ nữa, chị nói cho em biết phải làm sao đi?”

Ánh mắt nàng chớp sáng, nhìn cậu hồi lâu.

Cậu cứ như người rơi xuống nước cố níu lấy cọng cỏ, thấy được tia sáng chớp lên trong mắt nàng, cậu tha thiết chờ đợi, đợi nàng hồi tâm chuyển ý, nhưng cuối cùng, nàng chỉ cúi đầu quay mặt đi, nói: “Về đi, đừng nói linh tinh nữa.”

...

Chu Lạc giải đề được một nửa, đột nhiên ngẩng đầu, nhận ra mình đang ngồi trong lớp học. Chàng vạng cửa ngày đông tối tăm ảm đạm, tranh tối tranh sáng với ánh đèn huỳnh quang, đám học sinh vùi đầu khẩn trương ôn tập, trên tấm bảng đen dán bốn chữ “Bứt phá về đích” thật to.

Chớp mắt một cái, cậu chợt ngẩn ngơ, không biết vì sao mình lại ngồi đây, thậm chí còn không biết cái nơi quen thuộc này là đâu, cái bàn cái ghế kia, những cô cậu bạn kia, con chữ trên bảng kia, có quan hệ gì với cậu.

À, cậu là học sinh lớp mười hai, là một thiếu niên không biết trời cao đất rộng là gì, ở cái tuổi này, trong tay chẳng có gì cả, lại hết lần này đến lần khác muốn có tất cả, còn vọng tưởng rằng tương lai trước mắt mọi thứ đều sẽ về được tay mình.

Kiên cường tự đại biết bao, suy nghĩ ngớ ngẩn biết bao. Cho nên hiện thực mới mượn tay nàng giáng cho cậu một đòn cảnh cáo. Cậu còn trẻ thì đã sao, cậu ưu tú thì đã sao, cậu thích bài hát nàng thích, thích đoạn thơ nàng thích, thì đã sao, cậu nguyện lòng nỗ lực, nguyện lòng gánh vác thì đã sao; cho dù có tốt hơn nữa, nàng cũng không màng.

Ai nói thiếu niên không biết vị buồn đau, người nói câu này nhất định chưa từng yêu ai thuở thiếu thời.

Chu Lạc đau đến không ngồi thẳng lên được, cúi đầu bấu chặt lấy mép bàn, sắc mặt trắng bệch.

Cậu đau khổ, bi phẫn, ảm ức, bỗng đập một cái, tấm ván gắn ở phía trước bàn học gãy đôi, cái bàn ầm một tiếng bị đập văng ra. Bạn học ngồi đằng trước hoảng sợ quay đầu lại.

Thầy giáo đánh mắt tới: “Chu Lạc, sao vậy?”

“Em... hơi khó chịu trong người.” giọng cậu thều thào âm được âm mất.

“Cho em nghỉ, về trước đi.” Thầy giáo đối với trò giỏi bao giờ cũng khoan dung hơn, “Gọi bạn đưa về.”

Trần Quân đang muốn trốn học, lập tức đứng dậy tới đỡ Chu Lạc; Chu Lạc không có lòng dạ nào, phiên chán hất tay cậu ta ra, xách cặp lên đi ra ngoài.

Chu Lạc ra khỏi lớp, nhìn trần nhỏ dưới chân núi, nhìn về hướng nàng, nghĩ thầm mình vì nàng mà bị thương đến vậy, nàng lại chẳng biết chút gì, trong lòng cậu khổ sở đến muốn phun cả dịch mật ra, khoe miệng cậu nhếch lên, nở nụ cười.

Vừa cười vừa lắc đầu, cậu chân nam đá chân chiêu, lảo đảo như kẻ say rượu mà đi ra cổng trường.

Trời đông nhanh tối, tiết học cuối cùng trong ngày, cả sân trường tối mịt, tòa nhà dạy học tựa như một chiếc đèn lồng khổng lồ trong màn đêm. Chuông tan học nhanh chóng vang lên, sân trường yên tĩnh nhất thời trở nên huyền ảo. Học sinh ào ra ngoài, theo hướng Chu Lạc đã đi mà ra cổng.

Trần Quân phát hiện có điều không ổn, đi theo hướng cậu ra khỏi trường, bắt gặp Chu Lạc ngồi trên bậc thang vùi đầu, không nói tiếng nào.

“Lạc, mày không phải trong người khó chịu sao, sao còn ngồi ở đây hóng mát?”

Chu Lạc không động đậy, đầu cũng chẳng ngẩng lên.

“Lạc, về nhà thôi, ngồi lâu ồm đấy.”

“Tao muốn uống rượu.” Chu Lạc nói.

“Gi cơ?”

Ánh đèn cuối cùng trong tòa nhà dạy học tắt phụt, sân trường đen kịt tĩnh mịch, giống như một ngôi mộ cổ.

Gió bắc tiêu điều, Trương Thanh Lý phì phò chạy vào cổng, một mặt vọt vào trong sân trường, một mặt mắng Trần Quân: “Cậu điên à? Cậu ấy nói muốn uống rượu là cậu lập tức cho cậu ấy uống hả!”

Trần Quân vội vội vàng vàng chạy theo, mặt muốn đứt hơi: “Tâm trạng nó không tốt, muốn mượn rượu giải sầu. Khuyên thế nào cũng không chịu về nhà ấy. Tớ nghĩ cho nó uống chút rượu rồi dụ về là được, ai ngờ nó uống vào cái là không ngừng được. Tớ sợ làm lớn chuyện nên cũng không dám tìm dì Quế Hương.”

“Cậu mua bao nhiêu?”

“Hai chai.”

“Hai chai?”

Đêm tối như mực, Trương Thanh Lý chạy vào sân trường dưới rổ bóng rổ, gió lạnh thổi tới mang mùi rượu nồng gắt mũi.

“Rượu này bao độ vậy?”

“5... 52...”

“Trần Quân cậu...!” Trương Thanh Lý tức giận vô cùng, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà mắng Trần Quân nữa, chạy tới kéo Chu Lạc, “Chu Lạc, về nhà thôi, đừng uống nữa!”

Chu Lạc cầm lấy chai rượu giữa đầu đổ vào miệng. Trương Thanh Lý cướp không được, sốt ruột: “Cậu ấy sao lại thành ra thế này? Trần Quân, cậu qua đây giúp cái!”

Trần Quân cũng lên kéo: “Chu Lạc, về nhà đi, đừng uống nữa. Bỏ chai rượu xuống, bỏ ra...”

“Cút!”

Dưới chân đã có một cái chai rỗng nằm lăn lóc, cậu không biết lấy đâu ra sức lực, một tay đẩy cả hai người ra, giơ cái chai trong tay lên, phát hiện đã hết rượu.

Cậu đứng trong gió bắc, nghiêng đầu nhìn chằm chằm đáy bình cạn kiệt, lắc lắc, đột nhiên xoay người lại đem cái chai nện lên cột bóng rổ.

Thân chai vỡ tan.

Trần Quân và Trương Thanh Lý sợ đến phát run.

Màn đêm đen đặc, Trương Thanh Lý nhìn không rõ vẻ mặt Chu Lạc nhưng có thể thấy được thân hình gầy gò của cậu lấp ló trong gió lạnh.

Cậu ngồi xổm xuống, vùi đầu ôm lấy chính mình, bả vai run lên từng đợt, ban đầu là sụt sùi, dần dần khóc nức lên thành tiếng.

“...Cô ấy không biết, cô ấy chẳng biết gì cả!” Cậu khóc lớn không ngừng, “Cô ấy không tin tôi rất thích cô ấy, là thích đến muốn chết!”

Trương Thanh Lý mắt nhắm lại, ôm lấy cậu: “Chu Lạc, Chu Lạc...”

“Tôi phải làm gì bây giờ?”

Cậu co người, ôm đầu, gào khóc.

“...Tôi còn trẻ như vậy, biết làm sao bây giờ? Cuộc sống sau này biết phải làm sao?”

Đúng vậy, phải làm sao bây giờ?

Cậu còn trẻ như vậy, đường đời còn dài, mấy ngày nay cậu đau đến mức tựa hồ như đã phải chịu đựng cả một đời. Cậu sợ, sợ không quên được, nếu như giày vò này theo cậu cả đời, thì cậu đối với tương lai cũng sợ hãi đến vô cùng vô tận, chỉ ước có thể già đi trong nháy mắt, lập tức xuống mồ luôn cho rồi.

Cậu hận nàng, hận người con gái tên Nam Nhã kia, hận cái trần nhỏ độc địa mà nàng sinh sống.

Cậu từng đâm từng đâm đập lên lồng ngực mình, có lẽ nàng sẽ chẳng bao giờ biết được nơi này đau đớn nhường nào; cũng sẽ không bao giờ biết mấy ngày qua cậu sống không bằng chết ra sao.

Làm sao bây giờ? Cậu còn trẻ như vậy, sau này phải làm sao?

Không ai có thể trả lời cậu, chỉ có gió lạnh đêm đông và bóng tối vô tận.

Cậu thiếu niên nhỏ bé, đơn giản thuần lương, trần ngập lý tưởng, liêu lĩnh, cố chấp, không phải trắng thì là đen, không phải sống thì là chết, có vỡ đầu chảy máu cũng không chịu quay đầu.

Có lẽ hiện thực sẽ mãi mãi cứng rắn hơn bạn, cũng sẽ mãi mãi chẳng bao giờ thương xót bạn.

Khi Trần Quân và Trương Thanh Lý đưa Chu Lạc về nhà, cậu thoát nhìn vậy mà lại vô cùng tỉnh táo, cậu vật vờ cả một đêm, nhưng từ đầu đến cuối lại không hé răng nửa lời nói ra tên của người kia.

Chu Lạc về đến cửa nhà, nói không cần tiền nữa, cậu không say, rất tỉnh táo, lên tầng không cần người đỡ, mở khóa không cần hỗ trợ.

Nhưng hai người vẫn kiên trì đưa Chu Lạc lên tận phòng, Trương Thanh Lý thậm chí còn muốn trông cậu ngủ. Trần Quân dựa vào bàn học, bên cạnh đó là Trương Thanh Lý lau mặt lau tay cho Chu Lạc đang say giấc nồng.

Trần Quân thở dài một tiếng, quay đầu nhìn thấy lọ thuốc ngủ đặt trên bàn, lúc này mới nhớ ra nửa tháng trước Chu Lạc đã có vẻ không ổn, khi đó Chu Lạc nói bị mất ngủ, Trần Quân giúp cậu lấy thuốc, chỉ cho rằng là do áp lực học tập quá nặng, hóa ra lại là thất tình, mỗi đêm đều phải uống thuốc mới ngủ được.

Cậu ta tỉ mỉ nghĩ lại một hồi, nửa tháng nay Chu Lạc đúng là trầm mặc hơn hẳn, có điều bình thường Chu Lạc cũng không hay nói nhiều, quá nửa thời gian là vùi đầu vào học tập, mà Trần Quân mỗi ngày đều mãi mê lê lết, nên cũng không để ý.

Ngay cả những nữ sinh xinh đẹp nhất Chu Lạc cũng chẳng đoái hoài, Trần Quân nhìn cậu thiếu niên mê mết trên giường ngủ say như chết, cái tên mà mọi người vẫn ngỡ là kiêu ngạo ngất trời, giờ đây lại bị tình yêu dần vật thành sống dở chết dở thế này.

“Đi thôi, muộn chút nữa sẽ bị bố Chu phát hiện ra mất.” Trần Quân nói, “Tớ hồi nãy có nói dối họ là Chu Lạc qua nhà tớ ăn cơm rồi.”

Giữa đêm đi trong hẻm, vệt nước mắt trên mặt Trương Thanh Lý đã bị gió thổi khô, hỏi: “Nữ sinh mà Chu Lạc nói đến là ai? Tớ quan sát lâu vậy rồi, cảm thấy không phải người trong lớp mình.”

Trần Quân: “Tớ nào biết đâu? Nó chưa từng nói với tớ.”

“Cậu ấy đột trước cao hứng vậy, nhất định là hẹn hò với cô gái đó rồi.”

“Cao hứng? Lúc nào thế?”

Trương Thanh Lý không đáp, một lát sau lại nói: “Tớ ghen tị với cô ta, cũng hận cô ta nữa... Chẳng biết, cô ta nếu biết Chu Lạc vì cô ta mà đau lòng đến vậy, sẽ có cảm giác thế nào.”

Trần Quân có vẻ không đồng tình lắm, nói: “Cảm giác con khỉ ấy. Trông Chu Lạc thế, chắc chắn là bị đá rồi. Con gái sẽ chẳng thêm đau lòng cho đứa con trai bị mình đá đâu. Cậu sau này sẽ có cơ hội thôi.”

Trương Thanh Lý sững sốt: “Cậu ấy sẽ quên cô ta sao?”

Trần Quân nói: “Tất nhiên rồi, lúc này đang là lúc nó yếu đuối nhất, cậu cứ đối xử tốt với nó, nó lập tức sẽ quay sang thích cậu.”

Trương Thanh Lý nhất thời chông chênh tâm sự.

Hai người rẽ hai ngã về nhà.

Trương Thanh Lý đi được nửa đường, đột nhiên nghĩ tới lúc rời đi, cô không đóng cửa, nghĩ kỹ lại thì hình như Trần Quân cũng không đóng. Sân thượng nhà họ Chu gió lớn, lại đang là mùa đông, ngủ một đêm như thế, khẳng định sẽ bị lạnh.

Mặc dù không chắc chắn nhưng Trương Thanh Lý rất nhanh đã quyết định quay trở lại xem Chu Lạc, cũng có chút lòng riêng, vừa nghĩ tới dáng vẻ cậu ngủ say ngoan ngoãn mặc cô lau người cho, liền không nhịn được muốn chăm sóc cậu nhiều hơn.

Bố mẹ Chu Lạc vẫn chưa ngủ, đang xem ti vi. Trương Thanh Lý không dám kinh động đến họ, lặng lẽ lên cầu thang, đi tới cửa đẩy thử, cửa đã khóa.

Nhớ nhầm rồi?

Cô có chút mất mát, định trở xuống, lại không muốn đi một chuyến uống công, bèn tới cạnh cửa sổ nhìn vào, nhất thời thét lên một tiếng chói tai: “Á!!!”

Cậu thiếu niên nằm trên giường sắc mặt trắng bệch, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

“Chu Lạc vào viện?”

“Ừ, nghe nói là ngộ độc chất cồn.”

“Ngộ độc cồn?”

“Phải, hình như trước đó mắc bệnh, nghe theo phương pháp chữa bệnh dân gian gì đó uống rượu cho chóng khỏi. Kết quả là uống nhiều quá, thân thể không chịu nổi.”

“Phương pháp dân gian? Học sinh giỏi mà lại hồ đồ vậy à.”

Khi Trương Thanh Lý bước vào lớp, vừa vặn nghe thấy bạn học bàn tán vậy.

Nhờ cứu chữa kịp thời, Chu Lạc không bị nguy hiểm gì tới tính mạng, sáng nay đã tỉnh lại.

Cậu trước đây chưa từng say rượu, tối qua lại nốc đến hai chai rượu mạnh, cơ thể không chịu được. Khi đó cậu vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, lại như thường lệ uống viên thuốc ngủ để trợ giấc, kết quả thành ra “tự sát”.

Bố mẹ Chu và bác sĩ chấp nhận lời giải thích này của Chu Lạc.

Lâm Quế Hương vô cùng tự trách, bản thân cả ngày cứ quanh quẩn lo chuyện buôn bán, không quan tâm đến tâm lý của con trai. Cậu học hành áp lực lớn nên dẫn đến tình trạng mất ngủ, bà làm mẹ mà lại không biết. Mặt khác lại lo chuyện con trai uống thuốc bị tam sao thất bản mà truyền qua truyền lại trong các cuộc chuyện phiếm, nên nhờ bác sĩ thương tình giữ bí mật chuyện con mình bị căng thẳng vì kỳ thi vào đại học cho, bác sĩ cũng biết phải trái nên vui vẻ đồng ý.

Một người khác biết tình hình thực tế là Trương Thanh Lý thì rất tự nhiên mà giữ miệng kín như bưng, mà Trần Quân là anh em với Chu Lạc, không muốn cậu trở thành trò cười, nên cũng không dă động gì đến chuyện đêm đó.

Chuông vào học vang lên, Trương Thanh Lý vào chỗ ngồi, quay đầu liếc nhìn chỗ ghế trống của Chu Lạc, không khỏi lo lắng cho tình trạng của cậu, rồi lại càng tò mò hơn chuyện nữ sinh trong lòng cậu là ai.

Chu Lạc gặp chuyện không may, cả trường đều truyền tai nhau, nữ sinh kia hẳn là nên thấy cảm kích đi.

Phải đến chiều muộn, đứng trước cửa tiệm, Nam Nhã mới hay tin. Trong cửa hàng văn phòng phẩm sát vách có mấy học sinh nhắc đến Chu Lạc, cái tên này lọt vào tai, Nam Nhã theo bản năng mà để ý đến, cứ nghĩ lại là chuyện cậu đứng nhất trong kỳ sát hạch, hóa ra lại là cậu phải vào viện, suýt thì chết. Nam Nhã kéo cửa cuốn được một nửa, khựng lại ở cửa hồi lâu.

Nhớ tới cậu nói: “Không phải thích kiểu đó. Nam Nhã, em đối với chị, là liều mạng thích đến muốn chết.”

Nam Nhã mấy lần đi ngang qua tiệm tạp hóa, xác định bố Chu và Lâm Quế Hương đều đã về nhà, mới lên đường đến bệnh viện.

Nàng vào phòng bệnh, khóa cửa lại.

Đi tới bên giường, trông thấy cậu thiếu niên đang nằm, nhắm mắt ngủ, sắc mặt cậu tái nhợt như tờ giấy, tay phải lộ ra bên ngoài tấm chăn mỏng, trên tay gắn kim truyền dịch.

Nam Nhã nhẹ nhàng kéo chăn, che tay lại cho cậu, rồi liếc cậu một cái, xoay người định rời đi.

“Em cứ nghỉ chị sẽ không tới thăm em.”

Nam Nhã quay đầu, đón ánh mắt thẳng tắp mà rười rượi của cậu, nàng dời mắt, rồi lại chuyển về, hỏi: “Cậu có khỏe không?”

Chu Lạc khó khăn ngồi dậy, cong lưng, quay sang nhìn nàng chòng chọc.

“Không khỏe thì chị sẽ làm gì?”

Nàng thở dài một tiếng: “Chu Lạc...”

“Đừng có coi em là trẻ con! Em bình đẳng với chị!” Cậu lớn tiếng nói, đầy giọng phẫn nộ và không cam lòng.

Nam Nhã dừng lại.

“Sao chị không phản bác đi?” Cậu yếu ớt mà hung hăng. Rõ ràng hận nàng muốn chọc nàng tức điên lên, thậm chí phải chặn cho nàng một câu cũng không nói nổi, nhưng thấy nàng nghẹn lời không đáp lại cảm thấy khó chịu; vẫn là hết lần này tới lần khác muốn nghe nàng nói, muốn nghe nàng thăm hỏi cậu vài câu, quan tâm cậu mấy lời.

“Sao lại thành ra thế này? Nghe nói suýt nữa thì xảy ra chuyện lớn...rất nguy hiểm.” Nàng đút hai tay vào túi áo, lớp vải nổi lên hình quả đấm.

Mới nghe chút thân thiết này thôi, lòng Chu Lạc đã mềm nhũn, mềm đến nát bét, chỉ là trên mặt vẫn như trước không có biểu cảm gì: “Thách đấu với bạn, uống hai chai rượu đế, nhưng cơ địa của em hình như không uống được rượu... Không phải vì chị, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Ừ.”

Nghe cậu nói xong, Nam Nhã cũng chẳng thể nói thêm gì.

Hai người im lặng ngồi đối diện nhau, không chút tiếng động.

Dù rằng như vậy, Chu Lạc cũng mong thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc ấy, bởi vì lúc đó, ánh mặt trời mùa đông rơi vào, rải lên người cậu, đem đến cho cậu một cảm giác vô cùng ấm áp.

“Đàn chị.”

Cậu lại gọi nàng như vậy, nàng ngẩng đầu: “Ừ?”

Cậu nói: “Chị không tin, đúng không?”

Nàng nhìn cậu.

Cậu nói: “Chị không tin em thật lòng thích chị, như một người con trai thích một người con gái, đúng không?”

Nam Nhã nói: “Tôi tin.”

Chu Lạc nói: “Nhưng đối với chị, em thật lòng hay không cũng chẳng quan trọng, đúng không?”

Nắng chiếu lên khuôn mặt nàng nhạt nhòa, nàng làm thỉnh, cậu đã rõ đáp án, vẫn như cũ không một lời mà đâm được người ta đau đến vậy. Cậu nhất thời đầy bụng ầm ục, ầm ục đến cơ hồ muốn khóc nức lên, chỉ muốn lưỡi dao của nàng đâm sâu thêm nữa, đâm cậu chết luôn càng tốt.

“Có đúng không?”

“Chu Lạc...” nàng ngẩng đầu.

“Có đúng không?” Cậu thiếu niên nắm chặt góc chăn, sắc mặt trắng bệch, “Chị nói xem có đúng không?”

Nàng há miệng, cuối cùng nói: “Đúng.”

Chu Lạc nhìn nàng đăm đăm, cũng không động đậy lấy một cái.

“Chu Lạc, tôi hiện tại căn bản không có tâm tình lo chuyện này của cậu. Tôi...”

“Chị có thích em không?” môi cậu tái nhợt, cố chấp đến thô thiển, “Chị nói đi, chị có thích em không?”

Nam Nhã nhìn cậu.

“Chị nói đi!”

“...Tôi không thích cậu. Tôi chưa từng coi cậu là một người đàn ông trưởng thành mà cân nhắc đến.”

Những lời này như có tính hủy diệt. Chu Lạc nhìn nàng chằm chằm, nước mắt trong khoảnh khắc dâng lên vành mắt.

Nam Nhã ngẩn ra.

Cậu ngã vật xuống giường, giơ tay lên che mắt, một dòng lệ trong suốt từ khóe mắt chảy vào chân tóc, lặng lẽ không một tiếng động.

Tay cậu thiếu niên run run, bả vai cũng đang run, lồng ngực cũng run rẩy. Cậu che mắt, nước mắt không ngừng từ đuôi mắt lăn xuống tóc, đôi môi trắng bệch không ngừng run rẩy, nỗi tủi thân trào lên.

Nam Nhã đứng dậy, kéo tay cậu: “Chu Lạc, cậu đừng khóc...”

Cậu cố sức ngăn nàng lại, che kín đôi mắt không cho nàng xem.

“Chu Lạc...” nàng kéo cậu.

“Không cần chị lo!” cậu chợt xoay người sang chỗ khác, toàn thân lay bầy, không dừng được mà nức nở, dáng vẻ của một đứa trẻ đang bị tổn thương mà nghiêm túc khóc, giống như trong lòng là cả một bầu trời ảm ức.

Nam Nhã nhấc tay, vuốt tóc cậu, phát hiện cậu khóc đến đầy người mồ hôi. Nàng nhẹ nhàng vỗ đầu cậu, từng cái từng cái: “Tôi không thích cậu, không phải thích kiểu đó.”

Chu Lạc bỗng im bặt.

Cậu nghiêng đầu quay sang, vành mắt đỏ ửng nâng đôi mắt chằm chằm ngó nàng: “Kiểu nào cơ?”

“Kiểu của một cô gái thích một chàng trai.” Nam Nhã ngồi ở mép giường, thở dài một cái, “Tôi thích cậu, là giống như thích một...” nàng thoáng cụp mắt, rồi lại ngược lên, “Một người bạn, một tri kỷ... Chính là thích kiểu này.”

Mắt Chu Lạc lóe lên một tia sáng, trong tình yêu chính là như vậy, liều mạng tìm kiếm hi vọng: “Không phải kiểu thích một đứa trẻ?”

“...” Nam Nhã lắc đầu, “Không phải.”

Chu Lạc lập tức ngồi dậy: “Vậy sao này chị không nói rõ ra đi, hại em phải đau lòng một trận.”

Nam Nhã: “...”

Chu Lạc xác nhận lại: “Nói chung là có thích, đúng không?”

Nam Nhã cụp mắt xuống: “Chuyện này cậu còn muốn nói mấy lần nữa?”

Chu Lạc nói: “Vậy chị có thể đem kiểu thích đối với em thăng hoa lên một bậc nữa không? Chị từ nay trở đi mỗi ngày đều nghĩ đến em, có được không?”

Nam Nhã bắt đắc dĩ: “Chu Lạc, cậu giờ lại giống một tên nhóc rồi đó.”

Chu Lạc ngẩn người, hạ mắt xuống, rồi lại nhìn nàng, giọng mất mát: “Chị vẫn sẽ ở với hần sao? Chị mãi mãi sẽ không rời khỏi hần? Em không hiểu, hần không tốt, sao chị lại muốn...”

“Tôi biết.” Nam Nhã nói.

Nhìn khuôn mặt bỗng trở nên điềm tĩnh của nàng, Chu Lạc ý thức được điều gì, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Em biết ngay có vấn đề mà. Sao chị lại đột nhiên rút đơn kiện? Có phải hấn lại làm gì không?”

Nam Nhã từ chối cho ý kiến. Trong hành lang chợt vang lên tiếng bước chân, Nam Nhã quay đầu liếc mắt nhìn ra cửa, đứng dậy nói: “Cậu nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi phải đi rồi.”

Chu Lạc cực kỳ lưu luyến, kéo nàng lại. Nam Nhã quay đầu, cậu bày ra vẻ mặt bị bỏ rơi đến là đáng thương, nhỏ giọng nói: “Chị ở lại với em lúc nữa đi.”

Nam Nhã trầm mặc giây lát, nói: “Chu Lạc, tôi phải đi.”

Chính vào khoảnh khắc ấy, Chu Lạc nhìn ra được từ ánh mắt nàng, nàng nói nàng phải đi, là còn mang một tầng nghĩa khác.

Chu Lạc ngẩn ra, trong lòng trống rỗng.

Cậu ngẩn ngơ nhìn nàng, một lúc lâu, đôi môi tái nhợt run rẩy, đau đớn nói: “Chị không thể chờ em một chút sao?”

Nam Nhã cũng nhìn cậu, sóng mắt khẽ động, không rõ là cảm động hay biết ơn, hay là điều gì khác.

Chu Lạc nói: “Chờ em đỗ đại học, chờ em lớn lên, em đưa chị đi, có được không? Em thề với chị.”

Nam Nhã khẽ cười, là cười thật lòng, nhưng chung quy vẫn nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tại sao?” cậu gần như nghẹn ngào, cậu đã lấy mọi thứ ra để có thể giữ nàng ở lại, lấy cả tương lai của mình để đánh cược.

“Không phải cậu không tốt, Chu Lạc.” Nam Nhã nói, “Là tôi sẽ không đem vận mệnh của mình đặt vào tay một người đàn ông.”

10. Chương 9: Nam Nhã, Chị Có Ổn Không?

“Thế kỷ này thật điên rồ, thói rũa, vô nhân tính, nhưng người lại tỉnh táo, dịu dàng, không nhiễm chút bụi trần.

Cầu chúa phù hộ cho người.

Nam Nhã.”

Cái trấn nhỏ này ngày nối ngày vẫn trôi qua như cũ, trần tục, ồn ào, hủ bại. Vàng thái dương vẫn như thường lệ mọc lên từ phía đông, người làm ăn vẫn như thường lệ đứng giờ mở cửa hàng, đám đàn bà con gái cũng vẫn như thường lệ tụ tập ở tiệm tạp hóa buôn dưa lê. Không ai biết rằng, có một cô gái đang lặng thầm chuẩn bị, không một tiếng động mà biến mất khỏi cái trấn này.

Ngoại trừ Chu Lạc.

Đạo bước trên con đường chính của trấn Thanh Thủy, lướt ngang qua những khuôn mặt quen thuộc trong trấn, Chu Lạc bỗng sinh lòng ghét bỏ.

Nam Nhã phải đi.

Từ Nghị đem tính mạng của con gái ra để uy hiếp buộc Nam Nhã rút đơn khởi tố, dây dưa hơn ba năm vẫn không dứt ra được, nàng sớm đã chẳng còn hi vọng gì với cái trấn nhỏ này nữa rồi. Trước đây Uyển Loan còn bé, sợ giữa đường cô bé khóc toáng lên hoặc trẻ nhỏ lơ lờ khiến người ta chú ý, giờ thì không còn vậy nữa, nàng có thể mang Uyển Loan lên lút rồi đi, vĩnh viễn biến mất khỏi nơi này.

Nàng nói đúng, nàng thật sự không còn lòng dạ dư thừa nào mà để ý đến mảnh tình không nhiệm thối tục của cậu thiếu niên kia.

Để có thể chạy trốn thành công, Nam Nhã không lộ ra chút dấu hiệu nào khiến kẻ khác phải hoài nghi, đến lúc đó chỉ cần nói là đưa Uyển Loan vào thành phố thăm bà nội, không mang theo hành lý, như vậy sẽ không bị ai phát hiện. Nàng chỉ nói cho mình cậu biết. Nếu như không phải cậu không cẩn thận “tự sát”, phải vào viện, nàng cũng sẽ không nói với cậu, để cậu giống như những người khác trong trấn, một ngày nào đó mới đột nhiên nhận ra không thấy nàng đâu nữa. Nhưng nàng lại nói cho cậu, là nàng không nỡ khiến cậu phải đau lòng. Cậu trong lòng nàng không giống họ. Nhưng không giống thì đã làm sao? Nàng phải đi, cũng không nói là sẽ đi đâu. Nàng không muốn còn quan hệ với bất kỳ ai trong cái trấn này nữa.

Chu Lạc buồn khổ tốt cùng, bước chân bỗng khựng lại.

Khi đó cậu đang đứng trong hành lang bệnh viện, Trần Quân cùng đi với cậu đến viện khám lại, cậu chợt dừng bước tựa vào tường, trái tim thỉnh thoảng loạn nhịp, thất thần.

Trần Quân gãi đầu một cái, chợt kéo Chu Lạc vào lối thang bộ.

Chu Lạc chán ghét vùng ra.

Trần Quân bị hăng cũng rất bức bối: “Con gái trong trấn nhiều như vậy, mà thích ai mà chẳng được, sao cứ nhất định phải là chị ta!”

Chu Lạc cả kinh: “Mày nói cái gì?”

Trần Quân nói: “Lần trước bắt gặp mày ở cạnh bờ tường, tao đã trèo qua xem thử, lúc đầu còn không dám nghĩ đến. Vậy mà lại thực sự là chị ta!”

Sau lưng Chu Lạc ứa đầm mồ hôi lạnh: “Mày...”

Trần Quân nhìn dáng vẻ đó của cậu, giận đến cạn cả lời: “Tao là loại người đó hả?”

Chu Lạc im lặng một chốc, nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác: “Là tao đeo bám cô ấy. Nhưng nếu truyền ra ngoài, cô ấy chắc chắn sẽ mất trong sạch.” Cậu ngăn người chốc lát, chợt cười cười, “Cũng không phải lo đâu, đằng nào cũng không có cơ hội.”

Trần Quân chỉ hận rèn sắt không thành thép, bị cậu làm cho tức chết: “Mày vốn là không có cơ hội, chị ta có chồng có con cả rồi, mày mù hay lác vậy hả? Chị ta không ly hôn, mày mãi mãi sẽ không có cơ hội... Mày lại còn tự sát vì chị ta nữa cơ đấy, tao thật bị mày làm cho tức điên luôn mà!”

Chu Lạc thở dài, bất đắc dĩ xoa xoa đầu: “Tao không có tự sát. Tao thật sự không biết thuốc mày cho không thể uống chung với rượu. À, trả lại cho mày đấy.” Chu Lạc lấy từ trong túi ra một bọc giấy nhỏ đưa cho cậu bạn, Trần Quân giật lấy, oán hận nói: “Giờ mày nói mấy lời này mà tin được à?”

Chu Lạc nói: “Tin hay không tùy mày. Mày có nào tự khắc sẽ biết tao không có tự sát, như thế mất mặt quá rồi. Hơn nữa nếu tao ăm ỉ tự sát, cô ấy sẽ coi trọng tao chắc? Thôi, quên đi, nếu không có hiểu lầm này, tao cũng chẳng lọt vào mắt xanh của người ta.”

Trần Quân thay anh em nhà mình bất bình: “Chị ta không để mày vào mắt sao? Đúng là thiên tiên mà.”

Chu Lạc bước một bước xuống bậc thang, ngồi xuống, nói: “Cũng không phải như mày nói. Trần Quân, mày có nhớ trong sách ngữ văn có câu: ‘Sao họ không ăn thịt?’ (*) không?”

(*) Đây là câu nói của Tấn Huệ Đế, vị vua thứ hai nhà Tây Tấn, khi nghe quần thần bẩm báo rằng người dân không còn đủ gạo để ăn. Về sau dùng để chỉ sự mù tịt (của những kẻ ở tầng lớp/giai cấp/có điều kiện cao, vãn vãn) về cảnh ngộ khó khăn của những người khác (ở tầng lớp/giai cấp/có điều kiện thấp hơn).

Trần Quân cũng ngồi xuống theo: “Sao lại nhắc đến ngữ văn rồi?”

Chu Lạc có chút phiền chán, nói: “Đó chính là tình cảnh của tao và cô ấy. Tao vẫn luôn hỏi cô ấy, sao lại không yêu đương, sao không tin vào tình ái?”

Câu này khiến Trần Quân lâm vào trầm mặc.

Chu Lạc cố đè xuống cảm giác mắt mát, nói: “Tao và cô ấy căn bản là thuộc về hai thế giới khác nhau, ngay từ đầu đã không suy xét mọi chuyện giống nhau. Tao chỉ là một học sinh cấp ba, muốn cô ấy tin tao ư? Dựa vào cái gì mới được chứ? Tao cũng rất muốn đứng dưới góc độ của cô ấy, nhưng giữa bọn tao cách trở thế nào, tao vẫn là nhìn mãi không ra.”

Trần Quân cũng buồn lây, nói: “Con gái luôn trưởng thành hơn con trai, chị ta lại còn lớn hơn mày nữa. Với lại, những gì chị ta phải trải qua từ nhỏ đến lớn, rất nhiều phụ nữ khác có khi cả đời này cũng sẽ không gặp phải.”

Chu Lạc trầm ngâm một hồi, nói: “Có lẽ vậy.”

Cậu chỉ là một chú ngựa non, mà nàng thì đã là cả một khúc sông sâu rồi.

Chu Lạc buồn bã nói: “Trần Quân mày biết không? Trước đây tao vẫn cho rằng tình yêu là thứ quan trọng nhất trên đời này. Nhưng sau này mới hiểu được, so với những gian khổ trước mắt cô ấy, tình yêu của tao thật không đáng nhắc đến. Tao còn quá trẻ tuổi, không hiểu được tâm tư của cô ấy, không hiểu sự đời, cũng không hiểu được thế nào là nhân sinh không phải chỉ có ái tình, con người không có ai lấy tình yêu ra mà ăn được hết.”

Trần Quân giật mình: “Lạc, mày thật giống như đột nhiên trưởng thành đấy.”

Chu Lạc cười khổ một tiếng: “Coi như cô ấy là một bài giảng đi. Mấy ngày nay tao vẫn nghĩ mãi, hiện giờ dù đang bức bối không chịu được thế này, nhưng biết đâu sau này sẽ không thế nữa, đến khi nhớ lại cũng sẽ chỉ cười nhạt. Sẽ không còn cứ không ngủ được là nghĩ đến Nam Nhã nữa, một Nam Nhã, hai Nam Nhã, ba cũng là Nam Nhã...”

Trần Quân đắm một phát lên vai cậu: “Bớt hộ cái.” Trong lòng kỳ thực cũng biết lời này của cậu là giả vờ bình thản, nhưng thật sự cũng không có cách nào khác, ngoại trừ cười khổ ra còn biết làm sao.

Chu Lạc cười, rốt cuộc cũng không nói được gì thêm nữa.

Vì sao nhiều năm trôi qua tình yêu cứ thế không bệnh mà chết? Bởi vì tuổi trẻ thường bất lực. Thời gian cứ tuột đi trước mắt mà chẳng thể làm được gì.

Cậu nghĩ lớn lên rồi sẽ chứng tỏ cho nàng thấy, nhưng nàng chẳng có thời gian mà đợi cậu, có lẽ cả đời này vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ có ngày nhìn thấy được dáng vẻ đáng để nàng nương tựa của cậu. Chỉ có thể trách thời gian đã bày ra một trò chơi quá mức tàn khốc.

Cậu hiện giờ không trưởng thành, không chừng chạc, dễ kích động lại tùy hứng; nhưng sau này khi cậu trưởng thành, chừng chạc rồi, liệu cậu còn có thể điên cuồng vì tình ái như bây giờ không?

Kết quả khám lại không có vấn đề gì, lúc hai người rời khỏi bệnh viện, vừa khéo lại chạm mặt Trần Linh cũng đi ra, nói là đến gặp bác sĩ Giang. Trần Quân cùng chị gái ra về.

Chu Lạc về nhà ăn qua loa bữa trưa, biết Nam Nhã chiều nay sẽ đi, cậu bồn chồn không ngủ suốt trưa, cả buổi chiều trong lớp cũng đứng ngồi không yên.

Thời điểm Nam Nhã rời đi càng lúc càng gần, cậu trải qua quãng thời gian thẳng thót và cay đắng trước nay chưa từng có. Nghĩ đến cả đời này cũng sẽ không gặp lại, cậu rốt cuộc vẫn không chịu nổi.

Cuối cùng, tiết tự học mới qua được một nửa, cậu đã chạy mất, bước chân càng lúc càng nhanh, càng lúc càng hoảng sợ, cậu chạy đường tắt tới bến xe nhìn Nam Nhã, dù cho chỉ đứng xa xa nhìn nàng rời đi thôi cũng được.

Lại không nghĩ tới sự tình tiến triển nằm ngoài dự đoán.

Còn chưa tới bến xe, một đám người vội vã ào qua, cùng một hướng với Chu Lạc.

“Mau mau, xảy ra chuyện lớn rồi, nhanh tới xem đi!”

“Ở đâu cơ?” Có người qua đường hỏi.

“Trên đường đó, Nam Nhã bỏ trốn với chồng A Xuân, bị bắt ngay tại bến xe. Đang đánh nhau đấy.”

“Ồi, chờ tôi với.”

Chu Lạc thất kinh, nhanh chân chạy ra đường. Chạy tới con phố ngoài bến xe, thấy một đồng người xúm xít bu vào một chỗ, ở khoảng đất trống chính giữa, Trần Linh và một đám phụ nữ trung niên có trẻ tuổi có đang vây quanh Nam Nhã và Uyển Loan, vừa mắng vừa chửi, cứ như diễn kịch trên sân khấu.

Chu Lạc không chen vào được, chỉ nghe thấy giọng Trần Linh oang oang to nhất: “Không hẹn trước? Không hẹn trước mà sao chồng A Xuân lại cùng cô đến bến xe? Cô định dẫn Uyển Loan đi đâu? Chồng cô có biết không? Không biết chính là bỏ trốn.”

Chồng A Xuân là Đỗ Thanh đang quỳ gối trước mặt A Xuân cầu xin tha thứ: “Không phải như Trần Linh nói đâu, anh trên đường tình cờ gặp Nam Nhã, là cô ấy để anh tiễn đến bến xe. Cô ấy đang cảm ơn anh, chỉ kéo tay một cái, tình cờ bị Trần Linh bắt gặp, thế là thành hiểu lầm!”

Nam Nhã trầm nghiêng rằng: “Anh nói láo.”

A Xuân thét chói tai: “Ý mày là chồng tao dụ dỗ mày hả, trong trấn có ai mà không biết anh ấy là người thành thật không? Con hồ ly tinh này!”

A Xuân nhào tới đánh nàng, búi tóc của Nam Nhã xổ ra, mái tóc dài như thác đổ xoã tung trong gió.

Đối phương xô đẩy, người Nam Nhã thoáng lung lay, nhưng một bước cũng không dịch chuyển, một tay gắt gao che chở Uyển Loan ở bên chân. Uyển Loan tròn to hai mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm đám người xung quanh, dường như cũng không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Người tới hóng hớt nhiều như vậy, lại không ai chú ý thấy bên cạnh nàng còn có một cô bé.

Trần Linh lớn tiếng hòa theo: “Giang Trí nói với tôi rất nhiều lần rồi, mỗi lần theo tôi đi mua quần áo, Nam Nhã đều nhân cơ hội liếc mắt đưa tình, còn chưa hết đâu! Chị Thập Hương, Kiều Kỳ, Dương Lôi, các chị nói xem, vợ chồng các chị vì cô ta mà cãi nhau bao nhiêu lần? Còn cả chị Lâm nữa, lần trước chị với Hứa Minh Vũ gây nhau là do đâu?”

Việc xấu trong nhà người nào lại muốn phô ra ngoài, không ai dám thừa nhận là đàn ông nhà mình tư tưởng ngoài ngõ, lại còn phải chịu đựng mà sống qua ngày, chỉ hận con đàn bà kia, mũi giáo tất nhiên là chĩa thẳng về phía Nam Nhã: “Chính là cô ta và Hứa Minh Vũ câu kết làm vậy, để người ta bắt được.” Chị Lâm cũng nổi giận, một cái tát đập thẳng lên đầu Nam Nhã, lại hung tợn đẩy nàng một cái, Nam Nhã lảo đảo đụng phải chị Thập Hương, lại bị đẩy ra.

“Vô liêm sỉ!”

“Đồi phong bại tục!”

“Nhìn quần áo cô ta mặc mỗi ngày đã biết cô ta lòng dạ bất chính rồi!”

“Dì ơi...” Tiểu Uyển Loan cuống quýt ngược lên, “Dì...mẹ con là người tốt!” giọng nói non nớt của cô bé trong nháy mắt bị vùi dập.

“Cô ta là trời sinh đã lăng lợ, không lăng lợ thì mắc gì lại ngày ngày mặc xường xám bày ra cái vẻ muốn đi quyến rũ người khác như vậy? Sợ người ta không biết vóc dáng mình đẹp à, muốn khoe thân cho ai xem hả? ...Chao, hôm nay cũng mặc kìa, che kín như vậy làm gì? Mặc cho bọn này nhìn cơ mà!”

Trần Linh dẫn đầu nhào tới xé rách áo khoác ngoài và tấm áo dệt kim bên trong của Nam Nhã, một người hành động cả đám cùng tiến lên, cứ như một bầy linh cẩu, phút chốc đã đem tầng tầng áo xống của Nam Nhã lột xuống, chỉ còn lại chiếc xường xám, trên nền gấm trắng thêu một vườn hoa xuân đua nở, người trời phải sững sờ.

Nam Nhã chỉ còn lại một lớp xường xám, đứng giữa trời đông, tóc đen như mực, mắt ngọc mây ngài, da trắng như tuyết, môi như chu sa, đẹp đến không gì sánh được.

Đám đông thấy mà choáng váng, trời đất nhất thời lặng như tờ.

Cũng chính trong khoảnh khắc đó, Nam Nhã nhìn thấy Chu Lạc lẫn trong đám người vừa chạy tới, cậu giật mình sợ hãi nhìn nàng.

Cách trùng trùng bóng người, bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt trống rỗng của Nam Nhã giây phút ấy dần ngưng tụ lại, nàng cảm hận nhìn cậu, như nhìn một kẻ phản bội.

Đó là ánh mắt như thế nào? Khinh miệt, căm giận, hằn học, thù ghét, tựa hồ muốn đục thủng một cái hố toang hoác trên người cậu.

Sống lưng Chu Lạc lạnh buốt, trong đầu thốt lên một câu: Không phải em.

Nhưng nàng chỉ nói cho mình cậu biết, nàng cho rằng cậu đã phản bội nàng, nàng hận cậu.

Nhưng cũng chính trong khoảnh khắc đó, ánh mắt Nam Nhã chợt đổi, nàng nhìn cậu, tuyệt vọng đến vậy, bất lực đến vậy, đau đớn đến vậy, cầu xin lòng thương xót, dường như cố nắm lấy cọng rơm cuối cùng cứu mạng.

Chu Lạc đã hiểu. Cậu đột nhiên tỉnh táo lại, phóng nhanh về phía nàng.

Nhưng đám người vây xem không hề tỉnh lại, giữa lúc kịch hay đang đến cao trào, ánh mắt họ đều chăm chấp bám theo đám đàn bà giữa đường mà mặt sắc vui vẻ.

Người con gái mặc xường xám đẹp đến độ khiến đồng loại của nàng hóa mù quáng, họ càn rỡ gào lên:

“Mọi người đến mà xem, con hồ ly tinh này dựa vào đâu mà dám đi quyến rũ đàn ông chứ hả? Tới đây, nhìn xem dáng người bên dưới xường xám của nó có phải khác phụ nữ chúng ta chỗ nào không?”

Chu Lạc vọt vào ôm vội lấy Uyển Loan, che mắt cô bé, lúc xoay người, cậu nghe thấy tiếng xường xám bị xé toạc vang lên rộn người, hệt như âm thanh cậu nghe được khi đứng ngoài cửa sổ vào ngày hè đó.

Lần trước là một người đàn ông cưỡng bức nàng, lần này, là cả một thôn trấn.

Đám người, cứ như thấy thánh tích mà kiễng chân nghển cổ ngó vào, tặc lưỡi thán phục.

Tầm nhìn của Chu Lạc sững nước, một màn nước trong vắt như pha lê, cậu cái gì cũng không thấy rõ, cái gì cũng không nghe được, chỉ biết ôm Uyển Loan mà điên cuồng lao ra ngoài.

Cái trấn này bị điên rồi.

Đây không phải là nơi cậu lớn lên, không phải là cái trấn nhỏ non xanh nước biếc, dân phong thuần phác nữa, cái trấn này xa lạ, thối nát, ác ôn, chẳng khác nào địa ngục.

Mọi người sống ở đây đều là ma quỷ.

Chu Lạc ôm Uyển Loan chạy một mạch về nhà, vào đến phòng mình, cậu đặt Uyển Loan lên giường, hai tay run rẩy xoa đầu cô bé: “Uyển Loan ngoan, đừng sợ, đừng sợ. Uyển Loan ngoan.”

Tiểu Uyển Loan tò mò ngoẹo đầu, vươn bàn tay bé nhỏ sờ lên mặt cậu: “Cậu Chu Lạc, sao cậu lại khóc?”

Chu Lạc đưa tay lên quạt mặt, lúc này mới phát hiện ra trên mặt toàn là nước mắt lạnh như băng.

“Uyển Loan...”

“Uyển Loan không sợ, mẹ đã nói với con rồi.” Uyển Loan ngoan ngoãn nói, “Trò chơi này bọn con chơi rất nhiều lần rồi. Cậu Chu Lạc, cậu phải cố gắng lên đó.”

Chu Lạc sững sốt, nhìn đôi mắt đen láy giống hệt mắt Nam Nhã của cô bé: “Mẹ nói với con... nói cái gì?”

“Mẹ nói, các chú các dì trong trấn muốn làm thân với bọn con, nên cùng chơi trò chơi với bọn con. Họ sắm vai người xấu, con là thiên sứ nhỏ, con có thể chấm điểm cho bọn họ, ai diễn giống người xấu nhất thì phát cho người đó một bông hồng nhỏ.” Uyển Loan nghiêng đầu, “Cậu Chu Lạc, cậu đóng vai người tốt sao?”

Cô bé hưng phấn mà mở to hai mắt, “Mẹ nói đóng vai người tốt, được thưởng ba bông hồng nhỏ.”

Chu Lạc kinh ngạc trân trân nhìn cô bé, ngày đó cậu đứng ở cửa nhà chờ Nam Nhã để xin lỗi, nàng nắm tay Uyển Loan đi tới,

“Con nói xem?”

“Mẹ đóng vai người tốt, được thưởng ba bông hồng nhỏ.”

“Cảm ơn Uyển Loan.”

Thì ra là thế.

Mới vừa rồi khi bị làm nhục, nàng đã nhìn cậu chính bằng ánh mắt bi thương cầu xin kia: Chu Lạc, đưa Uyển Loan rời khỏi đây, làm ơn hãy đưa Uyển Loan rời khỏi đây.

Chu Lạc mắt đầm lệ.

Uyển Loan nhướn mày: “Cậu Chu Lạc, sao cậu lại khóc?”

Chu Lạc nói: “Cậu hận bản thân mình, hận mình không đủ trưởng thành, hận mình còn quá nhỏ.”

Uyển Loan lắc đầu: “Con không hiểu.”

Chu Lạc qua quýt lau nước mắt trên mặt, ôm lấy Uyển Loan: “Uyển Loan, trò chơi còn chưa kết thúc, có người xấu muốn tới bắt Uyển Loan, cậu còn phải đi bảo vệ mẹ, cho nên Uyển Loan phải trốn cho kĩ, có được không?”

Mắt Uyển Loan lập tức sáng rỡ, gật lấy gật để: “Dạ!”

Chu Lạc: “Suyt! Không được nói chuyện!”

Uyển Loan vội che miệng lại, con người đen nhánh nhìn cậu.

Chu Lạc trải cái đệm bông thật dày xuống gầm giường, ôm Uyển Loan đặt nằm lên đó, đắp chăn cho cô bé, đem chậu rửa mặt, siêu nước và tảo đưa cho cô nhóc.

Cậu nằm úp sấp dưới gầm giường, xoa đầu cô bé: “Uyển Loan ngủ ngoan nhé. Bất kể ai tới cũng đừng lên tiếng, không được để bọn họ phát hiện, được không?”

Uyển Loan một tay ôm quả táo, một tay che miệng, hưng phấn gật đầu.

Chu Lạc chạy xuống nhà gọi điện thoại đến đồn công an, lại được cho biết đã có người báo nguy.

Cậu chạy đến cổng bến xe, đám đông trên đường đã tản đi, nàng cũng không thấy đâu nữa, nhưng bên tai lại hết người này tới người khác nhắc đến nàng.

“Chắc chắc, vừa trắng lại vừa mềm, sinh con rồi mà người vẫn đẹp được thế...”

“Đừng nói nữa, cẩn thận bị người khác nghe được đó! Đây là tội gây mất trật tự đấy!”

“Nhiều người như vậy, chẳng lẽ lại đem toàn bộ người trong trấn bắt hết lại, đồn công an nhốt hết được à.”

“Cũng phải, anh nói xem Nam Nhã có phải bị ngốc rồi không, đáng ra không nên để cảnh sát bắt hết đám Trần Linh mới đúng, bọn họ là phụ nữ đấy, chắc gì cô ả đã bị định tội gây rối chứ!”

“Chính thế, tôi mà là cô ta, gặp phải chuyện thế này còn không sớm tìm cái động mà chui vào đi, còn tranh đấu cái gì.”

Chu Lạc chạy đến đồn công an, tới cửa thì gặp được Trần Quân đang chau mày ủ rũ. Hai người liếc nhau, Trần Quân tỏ ra rất áy náy: “Lạc, mày đừng hận chị tao.”

Chu Lạc không lên tiếng, đi vào sân. Trần Quân ngăn lại: “Nam Nhã đi rồi.”

Chu Lạc lúc này mới nhìn cậu ta: “Xử lý thế nào?”

Trần Quân khó khăn mở miệng, chậm rì rì nói: “Là mẹ mày báo cảnh sát, anh Từ Nghị cũng tới, ngay trước mặt nhiều người như vậy, đánh chị ấy...”

Chu Lạc nhìn cậu ta, viên mắt đỏ ửng.

Trần Quân luống cuống: “Lạc, mày đừng...”

Chu Lạc: “Tao hỏi mày, xử lý thế nào?!”

Trần Quân cúi đầu, giọng ngày càng nhỏ xuống: “Khiến trách một trận...nói xin lỗi...”

Nước mắt Chu Lạc lập tức rơi xuống.

“Dựa vào đâu?” cậu hung hãn nhìn cậu ta, “Dựa vào đâu?”

Thấy cậu muốn xông vào trong, Trần Quân giữ cậu kéo lại bên người.

Chu Lạc: “Tao giết bọn họ rồi cũng đập đầu xin lỗi là xong đúng không!”

Trần Quân cuống đến phát khóc: “Tao không ngăn được mày, nhưng mày làm ơn nghĩ cho Nam Nhã đi! Mày cứ xông vào thế này, để người ta biết mày thích chị ấy, chị ấy còn sống nổi không?”

Chu Lạc ngừng bật.

Trần Quân nói: “Mày cho rằng những người vậy xem không có ai tốt sao? Sao họ lại không dám lên giúp chứ? Không phải vì sợ khiến chị ấy càng thảm hơn sao? Đám đàn bà kia mất trí rồi, cứ miễn là đàn ông ra mặt đều sẽ thành chứng thực cho lời họ nói, Nam Nhã chỉ càng thảm hại hơn thôi. Mày giờ còn muốn đi nữa sao? Đi đi, để tất cả mọi người đều nói rằng chị ấy dụ dỗ trẻ vị thành niên, để chuyện vừa nãy lại xảy ra lần nữa xem! Lúc đấy đến mẹ mày cũng không đứng ra cứu chị ấy nữa đâu!”

Chu Lạc bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói: “Trần Quân, mày vừa nói trong đám người điên đó, có cả chị mày đấy. Mày tự vẫn lại lương tâm xem, xin lỗi, công bằng sao?”

Trần Quân chợt ngồi sụp xuống, ôm đầu, “Lạc, mày đừng hỏi tao, tao cũng muốn điên lên rồi! Mày không biết đâu, tao từng thấy anh rể tao quấy rối Nam Nhã, Nam Nhã phớt lờ anh ấy, anh ấy xoay người một cái lập tức đổi trắng thay đen. Anh rể tao trước mặt người khác là người rất khá, tao không biết anh ấy là hạng người gì nữa. Tao cũng không biết chị tao liệu có trong sạch hay không. Tao biết là không công bằng, nhưng tao có thể làm gì khác đây?”

“Tao vốn là đứa không ra gì chỉ giỏi nói hươu nói vượn, nhưng chuyện hôm nay tao căn bản là không dám xem, cố sức né tránh, đó là một cơn ác mộng! Chị tao lại cứ dính vào đó. Lạc, mày có hiểu được tâm trạng của tao không? Thật đáng sợ.”

Chu Lạc làm thinh một hồi, rồi xoay người rời đi.

Đêm muộn, Chu Lạc đứng trước nhà Nam Nhã nấn ná băn khoăn, phía trong cửa sổ tối đen như mực, cậu không biết là nhà không có ai hay người đã ngủ. Cậu thấy lạnh, hút liền mấy điều thuốc, lúc định rời đi, vừa nghiêng đầu lại thấy Nam Nhã đứng trước mặt, khuôn mặt nàng phẳng lặng mà tái nhợt.

Chu Lạc lập tức ném điều thuốc xuống, lồng ngực phập phồng, lo sợ nhìn nàng.

Hai người đứng cách nhau một cánh cổng. Nam Nhã mở miệng trước, nói: “Tôi nghĩ oan cho cậu rồi!”

Chu Lạc vội xua: “Chuyện này không quan trọng. Chị...có ổn không?”

Nam Nhã bình tĩnh gạt đầu một cái, nói: “Uyển Loan đâu?”

“Con bé ở nhà em, em vừa mới về kiểm tra rồi, nó ngủ rất ngon, chị đừng lo lắng.”

Nam Nhã nói tiếp: “Nó...”

“Con bé không thấy gì cả.” Chu Lạc đáp, “Cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

Nam Nhã như trút được gánh nặng, chậm rãi cup mắt xuống, lại ngược lên, nói: “Cảm ơn cậu đã đến đúng lúc, cũng cảm ơn cậu đã đưa Uyển Loan đi. Chậm chút nữa, tôi sẽ không thể lừa được nó tiếp, tất cả đều vô dụng. Cũng phải cảm ơn mẹ cậu nữa.”

Nàng nói chuyện đâu ra đấy, bình thản như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Chu Lạc lòng đau đến chết lặng. Uy hiếp đối với nàng chỉ có mình Uyển Loan. Chỉ có vì con nàng mới để lộ ra ánh mắt cầu khẩn đó. Mà chính nàng, đối với mọi thương tổn bên ngoài dường như cho tới giờ đều không để tâm đến. Vĩnh viễn luôn là đáng vẻ trầm mặc không để ai vào mắt.

Nam Nhã nói: “Tôi vào nhà đây.”

Chu Lạc đột nhiên dấn lên một bước, hỏi: “Chị có muốn đi bơi đông không?”

Nam Nhã quay đầu, ngạc nhiên nhìn cậu.

Chu Lạc hỏi lại lần nữa: “Chị có muốn đi bơi đông không?”

Ánh trăng sáng tỏ, tựa một dòng thủy ngân hòa vào làn nước suối.

Nước chảy róc rách, Chu Lạc cởi hết quần áo chỉ để lại mỗi quần đùi, cảm nhận được hơi lạnh, lại bắt đầu lo lắng cho nàng: “Em hay tới nên quen rồi. Chị nếu mà...”

Nam Nhã đáp lại bằng cách bắt đầu cởi quần áo.

Nàng cởi xuống từng món trang phục và đồ đạc, thân thể trắng sữa trần như nhộng, phơi bày trước mắt Chu Lạc, cậu ngỡ ngàng, nhìn đến ngây người.

Nàng cả người trần truồng lội xuống dòng suối, tựa như thần Vệ Nữ bước ra từ tranh sơn dầu.

Nàng ngâm người trong nước, mái tóc đen như tảo biển nổi bông bênh. Trong làn nước nông trong vắt, cơ thể trần trụi của nàng cân xứng thon thả, trắng đến khó tin, tựa như vàng trắng khuyết phản chiếu dưới đáy nước.

Chu Lạc theo sát phía sau, nước suối lạnh thấu xương, gió lạnh nước buốt trong nháy mắt khiến hai chân cậu tê rần. Hàm răng cậu va vào nhau lập cập, cẳng chân cũng run lên bần bật, cắn răng nhanh chóng trườn vào nước, phảng phất như có cảm giác bị một lưỡi đao bằng băng cắt qua da thịt, xuyên thẳng vào xương cốt.

Nhưng theo hai người dần bơi ra xa, khí lạnh không còn nữa, trong nước dần truyền tới một cảm giác ấm áp kỳ lạ, mát rượi mà ngọt ngào, khiến người ta quên đi tất cả sự hỗn loạn, chỉ còn lại trong lòng một khoảng lặng bình yên.

Nam Nhã bơi một hồi, tới chỗ nước cạn, nàng thả người trôi nổi trong nước, nhắm mắt lại, để nước tẩy rửa thân thể. Chu Lạc đi theo, thử thăm dò mà dùng ngón tay chọc chọc lên mặt nàng. Nàng mở mắt, đôi con ngươi hoa đào đông đầy ánh trăng.

Nam Nhã hỏi: “Làm gì thế?”

Chu Lạc nói: “Hơi lo cho chị.”

Nam Nhã ngồi dậy, ôm lấy thân mình, nói: “Tôi không lạnh. Trước đây chưa từng bơi đông, cảm giác thật kỳ diệu, không lạnh chút nào.”

Chu Lạc cũng ngồi xuống, nói: “Em không hỏi chị cái này.”

“Vậy hỏi gì?”

“Chị có ổn không?”

“Cậu không phải đã hỏi rồi sao?” Nam Nhã nói, “Tôi không sao.”

“Thật vậy à?”

Nam Nhã hé miệng cười rất nhạt, nói: “Cậu không tin?”

Chu Lạc lại lắc đầu: “Không phải không tin. Chị không phải dạng phụ nữ không chịu được đòn.”

Nào có người phụ nữ nào như nàng, phản ứng đầu tiên khi gặp phải chuyện nhục nhã không phải là trốn vào một góc liếm vết thương mà là nghiêm phạt kẻ thủ ác. Chỉ là quá nghiêm khắc đến độ khiến người ta chạnh lòng.

Cậu nói: “Không chỉ chịu được đòn, chị còn quá cứng rắn, đối với bản thân cũng quá ác.”

Nụ cười của Nam Nhã hơi sững lại, nhìn thật sâu vào mắt cậu vài giây, rồi dời mắt nhìn bóng trăng dưới đáy nước, nói: “Cũng chưa đến mức chết được, chỉ cần nghĩ như vậy, rất nhiều chuyện đều có thể coi nhẹ.”

Chu Lạc nhìn vết thương trên trán, trên vai nàng, hỏi: “Có đau không?”

Nam Nhã cúi đầu liếc mắt, nói: “Giờ thì không.”

Chu Lạc lại nói: “Em hận bọn họ.”

Gió đêm lả lướt, bờ vai lộ trên mặt nước lạnh như dao cắt, Chu Lạc vẫn không nhúc nhích.

Nam Nhã cũng không di chuyển, một lúc lâu sau mới nói: “Hận có tác dụng gì không?”

Chu Lạc nói: “Vô dụng. Hôm nay trước cửa đồn công an, em trong nháy mắt rất muốn giết người. Chị xem, lòng sinh ác niệm, dễ dàng cỡ nào.”

“Giết người, giết ai?”

“Những kẻ ức hiếp chị.”

Nam Nhã cười nhạt một cái, từ chối cho ý kiến.

Chu Lạc hỏi: “Chị chưa từng có ý nghĩ đó thoáng qua trong chớp mắt sao?”

Nam Nhã nói: “Đã từng.”

Chu Lạc hỏi: “Chị muốn giết người nào?”

Nam Nhã nói: “Tôi muốn giết tất cả mọi người trong trấn, giết sạch.”

Chu Lạc mắt không rời nhìn nàng, nàng lại chợt cười một cái: “Nhưng tôi sẽ không giết họ, tôi sẽ không bỏ rơi Uyển Loan.”

Chu Lạc hỏi: “Vậy chị còn đi nữa không?”

Nam Nhã nói: “Tạm thời thì không. Ở trấn Thanh Thủy tôi vẫn còn vài việc muốn làm mà chưa xong. Ở lại cũng có chỗ tốt.”

Chu Lạc hỏi: “Thật vậy à?”

Nam Nhã liếc cậu: “Hôm nay cậu có vẻ đặc biệt thích hỏi câu này nhỉ.”

Nàng nói, nhấc tay lên khỏi mặt nước, khua theo dòng chảy, nghịch nước như một đứa trẻ trong đôi lát.

Suối nước bắt đầu chảy mạnh, nàng ngồi không vững, trượt khỏi tảng đá dưới đáy nước, Chu Lạc nhanh tay lẹ mắt, tiến lên dìu nàng, tay cậu đỡ lấy xương bướm của nàng, bầu ngực sữa của nàng dán lên lồng ngực cậu.

Tim Chu Lạc đập mạnh một nhịp, lại không nảy chút dục niệm nào.

Một khắc kia cậu chợt nhận ra, so với sự bốc đồng muốn chiếm làm của riêng, sâu hơn dưới đáy lòng cậu nổi lên một nỗi xót xa khác hẳn thường ngày. Không phải đau vì mình, mà là đau vì nàng.

Cậu hơi cúi đầu, mặt áp lên mặt nàng mà nhẹ nhàng cọ xát, tựa như những con thú nhỏ tìm sự thoải mái nơi nhau. Cậu dìu nàng ngồi vững, nói: “Đàn chị, em đọc thơ cho chị nghe nhé!”

“Bây giờ á?”

Chu Lạc nói: “Đọc thơ cũng phân bây giờ lúc nữa sao?”

“Không phân.” Nam Nhã nở nụ cười, hỏi, “Cậu thuộc rồi?”

Chu Lạc gật đầu, vừa định mở miệng đọc, lại đính chính: “Ồ, không phải thơ, là một bức thư.”

Nam Nhã hơi nhướn mày: “Thư gì?”

Chu Lạc nói: “Thư tình nữ văn sĩ người Pháp Sagan viết gửi nhà triết học Sartre.”

“Đọc đi.” Nàng khe khẽ cong khóe miệng, tỏ ra hứng thú.

“Quý ngài thân mến,” cậu thiếu niên thư thái đọc thành lời, bức thư tình viết thoát nghe khá bình thường, toàn là kể những chuyện vụn vặt:

“... Năm 1950 em bắt đầu đọc sách, sách gì cũng đọc. Từ đó trở đi, chỉ có Chúa trời và văn chương mới biết em yêu thích và kính phục bao nhiêu tác gia, đặc biệt là những cây bút đương thời, cả của Pháp, cả của

những xứ sở khác. Sau đó, em đã làm quen được với một số người, cũng dỗi theo sự nghiệp của một số khác, và nếu như có quá nhiều người khiến em ngưỡng mộ với tư cách là một tác gia, thì ngài là người duy nhất mà em phải cảm phục như một con người toàn vẹn. Tất cả những điều ngài đã hứa với em khi em đang ở tuổi mười lăm, độ tuổi tinh anh và dữ dội, độ tuổi chưa có bất kỳ một tham vọng xác định nào, nhưng cũng vì thế mà không dung chứa sự nhượng bộ, tất cả những hứa hẹn đó, ngài đều đã giữ lời.”

Ánh trăng như dòng nước, khe suối tựa bài ca. Nàng và cậu dựa sát bên nhau, dùng phương thức nguyên thủy nhất trở về với thiên nhiên rừng núi, nàng lắng lắng nghe, cậu từ tốn niệm đọc, đó là một đêm vô cùng bình đạm, giọng cậu cũng bình đạm vô cùng:

“...Không hò hét khẩu hiệu công lý bởi ngài không muốn phải phán xét, không bàn đến danh tiếng bởi ngài không cần được vinh danh, thậm chí không tỏ ra độ lượng bởi bản thân ngài cũng không hề hay biết rằng ngài, chính ngài, đã là hiện thân của sự hào hiệp...”

Chu Lạc ngừng lại vài giây, Nam Nhã nhẹ giọng hỏi: “Đọc hết chưa?”

“Chưa. Còn một câu cuối.”

Nam Nhã nghiêng đầu nhìn cậu, dưới ánh trăng, khuôn mặt cậu thiếu niên trong trẻo vô ngần, cậu cũng nhìn nàng, nói:

“Thế kỷ này thật điên rồ, thối rữa, vô nhân tính, nhưng người lại tỉnh táo, dịu dàng, không nhiễm chút bụi trần.

Cầu Chúa phù hộ cho người.

Nam Nhã.”

“Cảm ơn.” Nam Nhã nói, “Có điều, tỉnh táo là để trả đũa, dịu dàng thì không thấy, không nhiễm chút bụi trần lại càng không phải.”

“Sao lại không phải? Em thấy chị chính là như thế.”

Nam Nhã nói: “Cậu nghĩ tốt cho tôi quá rồi. Chỉ sợ sau này sẽ phải thất vọng.”

Chu Lạc nhú mày, muốn hỏi cho rõ ràng, gió đêm lại thổi tới, Nam Nhã ôm lấy thân mình, trầm bờ vai ngập xuống nước.

Nàng khẽ run rẩy, nói: “Cậu xem, vừa dùng được một lát, đã thấy lạnh rồi.”

Chu Lạc nói: “Vậy còn bơi nữa không?”

Nam Nhã gật đầu: “Bơi.”

Bơi lâu trong nước buốt, cơ thể nhanh chóng sinh ra phản ứng ngược tạo thành một cảm giác rát bỏng trên da, băng lửa giao tranh, kích thích gợi lên một sự tỉnh táo chưa từng có.

Gió lạnh mơn man, họ bơi vào vùng nước sâu.

Đêm đó, trăng sáng rọi soi.

...

Bơi xong, trên đường xuống núi, Nam Nhã nhắc tới chuyện bị người khác phát hiện, xin lỗi Chu Lạc, nói: “Nếu như cậu không muốn để tôi đi, cố ý tiết lộ tin tức cho người nào khác, hẳn Từ Nghị mới là người tìm tới tôi đầu tiên, tôi đây cũng chỉ có thể cùng hắn thật sự vào thành phố một chuyến, chứ không diễn biến thành như bây giờ. Là tôi nghĩ oan cho cậu, xin lỗi.”

Chu Lạc vội nói: “Em không sao... Nhưng em không hiểu sao lại bị phát hiện nữa. Em không hề nói với bất kỳ ai, với thằng bạn thân nhất cũng không nói.”

“Tôi biết. Có lẽ khi tôi nói với cậu ở phòng bệnh, đã bị ai đó nghe được.” Trong lòng Nam Nhã đã có tính toán, ngược lại cảm thấy may mắn vì đối phương hẳn là chỉ nghe được nàng nói muốn đi ngày nào chứ chưa nghe thấy đoạn đối thoại trước đó với Chu Lạc, nếu không, để Chu Lạc liên lụy vào, chỉ sợ chuyện còn vỡ lở lớn hơn, kết cục của nàng sẽ càng thảm hại hơn.

Nam Nhã nói: “Uyển Loan hôm nay trước có thể ở lại chỗ cậu một đêm được không?”

Chu Lạc nói: “Không thành vấn đề. Trưa mai em sẽ nhờ mẹ đưa con bé về. Em đưa lại không thích hợp.”

Nam Nhã nói: “Cảm ơn.”

Rất nhanh đã xuống núi, hai người chia ngã, Chu Lạc dừng bước, nói: “Em đi hướng kia.”

Nam Nhã gật đầu: “Ừ.”

Mất thấy Nam Nhã định đi, Chu Lạc lại gọi nàng lại: “Này, Nam Nhã.”

Nam Nhã quay đầu: “Ừ?”

Chu Lạc cười cười, nói: “Khi nào thấy khổ sở, hãy nhớ lại chuyện bơi đông nhé.”

Mắt Nam Nhã đen thẳm, an tĩnh nhìn cậu.

Chu Lạc nói: “Sống không phải rất giống bơi đông sao? Chị chịu thua để nước chảy bèo trôi, chị sẽ bị đông cứng, dần dần trở nên vô hồn như những thứ xung quanh; nếu muốn khơi dậy sức sống, chị phải không ngừng phản kháng, không ngừng vùng vẫy bơi lội.”

Nam Nhã nhìn cậu nửa khắc, đột nhiên cười rộ, giống như bị chọc cười.

Chu Lạc lúng túng đỏ mặt: “Chị cười gì chứ?”

“Biết rồi, thầy giáo nhỏ.” Nam Nhã nói.

Mắt Chu Lạc nóng bừng, luống cuống xoay người: “Em đi đây.”

“Chu Lạc trấn Thanh Thủy.” Nam Nhã gọi cậu lại.

“Hử?” Chu Lạc vô cùng kinh ngạc khi nghe nàng gọi vậy.

Nàng cười một tiếng: “Tôi cảm tạ cậu.”

Sáng sớm hôm sau, Chu Lạc đưa Uyển Loan đến tiệm tạp hóa giao cho Lâm Quế Hương.

Lâm Quế Hương nhìn Uyển Loan đang ngửa đầu cười ngọt ngào với mình, thắc mắc: “Sao con bé lại ở đây?”

Chu Lạc bịa ra lời nói dối rằng hôm qua thấy cô bé bị chen trong đám người trông rất tội nghiệp nên ôm về. Lâm Quế Hương chấp nhận lời giải thích này, nói lát nữa sẽ đưa cô bé về.

Chu Lạc đi được vài bước, lại quay đầu lại, cào tóc gọi: “Mẹ.”

Lâm Quế Hương đang chải tóc cho Uyển Loan, cũng không ngẩng lên: “Gì?”

Chu Lạc nói: “Mẹ thật tốt.”

Lâm Quế Hương chẳng hiểu ra sao, quay đầu nhìn lại, Chu Lạc đã mất dạng.

Chu Lạc tới trường học, cố ý vòng qua đầu đường bên kia ngó xem tiệm xường xám, cậu đoán giờ này chắc là thời điểm Nam Nhã đến mở tiệm, từ xa đã trông thấy nàng.

Giày cao gót gõ lên mặt đường, tất cả mọi người trong các cửa hàng dọc hai bên phố đều đánh mắt qua, người đi đường cũng lặng lẽ nhìn tới, hoặc hiếu kỳ, hoặc trào phúng, muốn xem nàng sau khi trải qua ngày hôm qua sẽ có dáng vẻ thế nào, có chật vật không chịu nổi hay không, có giống như con chuột lấm lũi chạy qua đường không ngóc đầu lên được hay không.

Nhưng mà, nàng vẫn như cũ tao nhã xinh đẹp, so với ngày trước chẳng có gì thay đổi, không phải, thậm chí còn đẹp hơn.

Ánh nắng vàng ươm phủ lên mặt nàng, gương mặt trong vắt trắng sáng mịn màng, cặp mắt hoa đào như hàm chứa xuân thủy, đôi môi đỏ mọng như được tô son, mái tóc đen tuyền được vấn lên khéo léo, lộ ra cần cổ thon gầy trắng nõn.

Trần nhỏ vào đông tiêu điều khô héo, nàng khoác trên mình áo gió màu đỏ, giày cao gót giẫm lên con đường lát đá, không cài khuy để vạt áo tung bay, lộ ra đường cong tinh tế ẩn dưới tà xường xám, yêu kiều tha thướt, tựa như biển hoa đào rụng rờ ngày xuân.

Thật xin lỗi. Ác mộng của cánh chị em trong trần, còn lâu lắm nữa mới kết thúc.

11. Chương 10: Phong Ba Ngâm Nỗi

Cậu sợ một tương lai không có nàng, mà nàng, nàng đã sớm chẳng còn tương lai để mà nói. Có thể rất nhiều năm về sau, khi cậu nở mày nở mặt quay lại cái trần nhỏ bé này, nàng đã bị hành hạ đến già nua tàn tạ, hoặc là đã chết.

Nam Nhã đẩy cửa phòng bệnh ra, bước vào, rồi không nặng không nhẹ đóng lại, cạch một tiếng.

Hồ Tú giật mình tỉnh lại trên giường bệnh, hoảng hốt nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt rơi xuống gương mặt Nam Nhã, liếc từ trên xuống dưới một lượt, bất ngờ khi thấy nàng vẫn xinh đẹp ung dung như thường.

Ánh mắt Hồ Tú lập tức tràn ngập vẻ thù địch.

Nam Nhã cười nhạt, đi tới, cởi áo khoác ngoài ra, ngồi xuống nói: “Dì, bệnh của dì đã khá hơn chưa?”

“Không cần mày quan tâm.” Hồ Tú nói. Mụ tự biết mình làm mẹ kế ra sao nên dĩ nhiên cũng chẳng mong được hỏi đáp tử tế.

Hồ Tú vốn cũng là một người đàn bà có sắc vóc, nhưng do đã lớn tuổi, cuộc sống nhiều trắc trở, lại thêm bị bệnh tật tàn phá, vậy nên già đi rất nhanh, sớm đã xuống sắc.

So với Nam Nhã trẻ trung ngồi bên giường bệnh của mụ, nom lại càng thêm tàn tạ.

Bệnh mụ ngày càng trở nặng, bác sĩ nói nếu lại chịu thêm một lần kích thích nữa sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng mụ bụng dạ hẹp hòi, chẳng thể nào nhẫn nhịn được.

Sau cái chết của người chồng thứ hai, trong trần có lời đồn rằng mụ có số khắc chồng. Mụ phải một mình lo nhà quản cửa. Con trai lại hay xằng bậy, chơi bời lêu lổng, đem hết tiền của trong nhà ra mặc sức ăn chơi, toàn dựa dẫm vào mụ. Thân thể mụ không còn khỏe nữa, Hồ Lập Phàm cũng chẳng biết thương mụ làm mẹ vất vả, không chịu lập nghiệp cũng chẳng chịu thành gia, tâm tư đều đặt hết lên người Nam Nhã, nàng lấy chồng rồi hẳn cũng không chịu buông tay, trở thành trò cười của cả trần, khiến mụ tức đến sinh bệnh.

Năm ngoái Hồ Lập Phàm đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, cả sức khỏe lẫn tinh thần của mụ đều suy sụp hẳn.

Nhưng thằng con mụ chết rồi cũng không khiến mụ bớt phiền não, chết ở đâu không chết lại chết ngay trong hổ phân, mụ hết lần này tới lần khác bám riết lấy nhà Thập Hương, cãi cọ với bọn họ mấy bận, mụ tức đến suýt mất luôn nửa cái mạng. Nhà Thập Hương đi khắp nơi rêu rao là số mụ khắc chồng, còn gặp phải cảnh sát muốn điều tra lại cái chết bất ngờ của bố Nam Nhã, người ta đặt điều nói lão ta chết kỳ quặc như vậy, mụ chỉ sợ không thoát khỏi có liên quan. Người trong trần tránh mụ như tránh tà.

Nhưng mụ mới là người trúng tà, ông trời là đang muốn đẩy mụ vào đường cùng đây mà. Sự tình tra đi tra lại đều quy hết về phía mụ.

Mà thời khắc này, người mụ hận nhất chính là đứa con gái khỏe mạnh xinh đẹp đang ngồi trước giường bệnh của mình, cười cười nhìn mụ cả người đau ốm.

Mắt Hồ Tú bắn ra những tia căm hờn, nặng nề hít một hơi trong mặt nạ dưỡng khí: “Biết tao không muốn thấy cái mặt mày nên cố tình đến đây để chọc giận tao?”

Nam Nhã cũng không tức giận: “Dì à, tôi chỉ tiện đường qua thăm dì thôi.”

“Qua thăm hay qua cười cợt tao? Mày cút đi, tao không muốn gặp mày!”

Nam Nhã nghiêng đầu, khẽ cười: “Kỳ lạ thật. Nếu đã không muốn gặp tôi thì cần gì phải cần tôi đi? Đã ốm vậy rồi còn không chịu nằm yên. Không thể chịu được cảnh tôi sống tốt nên muốn bắt tôi phải khổ sở sao?”

Hồ Tú bị bắt quả tang, không lên tiếng.

Nam Nhã nói: “Chỉ trách tôi sơ suất lại quên mất dì cũng nằm ở tầng này. Ngày đó dì nghe được chuyện tôi muốn đi, liền nói cho bác sĩ Giang biết? Không phải nhỉ, chắc là nói cho Trần Linh rồi. Dì biết cô ta thích Từ Nghị, cũng biết cô ta muốn ở chung với Từ Nghị, chỉ ước tôi trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, làm bia đỡ đạn cho cô ta. Còn Từ Nghị thì không muốn tôi bỏ đi lại sợ tôi sẽ còn trốn tiếp nên muốn tất cả mọi người trong trấn đều để mắt đến tôi...”

Nam Nhã cảm thán, “Kế hoạch thật cao siêu. Chồng A Xuân lại xuất hiện đúng lúc như vậy, vừa hay chụp luôn cái mũ bỏ trốn lên đầu tôi. Tôi vừa phủ nhận cái là vậy lấy bắt chẹt, lấy oán hận của A Xuân làm mồi mà châm lửa, cứ thế đốt lan sang những người khác.”

Hồ Tú sững sốt: “Mày...mày biết Trần Linh và Từ Nghị...”

Nam Nhã cười mà không đáp.

Hồ Tú không đoán được lòng nàng, thẹn quá hóa giận: “Mày còn cười được hả?”

“Dì à, dì đánh giá tôi thấp quá rồi! Cũng phải, khi ghét một ai người ta thường rất sai lầm mà coi thường người đó. Ghét thì cứ ghét đi! Nhưng làm người sợ nhất là không biết phân biệt phải trái. Con trai dì, dì không biết đường dạy dỗ cho tử tế, lại đi hận tôi làm gì? Nhà Thập Hương kết thù với dì, đi khắp nơi nói dì cố ý khiến bố tôi chết cồng. Mà tôi, dù cũng có oán với dì, nhưng bắt kể trong trấn đồn đại ra sao, tôi cũng không tin là dì bày mưu hại chết bố tôi. Vĩnh viễn không tin.”

Nam Nhã nhìn mụ, đôi mắt hoa đào u ám mà tĩnh lặng.

Đó là một đôi mắt biết nói, Hồ Thanh Tú chòng chọc nhìn nàng nửa khắc, phẳng phất như thấy được điều gì, đột nhiên cả người lạnh toát: “Mày...là mày?” mụ còn muốn nói nữa, nhưng hơi thở nghẹn lại trong ngực, khiến mặt mụ đỏ bừng.

Người nằm trên giường nín lấy tấm chăn mỏng, khổ sở giãy giụa.

Nam Nhã ngồi im như tượng: “Tôi biết không phải dì làm, đêm đó thuốc cảm mà dì uống, cũng là sai tôi đi mua. Được tính rất mạnh, dì không thể tỉnh lại giữa chừng được, cả đêm đều không phát hiện ra bố tôi không nằm trên giường.”

“Ông ấy theo thói quen nửa đêm ra ngoài đi vệ sinh, không biết tại sao lại sẩy chân ngã trong tuyết, ông ấy say đến bất tỉnh nhân sự, chặt vật mãi mới bò được tới cửa, cửa lại bị gió thổi sập mất. Ông ấy đẩy cửa mấy lần, gọi to vài tiếng, nhưng dì ngủ say trong phòng, không nghe thấy.”

“Dì nói xem, ông ấy sao lại chết kỳ quặc như vậy? Mà kể cũng lạ, bình thường tôi ngủ rất nông, vậy mà hôm ấy lại không nghe thấy tiếng gọi... Chắc là mẹ tôi tìm ông ta đòi mạng rồi.”

Người đàn bà trên giường bệnh thở phì phò từng tiếng, hô hấp đã sớm bất ổn, mụ ấn lên tim mình, kiệt lực phun ra hai chữ: “Là mày!”

Nam Nhã nói: “Dì nói gì cơ, tôi nghe không ra.”

Hồ Tú lặc giọng: “Là mày!”

Nam Nhã: “Dì à, dì không thể vì bị mọi người nghi ngờ mà đem hết trách nhiệm đổ lên đầu tôi được.”

Mặt Hồ Tú đỏ bừng như gan lợn: “Mày cút!”

Nam Nhã: “Tôi không cút thì dì làm gì được tôi? Lại giống như hồi bé đánh tôi, ngược đãi tôi sao?”

Giọng Hồ Tú kèn kẹt như tiếng vải rách: “Mày muốn làm gì?”

Nam Nhã khom lưng ghé sát tai mẹ, nhẹ nhàng nói: “Dì này, dì có nhớ năm ấy Hồ Lập Phàm chà đạp tôi, dì lại vu cho tôi dụ dỗ hắn, đánh tôi một trận như tử, khi đó tôi đã nói một câu với dì, dì còn nhớ là gì không?”

“Tôi sẽ khiến các người phải chết!”

Hồ Tú kinh hoàng trợn trừng hai mắt, mặt nạ dưỡng khí chợt mờ chợt tỏ: “Con trai tao, nó...mày...”

Nam Nhã lại chậm rãi lắc đầu: “Dì à, dì lại hồ đồ rồi. Đêm Hồ Lập Phàm chết tôi ở nhà với Từ Nghị và mẹ hắn suốt, nào có lên núi đâu.”

Hồ Tú kịch liệt thở phì phò, đã không sao nhìn rõ được người con gái trước mắt nữa, mẹ lo sợ nghi hoặc mà hoảng loạn, giống như bị ném vào chuồng hổ.

“Người đâu!” mẹ khàn khàn hô một tiếng, quờ quạng muốn bấm chuông gọi cấp cứu.

Nam Nhã nhấc tay một cái, ấn cổ tay gầy yếu của mẹ lại giường bệnh. Hồ Tú kinh ngạc, Nam Nhã lại ôn hòa nói: “Dì à, chuyện gọi y tá này, để tôi làm là được rồi.”

Nàng quay đầu ra ngoài cửa sổ, giơ tay lên khẽ gọi: “Y tá...”

Bên ngoài tấm kính lại không thấy y tá đâu.

Nam Nhã chớp mắt nhìn một cái, áy náy nói: “Ồ, tôi nhìn lầm rồi, cứ tưởng đó là y tá chứ. Hóa ra là một tấm vải trắng, nhìn qua cứ như có ai đang đứng vậy.”

Hồ Tú kinh hãi nhìn ra ngoài cửa kính, nơi đó treo một tấm vải cao ngang tầm một người phụ nữ, nhìn thoáng qua trông cứ như một cô gái mặc áo trắng.

Hồ Thanh Tú nín chặt lấy ga giường, sợ hãi thu mắt về, thấy khóe môi Nam Nhã nhếch lên một nụ cười như có như không, mặt nàng trắng nõn, đôi mắt lại như một cái động đen ngòm sâu không đáy, chăm chú nhìn mẹ.

“Dì, để tôi gọi y tá cho dì.”

Hồ Tú chợt há miệng, nhưng không thốt nên lời. Trái tim mẹ dường như bị một bàn tay bóp lấy, liệu mạng giãy giụa mà đập chỉ khiến bàn tay ấy càng siết chặt hơn, trái tim đang vật lộn rồi cuộc trong nháy mắt vỡ tung.

Máu nhuộm đỏ tầm nhìn, mẹ như nhìn thấy khung cảnh đêm tối trong rừng núi, thằng con trai xấu số của mẹ đứng trong bụi rậm xấu hổ đợi người đẹp, vừa nhác thấy, hắn liền kích động nhào tới ôm lấy, lại vô phải tấm vải hoa treo trên đầu cành, chân hắn hẫng một cái, rơi vào hố, nhanh chóng chìm xuống.

Nam Nhã ấn chuông gọi cấp cứu, cầm lấy áo khoác, đứng dậy ra khỏi phòng bệnh.

Hồ Tú theo bản năng với tay muốn bắt nàng lại, nhưng bóng lưng Nam Nhã mặc xường xám rời đi trong mắt mẹ lại hóa thành một tấm vải phơ phất, mẹ bắt không được, rơi vào vực đen vô tận.

Y tá chạy tới, hỏi: “Sao vậy?”

Nam Nhã nói: “Mẹ kể tôi nghe nói hôm qua tôi xảy ra chuyện, tức giận nên phát bệnh, các người mau cứu bà ấy đi.”

Một giây trước khi cửa phòng đóng lại, Nam Nhã nghe thấy tiếng máy theo dõi nhịp tim “tít...” một tiếng dài thật dài.

Nam Nhã đợi không đến mười phút đã có thông báo, Hồ Tú không qua khỏi đã đi rồi. Nam Nhã ung dung đứng dậy rời khỏi viện. Y tá nói: “Chị Nam, chuyện mẹ kể chị còn phải làm một số thủ tục...”

Nam Nhã nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, tôi phải đi đón con rồi.”

Buổi trưa, Chu Lạc tan học về qua tiệm tạp hóa, thấy Uyển Loan vẫn còn ở đó, đang chơi sấm vai gia đình với đám trẻ con ngoài cửa. Chu Lạc hỏi Lâm Quế Hương: “Sao vẫn chưa đưa về vậy?”

Lâm Quế Hương nói: “Nam Nhã tới, thấy Uyển Loan chơi được với mấy đứa kia nên cũng yên tâm, để con bé ở đây chơi. Mẹ kể nó vừa mới mất, mấy ngày tới sẽ bận bịu đây.”

Chu Lạc nhú mày: “Thím Hồ Tú chết rồi?”

Lâm Quế Hương than: “Bà ấy sớm đã không cầm cự nổi nữa rồi, nằm viện lại tốn kém. Bị chuyện của Nam Nhã kích thích, đi luôn.”

Chu Lạc nói: “Coi như bà ta còn có lương tâm.”

Lâm Quế Hương: “Ranh con nói bậy bạ gì thế?”

Chu Lạc nói: “Bà ta chiếm đoạt tiền nhà Nam Nhã, không cho cô ấy đi học, nếu không thì Nam Nhã sớm đã lên đại học rồi, tương lai cô ấy đang xán lạn thế lại bị hủy mất. Giờ già rồi mới biết thông cảm cho cô ấy.”

Lâm Quế Hương nghe cậu bắt bẻ, nói: “Nhóc con mày cũng khắt khe quá rồi.”

Chu Lạc đảo mắt, thấy trên quầy đặt túi giấy của tiệm xường xám, hỏi: “Mẹ mua quần áo à?”

“Nam Nhã tặng mẹ đấy.” Lâm Quế Hương hí hửng ra mặt, “Nó chưa từng lấy số đo của mẹ mà lại may vừa như in.”

Là một chiếc xường xám cách điệu, dịp nào cũng có thể mặc ra ngoài, chất vải chống nhăn màu xanh đen, co giãn tốt, hoa văn tinh xảo nhưng không rườm rà. Chu Lạc tặc lưỡi: “Cái áo này đẹp đấy.”

“Đẹp thật.” Lâm Quế Hương tất nhiên là rất thích, lại ngấm một cái, “Con xem, chỗ cổ áo thêu kỳ công chưa này, còn cả nút buộc nữa...”

Chu Lạc vuốt cảm, nói: “Xường xám tiệm cô ấy đắt lắm đó, biểu không mẹ thật à?”

“Nó nói là để cảm ơn mẹ hôm qua cứu nó. Ôi, mẹ nào có ý cứu rồi gì đâu, tiện tay thôi mà, ngay cả giúp đỡ cũng không tính làm nữa là.”

Chu Lạc nở nụ cười, trong lòng hân hoan.

Đúng lúc này lại nghe có tiếng trẻ con khóc vọng vào, một cô bé đứng ở cửa oa oa khóc to, Uyển Loan đứng bên cạnh cúi đầu nắn ngón tay.

Chu Lạc đi qua hỏi: “Kiều Kiều làm sao vậy?”

Kiều Kiều trở vào Uyển Loan: “Nó đánh em!”

Chu Lạc nhìn Uyển Loan, Uyển Loan phồng má, tức giận tố cáo: “Là nó đánh con trước! Nhưng con không khóc!”

Kiều Kiều nước mắt nước mũi giàn giụa: “Em đánh nó nhẹ, nó đánh rất nặng.”

Uyển Loan giậm chân, tức giận đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Không đúng, nó đánh con rất đau! Con điều khiển búp bê tốt hơn nó, nó liền đánh con!”

Lâm Quế Hương lên giọng dạy dỗ: “Nó đánh con sao không nói cho người lớn biết, lại đi đánh lại nó thế?”

Uyển Loan ngẩng đầu, chun mũi lớn tiếng lên án: “Nó đánh con tất nhiên con phải đánh trả rồi!”

Lâm Quế Hương: “Đâu ra cái lý ấy?”

“Nó vừa khóc bác đã mắng con! Con đây cũng khóc! Khóc càng dữ hơn để bác mắng nó!” Uyển Loan rất tức tối mà phùng mang trợn mắt, giậm chân mạnh một cái.

Chu Lạc thấy cô bé nói có lý, suýt phì cười.

Lâm Quế Hương trừng mắt nhìn cô bé: “Mẹ con dạy thế hả? Vớ vẩn!” nói rồi ôm Kiều Kiều đang thút thút lên dỗ dành.

Uyển Loan ngậy người, ngửa đầu ngơ ngác nhìn bà một hồi, tủi thân: “Bác Quế Hương không công bằng! Con hôm nay không chơi với bác nữa!” cô bé bĩu môi, xoay người bỏ đi. Cũng không đi xa, chỉ ra một góc đứng quay mặt vào tường, tức giận không nói câu nào.

Chu Lạc đi qua dỗ cô bé: “Uyển Loan.” Cậu nhẹ nhàng kéo tay cô nhóc, cô bé lại vùng vằng hất ra, khoanh tay quay vào tường buồn bực.

Chu Lạc nói: “Cậu không mắng con, con lại giận cậu, có phải là không đúng không?”

Uyển Loan “hừ” một tiếng rất kêu, nói: “Cậu Chu Lạc, mẹ cậu không công bằng.”

Chu Lạc vui vẻ, nói: “Mẹ cậu thỉnh thoảng mới vậy, lại nói bà ấy cũng có lúc tốt mà, đúng không?”

Uyển Loan nghiêng đầu nhìn cậu, liếc mắt một cái, tức giận nói: “Con biết!”

Chu Lạc nhin không được cười rộ, xoa đầu cô bé: “Lần này là mẹ cậu sai, con đừng nóng.”

Uyển Loan nói: “Con không chủ động đánh người trước, người khác đánh con, con mới muốn đánh trả.”

Chu Lạc nói: “Đúng vậy, người khác đánh con, con đương nhiên muốn đánh lại. Người khác chửi con, con cũng sẽ muốn mắng lại.”

Uyển Loan cau mày: “Cái đó thì không được. Mẹ nói con gái mắng chửi người khác là loại không có giáo dưỡg.” nói xong lại cúi đầu, bàn tay nhỏ bé quệt mắt một cái, buồn bã nói: “Bác Quế Hương vừa nãy còn mắng cả mẹ con. Mẹ con là tốt nhất, con không cho bác mắng mẹ.”

Chu Lạc sững sốt.

Phía sau vang lên tiếng gọi của Nam Nhã: “Uyển Loan.”

Uyển Loan nhào qua ôm lấy chân Nam Nhã, méo máo vài tiếng, bờ vai nhỏ nhắn vì ảm ức mà run rẩy. Nam Nhã bế Uyển Loan lên, hỏi: “Sao thế?”

Uyển Loan xoay người không cho nàng nhìn mặt, chỉ ôm chặt cổ Nam Nhã thút tha thút thít khóc, vừa khóc vừa chùi nước mắt.

Chu Lạc kể lại chuyện, nói: “Quan niệm của mẹ em cổ hủ, chị...”

“Tôi biết rồi.” Nam Nhã ôm Uyển Loan đang rầm rứt khóc đi vào tiệm tạp hóa.

Chu Lạc phát hoảng, vội theo sau, Nam Nhã nói: “Chị Quế Hương, chị xin lỗi Uyển Loan đi!”

Chu Lạc và Lâm Quế Hương đều há hốc mồm, Chu Lạc rất sợ họ nẩy ra tranh cãi, muốn hòa giải. Nam Nhã lại nhẹ giọng mở miệng: “Chị Quế Hương, nếu chị thấy em dạy con không tốt, chị mắng riêng em là được rồi. Nhưng con bé còn nhỏ như vậy chị lại nói với nó là mẹ nó không tốt, chuyện này sợ rằng không thỏa đáng?”

Lâm Quế Hương thừa nhận nàng nói có lý, không nói lời nào.

Nam Nhã nói: “Uyển Loan rất thích chị. Con bé bị đánh bị mắng cũng chưa từng khóc, nhưng nói mẹ nó không tốt, nó sẽ đau lòng. Chị Quế Hương, chị có phải là nên an ủi trẻ con một chút không?”

Trong ký ức của Chu Lạc, lần Lâm Quế Hương mẹ cậu nói xin lỗi khiến cậu ghi nhớ sâu đậm nhất chính là lần đó. Bà nói xin lỗi với một cô nhóc con ba tuổi, vô cùng chân thành.

Uyển Loan hít mũi tha thứ cho bà, nín khóc nhoèn cười. Mà Nam Nhã thì gật đầu với bà, cảm tạ.

...

Qua một khoảng thời gian, mọi chuyện tựa hồ vẫn giống như trước. Người dân trấn Thanh Thủy vẫn trải qua những ngày tháng như cũ, Chu Lạc vẫn xẽ chiều mỗi ngày sau khi tan học thì chạy tới tiệm xường xám đọc cho Nam Nhã nghe một bài thơ, cậu nỗ lực duy trì trạng thái như trước đây, nhưng cũng hiểu rằng không thể tiến thêm bước nào nữa.

Cái chuyện thích này, Chu Lạc cũng không dă động đến, thậm chí còn không ảo tưởng đến việc tự cậu sẽ mang mẹ con Nam Nhã rời đi. Nam Nhã đã hoàn toàn bỏ lỡ cơ hội đào tẩu, có tiền án, người trong trấn thay Từ Nghị trông chừng Uyển Loan và Nam Nhã rất sát sao, cánh xe đồ cũng không dám chở nàng.

Vẫn có tin xảy ra đánh nhau, là Chu Lạc tức giận, nhiều lần gọi bọn Trần Quân, bất ngờ trùm đầu Từ Nghị hung hãn đập cho vài trận. Từ Nghị giận dữ đi báo án mấy lần, lại tìm không ra đầu sỏ.

Đến tận khi xuân đến việc làm ăn bận rộn, Từ Nghị thường xuyên nán lại trong thành phố, mới được yên ổn một chút.

Sinh nhật Nam Nhã, Từ Nghị cũng không trở về. Chu Lạc nghĩ muốn tặng quà cho Nam Nhã, đồ bình thường quá thì lại sợ nàng không có hứng thú, nên định tự mình soạn một tập thơ tặng nàng. Cậu tìm mua loại giấy viết tốt nhất, thêm giấy bìa và kim chỉ, khắp khổi hăng hái mà làm.

Trang sách rất nhanh đã cắt xong. Cậu ngồi dưới ánh đèn bàn học, đương lúc đầu mảy cuối mắt ngậm nét cười chăm chú nắn nót, chợt ngừng bút lại, ý cười bên khóe miệng vụt tắt.

Cậu nhìn bản chép tay suy tư, trong chớp mắt bỗng ý thức được rằng món quà này của cậu tình ý quá rõ ràng, Nam Nhã sẽ không nhận, không biết cất đi đâu, huống hồ nếu bị Từ Nghị thấy được, nhất định sẽ gây họa...

Cũng vào thời khắc ấy, Chu Lạc mới muộn màng nhận ra, cậu danh bất chính ngôn bất thuận đến nhường nào. Tình yêu mà cậu tôn thờ kia muốn nhìn thấy ánh sáng khó khăn đến nhường nào.

Dù cho mấy ngày nay cậu trước mặt Nam Nhã có kìm nén tình cảm của mình đến cỡ nào đi chăng nữa, có cố gắng biểu hiện như một người cùng sở thích đọc thơ đến cỡ nào đi chăng nữa, vấn đề này cũng sẽ không bao giờ lui tắt mà cứ thế trơ trơ trước mắt cậu.

Cái cậu gìn giữ là một mối tình vô vọng biết bao.

Nàng là bóng trắng dưới đáy nước, chỉ có thể nhìn mà không thể chạm tới.

Chu Lạc ngồi trước bàn học, từng tắc từng tắc lạnh lòng.

Nghĩ xa hơn, nếu như Nam Nhã mãi mãi ở chung với tên đàn ông kia, cậu nên làm gì bây giờ?

Yên lặng đứng sau lưng nàng cả đời?

So với cậu, Nam Nhã lại càng bi thương hơn, nàng sẽ bị hấn giày vò cả đời, lại không thể thoát khỏi cái trấn nhỏ kinh khủng này. Nàng sẽ sống hết quãng đời còn lại héo rữa ở nơi đây.

Cậu sợ một tương lai không có nàng, mà nàng, nàng đã sớm chẳng còn tương lai để mà nói đến. Có thể rất nhiều năm về sau, khi cậu nở mày nở mặt quay lại cái trấn nhỏ bé này, nàng đã bị hành hạ đến già nua tàn tạ, hoặc là đã chết.

Bi ai, lạc lõng, khủng hoảng, cậu sợ viễn cảnh ấy, sợ cực kỳ, thế nên cậu rất nhanh lại nổi lên lòng căm hận với Từ Nghị, hận hấn hung ác, vô sỉ và vô lại, ở đâu lại có thằng đàn ông đem những lời hăm dọa như giết con gái ruột để uy hiếp vợ mình không rời đi như thế chứ.

Giờ khắc này cậu hận Từ Nghị muốn chết, nếu Từ Nghị chết thật thì tốt! Chỉ cần hấn chết, Nam Nhã sẽ được giải thoát.

Gió đêm lách vào qua khe cửa, cậu bị ý niệm này của mình làm cho lạnh run, cậu điên rồi sao?

Cậu im lặng thở hổn hển, đem sách vở bút viết đẩy hết sang một bên, khoanh tay vùi đầu ghé lên mặt bàn, hồi lâu không ngẩng lên.

Ngày sinh nhật Nam Nhã, Chu Lạc vừa học xong là lập tức chạy đến tiệm nàng, hững hờ bưng bưng: “Đàn chị, em có quà cho chị đó.”

Nam Nhã bình thản thêu hoa, cũng không ngẩng lên: “Quà gì?”

“Ợi đến tối sẽ tặng chị.”

Lúc này Nam Nhã mới ngẩng đầu, thoáng kinh ngạc: “Tối nay? Ai muốn buổi tối đi gặp cậu chứ?”

Chu Lạc kéo ghế ngồi xuống, nói: “Sinh nhật không phải là phải thổi nến sao? Ai lại đốt nến ban ngày bao giờ? Cầu nguyện cũng không linh.”

Nam Nhã nói: “Cầu nguyện vào sinh nhật mà linh vậy, tôi giờ đã thành phú bà gia tài bạc triệu rồi.”

Chu Lạc cười ha ha một tiếng, nói: “Trước đây không linh, hôm nay linh.”

Nam Nhã nói: “Ồ? Giải thích cái coi.”

Chu Lạc nói: “Không giải thích được, nhưng, không tin thử là biết.”

Nam Nhã: “...”

Nam Nhã khinh bỉ: “Há mồm chờ sung.”

Chu Lạc nhào người trên quây, giở tính trẻ con nài nỉ: “Đàn...chị...đi mà...! Chỉ mất năm phút thôi, thổi nến, nhận quà. Chuyện đơn giản vậy mà chị cũng không làm sao.”

Nam Nhã không lay chuyển được cậu, thở dài: “Được rồi.”

Đêm đó, Chu Lạc sớm đã tới chờ ở nơi hẹn gặp.

Đầu nam của con ngõ nhỏ có một đoạn dốc, hướng lên núi, ban đêm ít người qua lại, dưới cây đại thụ trên sườn núi là một gian nhà tranh bỏ hoang.

Chu Lạc chờ trong gian nhà, cậu ngồi xổm dưới đất, bưng cái bánh ga-tô nhỏ bằng bàn tay tự mình làm. Bánh ga-tô loại này rất phổ thông, thậm chí còn không có thêm bơ, bên trên cắm một ngọn nến be bé. Cổ tay cậu treo một cái túi giấy đựng món quà đã chuẩn bị trước, túi cũng là cậu tự làm.

Cậu chờ có chút buồn chán, tay đánh lên đánh xuống cái bật lửa, ngọn lửa lúc sáng lúc tắt, khi lóe lên soi rọi đôi mắt đen tràn ngập ý cười của cậu.

Nhiều lần cậu không nhịn được dí lửa vào sát ngọn nến, giống như đang đùa bỡn ngọn nến, dứ dứ mà không đốt, mắt thấy đã bắt lửa đến nơi rồi, ngọn nến tựa hồ cũng muốn phát khóc, cậu lại nhanh tay rút về.

Cậu tự kiếm chuyện mua vui cho mình, chơi vô cùng vui vẻ.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, tám giờ kém hai phút, cậu không chơi nữa, đứng dậy ra bên ngoài nhà tranh, nhìn xuống sườn núi. Trong ngõ yên tĩnh, nhà nhà hai bên đã lên đèn, chưa thấy bóng dáng Nam Nhã đâu.

Đến tám giờ, nàng vẫn chưa tới.

Chắc bị Uyển Loan quần lấy rồi, Chu Lạc nghĩ.

Cậu chờ thêm lát nữa, đến tám giờ mười lăm, vẫn không thấy Nam Nhã.

Chu Lạc xuống khỏi sườn núi, đến nhà Nam Nhã.

Dưới tầng một đèn đuốc sáng trưng.

Chu Lạc tới bên cửa sổ ngó vào, trong phòng khách không có ai, cậu nghe thấy có tiếng một nam một nữ đang cười đùa, từ phòng ăn phía bên kia truyền đến.

Chu Lạc vòng qua đó nhìn vào, một nam một nữ kia đang ngồi cạnh bàn ăn trên đũa, thân mình người phụ nữ nghiêng về phía thân trên của người đàn ông, tay xoa xoa giữa hai đùi hắn. Trên bàn bày thức ăn còn nóng hổi và bánh sinh nhật.

Không có Nam Nhã. Người đàn ông là Từ Nghị, người phụ nữ là Trần Linh. Chu Lạc hơi bất ngờ, cậu cứ nghĩ hôm nay Từ Nghị vẫn còn ở trong thành phố.

Trần Linh trong phòng nhìn thấy cậu thiếu niên ngoài cửa sổ, kinh ngạc ngồi thẳng dậy: “Ai vậy? Chu Lạc?”

“Em...tôi đưa đồ!”

Chu Lạc lập tức bỏ nến ra khỏi cái bánh, đem bánh ga-tô nhét vào túi giấy, đi tới cửa chính.

Từ Nghị mở cửa, vẻ mặt không lấy gì làm thân thiện nhìn cậu.

Chu Lạc: “Mẹ em vào thành phố nhập hàng có thứ gì đó cho Nam Nhã, nhưng chị ấy không tới lấy, mẹ bảo em mang đến.”

“Thứ gì vậy?”

“Không biết.” Chu Lạc cúi đầu kéo cái túi lớn ra, liếc vào xem, “Hình như là con rối.”

“À, chắc là mua cho Uyển Loan.” Trong miệng Từ Nghị tỏa ra mùi rượu, đưa tay muốn nhận lấy cái túi Chu Lạc đang cầm.

Lòng Chu Lạc căng thẳng, tay cũng nắm chặt. Cậu chẳng có gì có thể tặng được cho nàng, nên chuẩn bị một màn múa rối nho nhỏ, muốn chọc cho nàng cười vui, chỉ vậy thôi mà hiện tại cũng không thực hiện được. Cậu không cam lòng, muốn vào cửa, dù cho chỉ để nhìn Nam Nhã một thoáng, nói một câu sinh nhật vui vẻ, qua khẩu hình thôi cũng được. Chỉ ít như vậy cũng có thể giúp nàng khuây khỏa phần nào!

Nhưng không còn cơ hội nữa, tay Từ Nghị đã chạm tới cái túi rồi.

“Chu Lạc, qua đây ăn miếng bánh ga-tô đi!” Trần Linh trong phòng ăn gọi cậu.

Từ Nghị quay đầu liếc mắt vào trong, tay cũng thả xuống, Chu Lạc thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Vào đi.” Từ Nghị nói.

Tầng một không có bóng dáng Nam Nhã và Uyển Loan, Chu Lạc đi tới phòng ăn, thấy thức ăn trên bàn chưa hề đụng qua, cậu cầm miếng bánh ga-tô, hỏi: “Hôm nay sinh nhật ai vậy?”

“Nam Nhã.” Trần Linh cười nói, “Cái này là tôi mang tới tổ chức sinh nhật cho cô ấy. Chuyện lần trước, sau khi bố bảo tôi xin lỗi, cô ấy vẫn không chịu bỏ qua, tôi đành phải nghiêm túc mang quà tới làm hòa.”

Ả đánh giá cậu, muốn biết vừa rồi cậu có thấy gì không. Ả trong trấn vẫn luôn giữ hình tượng mẫu mực, cũng chưa từng bị đồn thổi chuyện xấu gì. Mà Chu Lạc thì ra vẻ chỉ tập trung vào ăn bánh, đớp một miếng to, nói: “Ngon thật.”

Trần Linh thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm. Chu Lạc cũng không nán lại lâu, nói đi trước.

Đi tới phòng khách thì bước chậm lại, đến tận giờ vẫn chưa thấy Nam Nhã đâu.

Với tính của Nam Nhã, sẽ chịu bỏ qua cho Trần Linh sao? Với tính Trần Linh, mà chịu đến cầu hòa tiếp tục làm bạn sao? Chó má! Chỉ sợ bây giờ Nam Nhã hoặc là đang phải nén giận ôm Uyển Loan một mình ngồi trong phòng, hoặc là...lại bị Từ Nghị đánh rồi.

Chu Lạc quay đầu liếc nhìn phòng ăn cách mình một bức tường, lại đánh mắt qua cầu thang, cậu trộm lên tầng. Nhà Nam Nhã lớn hơn nhà Chu Lạc nhiều, bố cục cũng không giống. Lên tầng hai là một hành lang dài, một bên có cửa phòng, ở trong cùng có một cái. Phòng Nam Nhã nằm ở bên trái hành lang. Chu Lạc nhìn trước nhìn sau một chút rồi đẩy cửa đi vào, trong phòng không mở đèn, Nam Nhã đứng bên cửa sổ ngó ra ngoài, nàng nghe được Chu Lạc tới, lúc này đang chờ nhìn bóng cậu rời đi.

Chu Lạc sao lại không biết, trong lòng khó chịu thất lại, khẽ giọng gọi: “Này.”

Nam Nhã cả kinh quay đầu, ngẩn người: “Ai cho cậu lên đây?”

Chu Lạc chỉ cười không nói, nhìn nàng chăm chăm.

Chỉ mới cách vài tiếng không gặp, trên trán, trên cổ nàng đã có thêm vết thương mới rồi, mà hôm nay rõ ràng là sinh nhật nàng. Cậu đi qua mỉm cười với nàng, đỡ vai ấn nàng ngồi xuống ghế.

Nam Nhã đứng dậy, thấp giọng giục: “Cậu mau xuống dưới đi!”

Chu Lạc lại ấn nàng ngồi xuống: “Đi ngay đây, để em đưa quà cho chị đã.”

“Cậu điên rồi.” Nam Nhã nhú mày, xoay người đi phớt lờ cậu.

Chu Lạc ngồi xổm xuống bên chân nàng, ngẩng đầu nhìn nàng, nhỏ giọng gọi: “Này, đàn chị.”

Nghe cậu gọi vậy, sắc mặt nàng dịu xuống đôi chút.

Chu Lạc nói: “Em có thứ này muốn tặng chị, hy vọng chị có thể vui lên chút xíu.”

Nam Nhã nghiêng đầu qua, con ngươi hạ xuống nhìn cậu thiếu niên đang ngồi bên chân mình: “Thứ gì vậy?”

“Chị quay người lại đã.” Chu Lạc một tay giấu sau lưng, một tay đẩy đẩy chân nàng. Nam Nhã quay lại đối diện với cậu, thấy ánh mắt cậu ảm áp, nàng cũng không khỏi hòa hoãn lại, nhẹ giọng nói: “Giở trò quỷ gì vậy, trang trọng thế sao.”

Chu Lạc đem nắm tay sau lưng chìa ra, mỉm cười: “Chị đưa tay đây.”

Nam Nhã bị dáng vẻ của cậu chọc cười, vươn tay, chìa lòng bàn tay nhẵn nhụi cho cậu.

“Chị cười rồi.” Chu Lạc nói.

Chu Lạc đặt nắm tay mình vào giữa lòng bàn tay nàng, chậm rãi mở tay ra. Năm ngón tay của cậu giãn ra, đan vào ngón tay nàng, chậm rãi dùng sức, nắm thật chặt.

Trái tim Nam Nhã thoáng run lên, cảm nhận được lòng bàn tay cậu nóng rẫy khác thường. Nàng giật mình, định rút tay về, lại bị cậu nắm rất chắc, cậu vùi đầu tựa lên hai bàn tay đang giao nhau. Nàng còn muốn rút tay lại, đột nhiên, một giọt nước mắt nóng bỏng lọt xuống khe hở giữa các ngón tay, trượt vào bàn tay nàng.

Nam Nhã sửng sốt.

Cậu ghé lên đầu gối của nàng, khẽ nói: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi, em hiện tại chẳng có gì cả. Ngay cả bản lĩnh làm chị cười cũng không có.”

Nam Nhã cúi người xuống, ôm lấy đầu cậu, vuốt ve tóc cậu, nàng hỏi: “Chu Lạc, cậu từng chơi trò chơi trên máy tính bao giờ chưa?”

Chu Lạc rầu rầu đáp: “Chơi rồi.”

Nam Nhã nói: “Vậy chắc cậu cũng biết, lúc bắt đầu trò chơi, cậu chẳng có gì cả.”

Chu Lạc trầm mặc.

Nam Nhã áp mặt lên má đầu cậu: “Chu Lạc, cậu đừng buồn, cũng đừng sợ. Tôi cảm nhận được, cậu bây giờ chính là đang ở khởi điểm tốt nhất đấy. Không có gì cả, sẽ không phải gánh vác hay bị ràng buộc, cũng không cần phải sợ hãi; cho nên cậu hiện tại nơi nào cũng có thể đi, tương lai cái gì cũng đều sẽ có.”

12. Chương 11: Hồng Nhan Tri Kỷ

“Muốn nghe bài gì?”

“ ‘Hồng nhan tri kỷ’ ”

Nàng cười, nói: “Vừa hay tôi cũng muốn nghe bài đó.”

Một thời gian dài sau đó, Chu Lạc càng thêm chịu khó lao đầu vào học tập nghiêm túc hơn. Cậu không thể cho được Nam Nhã bất kỳ thứ gì, điều duy nhất có thể làm chỉ là cố gắng trở nên mạnh hơn, đến lúc đó, biết đâu có thể mở được con đường mới. Mà hiện tại ở giai đoạn này, cách để khiến mình mạnh hơn cũng chỉ có mỗi con đường học tập. Nếu như ngay cả việc này cũng làm không được, cậu trước mặt Nam Nhã sẽ hoàn toàn trở nên vô dụng. Cậu tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra.

Không lâu sau, nhà Nam Nhã lại xảy ra đánh nhau, sau khi cảnh sát can thiệp, hai người lại một lần nữa ra riêng. Lúc Chu Lạc biết tin này, cậu thở dài một hơi cho Nam Nhã, mấy giây sau lại vùi đầu vào khổ học.

Buổi trưa hôm đó, sau khi tan học, Chu Lạc đi ngang qua tiệm tạp hóa, thấy Nam Nhã dẫn Uyển Loan đến mua đồ ăn vặt.

Trời mới vào xuân, nàng mặc một chiếc xường xám mỏng màu xanh, Tiểu Uyển Loan cũng mặc giống mẹ như đúc, dáng người nhỏ nhỏ đứng bên chân nàng nhún nhảy đung đưa.

Chu Lạc nở nụ cười.

Cậu chạy tới, Uyển Loan đang cầm ống nghe điện thoại công cộng, rỏ rỏ nói chuyện: “Dạ... Á... Được ạ... Con không muốn...”

Uyển Loan lơ đãng, vừa nói vừa dùng ngón tay xoắn lấy dây ống nghe.

Chu Lạc cố tình gây tiếng động thật lớn khi đi qua Nam Nhã, thuận tay lấy từ trên giá hàng xuống một chai nước, vắn nắp ra uống, vừa uống vừa nhìn Nam Nhã qua khóe mắt, còn chớp chớp mi, Nam Nhã bình thần liếc cậu một cái, không phản ứng gì.

Uyển Loan ngẩng đầu lên: “Mẹ, bố muốn nói chuyện với mẹ.” Nam Nhã qua nghe điện thoại, cười với Uyển Loan, xoa đầu cô bé. Tâm tư Uyển Loan sớm đã bị mấy quả táo trên sạp trái cây hấp dẫn, vừa quay đầu cái đã lạch bạch chạy sang đứng bên cạnh đồng táo, nhìn không chớp mắt.

Nam Nhã thấy cô bé không để ý bên này, xoay người cúp điện thoại.

Lâm Quế Hương thấy Uyển Loan mắt sáng rỡ nhìn chằm chằm đồng táo, bèn chọn một quả cho cô nhóc: “Tiểu Uyển Loan, cầm ăn đi này.”

“Cảm ơn bác Quế Hương.” Uyển Loan lắc đầu, “Con đợi mẹ mua cho ạ.”

Chu Lạc nghe xong, nhướn mày, vai vế thật loạn mà... thôi quên đi.

Nam Nhã mua cho Uyển Loan mấy cân táo, hỏi Lâm Quế Hương: “Chị Quế Hương, máy vi tính trong tiệm chị dùng được chứ?”

“Được đó, làm hóa đơn, ghi sổ tiện lắm, em cũng muốn mua một cái hả?”

“Vâng.”

“Qua đây xem chút đi.”

Nam Nhã theo Lâm Quế Hương vào trong tiệm. Chu Lạc từ phía đối diện đi tới, đợi Lâm Quế Hương đi qua, cậu nhìn về phía Nam Nhã, đầu mày cuối mắt cười cười. Nam Nhã rút cuộc không nhìn được trừng mắt với cậu một cái, lại quay mặt ra chỗ khác, Chu Lạc trong lòng nở hoa, ngồi xổm ở cửa chơi với Uyển Loan.

Cậu cười vươn tay ra, chơi đập tay với Uyển Loan, cô bé đánh cậu rụt, phản ứng cậu mau lẹ, Uyển Loan đánh mãi không được, hai người vui vẻ hòa thuận chơi ở cửa nửa tiếng.

Đến khi Nam Nhã dẫn cô bé ra về, Uyển Loan còn lấy từ trong túi ra một quả táo đưa cho Chu Lạc: “Cậu Chu Lạc, cảm ơn cậu lần trước cho con táo.”

Chu Lạc nhận lấy, thơm một cái lên má cô bé.

Cậu Chu Lạc? Nam Nhã nhướn mày, không cần nói cũng biết là Chu Lạc bày trò, nhưng Lâm Quế Hương còn ở trong tiệm, nàng giờ không thể làm gì được cậu. Trong lòng Chu Lạc biết rõ, đắc ý cắn một miếng táo, nụ cười với nàng càng ngoác ra rộng hơn.

Tháng Ba, mưa rào.

Lúc Chu Lạc tan học, ngoài trời đang mưa to, đường xuống núi khó đi hơn, tốc độ của cậu so với thường ngày chậm đi nhiều, dần cảm thấy sốt ruột, chỉ sợ Nam Nhã đã xuất phát đi đón Uyển Loan.

Khi chạy được tới bên bờ tường thấp đã là năm giờ hai mươi, đã quá giờ, nhưng Chu Lạc vẫn chưa từ bỏ ý định, trèo tới cửa sau thử đẩy cửa, vậy mà lại không khóa.

Nàng vẫn còn ở đây?

Chu Lạc mừng rơn, xuyên qua phòng nhỏ chạy vào tiệm.

Cửa cuốn đã được kéo xuống bốn phần năm, ngoài trời mưa xối xả.

Trong phòng yên tĩnh, Nam Nhã ngồi bên quầy, trong lòng ôm Uyển Loan đang say ngủ.

Chu Lạc ngẩn người, lại có chút cảm động. Uyển Loan đang ngủ, giọng cậu hạ xuống đến mức gần như không thành tiếng, ra hiệu bằng tay: “Chị chờ em?”

“...”

Nam Nhã lắc đầu, nói khẽ: “Máy tính bị hỏng, gọi người tới sửa, chắc do mưa lớn nên đến muộn.”

Chu Lạc thấp giọng: “Mưa to vậy, họ liệu có tới không?”

Nam Nhã nói: “Không biết. Nhưng lỡ có tới thì cũng không thể để họ bị sập cửa đứng ngoài được.”

Chu Lạc ngồi xuống, nhìn Uyển Loan được Nam Nhã lấy tấm chăn lông bọc quanh người, cô nhóc kia ngủ ngon lành, cậu hỏi: “Ôm vậy không mệt sao?”

Nam Nhã đứng dậy đặt Uyển Loan lên chiếc ghế mây sau tấm bình phong.

Chu Lạc đánh mắt tới tới lui lui nhìn màn hình máy vi tính, nói: “Để em xem thử xem.”

“Cậu biết sửa?” Nam Nhã tỏ ra khá là ngờ vực.

Chu Lạc nhướng mày, ra vẻ khiêu khích, nhìn nàng một hồi, vừa vén tay áo vừa gật đầu: “Chị nhìn cho kỹ vào đây”, vừa ngồi xổm xuống đã lại ngẩng đầu lên: “Có hộp dụng cụ không?”

“Có.” Nam Nhã vào trong phòng nhỏ, nhanh chóng bê hộp dụng cụ sửa chữa ra.

Chu Lạc mở hộp dụng cụ, nói: “Sửa được thì gọi em một tiếng anh đi nhé.”

Mặt Nam Nhã đỏ lên: “Không đành lòng chút nào!”

Chu Lạc cũng tự thấy sưng sốt, trong lòng lại dắc ý. Đã lâu không nghe nàng mắng như vậy, cậu khoái trá thầm mỉm cười.

“Máy tính sao lại hỏng vậy?”

“Không biết, tôi còn chưa sử dụng thành thạo nữa. Cái thứ máy móc này quái thật.” Nam Nhã nói.

Chu Lạc cảm thấy buồn cười, nhướn miệng.

“Cậu cười gì?” Nam Nhã khó hiểu.

“Không có gì.” Chu Lạc vuốt mũi, vẫn cười cười.

Cậu trước tiên khởi động lại máy, rồi chậm rãi tắt máy, Nam Nhã đứng một bên đợi một phút rồi lại một phút, cảm thấy phí thời gian, nhỏ giọng nói: “Cậu cứ từ từ sửa đi nhé! Tôi còn phải thêu nốt một cái xường xám.”

“Chị cứ làm đi.”

Nam Nhã vào phòng trong, chỉ chốc lát sau, tiếng máy may dứt quãng vang lên.

Nói cũng thật kỳ lạ, không biết từ lúc nào, Chu Lạc cảm thấy âm thanh khởi động máy may và tiếng khâu lọc cọc nghe rất êm tai, nhịp phách độc đáo, cậu nghe mà còn có thể thích thú gật gù theo.

Khóe môi cậu cong cong, vừa thông dong vừa cẩn thận tháo dỡ ổ máy.

Tiếng mưa ào ào bên ngoài rất dữ dội, lại càng làm nổi bật sự tĩnh lặng ảm áp trong phòng, hai người cách nhau một bức tường, ai làm việc nấy, không nói câu nào, nhưng cảm giác vẫn thật dễ chịu.

Mười phút sau, bên kia tường vọng lại tiếng Nam Nhã khê khàng hỏi: “Chu Lạc?”

“Dạ?” Chu Lạc dừng tay lại, lắng tai nghe.

“Muốn nghe nhạc không? Chính tiếng nhỏ một chút sẽ không ảnh hưởng tới Uyển Loan.”

Chu Lạc không tiếng động nở nụ cười, nói: “Được ạ.”

“Muốn nghe bài gì?”

“ ‘Hồng nhan tri kỷ.’ ”

Nàng cười, nói: “Vừa hay tôi cũng muốn nghe bài đó.”

Ngay sau đó, bên kia tường truyền tới tiếng nhạc nho nhỏ, đoạn nhạc đầu là lời độc thoại nhẹ nhàng, tựa như đang kể lại một câu chuyện xưa.

Khúc ca du dương êm ái, hai người ở hai bên tường an tĩnh lắng nghe, tự làm việc của mình, kết thúc một khúc, bên kia lại vang lên tiếng máy may chậm chậm hoạt động.

Chu Lạc chuyên tâm sửa máy vi tính, không lơ đãng chút nào.

Lại qua mười phút, tiếng máy may dừng lại, Nam Nhã hỏi: “Sửa được không?”

“Được, không có vấn đề gì lớn.” Chu Lạc nói, vui đầu vào sửa chữa.

Không lâu sau, Chu Lạc rút cuộc cũng sửa xong, cậu đứng dậy đuổi người, không dám gây ra tiếng động quá lớn, quay đầu lại xem, Uyển Loan vẫn đang ngủ yên.

“Đàn chị?” Cậu nhẹ giọng.

“Ừ?”

“Xong rồi.”

Tiếng máy may dừng lại, Nam Nhã vén rèm lên, từ phòng bên đi sang.

“Xong rồi?”

“Ừ, chị lại xem đi,” Cậu nhẹ nhàng kéo nàng qua, làm mẫu cho nàng xem.

Bên ngoài mưa còn chưa tạnh, sắc trời đã tối.

Nam Nhã nhíu mày: “Không biết thợ sửa máy tính còn tới không nữa.”

“Sáu giờ rồi. Em nghĩ chắc không tới đâu. Về nhà thôi.” Chu Lạc nói.

Nam Nhã gật đầu, đứng dậy đi xem Uyển Loan.

Chu Lạc vốn định nói trời mưa không dễ đi, để em đưa chị về, lại nhịn lại.

Chu Lạc đi ra từ cửa sau, Nam Nhã khóa cửa.

Trời mưa rất lớn, Chu Lạc mở ô, việc leo tường không cần nói cũng biết tổn công thế nào. Cậu vòng xuống đường cái, từ xa nhìn cửa chính tiệm xưởng xám. Rất nhanh sau đó, cậu thấy Nam Nhã kéo cửa cuốn, bế Uyển Loan đi tới. Uyển Loan ngái ngủ ôm chặt lấy cổ mẹ, giống hệt một chú gấu koala bé bỏng.

Nam Nhã bung ô, có chút khó khăn kéo cửa cuốn xuống. Gió quá to, ô bị thổi dạt ra, nước mưa xối lên người Nam Nhã, nàng chật vật che chắn cho Uyển Loan, dừng lại ô.

Chu Lạc đứng ở góc đường bên này, vài lần muốn tới giúp, nhưng vẫn không qua.

Nam Nhã rút cuộc cũng khóa được cửa, cầm ô bế Uyển Loan rời đi. Chu Lạc xò ô đứng xa xa sau lưng nàng, trời mưa to, con ngõ trông lại càng thêm ngoằn ngoèo, một bóng người cũng không thấy.

Tán cây phía bên trong tường đã đâm chồi, nước mưa gõ lên mặt đường đá xanh, bắn ướt vạt tường xám của nàng.

Cậu nhìn bóng lưng nàng trong cơn mưa bụi, lòng êm đềm mà vui vẻ đến lạ.

Lặng lẽ thả đưa nàng về được tới nhà, cậu bèn quay ngược trở lại.

Ngày ấy, mưa lớn như vậy, thế mà cậu thiếu niên suốt một đường về nhà, khuôn mặt đều treo nụ cười.

Ngày kế, sau cơn mưa trời lại sáng, sắc trời xán lạn tươi đẹp.

Buổi học sáng của Chu Lạc vẫn trôi qua như bình thường, đến trưa đi đưa cơm cho Lâm Quế Hương mới biết trong trấn xảy ra chuyện lớn.

Từ Nghị chết, ngày hôm qua, nghe nói là tai nạn giao thông.

Chu Lạc lập tức chạy tới nhà Nam Nhã. Vừa vọt vào sân, xuyên qua cửa sổ đã thấy Nam Nhã ngồi trong phòng khách, đưa lưng về phía cậu thu xếp đồ đạc.

Chu Lạc gấp gáp mà hoảng hốt chạy vào: “Này! Nam Nhã!”

Nàng quay đầu, mặc một thân áo trắng, trên đầu cài trâm hoa trắng.

Cậu liền biết đó là sự thật.

Lòng ngực cậu phập phồng, thở hổn hển, không đợi ổn định lại đã đi qua chỗ nàng, cậu căng thẳng, luống cuống, một đường đi tới đều không dời mắt khỏi nàng.

Nam Nhã cũng nhìn cậu, khuôn mặt nàng vẫn bình tĩnh như trước, dường như có chút mệt mỏi, nhưng không bi thương.

Hơi thở của cậu dần bình ổn trở lại.

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau hồi lâu, cậu bỗng nở nụ cười, ranh mãnh nhếch một bên khóe miệng.

Dù sao cũng là người chết, Nam Nhã hơi buồn bực nói: “Cậu cười gì hả?”

“Em rất vui vì hắn đã chết.” Cậu thiếu niên nhướn mày, thẳng thắn mà thản nhiên.

“Cậu...” Nàng giơ tay lên, theo bản năng muốn đánh cậu, nhưng rồi lại hạ tay xuống.

Từ Nghị chết trong một vụ tai nạn xe cộ.

Cái đêm mưa xối xả đó, Từ Nghị lái xe ra đường, trời mưa đường trơn, cộng thêm uống rượu lái xe, ô tô đến khúc ngoặt nguy hiểm thì va phải rào chắn, rơi xuống núi. Chết tại chỗ.

Chưa đến một năm đã lại chết thêm một kẻ đầu xanh, người dân trấn Thanh Thủy không khỏi thổn thức, ánh mắt ríu rít dừng lại trên người Nam Nhã. Nàng ngoại trừ mặc áo trắng ra, cũng không có bất kỳ động thái nào khác thường, người ta nói nàng máu lạnh vô tình, bạc bẽo hẹp hòi, nàng chỉ coi là gió thoảng bên tai.

Mẹ Từ Nghị và anh họ hắn từ thành phố xuống thu xếp hậu sự. Mọi người đều ngẩn cổ ngóng xem liệu có chuyện dẫu lia ngó ý còn vương tơ lòng giữa anh chồng và em dâu xảy ra không, nhưng đều phải thất vọng. Anh họ của Từ Nghị không vào được cửa nhà, phải ở lại quán trọ trong trấn; mẹ Từ Nghị có vẻ như cũng không hòa thuận lắm với Nam Nhã, chỉ ở nhà hai ngày rồi cũng dọn vào khách sạn.

Đến ngày chôn cất lại xảy ra sóng to gió lớn. Bà Từ không chịu cho hỏa táng thi thể, khóc gào nói con dâu là yêu tinh hại chết con trai bà ta. Những người có mặt đều xôn xao, Nam Nhã vẫn im như tượng, không nói câu nào.

Cảnh sát lại bị quấy rầy, bà Từ muốn điều tra lại lần nữa, nói là đến trấn Thanh Thủy thấy Nam Nhã liền sinh nghi, Nam Nhã chẳng có vẻ gì là đau buồn, lại không cho anh cả vào cửa. Mà ở nhà hai ngày, bà ta quan sát thấy Nam Nhã chẳng bi thương chút nào, làm việc nghỉ ngơi vẫn như thường, thậm chí vẫn còn lòng dạ mà chơi đùa với con nhỏ. Lại nghĩ chuyện con trai mình mâu thuẫn với con dâu đầu đầu chỉ mới ngày một ngày hai, con dâu ăn ở hai lòng hay chồng hoa gheo bướm, nhất định là đã câu kết với tình lang bên ngoài mưu sát chồng.

Bà Từ trên linh đường nước mắt như mưa, người nghe ai cũng phải rơi lệ.

Cảnh sát Trần cho rằng bà Từ mất con nên bi thương quá độ, bèn hỏi ý kiến anh họ Từ Nghị, cũng nhận được câu trả lời rằng: “Sau khi em họ chết, em dâu tựa hồ rất thoải mái.”

Cảnh sát Trần bị hai bên làm khó dễ, nói: “Chúng tôi đã điều tra, kết luận gặp tai nạn giao thông dẫn đến tử vong không có vấn đề gì, muốn từ tai nạn chuyển thành điều tra án hình sự, chứng cứ hiện tại không đủ. Nếu muốn khám nghiệm thi thể, cũng phải hỏi ý kiến người vạ.”

Mọi người nhìn về phía Nam Nhã.

Nam Nhã nói: “Tôi đồng ý. Nghiệm xác đi!”

...

Chu Lạc cũng nghe được phong thanh, nhưng không đi hỏi Nam Nhã. Cô gái tên Nam Nhã này so với người ta tưởng tượng rần rở hơn rất nhiều, cậu không cần phải lo cho nàng. Gần đây ánh mắt toàn trấn đều tập trung vào nàng, cậu đi gặp nàng chỉ càng gây thêm phiền toái không đáng có, không bằng làm thêm mấy bộ đề còn hơn.

Chu Lạc đeo cặp sách, dứt tai nghe nghe nhạc, đi về phía trường học. Cậu lơ đãng ngẩng đầu lên liếc một cái nhìn rừng núi, bất ngờ phát hiện ra trên núi giờ đã là một dải mơn mơn sắc xanh.

Chu Lạc vô thức cười rộ, nhớ tới buổi chiều thu mấy tháng trước, cậu và Nam Nhã lên đỉnh núi ngắm lá vàng.

Cậu hít sâu một hơi khí xuân, ánh mắt bỗng rơi xuống bóng hình Nam Nhã ở cách đó không xa, đang đi tới từ phía đối diện. Ánh mắt nàng nhàn nhạt rời khỏi mặt cậu, cũng nhìn về phía dãy núi xa xa đang đậm chồi nảy lộc, cuối cùng lại chậm rãi chuyển về mặt cậu.

Nàng cũng nhớ đến khoảnh khắc kia. Hai người ngằm hiểu mà nhìn nhau, rồi lướt qua nhau.

Chu Lạc cười cười, tinh thần sảng khoái mà tới trường.

Lúc đang leo lên bậc thang, lại gặp Trương Thanh Lý từ phía sau đi tới.

Chu Lạc đang nghe nhạc, Trương Thanh Lý ở phía sau gọi mấy tiếng cậu đều không nghe thấy, Trương Thanh Lý đuổi theo giật tai nghe của cậu ra: “Chu Lạc!”

Chu Lạc giật mình, giật lại tai nghe, liếc qua cô bạn một cái, tiếp tục leo lên trường.

Trương Thanh Lý bám theo bên cạnh, “Cậu có nghe thấy tin gì không?”

“Tin gì?”

“Chuyện tai nạn của Từ Nghị đó.”

“Việc của cảnh sát làm sao tôi biết được.” Giọng điệu Chu Lạc có chút mất kiên nhẫn.

“Ở tiệm tạp hóa hẳn là có rất nhiều người bàn tán nhĩ.”

Chu Lạc dừng bước, Trương Thanh Lý suýt thì đâm phải cậu, Chu Lạc quay đầu, như cười như không: “Rốt cuộc cũng đến ngày này.”

“Ngày gì?”

“Ngay cả cậu cũng bắt đầu cho rằng lời đám người đó nói cũng có thể tin được rồi.” Chu Lạc cười. Nếu gọi đó là cười, càng không bằng nói là đang châm chọc.

Lương tâm của Trương Thanh Lý bị tổn thương, lập tức thanh minh: “Không phải! Cậu đừng nghĩ oan cho tớ, tớ hoàn toàn chỉ đang quan tâm đến chuyện này thôi. Bọn họ đều trách móc Nam Nhã, nhưng tớ căn bản là không tin, được chưa? Tớ chỉ hy vọng sự tình sớm được tra ra rõ ràng. Tớ mỗi ngày lại phải nghe mẹ kể về một tên bồ trời ơi đất hỡi của chị ấy, thật sự là phiền chết được.”

Chu Lạc nhất thời không nói gì, thở dài một hơi, rồi mới lên tiếng: “Không thể không nói câu này, làm phụ nữ thật quá mệt mỏi.”

“Câu này từ miệng con trai nói ra cũng thật kỳ quái.” Trương Thanh Lý núm quai đeo cặp, hỏi, “Sao đột nhiên cậu lại nghĩ như vậy?”

“Sớm có lâu rồi.” Chu Lạc nói, “Làm phụ nữ, chỉ hơi có chút tỳ vết, lập tức sẽ phải gánh chịu công kích hết từ người khác giới lại đến từ người cùng giới, cuối cùng là bị cả xã hội công kích.”

Trương Thanh Lý cau mày: “Là sao?”

Chu Lạc nói: “Tự mình nghĩ đi.”

“Này, cậu nói rõ ra sẽ chết hả!” hiếm khi có thể cùng cậu bàn luận đi sâu vào chủ đề của cuộc trò chuyện, Trương Thanh Lý đời nào chịu buông tha, quần lầy hỏi.

“Ài...” Chu Lạc bỏ nốt tai nghe bên kia ra, quay đầu nhìn cô, nghiêm túc nói, “Cậu xem, ví dụ như đàn ông thì vẫn thường hay đứng ở góc độ của người cùng giới mà suy nghĩ về vấn đề. Đối với sơ xuất mà người nam khác bên cạnh mình phạm phải trong mối quan hệ giữa nam và nữ, đàn ông thường tương đối lý tính và có ý định tha thứ; nhưng phụ nữ thì lại có khuynh hướng coi thường và chèn ép người cùng giới vướng phải cùng một vấn đề như thế, bất kể là do nam sai hay do nữ sai, đều đổ hết lỗi lên đầu đảng gái, bởi vì họ đã quen lấy thành kiến ra để đối xử với phụ nữ, vậy nên tôi mới nói con gái các cậu thật sự là quá khó sống.”

Trương Thanh Lý nghe xong, chỉ cảm thấy thật mới mẻ, nửa khắc sau mới chợt phát giác ra, còn có chút cảm động nữa. Trong trường, cô và Chu Lạc không hay nói chuyện lắm, nhưng vẫn luôn từ thái độ của cậu mà cảm nhận được, hai người họ trong rất nhiều chuyện đều có cùng quan điểm, rất có cảm giác ngoại tộc so với chúng bạn. Đến hôm nay, cảm giác này lại càng rõ ràng, là cảm giác tri kỷ.

Tri kỷ.

Trong lòng cô thầm nở nụ cười, trên mặt cũng không che giấu được mà tràn ra nét rạng rỡ, hơi đỏ mặt nói: “Chu Lạc, sau này người nào gả cho cậu nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Câu nói đột ngột này khiến Chu Lạc trở tay không kịp: “Hả?”

Trong đầu lập tức hiện lên gương mặt của Nam Nhã, tim cậu đập loạn một nhịp, hỏi: “Sao lại nói vậy?”

“Vì cậu có thể cho con gái thứ cô ấy cần nhất.”

“Thứ cần nhất?”

“Có một triết gia Hy Lạp cổ đại từng nói, thứ phụ nữ cần nhất không phải tiền tài, không phải địa vị, không phải danh vọng, thậm chí cũng không phải là tình yêu.”

“Vậy là gì?”

“Là tôn trọng đó, đồ ngốc.”

...

Vài ngày sau, đã có báo cáo khám nghiệm tử thi. Trong cơ thể Từ Nghị phát hiện thấy có thành phần thuốc an thần, cộng thêm việc uống rượu, hai nhân tố này tác dụng với nhau khiến hần khi lái xe thần trí không tỉnh táo, thậm chí là bị sốc thuốc, lại gặp phải bữa mưa như trút, đường trơn trượt, dẫn đến tai nạn giao thông, đêm đó mưa xối xả, chẳng mấy ai ra đường, vậy nên cũng mất luôn cả cơ hội được người ta phát hiện cứu giúp kịp thời.

Hôm đó Chu Lạc tan học về nhà, đang ngồi ăn cơm thì bị cảnh sát gọi đi, còn yêu cầu bố Chu đi cùng. Chu Lạc cảm thấy khó hiểu, trực giác mách bảo là chuyện liên quan đến Nam Nhã. Bố Chu vội hỏi nguyên do, cảnh sát trấn an nói chỉ là gọi đến để hỏi vài vấn đề, sau đó lập tức sẽ được trả về.

Đến đồn công an, cảnh sát Trần dẫn Chu Lạc vào phòng thẩm vấn, nhìn qua cửa sổ của một phòng khác, Chu Lạc thấy Nam Nhã. Chu Lạc không biết xảy ra chuyện gì, bất quá đáy lòng cũng không hoảng không loạn, khá là trấn tĩnh.

Lâm Phương Lộ ngồi một bên ghi chép, cảnh sát Trần hỏi Chu Lạc: “Từ năm giờ hai mươi đến sáu giờ chiều ngày mưa lớn, cậu đang ở đâu?”

Chu Lạc im lặng nửa giây, đầu óc nhanh chóng đảo vài vòng đã thông suốt mọi chuyện.

Nhất định là thời điểm Từ Nghị chết có liên quan đến khoảng thời gian từ năm giờ hai mươi đến sáu giờ, mà Nam Nhã bị bà Từ tố là “người mang hiềm nghi lớn nhất”, nằng lúc bị hỏi chỉ có thể nói ra tình hình thực tế: khi đó nằng đang ở tiệm xường xám, không thể nào gây án. Nhưng nằng chắc chắn sẽ không để

cậu bị liên lụy vào đó, không thể khai là cậu thường xuyên tới, chỉ có thể nói là máy tính bị hỏng nên gọi cậu lại sửa.

Chu Lạc cân nhắc đôi chút, thản nhiên nói: “Cháu ở tiệm xường xám của chị Nam Nhã.”

Lâm Phương Lộ chép lời khai, ngược mắt nhìn cậu một cái.

Cảnh sát Trần hỏi: “Tại sao cậu lại ở đó?”

Chu Lạc đáp: “Máy vi tính của chị ấy bị hỏng, nhờ cháu đến sửa.”

Cảnh sát Trần lại hỏi: “Hôm đó cậu có đi học?”

Chu Lạc: “Có.”

Cảnh sát Trần quan sát cậu: “Cô ấy tại sao lại đột nhiên tìm cậu sửa máy tính?”

“Hôm đó...” Chu Lạc vẫn duy trì tốc độ nói, không dừng lại nửa khắc, nhưng trong đầu xẹt qua vô vàn đốm lửa, Nam Nhã để giấu chuyện cậu thường lui tới tiệm xường xám, chỉ có thể nói lúc đó tìm cậu nhờ sửa máy vi tính, nhưng trời mưa to như vậy, tại sao nàng lại đột nhiên nghĩ đến việc tìm cậu tới sửa...

“Uyển Loan...” Chu Lạc ung dung trả lời, “Chị Nam Nhã đi đón Uyển Loan, đúng lúc cháu vừa tan học, gặp nhau trên đường, chị Nam Nhã liền hỏi cháu có thể tới sửa hộ máy vi tính không.”

Câu trả lời giống hệt của Nam Nhã.

Cảnh sát Trần tiếp tục hỏi: “Nhưng thật kỳ quái. Cho dù là trên đường gặp nhau, cô ấy sao lại vô duyên vô cớ hỏi cậu có thể sửa máy tính hay không? Cậu chỉ là một học sinh, trông đâu có giống người biết sửa.”

“À, trước đây chị ấy từng tới tiệm băng đĩa tìm thợ sửa máy cát-xét, lúc đó chỉ có cháu ở đấy, chị ấy từng nghi ngờ là cháu không biết sửa, nhưng cháu lại sửa được, còn nói nếu còn xảy ra vấn đề thì cứ tới tìm cháu.” Chu Lạc thành thật trả lời, “Có lẽ chị ấy có ấn tượng về việc cháu biết sửa máy móc từ đó.”

Vẫn không có sơ hở nào, cảnh sát Trần tiếp tục: “Tức là từ năm giờ rưỡi đến sáu giờ, cậu chỉ ở trong tiệm xường xám sửa máy tính.”

“Đúng vậy.”

“Nam Nhã đâu?”

“Chị ấy lúc đầu xem cháu sửa một chút, sau đó thì vào gian trong may xường xám.”

Cảnh sát Trần khẽ gật đầu một cái: “Cô ấy vẫn luôn ở phòng trong?”

“Đúng vậy.”

“Sao cậu chắc chắn được điều đó?”

“Cháu nghe thấy tiếng chị ấy may đồ.”

“Tiếng gì?”

“Tất nhiên là tiếng máy may rồi.” Chu Lạc bày ra vẻ mặt “cái này mà cũng phải hỏi”.

Cảnh sát Trần hỏi: “Nam Nhã có nói chuyện với cậu không?”

“Tất nhiên.”

“Nói gì?”

“Cụ thể thì không nhớ rõ, đại để là,” Chu Lạc suy nghĩ một chút, “...à đúng rồi, hỏi cháu có muốn nghe nhạc không.”

“Khi đó cậu đã sửa máy tính được bao lâu?”

Chu Lạc nheo mắt, hồi tưởng lại trong giây lát: “Cỡ mười phút ạ.”

“Sau khi cô ấy hỏi cậu có muốn nghe nhạc không, cậu nói gì?”

“Cháu nói, muốn nghe ‘Hong nhan tri kỷ’.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì chị ấy bật ‘Hong nhan tri kỷ’.”

Cảnh sát Trần xác nhận lại: “Là bài mà cậu chọn?”

Chu Lạc nhoeo cười không ra tiếng: “Cháu vừa nói đấy thôi, là bài cháu chọn.”

Cảnh sát Trần liếc sang Lâm Phương Lộ một cái, anh ta đang cúi đầu chăm chú ghi lại.

“Sau nữa cô ấy có lại nói chuyện tiếp với cậu không?”

“Có ạ. Hỏi cháu có sửa được mấy tính không. Cháu nói là rất thuận lợi.” Cơ thể Chu Lạc hơi nghiêng về phía trước, nhìn vào mắt của người đối diện, nói, “Ngày đó Nam Nhã vẫn đang may xường xám, đôi lúc còn trò chuyện với cháu đôi lời.”

Cảnh sát Trần trầm mặc một hồi, lại hỏi: “Sau đó khoảng bao lâu thì cậu sửa xong mấy tính?”

“Vài chục phút ạ! Sửa xong cháu nói được rồi, chị Nam Nhã có thể ra xem thử.”

“Sau đó thì sao?”

“Cháu mở máy cho chị ấy xem, dạy chị ấy cách sử dụng.”

“Trong khoảng thời gian đó, cửa tiệm xường xám vẫn đang mở?”

“Mở khoảng một phần tư.”

“Trên đường có người đi qua không?”

“Hình như có.”

“Có ai đến xem quần áo không?”

“Không có.”

Cảnh sát Trần lại trầm mặc, Lâm Phương Lộ tiếp lời hỏi: “Uyển Loan có ở đó không?”

Chu Lạc đáp: “Trong suốt quá trình đều ở đó.”

“Cô bé làm gì?”

“Ngủ.”

“Chỉ ngủ, không khóc nháo?”

“Không.”

Những gì cần hỏi đều đã hỏi xong, những chi tiết trọng điểm đều khai giống nhau y xì, không lệch ly nào. Lâm Phương Lộ không còn gì để hỏi nữa, quay đầu liếc nhìn cảnh sát Trần.

Đến cuối cùng, cảnh sát Trần thở phào một cái, cười cười, đứng dậy nói: “Không có vấn đề gì, về nhà đi.”

Bầu không khí trong phòng thăm vấn thay đổi, Chu Lạc cũng thoải mái đứng dậy, nhân cơ hội hỏi: “Bác Trần, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì. Hỏi theo thủ tục thông lệ thôi.”

Chu Lạc cũng rất nhanh biết là thật sự không sao. Bởi vì khi cậu và bố Chu ra khỏi đồn công an, vừa hay cũng thấy Nam Nhã đi ra.

Bố Chu trong lòng vẫn còn sợ hãi, giáo huấn Chu Lạc: “Thằng nhóc mày sau này bớt lo chuyện người khác đi!”

Chu Lạc ậm ừ một tiếng, theo bố Chu rời khỏi, rốt cuộc vẫn nhin không được mà len lén liếc mắt nhìn Nam Nhã. Nàng cũng đang nhìn cậu, ánh mắt bình thản như nước, thoáng chạm vào mắt cậu, rồi rời đi.

Cảnh sát Trần cùng Lâm Phương Lộ đi vào phòng làm việc, bà Từ và anh họ của Từ Nghị đang ngồi trước bàn làm việc đợi họ.

Cảnh sát Trần ngồi xuống, khẽ thở dài một cái, nói: “Chị Từ, không có chứng cứ nào cho thấy Nam Nhã có khả năng gây án.”

“Không thể thế được.” Bà Từ không sao chấp nhận nổi, “Con tôi đang yên đang lành sao lại đi uống thuốc an thần, nhất định là do nó hạ độc. Hơn nữa thằng bé cũng chưa bao giờ uống rượu! Khi phải tiếp khách làm ăn cũng chưa từng uống.”

“Mấy năm nay tôi cũng chưa từng thấy cậu ấy uống rượu,” cảnh sát Trần trầm ngâm đôi chút, nói, “Có điều chuyện cậu ấy uống thuốc an thần, Tiểu Lâm từng hỏi qua bác sĩ, cậu ấy thật sự có dùng, bắt đầu từ lúc Nam Nhã đòi ly dị với cậu ấy vào năm ngoái, đã uống hơn mấy tháng rồi. Không phải là hạ độc như chị nói. Ài, là do bác sĩ khi kê thuốc đã sơ sót, nghe bảo cậu ấy bình thường không uống rượu nên quên không dặn dò.”

Bà Từ vừa nghe đến đây, không thể khống chế mà nổi cơn: “Chính là nó. Nhất định là nó và bác sĩ đã câu kết với nhau. Trước đây lần đầu tiên nhìn thấy nó tôi đã biết nó chẳng tốt lành gì rồi, chuyện chúng nó kết hôn tôi đã phản đối, vậy mà Từ Nghị bị nó quyến rũ đến thần hồn điên đảo, nhất quyết chỉ nó mới chịu cưới. Nó nhìn trúng tướng mạo và tiền bạc của Từ Nghị, nếu không đã chẳng ba lần bốn lượt đòi ly hôn mà cứ nói đến không có phí bồi thường là lại không chịu. Nó không biết giữ mình các người cũng đâu phải là không biết, nhất định là có tình nhân bên ngoài, muốn chiếm đoạt tài sản của con tôi!”

Cảnh sát Trần khuyên: “Chị Từ chị đừng kích động, vị bác sĩ kia là nữ. Uống thuốc là để cậu ấy khống chế tâm tình, cũng là do bác sĩ chỉ định. Chị trước tiên hãy bình tĩnh lại, nghe tôi kể chi tiết vụ này đã.

“Chị cũng biết Từ Nghị và Nam Nhã hiện đang ở riêng, cậu ấy sống một mình trong một căn nhà ở phía bắc trấn. Mấy ngày nay công việc của cậu ấy trong thành phố bận rộn, ngày đó gặp chuyện không may, theo như chúng tôi điều tra, cậu ấy lái xe từ thành phố về, đại khái vào khoảng từ năm giờ hai mươi đến năm giờ thì tới nơi. Hàng xóm có người lúc ăn cơm tối đã thấy cậu ấy sáu giờ lái xe ra ngoài, sau đó thì gặp tai nạn. Nói cách khác việc cậu ấy uống thuốc và rượu xảy ra trong khoảng thời gian ở nhà. Cũng chính là từ năm giờ hai mươi đến sáu giờ.”

“Lúc đó Nam Nhã ở đâu?” Từ Kiên chen vào một câu.

“Tiệm xường xám.” Lâm Phương Lộ lấy bản ghi chép lời khai của nhân chứng và vật chứng ra, kiên trì thuật lại, bổ sung thêm một câu, “Chúng tôi đã cử người đi kiểm tra, máy tính đó xác thực là đã từng qua sửa chữa.”

Hai người đối diện im lặng một hồi, cảnh sát Trần nói: “Từ tiệm xường xám của Nam Nhã đến chỗ ở của Từ Nghị tại khu bắc trấn, quãng đường đi bộ ngắn nhất cũng phải đi mất nửa giờ, cho dù là chạy cũng mất hai mươi phút. Nam Nhã không biết đi xe đạp, cũng không có xe ô tô phi pháp chở cô ấy đến đó, vậy nên cô ấy không có khả năng ở chỗ Từ Nghị vào khoảng thời gian đó.”

Tim bà Từ loạn nhịp nảy mạnh liên hồi, Từ Kiên hỏi: “Có khi nào là Từ Nghị đi tìm Nam Nhã không?”

Cảnh sát Trần lắc đầu: “Chúng tôi đã hỏi thăm những cửa hàng gần đó, hôm ấy cũng không thấy Từ Nghị tới. Lại nói, Từ Nghị nếu có đi tìm Nam Nhã, cậu bé sửa máy tính làm sao lại không phát hiện ra?”

Bà Từ vội hỏi: “Lỡ đâu là thằng bé đó nói dối? Nó giấu giếm cho con kia thì sao?”

“Ý chị cậu ấy là đồng phạm?” cảnh sát Trần lắc đầu, “Cậu ấy chỉ là một đứa trẻ, còn phải chú tâm vào học hành, không quen biết Nam Nhã. Huống hồ tôi làm nghề này bao nhiêu năm như vậy, cậu ấy có nói dối hay không, tôi có thể nhìn ra được.”

Bà Từ không lên tiếng, nhưng sắc mặt vẫn tỏ ra không cam.

Cảnh sát Trần nói: “Nếu như chị vẫn chưa yên tâm, tôi sẽ liệt kê ra ba điểm trọng yếu cho chị nghe. Thứ nhất, cửa tiệm xường xám khi đó vẫn đang để mở một nửa, giả như Nam Nhã và cậu bé kia bắt tay nhau nói dối, khả năng bị vạch trần là tương đối cao. Bởi nếu có người tới mua, sẽ phát hiện ra trong tiệm không có người. Nhưng theo như chúng tôi điều tra thì không xảy ra tình huống đó.”

Bà Từ thắc mắc: “Mở một nửa thì cũng chỉ là mở một nửa. Người khác trông thấy, biết đâu lại nghĩ là không có ai nên không ngó vào trong.”

“Sẽ không có chuyện đó.” Cảnh sát Trần lắc đầu, “Người trong trấn đều biết thói quen làm việc của tiệm xường xám Nam Nhã, cô ấy nếu có sự tình đặc biệt sẽ kéo gài nửa cửa cuốn xuống, ai muốn mua quần áo thì ghé vào nhìn trước hoặc gọi một tiếng. Trước đây đã từng có người đến mua sau khi cửa đã kéo xuống như vậy.”

Bà Từ lại đặt câu hỏi: “Hôm đó mưa lớn như vậy, biết đâu không có ai ra phố thì sao?”

“Chị nói không sai, nhưng cũng không thể nói tuyệt đối là không có ai trên phố. Huống hồ, ai cũng biết là bán quần áo, luôn luôn có những khách hàng vừa mất một bộ quần áo nhưng khi đó không mua, sau lại đổi ý, sợ bị người khác mua mất nên nhanh chóng quay trở lại lấy trước. Tiệm Nam Nhã mỗi món đồ số lượng chỉ có một, chuyện như vậy lại càng thường thấy. Vậy nên nếu đã để cửa mà lại đi mất, tính mạo hiểm là rất lớn. Vào khoảng thời gian đó, Nam Nhã xác thực là đang ở trong tiệm.”

Bà Từ không nói gì nữa.

“Điểm thứ hai, Từ Nghị ở trung tâm khu dân cư, gần đó đều là nhà ở, tuy hôm ấy mưa to, nhưng từ năm rưỡi đến sáu giờ, vẫn thường có người về nhà. Chúng tôi đã điều tra trên diện rộng các gia đình ở khu bắc trấn, những người ở ngoài đường vào khoảng thời gian đó, không ai từng gặp Nam Nhã, điều này chứng tỏ khi đó cô ấy rất có thể không ở khu bắc trấn.”

“Thứ ba, Uyển Loan vẫn luôn ở trong tiệm, nếu như Uyển Loan đột nhiên tỉnh lại tìm mẹ, chẳng lẽ lại không bại lộ?”

Cảnh sát Trần nhìn bà Từ, nói: “Chị Từ, mọi việc đều phải xét đến chứng cứ, người xấu đúng là phải bắt, nhưng không thể vì thế mà chưa rõ ràng đã xử oan cho người tốt. Chị không thích Nam Nhã làm con dâu chị, muốn nói cô ấy xấu xa thế nào cũng được, nhưng cái chuyện hại người này không thể nói bừa. Cái này không thể dựa vào tâm tình mà nói được, giận dữ chỉ là trong nhất thời, sau này tỉnh táo lại, vẫn phải công bằng mà nhìn nhận bằng lương tâm.”

Chuyện đến nước này, bà Từ cũng không thể nói gì hơn.

Cảnh sát Trần còn nói thêm: “Tuy là vẫn chưa rõ Từ Nghị ngày đó tại sao lại uống rượu, nhưng cũng có thể là do tâm tình không tốt. Đàn ông mà, gặp phải lúc buồn bực ai mà lại chẳng làm vài chén. Nói chung, chúng tôi sẽ điều tra tiếp, xem Từ Nghị có gây thù chuốc oán với ai khác không, nếu như không thì rất có thể đúng là tai nạn ngoài ý muốn.”

Cuối cùng, bà Từ cũng chịu nghe lời cảnh sát Trần, không đổ tội cho Nam Nhã nữa, chỉ đành chờ cảnh sát tiếp tục điều tra xem có ai khác có thù oán với Từ Nghị nữa không.

Khoảng thời gian này, Chu Lạc cứ rảnh rỗi là lại đến chờ ở tiệm băng đĩa, ngóng Nam Nhã tới mua đồ hết lần này tới lần khác. Tuy chỉ có thể liếc nhau một cái rồi vội vã rời đi, nhưng trong lòng Chu Lạc vẫn cực kỳ thoải mái. Gần đây, cậu cảm thấy chuyện giữa cậu và nàng lại một lần nữa dấy lên hy vọng. Cậu càng thêm nỗ lực học tập, luyện đề ôn thi.

Có lần ở trước cửa tiệm tạp hóa, hội bà tám tụ tập bàn luận về cái chết của Từ Nghị, tỏ ra có đôi chút luyến tiếc, còn nhắc đến Nam Nhã.

“Đạo này cô ả ngày nào cũng mặc một thân trắng toát, cài trâm hoa trắng diều qua diều lại trên phố, cái dáng điệu đó, ôi, ai mà chẳng dính mắt lấy cơ chứ. ‘Muốn yếu điệu, phải chịu tang’ (*), câu này nói thật không sai. Đến lúc này rồi mà vẫn còn có thể nhân tiện khoe mẽ, tôi cũng đến phục cô ả.”

(*) Nguyên văn là “Nữ yếu tiểu, nhất thân hiếu”, tức là con gái muốn trở nên thanh tú xinh đẹp thì phải mặc toàn đồ trắng như đang chịu tang.

“Không có chồng quản, giờ thành quả phụ bé rồi, sau này càng không yên nổi mà.”

Lúc đó Chu Lạc đi ngang qua, nghe thấy những lời đầy mùi chính khí này, cũng không biết tại sao tâm tư bỗng bị ba chữ “quả phụ bé” thu hút, cảm thấy ba chữ này mang một vẻ phong tình khó tả rất đậm đà.

Không khỏi phải cảm khái rằng nền văn hóa dân gian thật quá mức uyên thâm, “quả phụ bé” sao lại có thể nồng nàn hương sắc cảm dục quyến rũ vậy chứ?

Ấy, cậu chính là người thích quả phụ bé đó nha.

Trần Linh cũng ở đây, Chu Lạc để ý Trần Linh này giờ, muốn quan sát xem ả có đau lòng hay không. Nhưng Từ Nghị chết đã được nửa tháng, cậu vẫn nhìn không ra.

Chị A Xuân nói: “Cứ chờ đấy, qua mấy ngày nữa lại có thằng đàn ông mới cho xem. Ai mà biết được Từ Nghị chết rốt cuộc là chuyện gì chứ?”

Trần Linh vươn vai một cái, nói: “Nam Nhã ấy à, cô ta là loại đàn bà chỉ giỏi dụ dỗ đàn ông thôi, không có gan hại người đâu. Cô ta cứ ỡm ờ đòi ly hôn với Từ Nghị, nói không thèm để ý vậy chứ, đều là giả bộ để giữ mặt mũi cả, trong bụng thật ra là trăm phương nghìn kế muốn níu kéo chồng kia.”

Chị A Xuân cười ngượng ngùng: “Nói chung cái gì tôi nói cô cũng phản bác được. Muốn hại người có khó gì đâu, đừng tay đừng chân vào cái xe chút là được.”

Đúng lúc Từ Kiên tới tiệm tạp hóa mua bột lửa, nghe được lời đó, ước chừng là cảm thấy hổ thẹn nên sau khi rời đi lại vòng ngược trở lại, kể lại ngọn nguồn cho đám bà tám đó nghe. Xe không có vấn đề gì, Từ Nghị là vì uống thuốc ngủ xong lại nốc rượu, thần trí không tỉnh táo mà bị sốc thuốc nên mới xảy ra tai nạn vào ngày mưa. Khi đó Nam Nhã ở tiệm xường xám. Chuyện này rất có thể chỉ là ngoài ý muốn.

Sau khi gã kể rõ ràng xong, Trần Linh tỏ ra vô cùng kinh ngạc, nhưng không nói câu nào. Những người khác cũng không lên tiếng.

Dù vậy, Chu Lạc vẫn như trước không có hảo cảm với anh ta. Cậu xoay người vào tiệm băng đĩa, lại thấy Từ Kiên cũng theo vào. Linh tính mách bảo rằng gã tới tìm cậu, cậu thầm xốc lại tinh thần, thông thả đứng lên. Tuy còn là thiếu niên, nhưng vẫn cao lớn không thua gì gã. Chu Lạc nhàn nhạt nói: “Muốn mua đồ?”

Từ Kiên nói: “Tôi tới cảm ơn cậu.”

“Tôi?”

“Cậu còn nhỏ, chắc là không hiểu được. Nhưng tôi cảm ơn cậu đã làm chứng cho Nam Nhã.”

Câu này Chu Lạc nghe không ra.

Từ Kiên nói: “Nhà họ Từ chúng tôi thật sự vô cùng có lỗi với Nam Nhã, tôi cũng hy vọng cô ấy sẽ không bị việc này quẩn thân.”

Chu Lạc khép hờ mắt nghĩ ngợi, lại mở ra, nói: “Tôi nghe mọi người trong trấn nói chị ấy và anh...”

Từ Kiên cười khổ, lắc đầu: “Bịa đặt đấy. Quá mức hoang đường. Là các cậu không biết thôi, lúc đó tôi đã sớm kết hôn rồi.”

Chu Lạc không nói tiếng nào.

Trên mặt Từ Kiên lộ ra vẻ xấu hổ, nói: “Tôi và Từ Nghị anh em tình thâm, nó muốn níu kéo Nam Nhã, lại không nghĩ ra cách nào khác, chỉ có thể bày ra trò đó. Tôi cũng không muốn thấy em trai mình phải chịu cảnh vợ con ly tán. Hơn nữa khi đó công việc không ra đâu vào đâu, rất thiếu tiền...”

Chu Lạc sớm cũng biết là giả, nhưng chính tai nghe gã nói vẫn cảm thấy vô cùng phẫn nộ với cái thói trơ tráo của anh em nhà này, nhưng cậu hết lần này tới lần khác chỉ có thể tỏ ra chuyện chẳng liên quan đến mình, ngữ khí bình hòa mà nói: “Chuyện này không liên quan gì đến tôi cả. Làm chứng là nghĩa vụ, không cần phải cảm ơn.”

Từ Kiên còn định nói thêm gì, Chu Lạc đã cướp lời đuổi khách: “Tôi phải làm bài tập rồi.”

Từ Kiên đành rời đi.

Chu Lạc ngẩng đầu lên từ trang sách, hung hăng trừng mắt với bóng lưng gã. Đặt bút xuống, cậu rời tiệm đến nhà Nam Nhã.

...

“Uyển Loan hôm nay không được ăn kẹo que sao.” Giọng nói non nớt của Uyển Loan vắng vắng từ con ngõ nhỏ.

“Bởi vì hôm qua con đã ăn rồi, ngày nào cũng ăn kẹo sẽ bị sâu răng, sâu nhỏ sẽ chui vào răng con đó.” Nam Nhã nhẹ nhàng nói.

Tiểu Uyển Loan tin là thật vội che miệng, giọng thì thảo qua kẽ tay truyền ra: “Nhưng Uyển Loan không có ăn côn trùng, miệng cũng đóng rất chặt, sâu nhỏ sao lại vào được trong miệng?”

“Vấn đề này chúng ta sẽ tra sách, được không?”

“Vâng ạ...”

Lâm Phương Lộ đứng trước cổng nhà, nhìn người con gái mặc một thân xường xám đơn sắc đang nắm tay phiên bản tí hon của chính nàng.

Nam Nhã đi qua dưới chạc cây đầy sắc lá non, trông thấy anh, bước chân chậm lại. Giọng Uyển Loan lãnh lút như chuông reo: “Cháu chào chú cảnh sát!”

Lâm Phương Lộ mỉm cười, đi tới khom lưng xoa đầu Uyển Loan.

Chu Lạc ngồi trên chạc cây đầu ngõ, sầm mặt bứt lá. Cậu vừa thấy Lâm Phương Lộ đứng trước nhà Nam Nhã, không thể làm gì khác đành trèo lên cây núp.

Cái tên Lâm Phương Lộ này, Từ Nghị vừa mới chết đã mò đến cửa, không biết cửa nhà quả phụ lắm thị phi sao? Hừ!

Nam Nhã vỗ nhẹ đầu Uyển Loan, Uyển Loan ngoan ngoãn chạy vào sân.

Nam Nhã nhìn Lâm Phương Lộ: “Có chuyện gì à?”

Lâm Phương Lộ cười cười: “À, còn vài vấn đề cần hỏi cậu một chút.”

“Nói đi.”

“Cậu...có biết Từ Nghị...”

“Làm sao?”

Lâm Phương Lộ nói: “Có biết hẳn có người khác bên ngoài không?”

Con người Nam Nhã hơi trùng: “Cậu nói sao?”

“Cậu đừng buồn, là...”

Nam Nhã quay đầu sang chỗ khác, thản nhiên: “Mình không buồn.”

Lâm Phương Lộ bắt đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nam Nhã lại nhìn về phía anh: “Sao đột nhiên lại hỏi mình vậy, điều tra có tiến triển sao?”

Lâm Phương Lộ gật đầu: “Tuy chỗ ở của hẳn có dấu hiệu đã bị thu dọn qua, nhưng bên mình vẫn phát hiện được trên dây phơi ở tầng cao nhất một cái áo ngực của nữ. Xem chừng là bỏ sót. Số đo của cái áo đó không phải của cậu.”

Nam Nhã thoáng nhíu mày: “Ý cậu là có một người phụ nữ khác đã gặp riêng Từ Nghị ở nhà hẳn?”

Lâm Phương Lộ: “Phải. Bên mình cho rằng rất có thể vào ngày đó, người phụ nữ ấy sau khi nghe nói đến vụ tai nạn đã thu dọn đồ đạc bỏ đi, nhưng lúc đó trời mưa, cô ta đã quên mất quần áo và đồ dùng hằng ngày vẫn đang phơi trên trần.”

Nam Nhã trầm mặc giây lát, nói: “Tức là người phụ nữ đó có hiềm nghi?”

Lâm Phương Lộ nói: “Đúng vậy. Nhưng tạm thời chưa có tin gì về người phụ nữ đó, vậy nên mới tới hỏi cậu, xem cậu có đầu mối hay không.”

Nam Nhã lắc đầu, nói: “Mình cũng không biết. Nhưng chắc là không khó tìm đâu. Cứ điều tra khu vực quanh nhà hân là được, hân phải có ai thấy được điều gì đó chứ, sớm muộn cũng sẽ tìm ra thôi.”

Lâm Phương Lộ nói: “Cũng phải.” vài giây sau lại hỏi: “Ngày đó cậu ở đồn có nói, không gặp qua Từ Nghị?”

Nam Nhã nhìn anh.

Lâm Phương Lộ: “Mình muốn xác nhận lại.”

“Phải. Vào khoảng thời gian xảy ra vụ án, mình không gặp Từ Nghị. Chính xác thì, cả ngày đó đều không gặp hân.”

Lâm Phương Lộ nhìn ra được rằng nàng không nói dối, đã hỏi xong, bèn nói: “Cậu gần đây vẫn ổn chứ?”

Nam Nhã cười nhạt một cái: “Cậu thấy mình có chỗ nào không ổn sao?”

Lâm Phương Lộ lắc đầu: “Không.”

Nam Nhã quay đầu nhìn vào sân, Uyển Loan đang chơi cưỡi ngựa gỗ ở xa xa.

Nam Nhã nói: “Mình không muốn giả vờ bị thương trước mặt cảnh sát, người chồng như hân chết đi, mình tuyệt không thấy buồn gì hết.”

Lâm Phương Lộ: “Mình hiểu. Nếu có gì cần giúp đỡ, cứ nói cho mình biết.”

“Cảm ơn.”

Sau khi Lâm Phương Lộ rời đi, Chu Lạc từ trên cây nhảy xuống, chạy vào nhà Nam Nhã. Nam Nhã thấy cậu đến, quở trách vài câu, nhưng không nặng lời câu nào, rót cho cậu chén trà.

Chu Lạc vui mình ngồi trên ghế mây uống trà, ngẫm lại Lâm Phương Lộ chỉ có thể nói chuyện với nàng ngoài cửa, đãi ngộ thật khác biệt, trong lòng cậu còn đang đắc ý, Nam Nhã bất thành linh hỏi một câu: “Nghe trộm được hết rồi?”

Chu Lạc suýt nữa ngã từ trên ghế xuống: “Hả? Sao chị biết?”

Nam Nhã nhíu mày: “Cậu cho rằng cứ núp trên cây tôi sẽ không nhìn thấy sao? Giữa xuân đang yên đang lành, lá non trên cái cây đó cứ từng chiếc từng chiếc rụng xuống, nó chọc gì đến cậu hả?”

Chu Lạc cười hề hề, gãi đầu: “Em nhớ chị, bèn tới tìm chị thôi. Kết quả là thấy anh cảnh sát kia cấm cọc ở đây, hừ, em không bỏ đi, anh ta đừng hòng bắt nạt chị.”

Nam Nhã hơi sững sốt, nói: “Cậu ấy bắt nạt tôi cái gì?”

Chu Lạc kêu một tiếng: “Bọn họ nghi ngờ chị!”

Trong lòng Nam Nhã như được sưởi ấm, nhẹ giọng nói: “Đó cũng là việc công cả thôi. Hơn nữa, theo như cậu nói thì tôi từ khi nào dễ bị bắt nạt vậy?”

“Chị không biết bắt nạt người khác nên em lo chứ sao.” Cậu thiếu niên nói, “Em không thể để chị chịu委屈 được.”

Ánh mắt cậu vô cùng nồng nàn, Nam Nhã nhìn thấy, mặt liền ửng đỏ, liếc mắt ra chỗ khác.

Khoảng thời gian này quá hỗn loạn, lâu lắm mới có cơ hội được yên ả nói chuyện, thêm nữa thứ gông cùm đè nén cậu dạo trước đã được gỡ bỏ, cậu nói chuyện tất nhiên là càng trắng trợn hơn so với trước kia.

Nam Nhã đổi chủ đề: “Lần trước cậu bị thẩm vấn, là cậu ấy hỏi?”

“Có cả bố Trần Quân nữa, em biểu hiện rất trơn tru.” Chu Lạc tóm lược nói, đối với chuyện của nàng cậu vẫn luôn tỉ mỉ, “Chị thì sao? Anh ta tìm chị làm gì?” cuộc đối thoại giữa bọn họ cậu nghe không rõ lắm, nhưng câu cuối cùng rằng có chuyện thì cứ tìm anh ta ngược lại lại rất rõ ràng, khiến cậu tức đến suýt nhảy từ trên cây xuống tấn cho anh ta một trận.

Nam Nhã ngắn gọn tóm tắt lại nguyên do Lâm Phương Lộ tới, Chu Lạc sững sốt nói: “Chị biết sao?”

Nam Nhã ngược mắt: “Biết gì?”

Chu Lạc nói: “Biết người tình bên ngoài của Từ Nghị là chị gái Trần Quân.”

Nam Nhã nói: “Biết.”

Chu Lạc hỏi: “Là biết vào ngày sinh nhật đó của chị?”

Nam Nhã gật đầu: “Hắn không nói không rằng đã đưa Trần Linh về nhà, bảo là cô ấy tới xin lỗi và chúc mừng sinh nhật tôi. Đứa ngu mới nhìn không ra.”

Chu Lạc có chút khó chịu, nói: “Hôm đó em cũng không kịp tổ chức sinh nhật cho chị.”

Nam Nhã nói: “May mà cậu không chúc mừng, nếu không tôi lại nghĩ cậu châm chọc tôi.”

Chu Lạc nói: “Lúc này rồi mà chị còn nói đùa.”

Nam Nhã không nói nữa.

Chu Lạc nói: “Em trước đó không nói cho chị biết, là không muốn chị phiền lòng. Không nói cho người khác biết, là vì không có chứng cứ, sợ chị bị kẻ xấu căn ngược lại. Em nói ra còn được, nếu là chị nói thì người khác lại cho rằng chị bêu xấu Trần Linh. Nhưng bây giờ chuyện này em cũng khó mà tiết lộ, dù sao cũng là án mạng, cũng chưa xác định là có đúng Từ Nghị chỉ qua lại với Trần Linh thôi không hay là còn có ai khác nữa.”

Nam Nhã nói: “Tôi cũng nghĩ vậy, vậy nên mới không nói cho cảnh sát biết. Nếu không, nếu như là do người khác, không phải, nếu dính dáng đến cậu, quan hệ giữa mẹ cậu với nhà họ Trần sẽ rất khó xử, ngắc đầu không thấy cúi đầu lại gặp (*).”

(*) Nguyên văn là “đài đầu bất kiến đề đầu kiến đích”, ý là hai bên không muốn nhìn thấy nhau nhưng vì cùng ở trong một môi trường/cộng đồng/khu vực nên không thể không chạm mặt.

Chu Lạc gãi đầu: “Việc này thật phiền toái.”

Nam Nhã nói: “Đừng để ý, lại khiến cảnh sát sinh nghi thăm dò thì rách việc!”

Chu Lạc gật đầu, lại nhớ đến chuyện ban nãy Từ Kiên khi đến tiệm quà vặt có nhắc tới, nhin không được hỏi: “Từ Nghị bình thường không uống rượu sao?”

Nam Nhã ngược mắt: “Không uống. Sao vậy?”

Chu Lạc khó hiểu: “Hôm sinh nhật chị, em tới nhà chị, có ngửi thấy mùi rượu trên người hắn.”

Nam Nhã nhú mày, có vẻ ngạc nhiên: “Thế sao? Tôi không biết nữa. Tôi sớm đã lên nhà, liệu có phải là uống rượu với Trần Linh không?”

Chu Lạc ngẫm lại cũng cảm thấy có khả năng này, lại nghĩ tới đêm ấy vẫn còn có gì đó không đúng, cậu muốn hỏi thêm, nhưng nhìn ra nàng tỏ vẻ chán ghét, đành thôi.

Chu Lạc liếc mắt nhìn Uyển Loan đang ngồi chồm hổm dưới đất nghịch bùn ngoài cửa sổ, nói: “Con bé vẫn ổn chứ?”

“Ừ.” Nam Nhã cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nét mặt dịu lại.

Uyển Loan còn nhỏ tuổi, không có khái niệm gì về cái chết của Từ Nghị. Nam Nhã đã ngăn cản tất cả bà con thân thích vào nhà, không để cô bé nhìn thấy đám người đang đau thương ấy, cũng không để cô bé phải chứng kiến cảnh tang lễ. Đổi lại cho Uyển Loan nghỉ học một tháng, mỗi ngày đều dẫn cô bé theo bên người.

Chu Lạc nhìn Uyển Loan đang nghịch bùn, lại nhìn sang Nam Nhã, trong lòng đã có chủ kiến.

13. Chương 12: Cánh Điều Hồ Điệp

Chu Lạc mỉm cười nhìn vào mắt nàng, bất chợt nói: “Chúng ta bên nhau đi!”

Nam Nhã không khỏi kinh hãi: “Cái gì?”

“Không hiểu sao, đàn chị?” Chu Lạc nói, “Chúng ta bên nhau đi, chị làm bạn gái em, em làm bạn trai chị.”

Nam Nhã đẩy đầu cậu ra: “Cậu điên rồi.”

“Điên? Chị thấy em giống như đang lên cơn điên hả?”

“Giống. Điên không nhẹ.” Nam Nhã lập tức bỏ đi.

Tháng Tư, hoa đào rụng khắp núi đồi. Chu Lạc tan học, trên đường về qua núi hái được mấy nhánh đào mọc dại, chạy đến tiệm xường xám tặng cho Uyển Loan.

“Oa...” Uyển Loan miệng há to, thích thú nói, “Hoa đẹp quá, cảm ơn cậu Chu Lạc.”

Chu Lạc xoa đầu cô bé, ngẩng đầu nhìn Nam Nhã, tình ý nồng đậm nơi đáy mắt.

Nam Nhã không lên tiếng. Mấy ngày nay mỗi lần nhìn thấy cậu đều là dáng vẻ sung sướng tận trời. Nàng giả câm giả điếc, coi như không hiểu. Đột trước lúc nàng bị đủ thứ chuyện quần thân, cậu còn thông cảm mà thu liễm né tránh, mấy ngày nay thì mỗi giờ mỗi phút đều cứ như thể ngay giây tiếp theo thôi sẽ nhào đến vậy.

Nam Nhã cảnh giác nhìn cậu, tốt xấu gì giờ cũng đang là bạn ngày bạn mặt, cậu không có động tác nào quá phận, chỉ ngồi chồm hổm cầm bàn tay nhỏ nhắn của Uyển Loan đứng đưa: “Uyển Loan, ngày mai cậu dẫn con đi thả điều nhé?”

“Thả điều?” Uyển Loan mở to mắt, đôi con ngươi sáng lấp lánh.

“Đúng vậy, thả một con điều thật lớn hình bướm bướm rực rỡ”, Chu Lạc giang rộng hai tay mô tả, ánh mắt Uyển Loan đuổi theo tay cậu, gáy ngẩng cao, tựa như thật sự đang nhìn thấy một cánh điều khổng lồ.

“Oa...” Uyển Loan trầm trồ, “To vậy cơ à...”

“Phải, to vậy đấy.” Chu Lạc hỏi, “Uyển Loan có đi không?”

“Đi chứ đi chứ.” Cô nhóc gật lấy gật để, quay đầu nhìn Nam Nhã, trong mắt tràn ngập mong chờ, “Mẹ...”

“...”

Nam Nhã nàng còn có thể nói gì được nữa cơ chứ.

Hôm sau, Nam Nhã dẫn Uyển Loan lên núi, Chu Lạc đã chờ sẵn ở đó từ sớm, mang theo con điều hồ điệp. Uyển Loan vừa thấy đã nhào ngay tới ôm lấy, cao hứng nhảy nhót một hồi, hết như một chú thỏ chạy tới chạy lui quanh Chu Lạc.

Nam Nhã nhìn con điều được làm vô cùng tinh xảo, hỏi: “Cậu tự làm?”

“Tinh mắt lắm.” Chu Lạc cười.

Nam Nhã dời mắt đi, làm như không nhìn thấy nụ cười của cậu. Chu Lạc cũng không nản lòng, ngược lại nụ cười càng thêm xán lạn. Cậu cúi người xuống, tay vòng một cái, ôm Tiểu Uyển Loan vào lòng: “Đi nào, thả điều thôi!”

Uyển Loan nhại theo: “Đi nào, thả điều thôi!”

Chu Lạc: “Đi nào!”

Uyển Loan: “Đi nào!”

Chu Lạc: “Đi!”

Uyển Loan: “Đi”

Chu Lạc: “Đúng vậy. Đi nào!”

Uyển Loan: “Đi nào!”

Chu Lạc: “Đi nào, thả điều thôi!”

Uyển Loan: “Đi nào, thả điều thôi!”

Nam Nhã nhìn tấm lưng của cậu vừa đi vừa lắc lư đầu, cả người đều phơi phới sức xuân. Đúng là nhóc con! Nàng không nói gì nhìn một hồi, mũi khê hừ một tiếng cười nho nhỏ, liếc qua bóng lưng cậu.

Nhưng ngay sau đó, Nam Nhã bắt gặp nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt Uyển Loan, Uyển Loan được Chu Lạc bế trước ngực, cơ thể nhỏ bé hưng phấn rướn cao. Chu Lạc cúi đầu cọ lên mái đầu tơ mềm của cô bé, nơi mắt nơi môi đều không giấu được ý cười, một thoáng chớp mắt lại cứ ngỡ như đang nhìn thấy một cặp cha và con gái.

Nam Nhã lập tức chuyển mắt, hít sâu một hơi.

Mấy ngày nay, chính nàng cũng không hề nhận ra, xiềng xích Từ Nghị bị phá dỡ, nàng đã thả lỏng hơn rất nhiều.

Chu Lạc ngồi xổm xuống thả Uyển Loan xuống đất, bao lấy người đứa bé, cầm tay dạy cô nhóc thả điều.

“Lên nào lên nào!” Uyển Loan vỗ tay, sung sướng chạy nhanh trên bãi cỏ.

Chu Lạc điều chỉnh cánh điều bay lên trời, đợi tới độ cao ổn định, giao đầu sợi dây thả cho Uyển Loan, Uyển Loan cao hứng chạy đi.

“Chạy chậm thôi, cẩn thận kéo ngã.” Nam Nhã gọi với theo Uyển Loan.

Chu Lạc kêu: “Có ngã cũng tự đứng lên!”

Uyển Loan: “Vâng ạ!”

Nam Nhã sững sốt, quay đầu lại đã thấy gò má Chu Lạc giãn thành nụ cười mỉm, trên cằm cậu mơ hồ có vết râu nhàn nhật, yết hầu dưới cổ nổi lên rõ ràng. Một khắc ấy, nàng chợt ý thức được cậu không còn là một đứa trẻ nữa, mà là một người đàn ông, một người đàn ông anh tuấn, chững chạc, cao lớn.

Trong nháy mắt ấy, tim Nam Nhã mất khống chế.

Chu Lạc cảm nhận được ánh mắt của nàng, quay sang nhìn, ánh mắt cậu mạch lạc thẳng thắn. Nam Nhã siết chặt nắm tay. Bốn mắt nhìn nhau, không quá nửa giây, Nam Nhã vội nghiêng đầu ra chỗ khác nhìn Uyển Loan phía xa xa.

Chu Lạc nhếch môi nhoen cười, nghiêng người ghé sát vào tai nàng: “Này, Nam Nhã.”

Nam Nhã vừa quay lại đã thấy gương mặt cậu kề ngay trước mắt, nhất thời bên tai tê rần. Nhưng nàng lại không cam lòng tỏ ra yếu thế, không chịu né tránh.

Chu Lạc mỉm cười nhìn vào mắt nàng, bất chợt nói: “Chúng ta bên nhau đi!”

Nam Nhã không khỏi kinh hãi: “Cái gì?”

“Không hiểu sao, đàn chị?” Chu Lạc nói, “Chúng ta bên nhau đi, chị làm bạn gái em, em làm bạn trai chị.”

Nam Nhã đẩy đầu cậu ra: “Cậu điên rồi.”

“Điên? Chị thấy em giống như đang lên cơn điên hả?”

“Giống. Điên không nhẹ.” Nam Nhã lập tức bỏ đi.

Chu Lạc tức muốn xì khói, đứng sau lưng nàng kêu, “Chị đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

“Chị đứng lại!” Chu Lạc sải bước đuổi tới, kéo cánh tay nàng lại không cho đi.

Nàng giãy mấy cái không ra, hít một hơi thật mạnh, nghiêm túc nói: “Chu Lạc, cậu đừng làm vậy.”

“Nam Nhã, em không làm vậy.” Chu Lạc so với nàng còn nghiêm túc hơn, “Chị nói đi, sao lại không được? Chúng ta sao lại không thể bên nhau?”

Nam Nhã nói không nổi nguyên do. Nàng nhìn đôi mắt cực kỳ chân thành của cậu, lúc này lại không chịu nổi ánh mắt ấy, nàng liếc mắt đi, nhú mồm, nói: “Chuyện này quá phức tạp.”

“Không phức tạp, không phức tạp chút nào. Nam Nhã chị nghĩ xem, em, đàn ông chưa vợ.” Ngón tay cậu chỉ vào mình, rồi lại trở lên vai nàng, “Chị, phụ nữ chưa chồng. Chuyện rất đơn giản mà.”

“...”

Chuyện khó giải quyết như vậy lại được cậu giản lược thành thế, cứ như giải một đầu bài sai đề.

“À, không đúng.” Chu Lạc nói, “Em, đàn ông chưa vợ; chị, quả phụ bé.”

Nam Nhã có chút hờn dỗi, nhìn cậu chăm chăm.

Chu Lạc hỏi: “Em nói gì sai sao? Cơ mà, những cái này đều không phải trọng điểm. Trọng điểm là chị đang đem chuyện đơn giản phức tạp hóa lên. Người khác nói gì, chúng ta không để bụng là được.”

Nam Nhã nói: “Uyển Loan thì sao?”

Chu Lạc buồn bực: “Uyển Loan làm sao chứ?”

Nam Nhã nhìn cậu, nói: “Tôi không muốn người ta nói vớ vẩn trước mặt con bé.”

Chu Lạc càng thấy khó hiểu: “Ai lại đi nói vớ vẩn với một đứa bé chứ? À, chị sợ chúng ta sau khi kết hôn, người khác sẽ dị nghị con bé là con ghê?”

Nam Nhã trừng mắt thật lớn, não thẳng nhóc này cười tên lửa hả? Kết hôn? Cậu có biết cậu còn cách mấy năm nữa mới đến tuổi được kết hôn hợp pháp không?

Uổng cho nàng bao lâu nay kinh qua bao chuyện đều lạnh lùng bình tĩnh, giờ vậy mà lại bị cậu kích thích thần kinh.

Chu Lạc nhú mồm, nói: “Ai dám nói con bé như vậy, trên đời này được bao nhiêu đứa con ghê đáng yêu như Uyển Loan chứ, em cứ thích con ghê đấy.”

“Nói năng nhảm nhí.” Nam Nhã hất tay cậu muốn bỏ đi.

Chu Lạc dính như keo bám lấy, một lần nữa kéo nàng lại, không buông tay: “Không cho đi. Chị phải nói rõ lý do cho em biết.”

“Chu Lạc, cậu còn quá nhỏ.”

“Em không còn nhỏ nữa.” Chu Lạc lập tức tiếp lời, “Trong lòng em giờ đã tang thương chẳng thua gì ông già rồi. Chị còn chê em quá nhỏ thì chờ em thêm vài năm nữa đi. Em giờ đặt gạch chị trước được không?”

Nam Nhã: “...”

Cậu nào có cần lý do chứ, rõ ràng là muốn phản bác khiến nàng không còn lời nào để nói mà.

Chu Lạc cúi đầu nhìn nàng, vừa chân thành vừa thiết tha khổ sở: “Nam Nhã, chị được tự do rồi mà. Chị đâu thể cả đời này thui thủi một mình đâu, phải không? Nhất định không thể. Chị sẽ ở bên một người đàn ông thật tốt, sao người đó lại không thể là em chứ?”

Nam Nhã không đáp lấy một câu. Nàng sao trước giờ lại không phát hiện ra cậu khéo mồm khéo mép vậy chứ, hay là trong tiềm thức nàng đã ngã lòng về phía cậu, vậy nên mới không muốn phản bác cậu.

Nam Nhã không muốn truy đến cùng, nàng thầm nghĩ cách mau chóng kết thúc đề tài này, sau đó liền nói chắc nịch: “Phải, tôi sau này chỉ muốn ở một mình.”

Lời này vừa ra, xung quanh im bặt.

Chu Lạc ngẩn người, há miệng, cuối cùng vẫn không nói được lời nào, tựa như bị người khác đập cho một gậy, phản ứng không thể nhanh nhạy, đầu óc cũng không sao linh hoạt được.

Đáy mắt cậu lướt qua ánh nhìn bị tổn thương rõ ràng, ngơ ngác giây lát, chỉ có thể thốt một câu khẽ khàng: “Chị không phải là muốn ở một mình, chỉ là không muốn ở bên em thôi.”

Tim Nam Nhã thoáng nhức nhối, cảm thấy cần phải nói gì đó, nhưng cậu thiếu niên kia dường như không muốn để nàng nhìn thấy vẻ mặt buồn khổ của mình, nghiêng đầu sang phía khác nhìn cánh diều đang chao liệng trên bầu trời.

...

Lúc Chu Lạc chạy vào tiệm từ cửa sau, Nam Nhã đang ngồi xổm dưới đất đo chiều cao cho Uyển Loan.

“Uyển Loan nhà ta lại cao lên rồi.”

“Thật ạ? Cao thêm bao nhiêu?” Uyển Loan ngạc nhiên hỏi.

“Cao thêm ba phân.” Nam Nhã dùng ngón cái và ngón trỏ phác ra một khoảng cách diễn tả cho cô bé.

“Oa!”

“Mẹ lại phải may quần áo mới cho con rồi. Nào, đưa tay ra đây.”

Uyển Loan lập tức giang tay ra cho Nam Nhã đo chiều dài cánh tay.

“Mẹ, con muốn cao thêm nữa.”

“Vậy con phải chịu khó ăn nhiều vào, ăn vặt ít thôi.”

“Vâng ạ! Mẹ, con muốn cao bằng mẹ, không, muốn cao hơn mẹ cơ.” Uyển Loan giơ tay qua đỉnh đầu, tự phác họa.

“Được. Uyển Loan sẽ cao hơn mẹ.” Nam Nhã cúi xuống dưới, đo độ dài chân cho cô bé.

Uyển Loan nhón chân: “Con muốn cao bằng cậu Chu Lạc.”

Chu Lạc đứng sau rèm.

Nam Nhã hơi khựng lại, ngẩng đầu, ngồi xuống nhìn cô nhóc con: “Uyển Loan...”

“Dạ?”

“Con thích cậu Chu Lạc sao?”

“Thích ạ. Cậu Chu Lạc đối với Uyển Loan rất tốt, đưa con đi chơi, tặng hoa cho con nữa.”

Nam Nhã nở nụ cười, vòng tay đo eo cô bé; Uyển Loan ôm cổ mẹ, non nớt hỏi: “Mẹ thì sao?”

Nam Nhã cúi đầu nhìn số đo trên thước dây: “Ừ?”

“Mẹ có thích cậu Chu Lạc không?”

Nam Nhã sững sờ.

Phía sau tấm rèm, Chu Lạc nín thở. Sau bữa thả diều hôm trước, cậu không thuyết phục được nàng, nhưng cũng không định bỏ cuộc.

“Mẹ, mẹ nói đi.”

Nam Nhã buông thân mình nho nhỏ của cô bé ra: “Được rồi, số đo chúng ta đều đã lấy đủ, giờ đi may quần áo mới cho Uyển Loan nhé?”

“Vâng ạ.” Sự chú ý của cô nhóc lập tức bị dắt khỏi chủ đề trước đó.

“Ăn gian!” Chu Lạc bất mãn kháng nghị, bước ra từ phía sau rèm.

Nam Nhã làm như không nghe thấy.

“Cậu Chu Lạc!” Uyển Loan vui vẻ nhào qua ôm lấy chân cậu.

Chu Lạc cũng không định tính sổ với Nam Nhã trước mặt con trẻ, chỉ đành giận dỗi ném cho nàng một túi đồ: “Này, ngon lắm đấy.”

Nam Nhã mở ra xem, thoạt nhìn toàn bùn là bùn, hóa ra là củ mã thầy, cũng không biết là đào trộm của nhà nào nữa.

“Mùa này sao lại có mã thầy.” Nam Nhã khó hiểu nói.

“Chắc là trái mùa.” Chu Lạc nói.

“Tôi lại cảm thấy là dư lại qua đông từ mùa thu trước.”

“Dư lại?”

“Ừ, chắc hỏng hết rồi, không ăn được đâu!” Nam Nhã nói.

Chu Lạc kêu một tiếng: “Em vất vả mãi mới đào được từ trong đất ra đấy, cứ ném đi! Ném đi!”

“...” Nam Nhã không làm gì được cậu, “Tôi ra phía sau rửa đi đã.”

Nam Nhã đem đồng mã thầy đầy bùn đi rửa, phát hiện ra mấy củ này vậy mà đều rất tươi mới. Mùa này, đúng là kỳ quặc.

Nam Nhã mang mã thầy đã rửa sạch về tiệm, bắt gặp Chu Lạc đang một tay đỡ Uyển Loan cười lên cổ mình, Uyển Loan cao hứng khúc khích không ngớt.

Nam Nhã nhíu mày, nói: “Lần sau đừng chơi như vậy.”

Chu Lạc nắm chặt chân Uyển Loan, phân bua: “Em không làm ngã nó đâu mà.”

“Tôi biết cậu sẽ không làm ngã nó.” Nam Nhã trầm mặc nửa giây, nói, “Thế này không tốt cho cho sự phát triển xương khớp của cậu, đừng có...” nàng dừng lại, chẳng biết sao cảm thấy xấu hổ vô cùng, không nói tiếp được nữa.

Chu Lạc nháy mắt liên hiểu được, nhận ra nàng đang quan tâm đến mình, huyết quản toàn thân đều như được đả thông, thế này thì xương khớp làm sao mà có thể phát triển không tốt được chứ.

Cậu biết nghe lời phải mà ngồi xuống, đỡ chân Uyển Loan thả xuống, cười nói: “Nhân lúc con bé còn nhỏ, còn có thể cười trên cổ thì tranh thủ cho nó chơi vài lần. Sau này lớn hơn, lên tiểu học rồi trung học, lại không được nữa rồi.”

Nam Nhã nghe cậu nói câu này, trong đầu như bị gõ một cái. Lời cậu nói vừa như lơ đãng lại như hàm chứa ẩn ý, chỉ sợ chính cậu cũng không ý thức được. Nàng nhận ra, lòng hơi rối loạn, lại có chút ảm áp.

Nàng nạo vỏ củ mã thầy, đưa thịt củ trắng nõn lên miệng cắn một cái, trong lành mọng nước, mùi vị rất được. Hồi thần lại, thấy Chu Lạc vào Uyển Loan đều đồng thời nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt kêu gào đòi ăn.

Nam Nhã không khỏi bật cười, lại gọt thêm một củ đưa tới miệng Uyển Loan. Uyển Loan há miệng, cắn một miếng ngậm vào, hai má phồng lên thành một cái bọng nhỏ; lại gọt một củ nữa cho Chu Lạc, Chu Lạc cũng há miệng ra.

Nam Nhã trợn mắt nhìn cậu: “Không có tay hả.”

Chu Lạc chớp chớp mi, vẫn há miệng ra như cũ, Nam Nhã nguyền cậu một cái, đưa tới miệng cậu, Chu Lạc cúi đầu, miệng đớp xuống, ngậm luôn cả tay Nam Nhã.

Đôi mắt cậu thiếu niên thẳng tắp nhìn nàng chăm chăm, đen láy, mang theo tình yêu say đắm và lửa dục không chút che giấu, và cả hơi thở ngập mùi hoóc-môn giống đực không thể ngăn trở.

Nam Nhã bị cậu nhìn đến mặt đỏ tai nóng, cậu được thể làm tới, đầu lưỡi khê liếm đầu ngón tay nàng một cái, mút một chút, rồi mới chậm rãi nhả ra.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt, Nam Nhã phản ứng không kịp.

Chu Lạc ăn xong củ mã thầy tươi non, cố ý đứng trước mặt nàng liếm môi.

Tim Nam Nhã đập dồn như trống, thu tay về, đầu ngón tay vẫn còn dư nhiệt từ miệng cậu, nóng bỏng. Nàng gắng sức bình tĩnh lại, chậm rãi gọt củ mã thầy dứt cho Uyển Loan, nhưng không cho Chu Lạc nữa.

Uyển Loan liên tiếp ăn mấy củ, lầu bầu: “Mẹ, cho cậu Chu Lạc ăn nữa.”

Nam Nhã thấp giọng tự nhủ: “Ai nuôi con hã! Cái đồ bắt cá hai tay.”

Chu Lạc đang thấy buồn cười, khoe mắt chợt thấy có người tới gần cửa cuốn, dường như là tới xem quần áo, bèn ôm Uyển Loan vào gian trong.

Hóa ra là người giao hàng.

Nam Nhã kiểm kê hàng hóa xong, tiễn người nọ đi, lại kéo cửa cuốn xuống, than một tiếng: “Đêm nay lại bận rồi.”

Chu Lạc nhìn chung quanh một chút, nói: “Tiệm chị lâu lắm rồi không có hàng mới. Quần áo toàn là của năm ngoái.”

“Đâu có đến mức ấy?”, Nam Nhã lườm cậu một cái, lại tự nhủ, “Khoảng thời gian trước quá hỗn loạn, không có thời gian chăm nom tiệm. Cũng may đều qua cả rồi.”

Đêm xuống, Chu Lạc làm thế nào cũng không ngủ được, trong đầu cứ quanh quẩn dáng vẻ đỏ mặt của Nam Nhã khi bị cậu ngậm lấy ngón tay. Không biết có phải do đã vào xuân nên hoóc-môn trong cơ thể bị kích thích hay không, tâm tư trải qua một mùa đông tĩnh mịch giờ lại có chút rục rịch mạnh động, phảng phất như quay trở lại cái đêm lẩn lộn khó ngủ kia của kỳ nghỉ hè trước.

Ngoài cửa sổ, mèo hoang trong núi gọi bạn tình, ánh trăng trong vắt tựa như cơ thể Nam Nhã, khi nàng ngậm mình dưới làn nước suối. Chao ôi, sao lần đi bơi đông đó cậu lại không nhân tiện mà lần sờ hôn nhẹ nàng một cái nhỉ? Thật đúng là một lần sẩy chân để hận nghìn đời. Chu Lạc nằm trên giường lẩn qua lẩn lại, ôm lấy gối đầu, đau buồn thấp giọng rên rỉ.

Một giờ sáng, cậu tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Cậu đứng dậy ra khỏi cửa, trèo ra sân thượng thăm dò, dưới tầng một tối thui. Cậu lén lút xuống cầu thang, cẩn thận từng ly từng tí mở cửa sân, chạy vào con ngõ nhỏ.

Ánh trăng sáng tỏ, trần nhỏ tựa như được phủ lên một tầng sương trắng. Ngõ nhỏ yên tĩnh, đã nhìn quen dáng vẻ ban ngày của nó, giờ đây Chu Lạc không hiểu sao lại có một cảm giác hiếu kỳ đầy hưng phấn.

Trên đường không có lấy một bóng người, thỉnh thoảng lại bắt gặp mấy con chó hoang đang âu yếm lẫn nhau.

Chu Lạc nhanh như chớp vọt qua hai con chó nhỏ, bước chân vù vù, quay đầu nhìn lại, hai con chó đang giao phối, Chu Lạc chăm chăm nhìn chúng một hồi, hai con chó không bị ảnh hưởng chút nào, hừ hừ ha ha mà nhún mình. Con chó ở trên còn bớt chút thời gian liếc về phía Chu Lạc, dường như đang khinh bỉ cậu.

Chu Lạc thở dài ngán ngẩm, lắc đầu, hỏi: “Mi còn nhỏ như vậy mà cũng đã thành niên rồi sao?”

Cậu chợt muốn dọa dẫm chúng, xem thử xem hai con vật này bị phá hỏng chuyện tốt sẽ chậ vật ra sao, nhưng ngẫm lại lại cảm thấy quá thiếu đạo đức, bèn khoát tay một cái, xoay người chạy đi.

Đến nhà Nam Nhã, cả ngôi nhà đều đang chìm trong giấc ngủ.

Chu Lạc dễ dàng trèo nhanh lên cây phượng hoàng, lật người xoay về phía đối diện với cửa sổ phòng Nam Nhã, gõ gõ, một chốc sau, rèm cửa sổ được kéo ra, Nam Nhã mặc đồ ngủ, vẫn còn đương cơn mắt nhắm mắt mở, kinh ngạc nhìn cậu thiếu niên đang ghé lên bệ cửa.

Nàng phồng phờ đã tỉnh ngủ, không kịp suy nghĩ nhiều, theo bản năng mở cửa sổ: “Cậu tới làm...” còn chưa nói hết, cậu thiếu niên đã lạnh lẽo như khối chui vào phòng.

Nàng ngậy người tại chỗ, mấy giây sau, hoàn toàn tỉnh táo lại, hạ giọng: “Chu Lạc cậu muốn làm gì?”

“Em nhớ chị! Không ngủ được!”

Cậu quay người lại, dáng vẻ xốc xếch ngồi trên giường nàng, héch cằm, mở miệng nói chuyện so với nàng lại càng thêm khí thế.

“Cậu...điên rồi hả?” nàng chỉ vào cửa sổ, “Ra ngoài!”

“Em ra rồi chị còn chịu mở cửa sổ lần nữa cho em vào sao?”

“Nói vớ vẩn.”

“Em cứ không ra đây, vất vả mãi mới bò vào được, có đứa ngu mới đi ra. Em điên chứ không có bị ngu.”

“Chu Lạc...” Nam Nhã cố hết sức kiềm chế tâm tình, “Cậu đừng làm loạn, về đi.”

“Em không có làm loạn, em nhớ chị thật mà, chị không tin sao?”

Về mặt cậu chân thành tha thiết, Nam Nhã trong thoáng chốc không nói được gì, suy nghĩ của hai người họ căn bản là không có cùng trọng điểm, tin hay không tin nào có quan trọng gì.

Nàng hít một hơi, hết lòng dỗ dành.

“Chu Lạc, cậu làm vậy là không thích hợp. Tôi là một phụ nữ độc thân, cậu nửa đêm chạy vào phòng ngủ của tôi là muốn gây ra chuyện gì? Tôi không thích làm những chuyện không minh bạch, cậu cũng nên nghĩ cho tâm tình và hoàn cảnh của tôi nữa chứ có phải không?”

“Em biết như thế là không tốt nên mới đến đây bàn bạc với chị. Nam Nhã, chúng ta bên nhau đi! Như vậy chị sẽ không còn là phụ nữ độc thân nữa.”

“...” Nam Nhã thực sự cạn lời. Khuyên can thế nào cũng không lọt được tai cậu.

“Tôi sao có thể ở bên cậu chứ?”

“Sao lại không thể? Bây giờ đã không còn bất cứ chuyện gì ngăn trở chúng ta. Ngày đó lúc thả điều chị cho là em đầu óc chập cheng nên nói giỡn sao?” Dưới ánh trăng, đôi mắt của cậu thiếu niên rực sáng một cách kỳ lạ, chất chứa trong đó toàn bộ đều là vẻ nghiêm túc và bình tĩnh, “Em biết con gái bọn chị khi đã chọn ở bên ai thì tức là trong tương lai cũng muốn ở cùng người đó, em cũng vậy Nam Nhã, em đối với chị cũng vậy.”

Nam Nhã run rẩy nửa giây, suýt nữa thất thần.

Tay nàng ấn mạnh lên trán một cái, lại buông ra: “Chu Lạc, còn rất nhiều chuyện khác ngăn trở giữa chúng ta.”

“Chị nói đi, là chuyện gì, để em giải quyết.”

“...”

Nam Nhã gắng giữ cho mình bình tĩnh: “Chu Lạc, cậu hiện giờ còn nhỏ...”

“Em là người lớn rồi!” Câu này khiến cậu có chút tức giận, lập tức ngắt lời nàng.

Nam Nhã cũng im lặng, biết dẫn dắt theo kiểu này là không đúng.

Hai người đối mặt với nhau, nàng chẳng hiểu sao lại có chút thấp thỏm, là chột dạ sao? Đừng vậy. Nàng tự cổ vũ bản thân, giọng chắc nịch nói: “Chu Lạc cậu bây giờ vẫn còn là trẻ...”

Mắt cậu híp lại thành một khe nhỏ, quái đản cười nhạt một cái: “Em đã là một người đàn ông rồi. Chị có muốn em cởi quần xuống cho chị xem không?”

“...” Nam Nhã há hốc, trong đầu loạn thành một mui, “Tôi không phải là nói cái đó!”

“Không phải cái đó thì là cái gì? Tuổi tác? Cái này vốn dĩ cũng không phải là vấn đề, ông già còn có thể ở bên thiếu nữ, chị sao lại không thể ở bên em, chị thậm chí còn chẳng phải là bà lão.”

Nam Nhã quả lòng hết cách với cậu: “Chu Lạc, cậu vẫn đang là học sinh.”

“Học sinh cũng có quyền được yêu đương, nếu như học sinh có thể hẹn hò với học sinh, vậy tại sao lại không thể hẹn hò với chị?”

“...” Nam Nhã như muốn sụp đổ.

“Nếu như chị không còn cái khác để nói, vậy thì Nam Nhã, chúng ta bên nhau đi thôi!” Những lời này cậu đã nói vô số lần, lần này lại càng thêm nhấn mạnh.

Cậu thẳng thắn, thành khẩn mà thản nhiên, ngồi trên giường nàng, tựa như chủ nhân; còn nàng, hèn mọn mà sợ sệt, đứng trước mặt cậu, giống như tên trộm.

“Chu Lạc, cậu đừng như vậy.” Ngay cả chính nàng cũng nhận ra những lời phân tích của mình thật không có tính thuyết phục chút nào.

“Nam Nhã...”

“Cậu còn như vậy nữa, tôi sẽ giận đấy.”

Căn phòng ngủ mờ tối nhất thời lặng như tờ, chỉ có ánh trăng bàng bạc, tựa như vĩ tuyến 38 (*) vắt ngang giữa hai người.

(*) Vĩ tuyến 38 ở đây chỉ đường vĩ tuyến đi qua vĩ độ 38 trên Bắc bán cầu, được lấy làm ranh giới chia cắt giữa hai miền Nam – Bắc Triều Tiên kể từ năm 1945 cho đến nay.

Chu Lạc nhìn nàng, sắc mặt nghiêm nghị, lại không che giấu được một nét đau xót nơi đáy mắt. Nam Nhã không nhìn nổi, ánh mắt rời khỏi mặt cậu.

“Chị dựa vào đâu mà như vậy?” Cậu hạ giọng hung hãn gần từng tiếng.

“Chị dựa vào đâu mà tức giận?! Dựa vào đâu mà đuổi em?!”

Nam Nhã vốn đang khó chịu trong lòng, nghe vậy biết là thật sự không thể nói lý nữa, cũng bị cậu làm cho giận quá hóa cười: “Dựa vào đâu ấy à? Đây là phòng tôi!”

Chu Lạc cả giận nói: “Em nhớ chị đến muốn điên lên được, chỉ thiếu điều tự dỡ nhà mình xuống! Chị thì ngược lại, lòng yên tâm tĩnh mà ngủ ngon đến vậy!”

“...” Nam Nhã thật muốn bất tỉnh tại chỗ, bị lời này của cậu làm cho muốn giận không được, không giận cũng không xong.

“Em nhớ chị cả đêm phát rồ, lật qua lật lại muốn chết cũng không ngủ được. Chị thì sao? Chị xem lại bản thân chút coi!” cậu lạnh lùng lên án, tức mình đem cái chăn nàng đang choàng trên người giật xuống trút giận.

Không được rồi!

Một cái tóm này, vừa mềm lại vừa ẩm, còn đượm mùi thơm nhàn nhạt từ cơ thể nàng, cậu giật mình, tay càng luôn vào sâu hơn, nhẹ nhẹ vuốt ve, nghĩ đến cơ thể cậu được bao bọc bên trong tấm chăn này, ấm áp, mềm mại, cơn giận đang “gào rống” trong cậu tức thì nốc-ao, xệt cái bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nam Nhã tỉnh táo lại sau vài giây ngây phẫn, đang định nói gì đó, còn chưa kịp mở miệng cậu đã một cước đá bay giường ra ngoài, vén chăn chui tọt vào bên trong.

Nam Nhã cũng bị cậu làm cho tức chết, nhanh chóng tiến lên kéo cậu.

Chu Lạc trở ngược tay ra bắt lấy tay nàng, dễ dàng kéo nàng ngã xuống giường. Nam Nhã giờ mới biết là mắc bẫy. Ra sức giãy giụa một hồi, Chu Lạc y hệt bạch tuộc, dùng cả tay cả chân quấn chặt lấy nàng, bắt lấy góc chăn kéo một cái phủ lên trên, đem nàng lôi vào trong chăn trùm kín.

Nam Nhã thật muốn phát rồ lên rồi.

“Chu Lạc!”

“Suyt, đánh thức Uyển Loan bây giờ.” Chu Lạc hà hơi bên tai nàng, tay chân siết lấy, giữ chặt nàng.

Nam Nhã ra sức giãy giụa, không thoát ra nổi, ở trong chăn hô hấp không thông, trán nàng rỉ ra mồ hôi: “Chu Lạc, cậu buông ra!”

“Không buông. Ngu mới buông.” Chu Lạc ôm nàng thật chặt, nhỏ giọng dỗ dành, “Tiểu Nhã, chị đừng di chuyển, cũng đừng sợ. Em chỉ muốn nói vài lời với chị, đừng sợ, Tiểu Nhã.”

Nam Nhã sững sờ, thật sự không động dậy nữa. Trong chăn tối mò, không nhìn ra cái gì, giọng cậu khề khàng nỉ non như niệm ma chú, Tiểu Nhã, trước nay chưa từng có ai gọi nàng như vậy.

“Em biết chị đang lo lắng điều gì. Chị không để tâm những lời bàn tán sau lưng, nhưng chị tuyệt cũng không muốn bị người ta xét nét. Chị không muốn người khác lời cả em vào. Nhưng em không để bụng bọn họ nói gì đâu, Tiểu Nhã. Bởi vì em không sai. Em thích chị, em không làm tổn hại bất kỳ ai, vậy thì có gì sai. Người sai là họ, không phải em, cũng không phải chị.”

Nàng bị cậu giam cầm trong không gian tối mịt, không thể động dậy, nàng coi như mất luôn cả thị giác, chỉ còn lại giọng cậu bên tai, trầm trầm du dương.

“Nhưng chị chắc chắn cũng cảm thấy chúng ta không nhất thiết phải vì họ mà chịu ảm ức, phải không? Vậy nên Tiểu Nhã, nếu như chị không muốn cho người khác biết, chúng ta sẽ cẩn thận, được không? Nếu như em chọc chị mất hứng, không đối xử tốt với chị, chị cứ việc đá em đi, được không? Đừng có ngay cả cơ hội cũng không cho em, được không? Em thích chị như vậy, chị cũng cảm nhận được mà, phải không?”

Nam Nhã không hé răng lấy nửa lời.

Trong chăn vừa tối lại vừa ngột ngạt, nàng thở không nổi, trái tim cứ như vì thiếu dưỡng khí mà nảy lên kịch liệt, nàng muốn thoát khỏi vòng tay cậu, ra ngoài hít một hơi không khí mới, nhưng mọi giây giữa của nàng đều hóa thành bất động. Cơ thể nóng bừng của cậu thiếu niên gắt gao vây lấy nàng, nàng sợ hãi, hoang mang, nhìn không rõ bất cứ cái gì, chỉ còn lại thính giác là đặc biệt nhạy bén. Bằng không nàng sao có thể nghe thấy trong bóng tối nhịp đập trái tim cậu hòa làm một với tim nàng, sao có thể cảm nhận thấy mỗi câu mỗi chữ cậu nói đều như đang đầu độc, xuyên thẳng vào lồng ngực nàng.

“Tiểu Nhã, chúng ta bên nhau đi! Chuyện này vốn đâu có khó khăn như đề thi chứ. Chị tự vấn mà xem, rõ ràng là một chuyện rất đơn giản. Chị cũng thích em mà, phải không?”

Cuối cùng, một tia lý trí còn sót lại cũng tuột mất. Nam Nhã vô lực nhắm mắt lại, nàng không cự lại nữa, chút sức lực cuối cùng cũng rút khỏi cơ thể.

Trong bóng tối, Chu Lạc rất nhanh cảm giác được thân thể nàng có biến hóa, nàng đã tiếp nhận cậu.

Trong khoảnh khắc, một nỗi vui sướng như điên mạnh mẽ đột kích vào nội tâm, rốt cuộc cũng đến giờ phút này, cậu kích động đến tột đỉnh. Dường như cả đời này cũng chưa bao giờ có thời khắc nào cao hứng kích động đến thế. Cậu ôm thân thể mềm mại ấm áp của nàng, chôn đầu thật sâu vào hõm vai nàng, ngửi lấy mùi hương của nàng, làm thế nào cũng thấy không đủ.

Cậu lật người áp trên người nàng, cắn vành tai nàng. Nam Nhã cả kinh, thừa dịp gong cùm của cậu buông lỏng, nàng đẩy cậu ra, xoay người ngồi dậy, thấp giọng quát hỏi: “Cậu làm gì vậy hả?”

“Em phải đánh dấu chủ quyền nha, nếu không chị trở mặt thì sao.”, cậu ngược lại rất thoải mái.

“...” Nam Nhã cảnh giác rút lui xuống giường, đứng cách ra xa một khoảng an toàn, “Cậu về trước đi.”

Chu Lạc ý thể không xuống giường: “Được được được, em không động vào chị. Cho em ngủ ở đây được không? Em thề không động vào chị.”

“Không được.”

“Sao lại không được? Em nói sẽ không động vào chị mà.”

“Không được là không được. Có chuyện gì để sau nói tiếp.”

Chu Lạc nghĩ ngợi một chút, hôm nay đã có thu hoạch lớn, trong chốc lát không thể được vui đùa tiên, trước cứ nghe lời nhường nàng một bước đi. Đầu đã nghĩ thông nhưng trong lòng tất nhiên vẫn không nở. Cậu không tình nguyện, tựa như đang gõ cao su, chậm rì rì rời giường, còn oán trách lầm bầm một câu: “Giường chị làm bằng cái gì vậy hả, khiến người ta không dậy nổi.”

Nam Nhã giận quá hóa cười: “Đồ quỷ! Không phải đều là sợi bông cả sao?”

“Giường của chị rõ ràng không phải. Nói không chừng có quỷ thật cũng nên, nếu kéo em không cho đứng dậy.” Chu Lạc nói giọng chắc nịch.

Nam Nhã nghiêng rằng: “Tự mình không có xương còn trách giường tôi!”

“Ôi chao, em đúng là không có xương đấy.” Chu Lạc choàng lấy cổ Nam Nhã, toàn thân thả lỏng, đổ ập lên người nàng.

Nam Nhã bị tập kích bất ngờ, loạng choạng suýt thì ngã sấp xuống, Chu Lạc lại nhanh chóng đứng vững ôm nàng trở về.

Nam Nhã đời nào lại không biết cậu đang nhân cơ hội chằm mút nàng, tức giận đẩy cậu: “Đi mau!”

Đợi Chu Lạc trèo lên bệ cửa sổ, nàng lại không khỏi căn dặn: “Cậu chậm chút, đừng để ngã.”

Chu Lạc vừa nghe thấy, trên mặt liền hiện lên một nét cười mập mờ: “Vừa rồi còn bảo em nhanh chút, giờ lại kêu em chậm chút, vẫn là không nỡ để em đi đây mà. Em dứt khoát ở lại cho rồi!”

Nam Nhã trợn mắt: “Là tôi sợ cậu đập hỏng cây nhà tôi.”

Chu Lạc đã hạ người xuống, bàn tay giữ chân song đột nhiên kìm lấy cả cơ thể, ghì sát vào cửa sổ hôn một cái lên má nàng.

Nam Nhã sững người, Chu Lạc đã leo xuống khỏi cây, chui ra khỏi tán cây vẫy tay với nàng, chạy khỏi sân.

Nam Nhã đưa mắt nhìn theo cậu thiếu niên đã chạy xa dưới ánh trăng, thẳng đến khi bóng dáng cậu biến mất trong con ngõ giữa đêm khuya mới thu mắt về, đóng cửa sổ lại.

Nụ hôn của cậu thiếu niên còn vương trên mặt nàng, nóng hổi.

Nàng một lần nữa quay lại giường, rúc vào trong chăn, trợn tròn mắt không biết đang nhìn cái gì.

“Tên vô sỉ này.” Nàng rút vai một cái, nhẹ giọng mắng, khóe môi lại không kìm được mà nhếch lên.

14. Chương 13: Tương Lai Của Nàng

Nam Nhã cười khê: “Ăn giấm chua mà cũng phải quanh co.”

Chu Lạc bĩu môi, bất mãn rên một tiếng.

“Còn lời tôi vào, rửa tội sớm già trước cậu nữa.”

“Không phải. Ý em là, sau này chị già rồi, người ái mộ chị sẽ ngày càng ít đi. Nhưng em không giống họ, sẽ mãi mãi ở bên chị.”

Nụ cười bên khóe miệng Nam Nhã dần phai, tràn lên đầy mắt.

“Chị chờ em thêm chút nữa.” Chu Lạc ở bên tai nàng, rủ rỉ, “Ba tháng nữa thôi, chờ thêm chút nữa. Tháng Chín này, em sẽ đưa chị đi.”

Tim Nam Nhã cuối cùng cũng rung động, êm đềm, cảm kích, nhưng cũng hoảng hốt đủ đường.

Kể từ ngày đó, việc học tập của Chu Lạc lại càng thêm nghiêm túc. Cứ nghĩ đến bây giờ học là để vun đắp tương lai với Nam Nhã, trong lòng cậu lại hùng hực ý chí chiến đấu, càng chịu khó hơn so với trước đây, bất kể là đang trên lớp hay đang ở nhà, một khi đã ngồi xuống học là hoàn toàn nhập định vào cảnh giới không để ý chút gì đến xung quanh nữa.

Quay trở lại lớp học sau khoảng thời gian nghỉ ngơi sau bài sát hạch, Chu Lạc thấy chỗ ngồi của Trần Quân trống không, hỏi Trương Thanh Lý: “Trần Quân không tới à?”

Trương Thanh Lý vô cùng kinh ngạc: “Cậu không biết nhà cậu ấy xảy ra chuyện sao?”

Thì ra, vụ án Từ Nghị chết có tiền triển, trải qua quá trình điều tra từ nhiều phương diện, vào ngày đó có vài người đã trông thấy Trần Linh xuất hiện ở khu vực gần nhà Từ Nghị trong khoảng thời gian phát sinh vụ án. Chiếc áo ngực còn sót lại ở nhà Từ Nghị cũng có cùng số đo với Trần Linh. Mà Trần Linh cùng ngày vào khoảng thời gian đó cũng không có chứng cứ ngoại phạm. Càng hồng hét hơn là, xé chiều hôm ấy đáng ra ả vốn phải đi làm, lại lấy cớ trong người không khỏe nên xin ban y tá của viện cho nghỉ. Nhưng khi cảnh sát hỏi hàng xóm nhà ả, người ta lại nói rằng chiều hôm ấy cửa nhà họ Trần vẫn treo khóa ngoài.

Trần Linh buộc phải thừa nhận rằng mình có qua lại với Từ Nghị, cũng buộc phải thú nhận ngày đó có ở nhà Từ Nghị, từ năm giờ rưỡi đến sáu giờ vẫn ở chung với Từ Nghị, nhưng phủ nhận mình không dính dáng gì đến cái chết của Từ Nghị, lại chỉ trích ngược rằng những nhân chứng được bảo mật thân phận đã đặt điều nói xấu ả.

Mặc dù có hiềm nghi, nhưng cũng không có chứng cứ, cảnh sát sau khi thẩm vấn vẫn phải thả Trần Linh.

Tin tức này tựa như một quả lựu đạn bị quăng vào phát nổ ngay giữa trấn Thanh Thủy đang yên bình.

Nhà họ Trần ở trấn Thanh Thủy vẫn luôn rất có mặt mũi, ai ai cũng phải nhường nhịn ba phần. Trần Linh ỷ vào gia thế nên lại càng tự phụ, đến đâu cũng bày ra dáng vẻ ta đây là nhất, bị người khác gièm pha một thì phải độc mồm mắng trả lại mười. Hiện giờ chuyện ả ngoại tình với chồng người khác bị lộ ra, còn manh nha dính đến tội giết người, dư luận sau một đêm lập tức trở mặt, trước đây ả tự cho mình là chuẩn mực đạo đức mà công kích người khác bao nhiêu thì bây giờ phải chịu người khác công kích bấy nhiêu.

Không chỉ Trần Linh, cả nhà họ Trần đều không góc đầu lên nổi.

Trương Thanh Lý buồn bực cực kỳ: “Chuyện này ồn ào như vậy, Trần Linh cãi nhau với người khác mấy trận, bị người ta mắng chửi thậm tệ, có lần còn suýt đánh nhau, muốn sống muốn chết, toàn trấn đều đang xôn xao, cậu vậy mà lại không biết?”

Chu Lạc đương nhiên không biết. So với sóng gió của nhà họ Trần, cuộc sống của cậu yên ổn vô cùng. Sau khi được Nam Nhã chấp thuận, cậu rất vững lòng, không phải đến tiệm tạp hóa cấm cộc chờ nữa; hơn nữa, Nam Nhã yêu cầu cậu phải chú tâm vào học hành, cậu lại càng không qua tiệm, ngay cả nhiệm vụ đưa cơm cũng giao hết cho bố.

“Cậu đúng là một lòng đọc sách thánh hiền nhỉ.” Trương Thanh Lý cảm thán.

Vừa tan học, Chu Lạc lập tức đến thẳng nhà Trần Quân, lúc lên tầng lại nghe thấy từ trong phòng truyền ra tiếng Trần Linh và Giang Trí khắc khẩu.

“Tôi thật con mẹ nó mù rồi, vậy mà lại không phát hiện ra cô đánh cặp với Từ Nghị!”

“Người đã chết rồi, anh còn so đo cái gì?”

“Chết rồi, nhưng cả trấn đều biết cô thông dâm với nó! Cô bảo mặt mũi tôi giờ phải giấu vào đâu? Vậy mà cô lại còn suốt ngày chạy ra ngoài! Không cần mặt mũi nữa hả? Cô cho rằng cứ trưng ra cái vẻ không thẹn với lương tâm là người khác sẽ tin tưởng cô sao? Người ta vẫn sẽ xúm vào mà chửi thôi. Ngày nào cũng đi cãi lộn, cô không biết xấu hổ nhưng tôi biết! Cô để tôi trốn đi cho rồi, sau này khỏi ra ngoài cho đỡ mất mặt... Quên đi, cô thích âm ỉ thì cứ việc, tôi chẳng tội tình gì mà phải chịu trận với cô. Tôi muốn ly hôn!”

“Ly hôn? Ha, muốn chạy sang với con quả phụ bé kia chứ gì? Đừng có cho là tôi không biết anh nghĩ sao, đừng có mơ!”

Chu Lạc càng đi càng xa, sau lưng không còn nghe rõ được gì nữa, cậu đẩy cửa phòng Trần Quân, cậu ta đang ngồi trên giường, một mình chơi cờ cá ngựa (*).

(*) Nguyên văn là “phi hành kỳ”, nhưng người dịch quá lười để tìm hiểu chính xác đây là trò gì, thấy bàn cờ nhìn khá giống trò cá ngựa, lại có cả xúc xắc nữa nên để ở đây là cá ngựa cho dễ hình dung.

Chu Lạc bước đến ngồi xuống, vỗ vai cậu bạn một cái.

Ngoài hành lang vắng vắng tiếng Trần Linh la hét chói tai, Trần Quân cau mày một cái, cầu nhàu: “Phiền chết được.”

Chu Lạc lấy xúc xắc từ trong tay cậu ta, nói: “Tao quân xanh, mày quân vàng nhé.”

Hai người tung xúc xắc chơi cá ngựa.

Trần Quân đột nhiên hỏi: “Chu Lạc, mày thấy chị tao có phải cố ý không?”

Chu Lạc im lặng giây lát, lắc đầu: “Tao không biết. Mày thấy sao?”

Trần Quân ném quân cá ngựa xuống, dùng sức chà mạnh mặt: “Tao còn chưa bao giờ nghĩ chị tao sẽ chệch khỏi đường ngay, qua lại với Từ Nghị cơ. Việc đó đã đủ kinh động lắm rồi, lại còn dính dáng tới chuyện chết người. Thật là muốn... Chị tao liệu có phải muốn chết rồi không?”

Chu Lạc an ủi: “Đừng nghĩ thế. Vụ án này có lẽ chỉ là ngoài ý muốn. Mọi người chỉ là tư duy theo quán tính, thấy chuyện ngoại tình bị phanh phui nên mới cho rằng chuyện này nhất định có liên quan đến vụ chết người. Có lẽ cuối cùng vẫn chỉ là tai nạn ngoài ý muốn thôi.”

“Nếu là người khác thì còn có thể là ngoài ý muốn, chứ chị tao thì sao có thể nói là ngoài ý muốn được?”
Trần Quân nắm chặt xúc xắc, mặt buồn rười rượi.

Chu Lạc cũng không biết phải làm sao.

Đúng vậy, nếu là người phụ nữ khác thì còn có thể không biết thuốc thang được tính chống chỉ định ra sao, nhưng Trần Linh là y tá, sao lại có thể không biết.

Trần Quân gục đầu xuống: “Nhà tao bây giờ không thể nào xác định được lời chị tao nói đâu là thật đâu là dối nữa rồi. Chị ấy ban đầu thì nói anh Từ Nghị không có uống rượu, chị ấy cũng không biết chuyện anh ấy uống thuốc an thần. Nhưng nhân viên khám nghiệm hiện trường đã sớm lục tìm được đồ ăn thừa và chai rượu trong thùng rác, chứng cứ vừa được đưa ra, chị ấy liền đổi giọng nói hôm đó anh Từ Nghị chuẩn bị cơm nước, cũng chuẩn bị cả rượu để uống, nhưng chị ấy không biết anh Từ Nghị bình thường có uống thuốc, đây chỉ là ngoài ý muốn... Chị ấy còn nói cả chiều hôm ấy chị ấy đều ở trong nhà anh Từ Nghị, kẻ nào nói chiều tối trông thấy chị ấy đều là bịa đặt, trong này nhất định có âm mưu. Còn nói là người khác hại anh Từ Nghị, nhưng chị ấy ở cùng một chỗ với anh Từ Nghị cả buổi, đâu có thấy ai vào nhà hay gặp anh Từ Nghị đâu, ai lại có thể hại anh ấy được chứ?”

Chu Lạc nghe xong, cũng cảm thấy ả ăn nói bừa bãi, không thể tin được.

“Chị mày đúng là kỳ quặc, xin nghỉ đến nhà Từ Nghị, hầu hạ cơm nước cho hần.”

Trần Quân nói: “Mày không biết đâu, lý do của chị ấy lại càng kỳ quặc hơn kìa. Chị ấy muốn chọc tức Nam Nhã, khiến Nam Nhã phải đau lòng. Vì nghe nói Nam Nhã muốn làm lành với Từ Nghị, không ở riêng nữa, ngày đó nhân dịp kỉ niệm ngày kết hôn muốn chuẩn bị ăn một bữa. Từ Nghị đồng ý nên hôm đó mới về nhà ăn cơm.”

Chu Lạc nhíu mày: “Nam Nhã muốn làm lành với Từ Nghị? Ai tin được chứ.”

Trần Quân cũng muốn điên: “Chính thế đấy, ai cũng biết Nam Nhã không muốn ở chung với anh ấy nữa. Tao cảm thấy lời chị tao trước sau bất nhất, càng nói càng không hợp lý. Bây giờ không có chứng cứ, nhưng ai cũng biết chị ấy là khả nghi nhất. Bố tao theo quy định không thể nhúng tay vào chuyện này, phải tị hiềm, kết quả còn có người nghi ngờ phía cảnh sát nể mặt bố tao, có oan không cơ chứ.”

Hai người trò chuyện một lúc, chốc chốc lại thở dài, chẳng giải quyết được chuyện gì.

Chu Lạc động viên Trần Quân tiếp tục đi học, Trần Quân cuối cùng cũng đồng ý. Đi học trở lại, Trần Quân có chút thay đổi, chịu khó bỏ thời gian ra đọc sách giải đề nhiều hơn, cũng coi như tìm chốn an ủi trong bất hạnh.

Vụ án Từ Nghị chết cuối cùng vẫn được công bố là tai nạn. Án đã định, cái chết của Từ Nghị đã kết thúc, nhưng trong trần nhỏ mọi ánh mắt và đầu lưỡi vẫn tập trung chĩa về phía Trần Linh.

Thời gian này Trần Linh ở trong trần càng ngày càng chật vật, bạn bè quen biết ngày trước toàn bộ đều trở mặt đối địch, khinh bỉ, chế giễu, cười nhạo, thóa mạ...

Trần Linh mặc dù có thể tranh cãi với bọn họ, nhưng rốt lại một miệng vẫn khó có thể đọ được trăm cái mồm, ngay cả bà bán rau cũng chẳng coi ả ra gì, khiến ả tức muốn chết. Cuộc sống của ả khốn khổ không

tả nổi, Giang Trí bị liên lụy cũng ngày càng trở nên gắt gỏng, hai người ngày nào cũng âm ỉ từ sáng tới tối, gà chó không yên.

...

Đảo mắt đã qua nửa tháng.

Kỳ nghỉ lễ cuối tháng Tư, đêm đó trong trấn tổ chức xem phim chiếu bóng ngoài trời. Buổi tối, Chu Lạc nghịch rồi dây trong tiệm xương xám, hỏi Nam Nhã có định đi xem chiếu bóng hay không.

Nam Nhã đang thêu hoa, dừng lại một thoáng, ngẩng đầu lên, nói: “Định dẫn Uyển Loan đi.” Nói xong, nhìn thẳng vào Chu Lạc.

Chu Lạc lập tức hiểu ra, hỏi: “Chị định dẫn Uyển Loan đi xem. Nhưng nếu em đi, chị sẽ không đi phải không?”

Nam Nhã cười: “Thông minh lắm.”

Chu Lạc tức nổ mắt: “Sao lại thế chứ?”

Nam Nhã hơi nhú mày.

Chu Lạc như muốn bốc hỏa: “Chiếu phim tập thể, em cũng muốn xem!”

Nam Nhã tỏ ra thất vọng, nhún vai: “Vây tôi không đi nữa.”

Chu Lạc: “Em ngồi cách chị rất xa, sẽ không nhìn chị, cũng không nói chuyện với chị. Chị đừng có tự mình đa tình.”

Nam Nhã nén cười, không để ý tới.

Chu Lạc chơi con rối thêm lúc nữa, rốt cuộc mất kiên nhẫn, lại cất tiếng: “Chị có biết em mỗi lần đến tìm chị, hết leo tường lại leo cây, phải núp nấu mất bao lâu không? Có khác nào đi do thám địa hình, trinh sát hoàn cảnh không cơ chứ. Em đủ trình độ vào trường điệp viên luôn rồi.”

Nam Nhã nhoẻn cười một cái, vẫn không đáp lời.

“Đi đi mà...” Chu Lạc đem con rối lắc lư trước mặt nàng, hình nhân nho nhỏ ôm ngực tan nát cõi lòng mà quỳ xuống. “Có được không...”

“...” Nam Nhã không chịu nổi điệu bộ làm nũng này của cậu, cây kim trong tay ngừng lại, quét mắt sang, giả bộ bực bội lườm cậu một cái, hung dữ, “Phiền chết được. Lúc đó tính sau!”

Tính cái gì mà tính? Rõ ràng là làm trò!

Chu Lạc vui vẻ ra mặt, hí ha hí hửng dấn sát vào người nàng, vừa định nói gì, khóe mắt lại trông thấy quang sáng phía dưới cửa cuốn có biến đổi, lập tức bật dậy chạy vào gian trong.

Đợi vài giây sau, quả nhiên có người tới gần, gõ nhẹ lên cửa cuốn một cái.

Nam Nhã đi ra, kéo cửa lên, là Lâm Phương Lộ.

“Còn chưa xong việc sao?”

“Ừm, xong hết rồi. Có chuyện gì à?”

“Vẫn là chuyện về Từ Nghị thôi, có vài vấn đề cần cậu hỗ trợ.”

“Hử? Không phải đã kết án rồi sao?”

“À, đúng vậy. Minh đạo này viết báo cáo, chợt nghĩ đến một việc, nên tới đây hỏi lại một chút.”

“Hỏi đi.”

“Quần áo chỗ cậu mỗi kiểu chỉ có một món?”

“Đúng vậy.”

“Hình như trước đây không phải như vậy.” Lâm Phương lộ cười cười, nói, “Mình nghe chị mình nói, có lần chị ấy và bạn đến chỗ cậu mua hai cái giống nhau.”

“Đó là rất lâu trước đây rồi.” Nam Nhã nói, “Bắt đầu từ hè năm trước, chỗ mình mỗi kiểu dáng chỉ có một món thôi. Trong trấn không đông người lắm, mặc quần áo giống nhau sẽ bị đem ra so sánh, mất vui.”

“Thế bộ này cậu bán hồi nào?” Lâm Phương Lộ lấy từ trong cặp đeo ra một bộ váy xuân thu màu đỏ.

Nam Nhã nhìn một hồi, lắc đầu: “Không nhớ nữa, mình phải tra lại hóa đơn mới biết được.”

“Tra luôn bây giờ có được không?”

“Được.” Nam Nhã về sau quầy, lôi một chồng sổ sách dày ra, “Lúc đó chưa có máy vi tính, tra được chắc phải mất một lúc.”

“Không sao.”

Chu Lạc nhìn xuyên qua rèm, len lén liếc bộ váy trong tay Lâm Phương Lộ một cái, nhận ra là của Trần Linh.

Ước chừng là vào cuối thu năm ngoái, khi đó cậu và Nam Nhã đang chiến tranh lạnh, cậu có khoảng thời gian dài buồn rầu canh ngoài tiệm băng đĩa, đã từng nhìn thấy Trần Linh mặc bộ váy này bên ngoài tiệm tạp hóa. Trong trấn hiếm có ai mặc bộ váy đỏ nổi bật như vậy, nên Chu Lạc có ấn tượng rất sâu.

Nam Nhã lật giở sổ sách trong chốc lát, ngừng đầu: “Nhập hàng ngày mười lăm tháng Mười năm ngoái, bán ra ngày hai mươi cùng tháng. À tôi nhớ ra rồi, là Trần Linh mua.”

“Đúng là cô ấy. Chỉ có một bộ thôi sao?” Lâm Phương Lộ cười, hỏi, “Cho mình xem đơn nhập hàng một chút.” Anh ta tiến tới xem một lúc, lật đi lật lại mấy lần, gật đầu.

Nam Nhã dọn dẹp sổ sách, hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Chắc cậu cũng biết nhỉ. Nhiều người nói là hôm mưa lớn ấy đã nhìn thấy Trần Linh xuất hiện ở khu vực gần nhà Từ Nghị, khoảng năm rưỡi đến sáu giờ. Bên mình chính nhờ lời khai của những nhân chứng này mới biết được Từ Nghị có tình nhân bên ngoài, vụ án mới có tiến triển. Nhưng Trần Linh lại nói sau chuyện này có âm mưu. Theo lời cô ấy thì tất cả nhân chứng đều nói dối, muốn đối chất với họ. Thân phận nhân chứng được bảo mật, cô ấy lại nói là bên mình ngụy tạo lời khai hãm hại cô ấy.”

Nam Nhã không nói gì, vẻ mặt dần nhuốm sắc lạnh đậm. Người chồng đã chết tăng tị với người đàn bà khác, đây chẳng phải chuyện hay ho gì.

Lâm Phương Lộ nhìn ra, giọng nói hòa hoãn đôi chút, nói: “Đều là chuyện đã qua, đừng nghĩ nhiều.”

Nam Nhã cụp mắt xuống: “Mình biết.” Nửa khắc sau lại nói, “Người nào thấy hay không thấy cô ấy, quan trọng lắm sao? Quan trọng là người nào cho Từ Nghị uống rượu uống thuốc. Hôm ấy vào khoảng thời gian đó cô ấy ở cùng Từ Nghị?”

“Phải. Từ lúc Từ Nghị về đó cho đến khi anh ta lái xe rời đi.”

“Không thấy có ai khác đến nhà hay gặp Từ Nghị?”

Lâm Phương Lộ nhíu mày: “Phải.”

“Vậy tức là chẳng có nghi can nào khác rồi.”

“...”

“Cô ấy tráo đầu đổi đuôi đánh lạc sự chú ý, bên cậu vậy mà lại để bị dắt mũi theo sao?”

Lâm Phương Lộ cúi đầu, nói: “Nam Nhã, tuy đầu mỗi đều chỉ về phía Trần Linh, nhưng bên mình không có chứng cứ cụ thể. Vụ án này, có lẽ không tra ra được chân tướng. Mình chẳng ngờ được vụ án đầu tiên mình tiếp nhận sau khi về đây lại là một vụ chết người như thế này.”

Nam Nhã như có như không nhếch miệng: “Nói thật thì, mình chẳng quan tâm chút nào.”

Lâm Phương Lộ cũng biết điều này, lại hỏi: “Ngày Từ Nghị chết là ngày kỉ niệm kết hôn của hai người?”

Nam Nhã nói: “Đúng vậy, sao thế?”

“Trần Linh nói cậu muốn níu kéo Từ Nghị, xin anh ta đem đồ về nhà cùng làm kỉ niệm, còn hẹn sáu giờ, Trần Linh trưa hôm ấy có chuẩn bị đôi chút, chính là muốn giữ Từ Nghị qua đêm để chộc tức cậu, nhưng không ngăn được Từ Nghị. Anh ta vẫn lái xe về.”

Nam Nhã thoáng nhướn mày, vẻ mặt khó tin: “Mình níu kéo Từ Nghị? Lờn như vậy mà cô ấy cũng bịa ra được.”

Lâm Phương Lộ thở dài: “Cô ấy quả thật đúng là nói năng bừa bãi.”

Nam Nhã nói: “Nếu như mình muốn kỉ niệm ngày kết hôn thì đã chẳng ở lại tiệm trông sửa máy vi tính mà phải về nhà sớm chuẩn bị một bữa thịnh soạn mới đúng.”

Lâm Phương Lộ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nam Nhã hỏi: “Cậu hỏi những chuyện này chắc không phải là để viết báo cáo đâu nhỉ?”

Lâm Phương Lộ lúng túng gãi đầu: “Tuy đã kết luận là ngoài ý muốn, nhưng Trần Linh yêu cầu bên mình rửa sạch hiềm nghi cho cô ấy. Cô ấy dạo gần đây bị mọi người trong trấn...”

Lâm Phương Lộ có chút khó nói tiếp.

Nam Nhã tỏ ra không quan tâm. Lâm Phương Lộ đoán chắc là nàng không vui về gì nổi với Trần Linh, cũng không hỏi nữa, thay vào đó hỏi thăm Nam Nhã tình hình gần đây, một tràng an ủi lại một tràng quan tâm, rồi mới rời đi.

Nam Nhã đóng cửa cuốn, ngồi trở lại bên quầy thu xếp đồ đạc.

Ngay sau đó, con rối dây mặc xường xám lại xuất hiện trước mắt, nhún nhảy trên bàn: “Tiểu Nhã, chị không vui sao? Em nhảy một điệu tặng chị nhé?”

Nói xong, con rối nhỏ ríu rít bước cao bước thấp, hai tay hai chân khua loạn xạ, chẳng ra dáng tiểu thư khuê các chút nào, nhảy múa gì chứ, uốn qua lượn lại giống thần lẩn thì có.

Nam Nhã buồn cười, xì một tiếng, trừng mắt nhìn Chu Lạc.

“Ô, cười rồi kìa!”

Nam Nhã nhìn gương mặt tươi cười của cậu, chẳng biết tại sao, trước mặt cậu nàng luôn trở nên đặc biệt dễ xoa dịu. Phụ nữ động gì cũng được, nhưng không nên động lòng, một khi xương sườn mềm lộ ra, sẽ bị địch thủ tóm gọn.

Chu Lạc thu con rối lại, ghé vào quầy, nghiêng đầu cười với nàng, vừa cười, cậu vừa gỡ sợi tóc rối vương bên thái dương nàng, ánh mắt sâu thẳm, chậm rãi rơi vào mắt nàng: “Đều đã qua hết rồi, Tiểu Nhã.”

“Tôi biết.” Nam Nhã nói, mỉm cười.

Nàng thu dọn xong, đứng dậy: “Được rồi, tôi đi đón Uyển Loan đây, cậu cũng nên về đi.”

Vừa quay lưng lại, Chu Lạc bước lên một bước, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Nam Nhã ngây người.

Chu Lạc cúi đầu, cầm gác lên vai nàng, tìm một vị trí vừa thoải mái lại vừa thân mật, dán mặt lên gò má nàng.

Căn phòng mờ tối, cậu ôm nàng, dùng mặt mơn trớn nàng, nàng không cự tuyệt. Tim cậu mềm nhũn, cả người cũng nhũn theo.

Cậu ghé sát tai nàng, nhẹ giọng nói: “Khoan hẵng đi, cho em ba mươi giây, đọc một bài thơ cho chị nghe, được không?”

Nam Nhã khẽ cười, nói: “Đọc đi.”

Em của tuổi thanh xuân,

Đẹp rạng ngời khiến bao người mê đắm,
Những kẻ ngả mình trước nhan sắc em,
Thật tình chẳng mấy, giả ý bao người.

Chỉ duy gã nọ,
Yêu linh hồn em – linh hồn phiêu du của một lãng khách,
Và sẽ yêu từng nếp nhăn in hằn đau khổ
Khi em về già.

Trên bàn, chiếc chong chóng sắc sỡ xoay chậm chậm, ánh đèn bàn dịu nhẹ rơi vào mắt hai người, không gian tràn ngập vị nồng nàn.

Nam Nhã cười khê: “Ăn giấm chua mà cũng phải quanh co.”

Chu Lạc bĩu môi, bất mãn rên một tiếng.

“Còn lôi tôi vào, rửa tội sớm già trước cậu nữa.”

“Không phải. Ý em là, sau này chị già rồi, người ái mộ chị sẽ ngày càng ít đi. Nhưng em không giống họ, sẽ mãi mãi ở bên chị.”

Nụ cười bên khóe miệng Nam Nhã dần phai, tràn lên đáy mắt.

“Chị chờ em thêm chút nữa.” Chu Lạc ở bên tai nàng, rủ rỉ, “Ba tháng nữa thôi, chờ thêm chút nữa. Tháng Chín này, em sẽ đưa chị đi.”

Tim Nam Nhã cuối cùng cũng rung động, êm đềm, cảm kích, nhưng cũng hoảng hốt đủ đường.

Đêm ấy, màn chiếu được dựng bên sông Thanh Thủy, chiếu bóng ngoài trời.

Già trẻ trai gái trong trấn nhao nhao xách ghế đến xem, hoặc đứng hoặc ngồi. Người bán hàng rong đẩy xe đẩy hòa vào đám đông, kẹo mạch nha, bánh xốp, mít quả, kẹo vừng giòn...cái gì cũng có.

Nam Nhã bế Uyển Loan đến nơi, Chu Lạc vẫn chưa thấy đâu. Uyển Loan muốn ăn mít quả, mua xong quay người lại, Chu Lạc ở ngay phía sau, mắt không chớp, mỉm cười nhìn nàng.

Nam Nhã không lên tiếng, ngược lại Uyển Loan lại cất giọng ngọt ngào, lập tức gọi: “Cậu Chu Lạc!”, vươn tay về phía Chu Lạc đòi bế.

Chu Lạc theo bản năng muốn đỡ cô bé, thân thể thoáng động, nhưng không tiếp lấy; Nam Nhã cũng không nói lời nào, nhẹ nhàng kéo tay cô bé về. Chu Lạc cũng hơi nghiêng người qua, giả bộ như đang xem hàng.

Uyển Loan không hiểu, ngu ngơ đòi Chu Lạc bế lần nữa, Nam Nhã lại kéo tay cô nhóc về.

Một cảm giác ngượng ngập nhàn nhạt tản mát trong không khí.

Chu Lạc cười cười, hỏi: “Ôm vậy không mệt sao?”

Nam Nhã nói: “Đông người, sợ con bé chạy loạn, bị người ta va phải.”

Ngay sau đó Chu Lạc chen lên trên, cúi đầu chọn đồ ăn vặt trên sạp, ánh mắt lại liếc về phía sau. Bàn tay bé tẹo của Uyển Loan cầm một xâu mít quả, cầm không chắc, xâu mít lắc qua lắc lại, dính lên xương xám của Nam Nhã rồi lại dính lên mặt nàng. Nam Nhã hai tay bế con nhỏ, cũng không sao quản được xâu mít quả trong tay cô bé.

Lòng Chu Lạc như bị móng vuốt cào, muốn giúp đỡ, lại chỉ có thể nhìn.

Nam Nhã cũng làm thinh.

Xung quanh người đến người đi, hai người đứng gần nhau, lại không đối diện, tựa như người dưng. Khó mà nói chuyện được, cũng không nói ra được lời nào.

Có lẽ một khắc ấy, mới nhận ra mối tình này khó thấy ánh sáng biết bao. Dù cho trước đó có thấy yêu đương lên lút ngọt ngào kích thích bao nhiêu, thì đến lúc này cũng không khỏi phải nhìn thẳng vào sự thực rằng nó thật ảm đạm yếu ớt.

Nam Nhã thậm chí còn chưa nói câu tạm biệt nào với Chu Lạc, đã xoay người bỏ ra ngoài.

Nam Nhã bế Uyển Loan tới khu rìa ít người, tìm một tấm ni lông trải xuống ngồi lên, lúc này mới rảnh tay lấy khăn mùi soa ra lau kẻo dính trên người, xử lý cả khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy đường đỏ của Uyển Loan.

Chu Lạc tìm một vị trí ở vòng ngoài, đánh mắt một cái là có thể nhìn thấy Nam Nhã.

Bộ phim đen trắng “Mối tình Lư Sơn” nhanh chóng chạy trên màn chiếu, đằng trước là một biển người mênh mông, vậy nhưng rất yên ắng, chỉ có tiếng cười trong trẻo của cô bé trong phim.

Chu Lạc chẳng có lòng dạ nào xem phim, chỉ biết quay đầu qua nhìn Nam Nhã, nàng chẳng cảm nhận được, cứ thế nhìn thẳng, thật sự chú tâm vào xem phim, đến Uyển Loan trong lòng nàng cũng chăm chăm dõi theo màn ảnh đen trắng.

Chu Lạc cũng không chạnh lòng, ngồi hàng cuối cùng không ai để ý đến nên cậu chỉ mãi ngắm Nam Nhã. Giữa chừng, sau lưng chợt có người huých: “Này! Chu Lạc!”

Chu Lạc hoảng hồn vội ngoái lại, trợn to hai mắt: “Cậu chạy tới đây làm gì?!”

“Cậu được tới xem chiếu bóng, tớ lại không được hả!” Trương Thanh Lý không phục, đặt mông xuống ngồi bên cạnh cậu.

Chu Lạc theo phản xạ có điều kiện liếc về phía Nam Nhã, không may sao, nàng sớm không quay muông không quay, lại quay sang liếc về bên đây đúng lúc này, thần tình không rõ.

“Ấy, Chu Lạc, cậu xem...” Trương Thanh Lý lay tay cậu, chỉ vào màn ảnh, “Diễn viên kia quen mắt quá nhỉ?”

Chu Lạc thất hồn lạc phách, ngẩng đầu nhìn lên, đáp bừa: “Tôi không rõ.”

“Cậu ăn lạc rang không?” Trương Thanh Lý đưa đồ ăn vặt trong tay cho cậu, “Ăn miếng đi!”

“Không muốn ăn.” Chu Lạc quay mặt sang chỗ khác. Nam Nhã đang nhìn màn ảnh, gò má nàng theo ánh sáng hắt ra từ cảnh phim đen trắng lúc mờ lúc tỏ.

“Chu Lạc, cậu xem kìa!” Trương Thanh Lý kéo cậu, “Cái thuyền đó...”

Chu Lạc bị làm phiền đến mất hứng. Trương Thanh Lý ngồi bên cạnh, cậu không thể có hành động gì quá rõ ràng, đành thần thờ nhìn lên màn chiếu. Cảnh phim lưu động, đủ loại hình bóng lướt qua trước mắt cậu mà chẳng đọng lại ấn tượng nào. Không biết bao lâu sau, cậu lại len lén nhìn về phía Nam Nhã, chỗ ngồi trống không, bóng dáng Nam Nhã mất tăm.

Lòng Chu Lạc nguội lạnh, cũng không chào hỏi gì Trương Thanh Lý, cứ thế đứng dậy rời đi.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Mua đồ uống.”

Chu Lạc thuận lợi thoát thân, chạy được mấy bước thì ngoái lại kiểm tra, không ai chú ý đến cậu.

Chu Lạc chạy tới nhà Nam Nhã, trên đường không một bóng người, cậu chạy vào rừng cây vòng qua hậu viện, thấy Nam Nhã đang giặt khăn tay. Nghe thấy tiếng bước chân của cậu, nàng cũng ngẩng đầu lên đánh mắt qua, ánh nhìn không lạnh không nóng.

Chu Lạc mỉm cười đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh nàng: “Sao đã về rồi?” Cậu cầm bàn tay dưới dòng nước của nàng xoa nắn, nàng né khỏi, tiếp tục giặt khăn tay.

“Uyển Loan muốn ngủ.” Về mặt Nam Nhã tĩnh lặng.

Nàng vắt khô khăn tay, đứng dậy định đi vào nhà, Chu Lạc đuổi theo kéo tay nàng, nụ cười mang chút dỗi hờn, nói: “VẬY mà chị cũng chẳng nói với em một tiếng, hại em tìm phát mệt.”

“Bên cạnh cậu có người, tôi không qua đó được.” Nam Nhã nhẹ nhàng hất tay cậu ra, đi vào nhà.

Trên mặt cậu thiếu niên phác ra một nét cười.

Cậu nhanh chóng đuổi vào phòng, lần thứ hai kéo cổ tay nàng lại: “Này, Nam Nhã.”

“Cậu buông ra.”, nàng lại hất tay ra, nhưng bị cậu siết chết nắm chặt. Hai người đều trở nên bướng bỉnh hơn, lần này, cậu siết chặt hai tay nàng, đẩy một cái, ấn nàng lên tường.

Cơ thể cậu áp chặt vào người nàng, nàng không thể động đậy.

Quần áo mùa xuân mỏng nhẹ, hai cơ thể kề sát lấy nhau, nàng xoay mặt sang phía khác.

Chu Lạc cúi đầu nhìn nàng một lúc, nụ cười nở rộng: “Chị ghen?”

“Mơ đi.” Giọng nàng đầy vẻ lạnh lùng, thấy mắt cậu đong đầy ý cười, không khỏi bực bội, “Cậu cười cái gì?”

“Em rất vui.”

“Đồ điên!”

“Ấy kìa...” Cậu cúi đầu ghé sát vào mặt nàng, vẫn cười, “Mặt chị có kẹo, dính luôn em vào chị không thả ra nữa rồi.”

Kẹo quái gì, nàng lau sạch từ đời tám hoánh nào rồi. Cậu mỉm cười ôm nàng, đung đưa, giống như đang ôn tồn dỗ dành một đứa trẻ.

Nam Nhã không nghe cậu dỗ, nàng không nói câu nào, sau một hồi, lại nhẹ nhàng đẩy cậu ra.

Chu Lạc lúc này mới nhận ra có gì đó không đúng, thu lại nụ cười, tỉ mỉ xem xét vẻ mặt nàng. Trong phòng không bật đèn, cậu nhìn trong ánh sáng mờ tối một chốc, nhỏ giọng hỏi: “Chị giận thật đấy à?”

Lòng cậu nhen nhóm chút hoang mang, căng thẳng, vội vàng bước lên ôm lấy nàng, vuốt mái đầu nàng, nói: “Giận gì chứ? Em chỉ thích chị thôi. Cô ấy chỉ là bạn cùng lớp.”

Giọng Nam Nhã từ trong ngực cậu truyền ra, nàng nói: “Chu Lạc, tôi nghĩ, nếu cậu muốn yêu đương, vẫn là nên hẹn hò với một cô bạn cùng tuổi thì hơn.”

Tim Chu Lạc nháy mắt nứt một đường, thân thể cứng đờ.

Cậu buông nàng ra, lùi về sau một bước, nhìn thẳng mặt nàng: “Chị lặp lại lần nữa đi.”

Nam Nhã nhẹ hít một hơi, nói: “Chu Lạc, tôi không tốt đẹp như cậu nghĩ. Càng ở chung lâu, cậu sẽ càng phải thất vọng. Có đáng vậy không? Cậu nên ở bên một cô bạn cùng tuổi thì hơn.”

Chu Lạc gật đầu một cái, nói: “Được.”

Cậu tiến lên một bước, hai tay bưng lấy má nàng, nói, “Em sẽ ở bên một người khác như chị nói, xem chị có đúng là muốn vậy hay không. Em sẽ cười với cô ấy, khóc vì cô ấy, em sẽ vuốt tóc cô ấy, cắn vành tai cô ấy, hôn môi cô ấy.”

Nam Nhã không muốn nghe, giãy ra, cậu dùng lực bấu chặt đầu nàng, “Em sẽ mượn trốn cơ thể cô ấy, hôn khắp toàn thân cô ấy, tiến vào trong cô ấy, làm tình với cô ấy, chị muốn vậy phải không?”

Nam Nhã bị cậu kích thích đến cả mặt trắng bệch, nhắm mắt lại đẩy cậu: “Đi ra!”

Chu Lạc cố nén nổi thất vọng và căm phẫn: “Chị sẽ không khó chịu đâu phải không? Chị đúng là lòng dạ sắt đá! Chị có đau lòng, vậy em thì sao, em đau muốn chết! Chị thử nghe xem chị vừa nói gì với em? Chị còn muốn em phải thế nào nữa, Nam Nhã? Muốn em phải chứng minh với chị thế nào nữa? Chị nói xem, chỉ cần chị nói, em lập tức sẽ đi làm.”

Nam Nhã không hé răng.

“Chị nói đi!”

Nam Nhã chống trán, mọi lời lẽ đều tắc nghẽn.

Nàng phải nói cái gì, nàng không biết; nói rằng như vậy là sai, nhưng sai chỗ nào? Nói rằng là nàng có lỗi, nhưng lỗi ở đâu?

Bản thân nàng, bất kể tội hay thiện, lòng vẫn luôn sáng như gương, chỉ có vì cậu, nàng mới lòng đầy tội nghiệt.

“Chị muốn em phải chết cũng được.” Cậu gật đầu, đáy mắt dâng lên nét oán hận buốt lạnh, đột nhiên kéo tay nàng lôi tới bên cạnh bàn, cầm con dao gọt hoa quả ấn vào tay nàng. Cậu nhanh chóng cởi áo, trở vào lồng ngực trần trụi của mình, “Đâm vào đây đi.”

Cậu siết tay nàng, mũi dao đặt trước ngực: “Đâm đi.”

“Không phải như vậy.” Nàng run lên, ném dao xuống xoay người đi. Chu Lạc vươn tay tóm nàng về ấn lên tường, bít kín môi nàng.

Cậu dùng toàn lực hôn nàng cắn nàng, Nam Nhã đánh đấm cậu vài cái rồi buông thông tay. Cậu vòng tay xuống dưới mông nàng, nhắc nàng thả ngã lên bàn. Cậu kéo hai tay nàng lên quá đầu, dốc sức quắn lấy đầu lưỡi nàng.

Cậu như đang phát điên, mọi vui buồn mừng giận vì nàng đều hòa quyện lại thành một, rõ ràng mới này còn tức giận ngập trời, lúc này cảm nhận nàng mềm mại nằm bên dưới mình, mọi cảm phần đều hóa thành không.

Ánh mắt nàng ướt át trong trẻo, lặng yên nhìn cậu. Cậu đột nhiên trở nên bi thương mà yếu đuối, tự lẩm bẩm: “Em còn phải làm sao nữa, chị nói đi?”

Nàng nhìn ánh mắt mờ mịt oan ức của cậu: “Không phải tại cậu không tốt, mà là tôi.” Nàng giơ tay vuốt ve khuôn mặt cậu, nhẹ giọng: “Cậu đấy, lúc thì như đã thành người lớn rồi, lúc lại chẳng khác nào nhóc con.”

Khóe miệng Chu Lạc giật giật: “Chị lúc nào cũng ra cái vẻ lạnh tình, nói khoảng cách giữa chúng ta rất xa, em chẳng hiểu nổi là bao xa nữa. Chị nói xem chúng ta cách nhau bao nhiêu mét, chị cũng chẳng nói rõ ràng được đúng không? Quăng cho em một mớ không rõ ràng khiến em tức chết, chị còn hồ đồ hơn cả em. Lấy tư cách gì mà nói mình là người lớn chứ?”

“Trong sách thường nói, chỉ cần em tiến một bước về phía anh, chín mươi chín bước còn lại hãy để anh đi nốt cho em. Không cần. Một trăm bước ấy cứ để mình em chạy, chị không cần phải làm gì cả, đứng tại chỗ chờ em là được rồi. Chị không đợi cũng không sao, cứ chậm rãi mà đi tiếp, em sẽ đuổi theo chị. Nhưng đến khi em đuổi kịp rồi, chị đừng có cự tuyệt em.”

“Em nói những lời này chắc chắn chị sẽ không tin, bảo em nói không có chứng. Vậy thì chị cũng phải đợi đến lúc em nói một đằng làm một nẻo rồi hẵng tức giận chứ, đúng không? Kỳ thực em đã nghĩ xong hết rồi, nhất định sẽ học thật giỏi, vào được trường tốt, ngồi lên đỉnh nóc cao nhất. Lên đại học rồi em cũng sẽ không biếng nhác, cần học thì học cho tốt, cần gây dựng sự nghiệp cũng sẽ gây dựng sự nghiệp thật vững. Đường đời sau này sẽ không để uổng phí, thời gian một năm người ta sống em sẽ sống luôn cả ba năm, như vậy đã đủ đuổi theo chị chưa?”

Nam Nhã đỡ lấy mặt cậu, kéo cậu vào lòng. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu.

Cậu hơi hạ giọng: “Em nói em sẽ đưa chị đi, là thật, không lừa chị.”

“Tôi biết.”

Cậu dựa vào lòng nàng, khe khẽ run rẩy; trong đầu Nam Nhã nói không được là đang khó chịu hay đang cảm động, giống như cái đêm chuyển giao giữa hai thiên niên kỷ ấy, cậu nói, có một nghìn lý do để cười lại chẳng cười nổi, có một nghìn lý do để khóc nhưng khóc không xong.

Cậu thiếu niên còn nhỏ tuổi, không biết tương lai bao giờ mới tới, vĩnh viễn có xa lắm không, nàng tin mỗi câu mỗi chữ cậu nói đều là thật. Nhưng cậu thiếu niên nào có hay rằng, không phải là lòng cậu không tỏ, mà là con đường tương lai quá dài.

Điều ấy thì nàng biết.

Cậu cho rằng tương lai nhất định sẽ ở được bên nàng, nhưng cậu thậm chí còn không biết tương lai cụ thể sẽ như thế nào. Kể khờ ngốc nghếch.

Nhưng giờ phút này, nàng cũng mất đi lý trí rồi, nàng cũng biến thành kẻ khờ, càng lúc càng nảy lòng mong ước với lời cậu nói.

Nam Nhã cảm thấy mình đang rơi vào một vòng xoáy kỳ dị, trước đây nàng cần phải đối mặt với quá nhiều sự tình, tự phong kín bản thân, không cho bất kỳ ai xâm nhập vào thế giới của mình, vậy mới có thể bình thản an tĩnh. Nhưng không biết thế nào lại để một cậu thiếu niên xông vào được, mà nàng xưa nay vẫn nhạy bén vậy mà lại không sao hiểu nổi rốt cuộc chuyện này đã xảy ra như thế nào. Cậu nhiệt thành, chân thật mà tha thiết, nghiêm túc, thấu hiểu; cậu trẻ trung, nhiệt huyết, tựa như ánh mặt trời, ngập tràn sức sống; cậu ấm áp, thiện lương, không nhiễm chút bụi trần; nàng muốn thả lòng theo cậu hòa mình vào mơ mộng, nhưng rốt cuộc vẫn luôn có một sợi dây leo lý trí quấn chặt lấy nàng, giống như bắt lấy tóc nàng mà kéo giật, bắt nàng phải tỉnh mộng.

Nàng tự nhủ rằng, cậu là thiếu niên, cậu vẫn còn nhỏ, nàng thế này là đang phạm sai lầm, là không đúng. Nhưng không đúng chỗ nào, nàng sao lại không thể yêu một cậu thiếu niên? Cậu trong sạch hơn tất cả những kẻ khác, tại sao nàng lại không thể thương cậu? Như cậu nói, họ không sai. Sai có lẽ chỉ là ở thời điểm, nhưng, chỉ vì không đúng thời điểm mà bỏ qua, vậy có phải là rất đáng tiếc không?

Nhưng đã kết hôn đã có con, đã trải qua biết bao thị phi không đáng có, đã quen nhìn lòng người dễ đổi, tâm trí đã sớm bình lặng, đã không còn dũng khí thuở thiếu thời, kể cả khi đã gặp được một cậu thiếu niên tốt đẹp nhường vậy. Bản năng muốn tựa vào cậu, nhưng không dám nghĩ đến tương lai. Càng sợ sẽ phạm phải tội ác không xứng với sự tốt đẹp của cậu.

Thế này không phải là nàng. Nàng vốn không hề e sợ bất cứ điều gì, vậy mà bên cậu lại lo được lo mất.

Nhưng mà, tâm can dù gắng kiên cố đến mấy cũng không thể cự nổi từng ngày từng ngày bị bào mòn, Nam Nhã cảm thấy, đây đã chạm tới cực hạn của nàng rồi.

Cậu cười với nàng, rơi lệ vì nàng, ôm nàng, hôn nàng, ý chí nàng nào phải sắt đá, cũng đâu phải vô tri vô giác. Nàng cũng biết đau đớn, biết vui sướng chứ, thế nên chuyện mai sau, nào ai biết cho được?

Như cậu nói, cùng lắm thì chết thôi.

Nếu như nàng có tội, vậy thì sau khi chết cứ đẩy nàng xuống địa ngục đi!

15. Chương 14: Món Quà Sinh Nhật

Khoảnh khắc tiến vào cơ thể nàng, linh hồn Chu Lạc chìm xuống, chìm vào nơi sâu thẳm ấm mềm nhất dưới đáy lòng nàng, dịu dàng như một vòng ôm êm ái.

Cậu thoáng thẳng thốt, rốt cuộc cậu cũng có được nàng.

Sau ngày đó, Nam Nhã không nhắc lại về chuyện chia tách với Chu Lạc lần nào nữa, đối với yêu cầu của cậu, miễn là không quá phận, nàng đều thỏa mãn.

Tuy nhiên, đối với thiếu niên không nên cưng chiều, nếu không thế nào cũng sẽ được đăng chân lên đăng đầu.

Đêm đó Nam Nhã đang ngủ, nửa đêm chợt bị tiếng côn trùng kêu ngoài cửa sổ đánh thức, chưa cần mở mắt cũng biết con “côn trùng” đó là tên nào.

Thuật ngủ trang ấy vậy mà lại càng học càng giỏi nhỉ.

Nam Nhã không muốn cho cậu trèo vào cửa sổ, lại sợ cái tên không biết xấu hổ này sẽ kêu khóc om sòm đánh thức hàng xóm, đành phải mở cửa cho cậu.

Chu Lạc chui vào, lanh lẹ đóng chặt cửa sổ rồi kéo kín rèm, cởi quần áo, ôm lấy Nam Nhã lăn lên giường, một loạt động tác liền mạch lưu loát.

“Hôm nay em sẽ ngủ ở đây.”

Nam Nhã không đủ sức cự lại, hờn dỗi thấp giọng mắng cậu, cậu cũng chẳng tức giận, chỉ cần được chạm vào nàng là tâm tình tự động sẽ vui vẻ, móng vuốt cách lớp áo ngủ mỏng manh của nàng sờ loạn một hồi, kết quả lại động vào bầu vú non mềm của nàng, lòng dạ không khỏi rạo rực, nhịn không được reo lên: “Cửa sổ nhà quả phụ bé quả nhiên là đáng trèo...”

Nam Nhã một cước đá phăng cậu xuống giường.

Chu Lạc xốc lại quần, bò lên giường, ôm cơ thể mềm mại của nàng sờ nắn thêm lúc nữa. Nam Nhã bị cậu trêu chọc đến toàn thân bủn rủn, tên này trước nhìn không ra, ở chung lâu mới càng ngày càng rõ, một trăm phần trăm là lưu manh.

Nam Nhã không nhịn được nữa: “Lần sau còn mở cửa sổ cho cậu vào thì tôi đổi sang họ cậu!”

Chu Lạc im lặng một chốc, khẽ hỏi: “Đổi sang họ em? Nhanh vậy đã muốn gả cho em rồi à?”

Nam Nhã vừa định nổi nóng, cậu thấy vậy lập tức không lộn xộn nữa, nghiêm chỉnh nói: “Không sờ thì không sờ nữa, ôm ngủ thôi được chưa.”

Nam Nhã trở mình: “Đừng có quấy rầy tôi.”

“Không ầm ĩ nữa không ầm ĩ nữa.” Chu Lạc ngoan ngoãn vòng tay qua lưng nàng, thỏa mãn mà im lặng nhoeo cười.

Bình an vô sự rồi.

Nam Nhã đang thiu thiu ngủ, chợt cảm giác được cánh tay nọ đang lần mò trên người mình, len lén tháo nút buộc trên áo ngủ của nàng. Nam Nhã bừng tỉnh lại, thấy phong cảnh trước ngực đã lộ ra hơn nửa, cậu thiếu niên đang chôn mặt trước ngực nàng hít hà, chỉ thiếu điều chưa há mồm ra gặm.

Đây là mùi sữa của nàng đó sao?

Nam Nhã vung tay cho cậu một cái tát, giọng cảnh cáo: “Chu Lạc!”

Thế mà Chu Lạc còn tỏ ra ầm ỹ hơn cả nàng: “Cũng đâu phải chưa từng nhìn qua! Sao giờ lại không được nhìn chứ?!”

“Cậu...” Nam Nhã lúc này mới nhớ ra chuyện bơi đông ở tuổi, nhất thời thẹn đến hai tai đỏ bừng. Nàng chẳng thèm tìm lý lẽ gì nữa, đập cho Chu Lạc một phát, chỉ là lần này không đập được xuống giường nữa.

Chu Lạc không tức giận miêng nào, còn cười một cái: “Mới này là em hứa theo chị, chứ với cái sức yếu xìu đó của chị mà nghĩ đập ngã được em sao?”

Nam Nhã: “Chu Lạc, tôi cảnh cáo cậu lần cuối, còn lộn xộn nữa thì sau này khỏi tới!”

Lời này có chút sức uy hiếp.

Chu Lạc trầm mặc đôi lát, thôi ngả ngón. Cậu sấn lại gần, dụi dụi vào người nàng, thủ thủ: “Không lộn xộn thì không lộn xộn, sau này đừng nào chẳng là của em hết.”

Nam Nhã thiếu chút nữa bị cậu chọc tức đến bất tỉnh.

Cậu còn lấy ngón tay chọc lên mặt nàng, lên ngực rồi xuống bụng, xuống chân nàng: “Chỗ này, chỗ này, chỗ này, chỗ này, đều là của em.”

Nói rồi không đợi nàng gờ tay lên đã xoay một tiếng chui vào chăn.

Nam Nhã tức đến độ phải hít sâu liền mấy hơi mới có thể ngủ tiếp được.

Tình cảm của hai người ngày một thâm thiết, vậy nhưng trong trần phong vân vẫn chưa ngừng.

Vụ án của Từ Nghị tuy đã sớm khép lại, nhưng nghi vấn đối với Trần Linh vẫn tiếp tục lên men. Hiềm nghi của Trần Linh rất lớn, vậy mà lại thoát khỏi chế tài pháp luật. Pháp lý có thể bỏ qua, nhưng lòng người lại không chịu buông xuôi. Gần đây trong trần bốn phía nổi lên lời đồn đại. Rượu là do Trần Linh chuẩn bị, ả và Từ Nghị tư thông đã nhiều năm, sao lại không biết chuyện Từ Nghị có thói quen dùng thuốc an thần? Dần dần, có người nói cảnh sát đã tìm ra hộp thuốc cạnh bồn rửa tay nhà Từ Nghị, Trần Linh là y tá sao lại không nhận ra là thuốc gì? Tuy cảnh sát đã bác bỏ tin đồn về hộp thuốc, nhưng không ai tin, thậm chí còn ghé tai nhau xì xào rằng là bố Trần Linh động tay động chân, chôn vùi chứng cứ.

Cảnh sát minh oan cho Trần Linh, không muốn bị chụp mũ là công tư không phân minh, bị dân chúng nhieếc móc rầm trời. Trần Linh hết lần này tới lần khác nói rằng các nhân chứng vu oan cho ả, rằng ngày đó ả không mặc bộ váy đỏ, còn thể là sẽ tìm ra người hại ả.

Nhưng chuyện cho tới giờ, những người từng nín nhịn ả trong quá khứ đã chẳng còn e sợ gì ả nữa, trước đây ả ngang ngược châm chọc người ta ra sao thì giờ đều tự ứng ngược về thân mình, tình cảnh còn không bằng chuột chạy cùng sào.

Chu Lạc ban đầu đối với việc này chẳng quan tâm chút nào, chỉ chuyên tâm đọc sách và hẹn hò với Nam Nhã. Trong trần chướng khí mù mịt, cậu lại chỉ cắm cọc ở nhà mình, nhà Nam Nhã và trường học ba chỗ, hoàn toàn thanh tịnh tự tại.

Thẳng đến khi trong chợ xảy ra chuyện lớn. Trần Linh không biết từ đâu biết được thân phận thật của các nhân chứng, lao thẳng ra chợ đối chất với người ta, hùng hùng hổ hổ, Giang Trí không sao ngăn lại được. Kết quả là bị mọi người xúm vào vây chặt, quả mắng Trần Linh là kẻ giết người còn giả bộ oan uổng, hủy chứng cứ lại còn cản ngược lại nhân chứng, đạo mạo giả tạo, không biết xấu hổ mà hãm hại Nam Nhã, cả đám anh một câu tôi một câu trùng trùng điệp điệp bôi một lèo ra những hơn mười tội.

Lúc đầu chỉ là mắng chửi lẫn nhau, về sau lại thành quần áo.

Cả khu chợ đang yên đang lành lại gà bay chó sủa nháo nhào hết cả lên, mắng mỏ chửi bới, xé quần xé áo, giật tóc đâm đá... Bao nhiêu lễ nghĩa liêm sỉ đều mất sạch.

Kết quả, đêm đó, Trần Linh uống thuốc độc tự sát.

Là muốn chứng minh mình trong sạch hay là do sợ tội, cũng chỉ mình ả mới biết.

Giang Trí khai rằng mình ngủ ngoài sôpha, đến chiều ngày hôm sau mới phát hiện ra trong phòng, cơ thể vợ mình nằm trên giường đã cứng đờ, hai mắt trợn ngược, bên khóe miệng là vệt máu đã khô.

Biết được Giang Trí cùng ngày đó có âm ỉ một trận với Trần Linh, cảnh sát đã mang Giang Trí đi điều tra, cuối cùng lại thả về. Bệnh viện lấy lý do tác phong có vấn đề mà khai trừ Giang Trí, Giang Trí không thể chịu nổi lời gièm pha, không những nói vợ gã ngoại tình mà còn khinh bỉ gã là loại tiểu nhân đội lốt quân tử, còn nghi ngờ là gã bỏ thuốc độc giết chết Trần Linh. Giang Trí kham không nổi áp lực, tinh thần trở nên thất thường, cả ngày ngày đại, nhanh chóng bị thân thích đón về quê.

Cái trần bé xiu mà liên tiếp xảy ra mấy chuyện xui xẻo, bầu không khí không khỏi tản mát một cảm giác quái gở.

Chu Lạc đến thăm Trần Quân, ngồi trong phòng cậu bạn xem cậu ta chơi trò chơi rất lâu. Cậu không nói gì, cũng hiểu rằng hiện giờ mọi lời an ủi đều là sáo rỗng. Lúc chuẩn bị rời đi, Trần Quân lại khóc rống: “Chị tao là chết oan. Bọn họ muốn đổ oan cho chị tao, lời dối trá nào cũng nói được! Tao hận họ, tao hận tất cả mọi người trong trần này.”

Chu Lạc sớm đã chẳng còn nhận ra những người xung quanh nữa rồi, chẳng thể hiểu được mỗi lời họ nói rốt cuộc xuất phát từ mục đích gì, muốn thu được kết quả gì, hay có lương trước được sẽ gây ra hậu quả gì hay không.

Không thể hiểu nổi, cậu nghĩ không thông.

Hôm ấy Trần Quân khóc rất lâu, Chu Lạc cũng cảm thấy khó chịu, sau đó kể lại chuyện cho Nam Nhã nghe, Nam Nhã chỉ nhàn nhạt thở dài một tiếng: “Trước đây mẹ tôi nói, sự khác biệt lớn nhất giữa con người và động vật là ở chỗ, tiếng nói của con người là để biểu đạt tình yêu thương. Tôi lại cảm thấy, đó là để thương tổn thì đúng hơn.”

Khi một người chết đi, họ thật sự không còn trên cõi đời này nữa. Rất nhanh đã bị người trong trần quên lãng.

Chu Lạc từng rất hoang mang về cái chết của Trần Linh, ả vì sao lại ăn nói quàng xiên như vậy, vì sao phải bịa ra một lời nói dối để bị vạch trần như Nam Nhã muốn níu kéo Từ Nghị, vì sao rõ ràng là đi vụng trộm mà lại mặc bộ váy đỏ nổi bật như thế?

Hơn nữa, quan trọng nhất, và cũng bị tất cả mọi người bỏ sót, là: Động cơ giết Từ Nghị của ả là gì?

Nhưng theo cái chết của ả, Giang Trí hóa điên, mọi chuyện đều chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

Đảo mắt đã đến thượng tuần tháng Sáu, chỉ còn cách kỳ thi đại học một tháng, tiết trời nóng bức khiến người ta không sao tĩnh tâm nổi để mà làm bất cứ chuyện gì. Lâm Quế Hương lo lắng cho trạng thái của con trai, gấp gáp lấp một cái điều hòa trong phòng Chu Lạc để cậu có thể thoải mái ôn tập nghỉ ngơi.

Chu Lạc tận dụng hết cỡ, buổi tối học bài rất yên ổn, ngủ nghỉ cũng yên ổn. Tuy mỗi đêm đều muốn gặp Nam Nhã, nhưng cậu cũng tự hiểu rất rõ ràng. Kỳ thi đại học này nếu như thi hỏng, mọi lời cậu nói với Nam Nhã đều là rầm chó, cậu không muốn làm chó, càng không muốn khiến Nam Nhã thất vọng, cậu quyết tâm muốn đưa Nam Nhã đi.

Chỉ là thỉnh thoảng vẫn nhìn không được, cứ vài ngày lại lén lút leo cây trèo vào phòng ngủ của Nam Nhã. Nam Nhã cũng không đuổi cậu đi nữa, nhưng trong lòng không khỏi ngày ngày về kỳ thi của cậu.

Có một đêm Nam Nhã mở cửa sổ cho Chu Lạc vào, hơi do dự giây lát, thấy cậu lẩn lên giường lại không nhìn được lên giọng dạy bảo: “Cứ chốc chốc lại chạy sang chỗ tôi, cậu có còn đang học không đấy hả?”

Chu Lạc nghiêng người nhìn sang, ra vẻ tự tin chắc thắng chống trán: “Vẫn đang đứng nhất nhé, chị còn muốn nói gì nữa không?”

Nam Nhã tất nhiên là chẳng còn gì để nói.

Chu Lạc thấy thế, đắc ý nở nụ cười, cậu vươn tay kéo nàng ngồi xuống giường, mặt mày hớn hở: “Cái chuyện học tập này phải dựa vào chỉ số IQ, về sau con của chúng ta nhất định sẽ rất thông minh, mặt này cứ để em lo.”

Nam Nhã véo lên người cậu một cái, Chu Lạc quay đầu chôn miệng vào gối, kêu thảm một tiếng.

Nam Nhã phì cười: “Cái đồ ranh con lưu manh, sách còn chưa đọc xong đã nghĩ đến con với cái rồi.”

Chu Lạc quay đầu, cãi lại: “Nghĩ thôi cũng không được à? Người ta gọi đây là kế hoạch năm năm nhé, có mục tiêu mới có động lực phấn đấu chứ.”

Nam Nhã khinh khỉnh: “Lại còn kế hoạch năm năm cơ đấy. Cậu muốn phấn đấu làm gì hả?”

Chu Lạc nói: “Đương nhiên là phấn đấu lấy chị rồi. Chị tính thử xem, năm năm nữa là em tốt nghiệp đại học, có phải nên sinh con rồi không? Bất quá với năng lực của em mà nói, khẳng định không cần đến năm năm. Chị yên tâm, em lên đại học nhất định sẽ học thật giỏi, tuyệt không bạc đãi chị và...”

Nam Nhã: “Cút ngay!”

Chu Lạc bật người ngồi dậy: “Ấy đừng, tên em cũng nghĩ xong rồi, gọi là Chu Nam nhé. Tên này hay lắm đấy, trai gái gì cũng đều đặt được, mầu chốt là...” Cậu cực kỳ hưng phấn, hai mắt sáng rỡ như đèn pha nhìn Nam Nhã chằm chằm, “Chị thích thơ như vậy, chắc chắn biết nhỉ, thiên đầu tiên của phần ‘Quốc phong’ trong ‘Kinh Thi’ là ‘Chu Nam’ đó.”

Nam Nhã trừng mắt nhìn cậu: “Còn không thôi đi, ăn nói khùng điên vậy chưa đủ hả.”

Chu Lạc còn chưa tận hứng, “Ấy, tên chị cũng lấy từ ‘Kinh Thi’, bài ‘Dĩ nhĩ dĩ nam’, nhĩ.”

Nam Nhã ngạc nhiên: “Sao cậu biết?”

Chu Lạc ngắc đầu: “Chuyện của chị có gì mà em không biết chứ? Hơn nữa chị là Tiểu Nhã của em, con chúng ta là Chu Nam, rất xứng nhé. Mà, chị thật sự không cảm thấy cái tên Chu Nam...”

“Câm miệng, ngủ!” Nam Nhã trèo lên giường, cố tình đạp cho Chu Lạc một cước, không mạnh lắm, vậy nhưng tên kia vẫn cứ khoa trương oa oa kêu tướng lên lăn lộn khắp giường.

Nam Nhã nằm xuống, nghiêng người xây lưng về phía cậu, chậm rãi thả lỏng nắm tay, lòng bàn tay ướt nhẹp mồ hôi, lại sờ lên ngực, trái tim đang nảy lên loạn xạ.

Đêm hè hầm hập, quạt điện thổi vù vù, nhưng Chu Lạc cảm thấy luồng gió quạt kia chỉ có thể làm dịu được cái nóng ngoài da chứ không sao xua tan được ngọn lửa phừng phừng trong lòng cậu.

Ý đồ xấu xa trong bụng cậu càng ngày càng đậm chồi nảy lộc, thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đời nào nhịn được, nằm trên giường xoay tới xoay lui. Lăn lộn một hồi, cậu chậm rãi quay đầu, nhìn bóng lưng nàg, bộ đồ ngủ màu trắng phủ lên cơ thể lả lướt của nàg, pháp phới theo gió quạt, khi thì dính sát vào người lúc lại bay bổng phiêu diêu.

Trong lòng Chu Lạc tựa như có kiến bò, lặng lẽ định xoay người sang.

“Còn lộn xộn nữa tôi sẽ đạp cậu xuống đấy.” Giọng Nam Nhã nhàn nhạt truyền tới.

Chu Lạc sững sốt, bỗng cười hì hì: “Chị có con mắt sau gáy hả? Cho em xem chút.” Nói đoạn, móng vuốt luồn vào mái đầu nàg, da đầu Nam Nhã tê rần, quay lại trợn mắt tức tối nhìn cậu.

Chu Lạc chẳng thèm sợ nàg, lấy chân cọ cọ vào gót chân nàg, nhỏ giọng nói: “Đàn chị, em gần đây học hành rất chăm chỉ đó.”

“...” Nam Nhã cố đoán xem cậu lại đang muốn giở trò quỷ gì, cậu vốn đâu phải là người thích đàm luận về việc học tập trên giường đâu.

“Chị cứ đợi xem, kỳ thi này em sẽ thi thật tốt. So với kỳ thi thử lần trước nhất định sẽ cao hơn mười lăm điểm.”

“Cho nên?”

“Chị có phải là nên thưởng cho em cái gì không?” Tay cậu luồn vào áo ngủ của nàg, chạm vào làn da mềm mại. Nam Nhã vận ngón tay cậu bẻ ngược ra ngoài, Chu Lạc la oai oái không thôi, hai cánh tay như mái chèo khua loạn xạ.

Nam Nhã giáo huấn: “Còn gây chuyện thì đừng hòng tới, cũng sắp đến kỳ thi rồi, cậu ở nhà ngủ cho ngoan đi, đừng tới đây nháo nữa.”

Chu Lạc lập tức im lặng, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Yên tĩnh được một lúc, đột nhiên, quạt điện ngừng bật.

Chu Lạc ló đầu ngó ra ngoài cửa sổ một cái, nói: “Bị cúp điện rồi.”

Nam Nhã không để ý tới cậu, tên thiếu niên này một khi được đáp lời sẽ không nói không ngừng được.

Nhưng công lực tự lảm nhảm của cậu hẳn là đã thâm hậu hơn rồi.

Chu Lạc trở mình, nói: “Em nóng quá, chị có nóng không, để em thổi cho chị...” Nói đoạn ghé miệng sát vào cổ áo nàg thổi phù phù.

Nam Nhã gắt: “Cậu dám!”

Chu Lạc “bép” một tiếng đập “muỗi”, rất ra vẻ thông thả mà nằm lại xuống, trong bóng đêm thâm cười một cái: “Ừm, là chị nghĩ vậy nhé.”

Nam Nhã nói: “Tôi nghĩ vậy? Tỉnh tâm khắc sẽ mát. Trong đầu cậu toàn mấy chuyện gian xảo, không nóng mới lạ.”

Chu Lạc cười ha ha: “Trong đầu em toàn là chị thôi.”

Nam Nhã lười nhiều lời với cậu, nói: “Ngại nóng thì biến về nhà mà ngủ.”

Chu Lạc liền xoay người sang phía khác: “Em mệt rồi, không đi được.”

Nam Nhã biết đấu võ mồm với cậu nhất định sẽ không chiếm được chút ưu thế nào, bèn mặc kệ, nhưng dần dần, lại phát hiện ra quả thật là hơi nóng.

Bỗng có một làn gió mát thổi qua, Chu Lạc cầm quạt hương bồ quạt gió cho nàng. Nam Nhã không quay lại nhìn cậu, cũng không ngăn cản, để mặc cậu chậm rãi quạt.

Cây quạt trong tay cậu tản ra từng trận gió nhẹ, tuy được hóng mát, vậy nhưng nàng vẫn không ngủ được.

Đêm dần sâu, đến cuối cùng, tốc độ phe phẩy của quạt hương bồ chậm dần, chậm dần, cánh tay cậu thiếu niên từ từ rũ xuống, khoác ngang hông nàng, bất động một giây, lại như phản xạ có điều kiện mà phát quạt.

Nam Nhã kìm lòng không đậu mà nhoẻn miệng, không phát ra tiếng.

Nàng rón rén rút cây quạt trong tay cậu ra, chậm rãi xoay người sang, ôm lấy cậu thiếu niên đang say ngủ.

Nhắm mắt lại, đáy lòng an nhiên mà kiên định.

Tháng Bảy, kỳ thi đại học cuối cùng cũng tới. Chu Lạc xưa nay thành tích vẫn luôn tốt, Lâm Quế Hương cũng không căng thẳng đến mức ăn không ngon ngủ không yên, cũng may là hai ngày thi trôi qua rất nhanh.

Thi xong môn cuối, Lâm Quế Hương mới hỏi Chu Lạc cảm giác ra sao, Chu Lạc nói: “Mẹ cứ chờ đến ngày bái tạ tổ tiên đi!”

Không lâu sau, Chu Lạc đối chiếu bài làm với đáp án đề thi, phát hiện ra mình phát huy còn tốt hơn cả so với tưởng tượng. Đến lúc nộp nguyện vọng, cậu liền điền khoa vật lý kỹ thuật của trường đại học tổng hợp tốt nhất toàn quốc.

Lâm Quế Hương biết được mà đổ mồ hôi lạnh: “Điền vào đó thật?”

Chu Lạc gật đầu: “Nữ sĩ Lâm Quế Hương, ngài chuẩn bị mở tiệc mừng đi là vừa.”

Lâm Quế Hương đập cho cậu một cái vào đầu: “Kể cả tính được điểm không tệ thì cũng phải chọn chỗ nào an toàn một chút chứ! Lỡ như điểm không cao được đến vậy thì sao?”

Chu Lạc xoa xoa đầu, sáp lại ôm bà: “Vậy học lại một năm là được, con cũng không nỡ bỏ mẹ già ở lại nhà nha.”

Lâm Quế Hương làm gì có tinh thần đùa giỡn với cậu, vung chổi lên đánh: “Biến nhanh đi cho khuất mắt mẹ mày!”

Tin tức nhanh chóng được truyền ra.

Nam Nhã nghe cậu cười ha hả kể lại cuộc nói chuyện với Lâm Quế Hương, chẳng cảm thấy buồn cười chút nào: “Học lại một năm? Cậu cho là đang đùa hả?”

“Dù sao chị ở đâu thì em ở đó thôi.” Chu Lạc cười ghé đu qua đu lại, nói, “Chị yên tâm đi, em nắm chắc rồi. Chỉ một hai tháng nữa thôi, chị cũng nên thu dọn đồ đạc theo em đi là vừa.”

Trái tim Nam Nhã run lên.

Nàng đổi chủ đề: “Cậu nói sao để mẹ cậu không đánh?”

“Một đứa con ngoan ngoãn học giỏi như em, mẹ em đời nào nỡ đánh chứ? Còn vui đến mức suýt nữa thì vô lấy em hôn lấy hôn để cơ.” Chu Lạc ghé mặt lại sát vào nàng, “Chị cũng nên hôn em một cái đi chứ nhỉ?”

Nam Nhã vỗ vỗ mặt cậu: “Suốt ngày chỉ biết nghĩ đến hôn hít, không nghĩ cái khác được hả?”

Chu Lạc: “Có, còn ngủ nữa đấy.”

Nam Nhã: “Biến. Toàn mấy chuyện xấu xa.”

Chu Lạc không vui: “Toàn chuyện thiên kinh địa nghĩa chứ xấu xa gì?”

Nam Nhã: “Kệ cậu.”

Vừa xoay người định đi, Chu Lạc đã bắt tay nàng giữ lại: “Nói cho chị biết nhé, bạn cùng lớp của em Dương Tiểu Xuyên và Sử Giai Lệ, bọn họ đã có con luôn rồi đấy. Năm ngoái hai đứa nó đã lên giường với nhau rồi.”

Chu Lạc đứng dậy áp sát sau lưng nàng, từ phía sau ôm lấy nàng, cọ tới cọ lui, vẫn chưa thấy thỏa mãn mà làm nũng: “Em không còn là học sinh cấp ba nữa, còn phải chờ tới khi nào? Em ghen muốn điên lên rồi. Chuyện này không tốt cho sự phát dục của cơ thể em đâu chị biết không?”

Nam Nhã bị lời cậu nói làm tai nóng lên, vội vàng nói: “Cậu còn nhỏ.”

Chu Lạc nhíu mày: “Chỗ đó của em không nhỏ. Chị còn muốn nuôi lớn đến chừng nào thì mới dừng?”

Mặt Nam Nhã bừng lửa: “Ai nói cái đó chứ!”

Nói rồi muốn giãy khỏi vòng tay của cậu, Chu Lạc không thả nàng ra, bắt lấy tay nàng bỏ vào quần mình: “Thực sự không nhỏ đâu, chị sờ thử xem.”

Tay Nam Nhã tức thì chạm phải một vật nóng hổi mềm mềm, vừa đụng một cái, lập tức cứng rắn cương lên, giống hệt một sinh vật sống nhét trong quần, nháy mắt chọc vào mông nàng.

Nam Nhã lập tức đẩy cậu ra, liếc nhìn cái lều dựng dưới đũng quần cậu, trùng mắt với cậu: “Tự dập lửa đi!”

Chu Lạc mặt dày mày dạn, vẫy vẫy tay phải, nói: “Có muốn xem chút bản lĩnh của em không?”

Nam Nhã ném một mớ vải lên đầu cậu, đứng dậy vén rèm vào gian trong.

...

Được nghỉ hè, Chu Lạc vậy mà lại có chút không thích ứng được, không phải học nữa, thời gian dư ra một khoảng lớn. Nam Nhã phải trông tiệm, về cơ bản là ban ngày không thể ở cùng cậu, gặp mặt nhau rất ít; ngược lại việc chung đụng với những người bạn học không quá quen thuộc suốt kỳ nghỉ lại chậm rãi thay đổi mối quan hệ giữa cậu và bọn họ. Sắp chia tay, tình cảm giữa đám bạn học đột nhiên trở nên khăng khít hơn, chỉ tiếc là, không biết sự gắn kết này còn có thể duy trì được bao lâu nữa.

Trần Quân cũng dần dần gia nhập, lại một lần nữa hòa mình cùng mọi người. Nhưng cậu ta cũng đã thay đổi, không còn cởi mở như trước đây mà đa số thời gian vẫn thích ở một mình hơn.

Trương Thanh Lý thường hẹn Chu Lạc tới thăm cậu ta.

Trần Quân chơi điện tử ở nhà, trên chiếu bày đầy đồ ăn vặt và nước ngọt, quạt trần trên đầu thổi vù vù, cậu ta vẫn chiến đấu đến mồ hôi ròng ròng.

Thấy Chu Lạc và Trương Thanh Lý tới, Trần Quân chào một tiếng: “Chu Lạc, làm ván không?”

Chu Lạc nhận lấy tay cầm chơi mấy ván với cậu bạn, cậu vốn không mặn mà mấy với trò chơi điện tử, chiều theo để Trần Quân thắng. Trần Quân cũng cảm thấy vô nghĩa, “Ài, mày yếu quá rồi đó!”

“Phòng mày sao nóng vậy?” Chu Lạc bỏ tay cầm xuống, nhìn một vòng, “Cửa sổ cũng không chịu mở.”

Trương Thanh Lý nghe vậy liền đi mở cửa sổ, bỗng nhiên có chút buồn ngủ, ngồi trở lại chiếu, nói: “Chớp mắt đã giữa hè rồi. Thời gian trôi nhanh thật.”

Trần Quân cũng thở dài, ngã ra chiếu, nói: “Đúng vậy, cậu xem, kỳ nghỉ hè đã trôi qua một nửa rồi. Chu Lạc, hôm nào đi đánh bóng đi!”

Chu Lạc nói: “Được.”

Trần Quân nói: “Mày thi tốt như vậy, hẳn là sẽ vào được trường tốt nhất rồi.”

Chu Lạc cười cười: “Mới điên nguyện vọng thôi mà, còn chưa có điểm đâu.”

“Toàn trấn đều đang nhìn mày đó, đừng có trượt mắt.” Trần Quân cười một tiếng, lại nói, “Có điều mày làm việc gì cũng đều nắm chắc được, nhất định sẽ không có vấn đề gì. Sau này chỉ sợ không còn cơ hội chơi bóng với nhau nữa. Có khi gặp nhau trên đường cũng chẳng nhận ra.”

Chu Lạc nói: “Đại học nghỉ hè vẫn về thôi mà.” Nói xong lại chột dạ, nghỉ hè cậu còn phải kiếm tiền nuôi vợ mà. Nghĩ đến đây không khỏi khoát trá.

“Có về cũng không còn thân nữa.” Trương Thanh Lý nói, miễn cưỡng cười gượng, “Đến lúc đó đều có bạn mới cả rồi.”

Chu Lạc gãi đầu, cười khan hai tiếng. Mãi mãi là bạn tốt, những lời như vậy cậu nói không nổi. Bởi cậu hiểu rất rõ lời đó là giả tạo. Cậu cũng hơi buồn ngủ, cậu không có nhiều bạn lắm, Trương Thanh Lý và Trần Quân tạm coi là hai trong số ít đó, giờ này ngồi trên cùng một manh chiếu, cậu còn luyến tiếc, hoài niệm họ, có thể sau khi rời đi còn viết thư, gọi điện cho họ, nhưng sau nữa thì sao?

Mỗi đoạn đường đời đều sẽ thay đổi và khác biệt, những lời thề về tương lai làm sao có thể chắc chắn được. Cậu thở một hơi thật dài.

“Đúng rồi Chu Lạc, hôm nay là sinh nhật cậu hả?” Trương Thanh Lý nói.

“Ừ.”

“Buổi tối cùng đi chơi đi! Làm một bữa chúc mừng cho cậu.”

Chu Lạc có dự tính khác, vội nói: “Nhà tôi mời khách, chắc không thoát được, để ngày mai đi!”

Trần Quân đồng ý, Trương Thanh Lý lại tỏ ra không vui, nhân cơ hội có nhiều người, bèn nửa thật nửa đùa hỏi: “Cô bạn cậu thích đâu? Không đi cùng cậu sao?”

Chu Lạc có chút đắc ý, cười: “Có chứ.”

Có mặt Trương Thanh Lý ở đây, Trần Quân chỉ có thể giả vờ không biết nội tình, đấm một cái lên vai Chu Lạc: “Sướng gồm nhì!”

Chu Lạc liếc cậu bạn một cái, vẫn cười.

Trương Thanh Lý hỏi: “Thành tích của bạn ấy tốt chứ?”

Chu Lạc từ chối trả lời, chỉ cười.

Trương Thanh Lý phát hờn: “Cậu giữ bí mật cũng kín quá đi, rốt cuộc là ai vậy? Nói cho bọn này biết với chứ!”

Chu Lạc nói: “Đến đúng thời điểm thì tự nhiên sẽ biết thôi.”

Đúng lúc này, có mấy người bạn học ở dưới nhà gọi vọng lên: “Chu Lạc, thầy đang tìm cậu đó, mau về nhà đi! Đã có điểm rồi! 693 điểm!”

Chu Lạc sững sốt: “Vãi mòe?”

Cậu lập tức phóng ra cửa sổ, Trần Quân và Trương Thanh Lý cũng kích động nhảy dựng lên, ba cái đầu chen chúc thò ra ngoài, trăm miệng một lời: “Thật hả?!”

“Thật đó!” Mấy đứa bạn ở dưới nhà ríu rít, “Trạng nguyên toàn trấn toàn huyện toàn thành phố đều là cậu! Thị trưởng huyện trưởng trấn trưởng đều qua nhà cậu hết rồi!”

Trần Quân và Trương Thanh Lý đồng thanh thét chói tai: “Á!!!”

Chu Lạc lòng mừng như điên, xoay người chạy vội xuống.

Một đám thiếu niên cũng hò reo vui sướng, vù vù lao như phát cuồng trong con ngõ lát đá mùa hè.

“Thanh Hoa! Thanh Hoa!” (*)

(*) Ở đây chỉ Đại học Thanh Hoa, một trường đại học tổng hợp ở Bắc Kinh, Trung Quốc, được đánh giá là một trong những trường đại học danh tiếng nhất ở Trung Quốc và châu Á.

“Chu Lạc! Chu Lạc!”

“Chu Lạc trần Thanh Thủy!”

Cả đám la hét inh ỏi, cười đùa, náo loạn, muốn cả thế giới đều biết đến sự hăm hở phấn khích của mình. Dọc đường đi ai nghe tin cũng nở nụ cười, nhìn đám thiếu niên lao nhanh như gió.

Lúc sắp chạy tới con hẻm đi vào nhà Nam Nhã, Chu Lạc đột nhiên tỉnh ra, cái gì cũng không muốn quản nữa. Dù có là ông giời đến nhà cậu cũng không muốn gặp! Cậu ra sức cắt đuôi đám bạn học phía sau, nhân lúc không ai chú ý bèn quẹo vào ngõ, biến mất trong rừng cây.

Nam Nhã đang quét dọn trong phòng khách, nghe thấy đám học sinh cấp ba la lối ngoài đường, đã có dự cảm, đang định ra cửa nghe ngóng chút tin tức, tiếng hò hét đã đi xa. Tim nàng mất không chế đập thành hình như trống dồn, ôm ngực quay vào thì lại nhác thấy một bóng người trong rừng cây sau nhà.

Nam Nhã lập tức chạy ra cửa sau. Cửa vừa mở ra, Chu Lạc đã nhào vào đóng cửa lại, áp nàng lên ván cửa, hai tay ôm lấy mặt nàng hôn thật sâu.

Cả người cậu đầy mồ hôi nóng rẫy, lồng ngực trập trùng lên xuống, áp lên ngực nàng khiến lồng ngực nàng cũng run rẫy theo. Nụ hôn của cậu vừa thô bạo vừa mãnh liệt, nàng gần như không thở nổi, nghiêng đầu sang chỗ khác, khó khăn gọi một tiếng: “Chu Lạc, cậu buông ra trước đã.”

Cậu không buông, vừa cúi đầu đuổi theo gặm cắn vành tai và cổ của nàng, liếm láp không ngừng, vừa bế nàng lên tầng dè xuống giường

Ánh mặt trời xuyên qua tán cây phượng hoàng, ảm áp rải lên người nàng, nàng đầu vầng mắt hoa, hít thở không thông; lúc bị cậu hôn, ý thức của nàng chìm vào sương mù, toàn thân nổi lửa, cảm nhận được cơ thể mình đang nhảy cảm run lên, nàng sợ, gắng giữ lại một tia lý trí cuối cùng đẩy cậu ra.

“Chu Lạc...” Nàng bật thốt.

Chu Lạc nghe không vào, sốt ruột gấp gấp cởi nút áo nàng, xường xám tuột tới hông, cơ thể nàng trắng đến lóa mắt, cậu cẩn thận vuốt ve làn da mềm mịn, toàn thân nàng đều rất mềm.

“Cậu dừng...” Nàng ngăn lại, Chu Lạc bắt được tay nàng, ấn xuống giường, “Đàn chị, hôm nay là sinh nhật em.”

Ánh mắt Nam Nhã ươn ướt, mông lung trong giây lát: “Tôi không biết. Tôi không chuẩn bị quà tặng rồi.”

“Cho em.” Cậu dường như đang nhoẻn cười, cúi đầu cắn lên nụ hoa hồng thắm. Nàng khẽ thở hắt ra một tiếng, cậu muốn dồn hết tất cả, muốn chuyển mình trên người nàng.

“Không được... Thế này không được.” Nàng nhẹ nhàng nói, quay đầu đi chỗ khác. Chuyện này không hợp với đạo đức.

Cậu xoay khuôn mặt nàng lại, nụ cười trên mặt từng tác từng tác mở rộng: “Đồ ngốc, không biết sao? Em đủ tuổi rồi.”

Xường xám rơi xuống, da trắng như tuyết.

Nàng đẹp tựa một bài thơ.

Lời tôi thủ thỉ, tựa cơn mưa rào, rơi xuống người em, âu yếm ve vuốt.

Bấy lâu nay tôi vẫn mê đắm cơ thể em, ngọc ngà như ánh dương rạng rỡ.

Giờ phút này tôi thật sự tin rằng trong em hàm chứa cả thế gian.

Tôi sẽ trao em niềm lạc thú đến từ đỉnh núi cao, nhành hoa chuông này

Cành phỉ đen nhánh, và nụ hôn thắm đượm màu rừng xanh.

Tôi muốn cùng em sống cuộn mưa rền

Trên tán anh đào hồng rực sắc xuân.

Nàng đẹp đến không sao cưỡng nổi.

Khoảnh khắc tiến vào cơ thể nàng, linh hồn Chu Lạc như chìm xuống, chìm vào nơi sâu thẳm ấm mềm nhất dưới đáy lòng nàng, dịu dàng như một vòng ôm êm ái.

Cậu thoáng thảng thốt, rồi cuộc cậu cũng có được nàng.

Cậu không ngừng run rẩy, không thể khống chế mà điên cuồng tiến công. Nam Nhã không chịu nổi, rên một tiếng.

Chu Lạc dừng lại, ít nhiều có chút không biết làm sao cùng không nữ, thở gấp hỏi: “Đau sao?”

“Cậu nhẹ chút.” Nam Nhã thấp giọng nói một câu, quay mặt sang chỗ khác, xấu hổ đến độ ngay cả bộ ngực cũng đỏ bừng. Chu Lạc thả chậm nhịp điệu, dùng môi mơn trớn thân thể nàng, hỏi dò: “Thoải mái không?”. Nam Nhã cắn môi, không lên tiếng.

“Thoải mái không?” Cậu ngậm lấy đôi môi mềm mại của nàng.

Gò má Nam Nhã nóng hổi, đưa tay lên che mắt, trong lòng xấu hổ như muốn vỡ tan. Nàng sao lại có thể làm chuyện này cùng một tên nhóc chứ?

“Thoải mái không?” Cậu tiếp tục hỏi, cứ như đang làm bài thi vấn đáp.

“Đừng nói nữa!” Nàng thẹn quá hóa giận.

“Sao lại không được nói?” Cậu đẩy tay nàng ra.

Dưới động tác lỗ mãng của cậu, thân thể trắng ngần của nàng nhấp nhô rung động, mái tóc đen như tảo biển xỏa tung. Đau nhức, tê dại, nóng bỏng khó nhịn, từng loại cảm giác vồ lấy trái tim nàng, thần trí nàng cơ hồ tan rã, liên tục nỉ non: “Chu Lạc... Chu Lạc...”

“Ừ. Em đây.” Chu Lạc thở hổn hển, siết chặt lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, càng lúc dùng sức càng mạnh.

Nàng không chịu nổi, vừa đau vừa nhanh, vùng vẫy đẩy tay cậu, gần như khóc lên: “Không được... Buông ra... Không được...”

Nhưng Chu Lạc làm sao còn khống chế nổi, con thú điên cuồng bị hãm nhốt suốt một năm dưới đáy lòng đã hoàn toàn xổ lồng, tất cả những mơ mộng, hoang mang, xấu hổ, trẻ trung, thêm khát vào giờ khắc này đều phun trào dữ dội.

Gió giục mây vùn, mạnh mẽ chuyển mình.

Vàng dương chói lòa dời khỏi hành hoa phượng, ngọn gió mát lành theo chiều buông thổi tới.

Chu Lạc nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên môi Nam Nhã, nói: “Anh yêu em, Nam Nhã. Anh yêu em muốn chết.”

16. Chương 15: Chuyện Ngụy Hiểm Cố Nhiên Mỹ Lệ

Chu Lạc đọc xong, hỏi: “Thích không?”

Nam Nhã gục xuống bàn, nghiêng đầu nhìn cậu, khẽ cười, nói: “Thích.”

Chu Lạc nói: “Anh cũng rất thích. Lần đầu tiên xem đã thuộc luôn rồi, cảm thấy bài thơ này rất giống em.”

Nam Nhã hỏi: “Ý là tôi giống người ngồi trước gương ấy à?”

Chu Lạc nói: “Em là chuyện nguy hiểm cố nhiên mỹ lệ.”

Nam Nhã nhìn cậu đăm đăm, trong chốc lát không nói lời nào.

Rất nhanh sau đó, giấy báo trúng tuyển đã được gửi đến. Lâm Quế Hương cầm tờ giấy ngẫm nghĩ suốt một giờ liền, vừa ngắm vừa khóc lại vừa cười, chỉ thiếu điều đem đi đóng khung trưng trong tiệm tạp hóa.

Chuyện này đối với toàn trấn là một niềm vui lớn, nhà họ Chu lập tức mở tiệc bày rượu, Nam Nhã cũng được mời, đương nhiên là có đi.

Hôm ấy nàng tới nhà trẻ đón Uyển Loan trước, nên lúc đến có hơi muộn.

Chu Lạc theo bố mẹ tiếp đãi khách khứa và bạn học, mãi không thấy Nam Nhã đâu, mắt thấy khách khứa đều đã ổn định chỗ ngồi, Chu Lạc ngồi cùng một bàn với đám bạn học, ăn cũng không yên lòng, lúc này Nam Nhã mới bé Uyển Loan xuất hiện.

Những bàn khác đều không còn chỗ ngồi, chỉ còn lại mỗi bàn của đám thiếu niên là còn một chỗ, vừa vặn là vị trí ngay bên cạnh Chu Lạc.

Trần Quân liền gọi: “Chị Nam, ngồi đây đi.”

Nam Nhã nóng mặt, theo lý thì ngồi đó ăn tiệc cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng nàng có tật giật mình, trừ trừ mãi không chịu qua. Đám học sinh đều nhiệt tình mời nàng vào bàn, Chu Lạc là chủ tiệc, càng không thể tỏ ra quá thờ ơ, bèn hào phóng nói: “Ồ đây còn chỗ trống này.”

Nam Nhã coi như không nghe thấy, đưa mắt tìm khắp nơi một chỗ ngồi. Uyển Loan đưa tay ra đỡ đỡ, Nam Nhã cũng không để ý.

Lâm Quế Hương đi tới, đẩy đẩy Nam Nhã: “Ngại quá Nam Nhã, các bàn khác đều hết chỗ rồi, cô ngồi tạm cùng đám nhỏ đi!” không nói hai lời ấn Nam Nhã ngồi xuống cạnh Chu Lạc.

Đã đến nước này, Nam Nhã đành tỏ ra bình thản, gấp thức ăn cho Uyển Loan, trông nom cô bé.

Đám học sinh đều không thấy có gì phải ngại ngùng, chỉ có Uyển Loan là không ngừng với tay qua muốn Chu Lạc ôm một cái, Nam Nhã chỉ vừa mới lơ là một chút, cô nhóc đã nhanh nhẩu vươn người sang muốn trèo vào lòng Chu Lạc.

Bốn phía đều là bà con làng xóm, đâu đâu cũng có người nhìn vào. Lòng Nam Nhã khấn trương, cố gắng trông chừng cô nhóc.

Chu Lạc cảm thấy cứ làm bộ không liên quan mãi cũng không ổn, bèn dứt khoát định bế Uyển Loan chơi, bị Nam Nhã phát giác ra ý định trước một giây, dưới bàn giẫm cho một phát vào chân, Chu Lạc đành ngoan ngoãn ngồi thẳng người, không làm bừa nữa.

Chu Lạc uống bia, cùng bạn học cười đùa, mỗi lần cụp mắt xuống đuôi mắt đều không ngừng liếc sang người bên cạnh, thấy Nam Nhã chỉ lo ôm Uyển Loan dứt cho cô bé ăn, bản thân chẳng động được miếng nào, muốn giúp nàng trông con một lúc để nàng có thể ăn chút ít.

Uyển Loan vừa nhai cọng cải vừa lùng bùng muốn gọi Chu Lạc, chữ “cậu” vừa mới ra khỏi miệng, Nam Nhã đã dứt một miếng cà chua vào miệng cô bé, đành phải dừng lại nhai.

Chu Lạc thấy Nam Nhã căng thẳng đến đầu đầy mồ hôi, bèn đánh mắt ra hiệu cho Trần Quân. Sau đó cậu hào phóng nhìn Uyển Loan, cười nói: “Uyển Loan, gọi cậu Chu Lạc đi nào.”

Trần Quân hiểu ý, lập tức tiếp lời: “Thằng nhóc này lại chơi bẩn rồi. Uyển Loan gọi tao là anh đó, chẳng lẽ tao cũng phải gọi mày là cậu hả?”

Chu Lạc: “Chính xác!”

Trần Quân hăng máu: “Cứ đợi đấy.”

Cả bàn cười ầm lên.

Có bạn học nói: “Bọn mình đều gọi Nam Nhã là chị nên Uyển Loan gọi cậu là đúng rồi. Mười tám cả rồi, đừng giả bộ nai tơ nữa.”

Uyển Loan gọi cậu Chu Lạc nghe giòn tan, lại gọi từng người trong bàn là dì là cậu một lượt. Tất cả đều vô cùng thích thú, hết khen Uyển Loan ngoan ngoãn lại khen cô bé xinh xắn.

Chu Lạc cũng nói: “Uyển Loan càng ngày càng xinh, Khương Băng Băng, trước đây cậu từng nói, sau này cũng muốn sinh một đứa ưa nhìn như Uyển Loan đấy nhỉ?”

Khương Băng Băng vừa tức vừa buồn cười, cách bàn chỉ vào cậu: “Chu Lạc cậu còn không biết ngại hả! Chắc gì sau này cậu đã vênh mặt được với tớ?”

Chu Lạc cười: “Con tôi sau này nhất định sẽ xinh như Uyển Loan nhé.”

Trần Quân phì cười một tiếng, đám học sinh đều lè lưỡi: “Xì!”

Chu Lạc quay sang hỏi Uyển Loan: “Uyển Loan nói xem nào, cậu nói có đúng không?”

Uyển Loan không biết rõ họ nói cái gì, nhưng lọt tai được mấy chữ “Uyển Loan, “xinh đẹp”, liền phấn khởi đáp: “Đúng ạ!”

Cả bàn cười nghiêng ngả: “Uyển Loan đáng yêu quá đi.”

Chu Lạc nhân cơ hội ôm Uyển Loan từ chỗ Nam Nhã qua đùi mình chơi đùa, gấp thức ăn đút cho cô bé. Những bạn học khác thấy vậy cũng nhao nhao đòi bế Tiểu Uyển Loan, làm như rước linh vật vậy. Nam Nhã cũng thẳng thừng mặc kệ, tự mình chuyên tâm ăn cơm.

Uyển Loan vòng một vòng lại trở lại trong lòng Chu Lạc, ngồi trên đùi cậu nhún nhún, ngón út chìa một cái: “Con muốn ăn đậu.”

Chu Lạc liền gấp một hạt đút cho cô bé.

Trần Quân nhìn cậu hết lòng chăm bẵm Uyển Loan như vậy, cười cười có chút hàm ý: “Lạc, mày cũng ra dáng làm bố gồm nhỉ.”

Nam Nhã không phản ứng gì, Chu Lạc ngược lại lại dám tiếp: “Ừ đây.”

Khương Băng Băng nói: “Không ngờ cậu lại thích trẻ con vậy nha.”

Chu Lạc nói: “Tôi chỉ thích những đứa bé đáng yêu thôi.” Vừa nói vừa múc một thìa cơm đưa đến bên miệng Uyển Loan, Uyển Loan há miệng ngoan ngoãn một miếng ăn hết.

Có lẽ con trai khi ôm trẻ con tản ra một sức quyến rũ dịu dàng khó tả, đến Khương Băng Băng cũng không thể không khẽ giọng cảm khái với Trương Thanh Lý: “Chu Lạc hình như càng ngày càng đẹp trai nhỉ.”

Trương Thanh Lý cười cười: “Đúng vậy. Sau này ai gả cho cậu ấy, nhất định là sẽ rất hạnh phúc.”

Uyển Loan nhanh chóng ăn no, đợi Chu Lạc lau miệng cho mình xong, cô bé trượt xuống khỏi đùi Chu Lạc, tự chơi bên chân Nam Nhã.

Khương Băng Băng nói: “Chu Lạc, sau này lên đại học rồi, sẽ có rất nhiều mỹ nữ, cậu tha hồ mà chọn.”

Trương Thanh Lý tiếp lời: “Tớ cảm thấy Chu Lạc rất nội hàm đó, hẳn sẽ thích một nữ sinh xuất sắc cùng trường nhỉ. Kiểu thành tích tốt hay đọc nhiều hiểu rộng đó.”

Chu Lạc chỉ cười, không nói gì, dưới khăn trải bàn, chân cậu “không cẩn thận” đụng vào chân Nam Nhã rồi thu về. Nam Nhã biết rõ cậu nghĩ gì, tuy nàng không phải kiểu người ủy mị nhưng lại cảm lòng không đậu mà bị tấm lòng nhỏ nhỏ của cậu làm cảm động.

Chu Lạc tự biết chừng mực, hiểu rằng trong trường hợp này không thể chọc nàng quá đáng nên rất chuyên tâm nói chuyện phiếm với bạn học.

Trương Thanh Lý ăn được một nửa, không cẩn thận đánh rơi đĩa xuống đất, khom người định nhặt thì phát hiện một cái đĩa vỡng sâu dưới bàn. Cô vén khăn trải bàn lên chui vào lượm, thấy Uyển Loan không biết đã chui xuống dưới khăn trải bàn tự bao giờ, đang nghiêng đầu dựa lên đùi mẹ, vừa lăm bắm gì đó vừa cầm tay mẹ dụi mặt vào.

Trương Thanh Lý thấy hơi buồn cười, nhặt chiếc đĩa xong đang định chui ra, lại thấy Uyển Loan bắt được tay Chu Lạc, đem tay cậu và tay Nam Nhã đặt vào nhau.

Trương Thanh Lý sửng sốt, hai cái tay vội thu về, Uyển Loan ngay sau đó bị Nam Nhã bế lên khỏi khăn trải bàn.

Uyển Loan ngịch ngợm thật.

Trương Thanh Lý cười cười, từ dưới bàn ngồi trở lên nhìn qua, vẻ mặt Chu Lạc và Nam Nhã bình tĩnh đến lạ, cứ như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng trong lòng Trương Thanh Lý lại chợt xẹt qua một thoáng lạnh lẽo, cậu ta...không phải mỗi lần bắt ngờ chạm tay người khác phải đều sẽ phản ứng lại sao?

Sau khi tan tiệc, Chu Lạc trở lại tiệm băng đĩa, nhàn tản bật quạt nghe nhạc, nhìn ánh nắng loang loáng ngoài trời. Đã gần một năm, năm ngoái, cũng tầm này, cậu ghé lên quầy ngủ gật, bàn tay Nam Nhã chợt hiện lên giữa giấc chiêm bao, cậu còn nhớ rất rõ bóng lưng mặc xường xám khi rời đi của nàng, nhớ rõ vạt áo nàng bị gió thổi bay lên phát phơ.

Nhớ đến đây, trên mặt Chu Lạc ẩn hiện một nụ cười nhàn nhạt.

Bóng Trương Thanh Lý lọt vào tầm mắt, Chu Lạc thu lại nụ cười, cô mang một chai rượu đế và hai cái chén đi qua. Chu Lạc khó hiểu nhìn cô bạn, không nói gì.

Trương Thanh Lý ngồi xuống đối diện với cậu, bày chén ra xong thì rót đầy hai chén rượu, nói: “Chu Lạc, chúng ta cùng uống đi!”

Chu Lạc từ chối: “Không uống đâu.”

Trương Thanh Lý cười: “Sao không uống? Vì cậu chỉ uống với người con gái cậu thích, mà tớ thì không phải người đó?”

Chu Lạc nhíu mày, vẻ mặt không hiểu ra sao nhìn cô: “Cậu lên cơn gì thế?”

Trương Thanh Lý khúc khích cười, nâng một chén rượu lên, ngửa cổ dốc thẳng xuống họng.

“Cậu điên à!” Chu Lạc bật dậy giữ lấy tay cô, rượu vẫn còn một nửa, xuống bụng cô một nửa.

Trương Thanh Lý ngẩng đầu nhìn cậu, bật ra một tiếng cười: “Tớ không điên. Chu Lạc, người điên là cậu mới đúng. Cậu mới điên rồi.”

Chu Lạc mù mịt, ánh mắt chớp lên vẻ mất kiên nhẫn: “Cậu trước khi tới đã uống rượu rồi? Gương tốt không học lại cứ phải học thói xấu mới chịu?” vừa nói vừa kéo tay cô ra.

“Cậu mới học thói xấu! Cậu có dám nói ra nữ sinh mà cậu thích kia...không phải, là người phụ nữ kia, là ai không?”

Chu Lạc kinh ngạc, chớp mắt hóa thành giật mình, nhưng ngay sau đó lại không nhận được nhú mày: “Cậu nói bậy bạ gì đấy? Tôi hiện giờ không thích ai cả.”

Trương Thanh Lý nở nụ cười trào phúng: “Vậy để tôi đi hỏi cô ta vậy.”

Chu Lạc: “Hỏi ai mà hỏi.”

Lần này đến lượt Trương Thanh Lý không ứng đối lại được. Cô nhìn Chu Lạc, đột nhiên hiểu ra cậu là đang che chở cho người phụ nữ kia. Mà cậu cũng không sợ Trương Thanh Lý đi chất vấn nàng, không chỉ bởi cô không phải đối thủ của Nam Nhã mà còn bởi sự tín nhiệm giữa bọn họ đã trở nên bất khả công phá.

Trương Thanh Lý nói cứng: “Vậy tớ sẽ dẫn mẹ cậu cùng đi hỏi cô ta.”

Mắt Chu Lạc híp lại thành một khe nhỏ, đẩy vẻ xa cách và thù địch: “Cậu dám?”

Nước mắt Trương Thanh Lý rơi xuống.

Dù trước đây có bao nhiêu phỏng đoán, bao nhiêu hiểu lầm thì giờ đây ánh mắt cậu đã nói lên tất cả, không sai, người phụ nữ đó là Nam Nhã. Người phụ nữ từng khiến cậu tan nát cõi lòng suốt thì mất mạng đó, chính là Nam Nhã.

Tại sao lại là Nam Nhã, tại sao lại là người đàn bà tai tiếng nhất, từng có chồng có con ấy?

Chu Lạc ngồi xuống trở lại, vẻ mặt cũng bình lặng như ban đầu.

Trương Thanh Lý khóc: “Chu Lạc, tớ biết chúng ta không chung đường, cậu sẽ không thích tớ. Nhưng cậu không phải là nên thích một ai đó giống cậu hay sao? Tại sao...cậu lại thích cô ta? Cô ta còn tệ hơn tớ nữa!”

“Tôi chỉ thích cô ấy thôi.” Chu Lạc từng chữ từng câu đều chắc nịch, bình tĩnh nhìn cô.

“Mà cậu đây Trương Thanh Lý, tôi cứ nghĩ cậu là người sáng suốt. Nhưng lời cậu vừa nói đã lộ rõ tất cả. Cậu chỉ là một kẻ ra vẻ sáng suốt, không cam lòng thừa nhận là mình đang say thôi.”

Trương Thanh Lý ngẩn ra, mắt hết mặt mũi, cảm thấy hổ thẹn. Cô nhìn ra được sự thất vọng về cô nơi đáy mắt cậu. Mà chuyện về Nam Nhã, cũng không cần phải hỏi nữa.

Chuyện này không có nguyên nhân, chỉ có kết quả, cậu yêu nàng, rất rất yêu, yêu vô điều kiện.

Nhưng dù cho lý trí có gắng ngăn lại, Trương Thanh Lý vẫn không cam tâm, hỏi: “Cô ấy sẽ đi cùng cậu?”

“Phải.”

“Cô ấy từng kết hôn, lại đã có con, cậu không thấy sao?”

Chu Lạc cảnh giác nhìn ra ngoài tiệm, trưa hè oi bức, không ai ra đường. Cậu hạ giọng vặn lại: “Vậy thì sao?”

“Cậu...không để bụng?”

“Sao tôi lại phải để bụng?” Chu Lạc lại phản vấn.

Trương Thanh Lý bị hỏi đến không biết nên nói thế nào.

Chu Lạc nhắc chén rượu còn lại lên, một hơi cạn sạch, buông chén xuống trước mặt cô, nói: “Trương Thanh Lý, chuyện này đừng nói cho bất kỳ ai khác. Nếu thật sự không nhận được thì hãy chờ đến sau khi bọn tôi rời đi.”

Trương Thanh Lý che mặt khóc, cuối cùng, gật đầu.

Trương Thanh Lý vừa khóc vừa rời khỏi tiệm, không phát hiện ra Lâm Quế Hương đứng cạnh cửa mặt mày trắng bệch. Bà vội vàng tới đưa kem que cho Chu Lạc, ban đầu còn tưởng Trương Thanh Lý và cậu đang hẹn hò. Không ngờ được... Đã kết hôn đã có con?

Là ai?

Lâm Quế Hương không tỏ vẻ gì, liên tiếp mấy ngày sau đó đều lên quan sát Chu Lạc, nhưng không nhìn ra điểm nào kỳ quặc. Cậu vẫn làm việc nghỉ ngơi bình thường, ngoại trừ ra ngoài chơi cùng bạn học thì chẳng đi đâu khác. Lâm Quế Hương nghĩ mãi vẫn không ra cậu gặp mặt người kia thế nào.

Lâm Quế Hương tự phỏng đoán, tính tình con trai mình thế nào bà rất rõ, nếu như trong trấn có người phụ nữ đã có chồng nào có thể khiến Chu Lạc mê mẩn thì chỉ có mình Nam Nhã thôi. Nhưng bà nhìn không ra hai người này dính dáng gì tới nhau. Lần cuối cả hai cùng xuất hiện ở tiệm tạp hóa đã là chuyện của mấy tháng trước, cũng chẳng có vẻ gì là thân thiết.

Bà cũng không tiện đi hỏi. Lỡ lời một cái là hại biết bao nhiêu, bà không chỉ mất hết thể diện trước mặt Nam Nhã mà đối với Chu Lạc cũng không ngóc đầu lên được.

Tâm tư nặng trĩu, Lâm Quế Hương mất ngủ, hai giờ sáng vẫn thao thức. Bà bỗng muốn nhìn dáng vẻ ngủ say của con trai, bèn khoác áo ra khỏi cửa, đặt chân lên cầu thang, bà chợt ý thức được, liệu có phải chính là vào ban đêm khi cả trấn đã ngủ say thế này không?

Bà tức khắc lên tầng đẩy cửa, cửa phòng đóng chặt, rèm cửa thả kín.

Lâm Quế Hương lấy chìa khóa mở cửa, điều hòa vẫn đang mở, trên giường không bóng người.

Nam Nhã đang cho Uyển Loan ăn cơm trưa, nghe thấy tiếng gõ cửa, nàng buông thìa, xoa đầu Uyển Loan: “Uyển Loan có thể tự ăn được không?”

“Được ạ!” Uyển Loan ngoan ngoãn gật đầu.

“Ngaoan lắm.” Nam Nhã cười, đi mở cửa, người đến là Lâm Quế Hương, sắc mặt bà rất xấu.

Sắc mặt Nam Nhã hơi cứng lại.

Lâm Quế Hương là người tinh tường cỡ nào, chỉ cần một giây là đã thấu rõ tất thảy. Trước khi tới đây bà còn chưa chắc chắn, nhưng vẫn một mực muốn đi kiểm chứng chuyện này, kiểm chứng là đúng thì bà tính sổ với nàng; kiểm chứng là sai thì bà tạ tội với nàng.

Bà tình nguyện hạ mình, nhưng bà đúng rồi, dù vẻ hoảng hốt chỉ vừa chớm hiện lên mặt Nam Nhã đã lập tức tan biến sạch sẽ, thì cũng không thoát được con mắt của bà.

“Chị Lâm.” Nam Nhã cười, “Có chuyện gì sao?”

“Cảm ơn cô còn gọi tôi một tiếng chị Lâm.”

Trong lòng Nam Nhã rốt cuộc cũng đã rõ ràng.

Lâm Quế Hương không chào hỏi câu nào, đi thẳng vào nhà.

Phòng khách lớn như vậy, Lâm Quế Hương ngồi ngay ngắn trên xa lông, vẫn còn khá bình tĩnh. Nam Nhã đứng một bên, không lên tiếng trước.

Lâm Quế Hương mở lời: “Đêm qua, tầng hai nhà tôi, điều hòa mở, người lại không thấy. Tôi ngồi trong phòng con tôi muốn xem xem bao giờ nó về. Đến khi trời sắp sáng, tôi lại chẳng dám chờ tiếp nữa, tôi không dám nhìn nó. Tôi đành về phòng, nấp sau rèm cửa chờ, rốt cuộc nó cũng về. Tôi thấy nó lén lút lút chạy vào sân. Con trai tôi, về nhà mình mà chẳng khác gì quân trộm cắp.”

Trán Nam Nhã rịn ra một lớp mồ hôi.

“Tôi đẻ ra ba đứa, hai đứa đầu đều chết yểu trong bụng. Chu Lạc là đứa thứ ba, cũng là đứa cuối cùng.” Lâm Quế Hương run rẩy hít sâu một hơi, “Nó từ nhỏ đã lắm đau ốm, mỗi lần nó đổ bệnh là tôi cũng dạo qua Quỷ Môn Quan một lần, nó có mệnh hệ gì, tôi cũng không sống nổi nữa. Mọi người đều nói nó sẽ không sống nổi, nhưng nó là mạng của tôi, không, nó còn hơn cả cái mạng này, tôi phải dốc hết sức bảo vệ nó che chở nó. May mà dần dần lớn lên, nó cũng bớt bệnh tật, học hành cũng tốt, rất có tiền đồ. Tôi chỉ mong nó sống thật tốt. Cô cũng là người làm mẹ, Nam Nhã, cô có biết tâm tình làm mẹ thế nào không?”

Người cũng làm mẹ, Nam Nhã, cúi đầu: “...Biết.”

“Nên tôi nói cô...” giọng Lâm Quế Hương nghèn nghẹn, “Đồ vô sỉ!”

“Nó mới bao lớn?!” Lâm Quế Hương nước mắt như mưa, chỉ vào Nam Nhã, như chỉ hận không thể bắm vằm nàng ra, “Nam Nhã, chị Lâm của cô đối với cô có tệ không hả? Trong trấn nhiều người nói xấu cô như vậy, tôi từng hòa theo câu nào chưa? Tôi chưa bao giờ nói một câu không tốt về cô trước mặt ai cả! Uyển Loan đến tiệm tạp hóa mua đồ, người ta nói xấu lần nào, tôi đều che chở nó lần đó, đúng chứ? Nam Nhã cô tự vắn lại lương tâm xem! Sao tôi lại phải bảo bọc con gái cô chứ?! Bởi vì tôi cũng làm mẹ, tôi hiểu được. Bản thân dù không kham nổi cũng vẫn muốn con mình được sống tử tế. Cô không thể vô lương tâm như thế được Nam Nhã.”

Hốc mắt Nam Nhã đỏ ửng.

Con người chính bởi biết xấu hổ nên mới có thể trở nên mềm yếu. Mà người như Nam Nhã lại càng rõ điều ấy hơn bất kỳ ai.

“Cô là đang lấy oán trả ơn đó! Cô làm con trai tôi...” Mặt Lâm Quế Hương đầm đìa nước mắt, không đành lòng thốt ra lời đó, “Nó vẫn còn là trẻ con, cô lại dùng cái thủ đoạn bẩn thỉu của cô đi quấy rầy nó. Đáng đời cô bị người trong trấn nói xấu, đáng đời cô!”

Sắc mặt Nam Nhã lắng lại, bình tĩnh nói: “Chị Lâm, em không quấy rầy cậu ấy. Là cậu ấy thích em, em cũng thích cậu ấy.”

“Thích?” Lâm Quế Hương nghẹn họng nhìn nàng trân trân, không thể tin vào tai mình, nụ cười lạnh nháy mắt biến thành lửa giận, “Cô nằm mơ! Cô cho rằng nó thích cô? Nó giờ còn nhỏ, đương tuổi mới trưởng thành dễ xúc động, biết thế nào được là yêu đương?! Nó không biết thế giới bên ngoài ra sao, chờ đến lúc nó thấy rồi, nó còn để cô vào mắt nữa sao? Đến lúc đó nó sẽ hận cô đến chết! Hận cô lợi dụng sự đơn thuần của nó, đùa bỡn tuổi trẻ của nó! Nó sẽ hận cái thứ tình cảm lảm lỡ này. Nó sẽ vứt bỏ cô, đi tìm người con gái nó yêu chân chính!”

Sắc mặt Nam Nhã trắng bệch, không thốt câu nào.

“Bác Quế Hương, bác sao vậy?” Uyển Loan cầm thìa, ngơ ngác đứng giữa phòng ăn và phòng khách, trên khóe miệng còn dính hạt cơm.

Cô bé chậm chậm bước ra, đi tới bên chân Lâm Quế Hương đang rơi lệ, ngửa đầu nhìn, vẻ hoang mang. Cô nhóc vươn bàn tay bé nhỏ ra, chạm vào chân bà, non nớt dễ dàng: “Bác Quế Hương, sao bác lại khóc?”

Lâm Quế Hương bốc lửa giận ngút trời: “Mẹ mày không biết xấu hổ, quyến rũ con tao!”

Uyển Loan ngây người tại chỗ, chớp chớp mắt, ngơ ngàng nhìn bà.

Nam Nhã lập tức tiến đến kéo Uyển Loan ra sau lưng che chở, nhìn thẳng vào Lâm Quế Hương: “Chị Lâm, chị muốn trút giận thì...”

“Đừng có trút vào con trẻ chứ gì! Muốn chém muốn giết cứ tìm cô, đừng có đụng vào con cô đúng không?!”

Nam Nhã ngậm miệng, không hé nổi nửa lời.

Lâm Quế Hương nói: “Nam Nhã, chính cô nói rồi đó, vậy thì cũng biết đường mà suy nghĩ cho Uyển Loan đi! Cô ở đây cũng chẳng được lúc nào yên ổn, lập tức rời khỏi trấn Thanh Thủy này đi. Cô phải biết rằng, một người phụ nữ, vì con mình thì chuyện gì cũng có thể làm được.”

Lâm Quế Hương đứng dậy rồi đi.

Nam Nhã đứng im tại chỗ rất lâu, đến tận khi Uyển Loan giật giật quần nàng: “Mẹ, mẹ, sao thế? Bác Quế Hương cũng gia nhập trò chơi với chúng ta à?”

Nam Nhã ngồi xổm xuống, cười cười: “Đúng vậy. Bác Quế Hương kỳ thật rất tốt, đúng vậy không?”

“Dạ!” Uyển Loan gật đầu, “Bác Quế Hương rất tốt với Uyển Loan đó!”

Nam Nhã mỉm cười, nhặt hạt cơm dưới mép cô bé, “Ừ, được rồi, ăn cơm thôi!”

...

Chu Lạc đi đưa cơm trưa cho Lâm Quế Hương, bà không có trong tiệm, không biết đã đi đâu.

Chu Lạc đặt cặp lồng lên quầy rồi rời đi. Hôm nay trên trấn mở phiên chợ lớn, hai bên đường bày đầy sạp hàng, ăn mặc tiêu dùng, đồ gì cũng có.

Chu Lạc đi dạo một lúc, định bụng muốn kiểm xem có cái gì nhỏ nhỏ có thể gây ngạc nhiên để tặng Nam Nhã không.

Cậu trông thấy một sạp bán con rối, bèn chạy lại nhìn, thuận tay cầm một con lên điều khiển vài cái, phát hiện ra con rối này làm quá cầu thả, không thể bì được với con rối Nam Nhã làm; lại chạy sang sạp quần áo, ài, lại càng thua xa, đến đôi bít tất Nam Nhã làm cũng đẹp hơn nữa.

Đương lúc ngán ngẩm, cậu chợt nhìn thấy mấy con dế kết bằng lá tre. Lúc này mới nhớ tới hồi cấp hai mình cũng hay bện dế mèn chuồn chuồn các kiểu, còn nhiều kiểu đáng hơn so với sạp kia.

Không bằng tự bện một con cho Nam Nhã nhỉ. Một con không đủ, cả bầy luôn đi!

À, cũng bện cho Uyển Loan một đàn nữa. Cô nhóc nhất định sẽ trợn tròn mắt hưng phấn cực kỳ, oa một tiếng há miệng thật to, ôm chân cậu không buông luôn.

Cậu không nhịn được nhướn cười, quay đầu thấy Nam Nhã đang đứng phía trước, trong lòng hoan hỉ, lập tức chạy tới, cách nàng còn mấy bước thì nhận ra mình nhìn lầm rồi. Chẳng qua chỉ là một chiếc xường xám treo trước sạp quần áo, hoa văn rất giống phong cách thường ngày của Nam Nhã.

Chu Lạc gãi đầu một cái, thâm cười nhạo bản thân ngốc nghếch, trong đầu vừa nhớ tới nàng là mọi thứ xung quanh đều liên tưởng hết tới nàng. Thấy mảnh vải cũng nhìn thành nàng.

Chu Lạc tự giễu, buồn cười lắc đầu, quay người lại, nụ cười trên mặt dần tắt ngấm. Một luồng khí lạnh từ gan bàn chân xộc thẳng lên người, cậu chợt nhớ tới chuyện mảnh vải hoa trong tay Hồ Lập Phàm, cũng chợt hiểu ra cái chết quái đản như trúng tà của Hồ Lập Phàm là ra sao.

Trời ạ, cậu từng ra vào tiệm xường xám nhiều như vậy, khắp nơi đều phát phơ xường xám, vậy mà đến tận bây giờ mới ngộ ra được Hồ Lập Phàm khi chết nắm trong tay mảnh vải hoa là có ý gì.

Cũng chính vào thời khắc này, cậu ngộ ra bí mật về bộ váy đỏ.

Vì cậu ban đầu đối với chuyện Từ Nghị chết cảm thấy rất vui sướng, trong tiềm thức nảy sinh sự bài xích đối với việc tìm hiểu tư duy về cái chết của hắn, suy nghĩ rất đơn giản, chỉ có hai trường hợp, hoặc là Trần Linh nói dối, hoặc là đám nhân chứng bắt tay nhau nói dối.

Nhưng đều không đúng.

Trần Linh không hề nói dối, chiếc váy xuân thu màu đỏ ấy quá nổi bật, quá dễ nhận ra, Trần Linh ngu gì mà mặc bộ váy đó đi hẹn hò. Không phải, ả không hề mặc nó.

Nhân chứng có rất nhiều, sao có thể thống nhất nói dối, mà thống nhất nói dối để làm gì. Không phải, họ cũng không hề nói dối. Họ quả thật là có thấy người phụ nữ mặc váy đỏ.

Mặc trước thành dấu ấn trước, trong trần chỉ khắc sâu ấn tượng về một chiếc váy xuân thu màu đỏ duy nhất, đó là chiếc váy của Trần Linh, lập tức sẽ nghĩ ngay người phụ nữ mặc váy đỏ là Trần Linh.

Mà hôm ấy mưa lớn, ai nhìn ra được khuôn mặt của người phụ nữ mặc váy đỏ dưới tán ô thế nào đâu?

Chu Lạc đứng giữa cả một trời tháng Tám chói chang ánh nắng, lại giống như đang đứng trong màn mưa tuyết mịn mù tháng Mười hai, cả người lạnh cóng.

Đây chính là sức mạnh của tình yêu ư? Khiến lý trí hồ đồ, che khuất hiện thực trước mắt? Nửa năm nay, cậu sa vào sự dục dằng vô hạn của nàng, chuyện rõ ràng như vậy lại nhìn không ra? Cậu bài xích tất cả những người và việc không thuận với nàng, đắm chìm trong việc làm sao để nàng được tự do mà từ từ tiếp nhận mình, trong sự ngọt ngào khi ở bên nàng, vậy nên đối với chuỗi cái chết nguyên nhân kỳ quặc như vậy nhìn không ra?

Nàng...nàng có biết sao? Biết được hết thấy, biết được lòng cậu?

Đầu Chu Lạc trống rỗng.

Nhưng, vẫn không đúng.

Nam Nhã không có khả năng rời khỏi tiệm xường xám, chẳng vạng hôm đó Từ Nghị ở một chỗ với Trần Linh, Nam Nhã không thể tới gần đó. Ngày đó nàng hoàn toàn đâu có gặp Từ Nghị.

Chu Lạc nghĩ mãi không ra, cậu chờ đợi đi tới tiệm xường xám, cửa cuốn kéo xuống một nửa, Nam Nhã không ở đó. Sắp trưa rồi, nàng hẳn là đã đi nấu bữa trưa cho Uyển Loan.

Chu Lạc ngồi trên bậc thang trước cửa thần người, một chiếc xe đỗ lại bên đường, người đàn ông mặc quần áo nhân viên xuống xe đi qua, hỏi: “Cậu quen cô chủ tiệm này sao?”

Chu Lạc ngẩng đầu: “Phải. Sao vậy?”

Cậu liếc nhìn chiếc xe van, là của công ty máy vi tính.

“Bên tôi vừa mới lắp máy vi tính cho một nhà, tình cờ đi ngang qua đây, thuận tiện muốn hỏi một chút tình trạng máy vi tính nhà cô ấy. Chăm sóc hậu mãi ấy mà.”

“Không có vấn đề gì.” Chu Lạc nói.

“Tốt. Cảm ơn.” Nhân viên sửa chữa xoay người định đi, trong đầu Chu Lạc chợt lóe lên ánh chớp, đột nhiên hỏi một câu, “Lần trước gọi bên anh tới sửa máy vi tính, sao không thấy tới?”

Người nọ sững sốt đôi chút: “Lần nào?”

Chu Lạc sững người vài giây, khoát khoát tay, mong anh ta sớm rời khỏi.

Cậu nhếch khóe miệng cười gượng, nói: “Không có việc gì, lâu lắm rồi, là chuyện bốn, năm tháng trước kia, chắc mấy anh cũng không nhớ rõ.”

“Không biết nữa.” người kia nói, “Năm nay trấn Thanh Thủy đâu đã có ai gọi sửa máy vi tính đâu.”

Nam Nhã đưa Uyển Loan đến nhà trẻ rồi trở về, đến tiệm, phát hiện ra cửa cuốn bị kéo xuống một khoảng lớn, nàng ngẩn người, nhanh chóng đoán được là Chu Lạc tới.

Nam Nhã vào tiệm, thấy Chu Lạc đang tựa lên quầy nghe nhạc. Nàng kéo hẳn cửa cuốn xuống, trong phòng tối đặc, chỉ còn le lói vài tia sáng luồn qua khe cửa.

Nam Nhã hỏi: “Sao lại qua đây lúc này?”

Bóng người đang ghé vào quầy không đáp lại, Nam Nhã không khỏi tự cười mình ngớ ngẩn, cậu đang nghe nhạc, sao nghe thấy được chứ.

Trong phòng không mở quạt trần, không khí vô cùng oi bức.

Nam Nhã bật công tắc quạt, điều chỉnh lại tâm tình đôi chút, đi qua vỗ lên đầu Chu Lạc. Cậu không nhúc nhích, nàng lúc này mới ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

“Cậu uống rượu?” Nam Nhã vội bật đèn bàn lên.

Hai mắt Chu Lạc như phủ một màn sương, giơ tay lên chắn sáng theo phản xạ có điều kiện, cậu quay đầu sang phía bên kia, một tay quờ quạng tắt đèn.

Nam Nhã đứng trong bóng tối, thầm nghĩ liệu có phải cậu cũng bị Lâm Quế Hương quở mắng rồi không, trong giây lát không thể chắc chắn.

Nam Nhã: “Chu Lạc...”

“Ài, mới này mấy đứa bạn đòi anh khao ăn, chúc anh một đồng rượu.” Chu Lạc lẩm bẩm, giọng lè nhè không rõ, “Anh không muốn đi chỗ khác, chỉ muốn qua đây thôi. Tiểu Nhã.”

“Nhớ em.” Chu Lạc nói.

Tim Nam Nhã nhất thời mềm nhũn, không sao lý giải nổi, nàng không còn là nàng của ngày thường nữa. Nàng thoáng khựng lại, rồi nói: “Lần sau đừng uống nhiều vậy nữa.”

Chu Lạc đưa tay ra, nàng nắm lấy.

Cậu cầm tay kéo nàng ngồi xuống, gỡ một bên tai nghe ra đeo vào tai nàng.

Là giai điệu của “Vấn cứ thích em”.

Nam Nhã vuốt tóc cậu.

Cậu thiếu niên chợt hỏi: “Em muốn hút một điếu không?”

Đánh diêm lên, Nam Nhã thấy mắt Chu Lạc đỏ ngầu. Nàng hỏi: “Uống bao nhiêu vậy?”

Chu Lạc phun ra một ngụm khói thật dài, nói: “Quên rồi.”

Hai điếu thuốc lá lập lờ, không ai nói thêm gì nữa, chỉ có tiếng nhạc câu hát nhẹ nhàng vang lên từ trong tai nghe.

Tình là khổ ải, yêu nhau đâu khác chịu giày vò, đáy lòng giờ đây đông đầy lệ;

Ân ái khi xưa như men say, rất sợ phải truy lại, nhưng vẫn cứ không ngừng si dại muốn gặp em.

Nam Nhã nghe nhạc, hút thuốc, nỗi vắng lặng dâng ngập khắp cõi lòng. Tai nghe bên kia Chu Lạc đeo, không biết lúc này tâm tình cậu ra sao. Con đường trước mắt gian nan hiểm trở, sợ rằng không còn bao nhiêu thời gian nữa. Giờ đây cùng nhau ghé lên bàn an tĩnh nghe nhạc, có lẽ là khoảnh khắc tươi đẹp cuối cùng rồi.

Bài hát nghe hết, Chu Lạc tắt cát-xét, nói với Nam Nhã: “Đàn chị, anh đọc một bài thơ cho em nghe nhé! Lâu rồi chưa đọc bài nào.”

“Ừ.”

“Bài thơ này tên là ‘Gương’.”

Chu Lạc gác tay lên học tủ, làn khói từ giữa hai ngón tay bay lên lượn lờ.

“Mỗi bận nhớ chuyện xưa khi ấy

Nỗi hối hận nhẹ tựa mai rơi

Như khi nàng vượt sang bến khác

Như khi leo nấc thang gốc tùng

Chuyện nguy hiểm cố nhiên mỹ lệ

Chẳng bằng nàng cười ngựa quay đầu

Đôi gò má nóng bừng nét thẹn

Cúi đầu đáp lời về với vua

Một tấm gương vẫn mãi chờ nàng

Dành nàng mặt kính soi bóng biếc

Nhìn ra cửa sổ chuyện xưa dỗi

Hối hận như mai ngập Nam san.”

Chu Lạc đọc xong, hỏi: “Thích không?”

Nam Nhã gục xuống bàn, nghiêng đầu nhìn cậu, khẽ cười, nói: “Thích.”

Chu Lạc nói: “Anh cũng rất thích. Lần đầu tiên xem đã thuộc lòng rồi, cảm thấy bài thơ này rất giống em.”

Nam Nhã hỏi: “Ý là tôi giống người ngồi trước gương ấy à?”

Chu Lạc nói: “Em là chuyện nguy hiểm cố nhiên mỹ lệ.”

Nam Nhã nhìn cậu đăm đăm, trong chốc lát không nói lời nào.

Chu Lạc hỏi: “Tiểu Nhã, một đời này, em đã từng làm chuyện gì khiến mình phải hối hận chưa?”

Nam Nhã hút một hơi thuốc, chậm rãi thở ra một ngụm khói, nói: “Không có.”

Chu Lạc trầm mặc giây lát, lại hỏi: “Chuyện gả cho Từ Nghị cũng không hối hận?”

Nam Nhã nói: “Mỗi bước đều là lựa chọn tất yếu ở tình huống khi ấy. Cũng có thể là do đã biết rõ rằng có hối hận cũng vô dụng, vậy nên không cảm thấy hối hận.”

Chu Lạc cười cười, nói: “Cũng đúng.”

Nam Nhã hỏi: “Cậu thì sao?”

Chu Lạc nhìn nàng: “Gì?”

Nam Nhã nói: “Cậu đã từng làm ra chuyện gì khiến mình phải hối hận chưa?”

Chu Lạc cúi đầu thấp hơn, dụi mắt, nói: “Hồi mùa đông, anh không nên uống say rồi uống nhầm thuốc.”

Lòng Nam Nhã xẹt qua chút hơi lạnh. Cậu hối hận?

Chu Lạc không nói gì nữa, đổi chủ đề: “Nghe nhạc tiếp đi.”

Nam Nhã: “Ừ.”

Chu Lạc nói: “Anh muốn nghe ‘Hong nhan tri kỷ’?”

Điều thuốc trong tay Nam Nhã hơi khựng lại.

Chu Lạc chống người dậy, bóp trán, hỏi: “Băng đâu?”

Con người Nam Nhã khẽ lay động: “Đợi tôi tìm chút.”

Nàng ấn đầu thuốc lá xuống dập tắt, đi vào phòng trong. Cửa sổ gian nhỏ kéo rèm dày, căn phòng âm u. Nam Nhã không bật đèn, ngồi xổm xuống đất, lục tìm trong hộp đựng băng. Tiết trời nóng nực, cả người nàng nhanh chóng nhớp nháp mồ hôi.

Một bàn tay cầm lấy tay nàng, Chu Lạc không biết vào từ lúc nào, đầu ngón tay vuốt ve lòng bàn tay nàng một cái, dính một lớp mồ hôi.

Cả hai đều bức bối trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn gắng duy trì bình tĩnh.

“Không tìm được.” Nam Nhã cười thu tay về, vuốt một sợi tóc ra sau tai, nói, “Chắc là mất rồi.”

“Kỳ quái thật.” Chu Lạc thò tay vào sục sạo trong hộp băng từ, “Tất cả băng từ em mua đều ở đây, sao lại mất mỗi cuốn đó?” Cậu quay đầu nhìn nàng, “Nếu anh nhớ không nhầm, lần cuối cùng nghe cuốn băng đó là cái hôm mưa lớn vào năm tháng trước nhỉ. Sau đó mỗi lần nghe nhạc ở chỗ em, cũng chưa từng nghe bài nào trong cuốn băng đó nữa.”

“Thì mất rồi chứ sao.” Nam Nhã đứng dậy muốn rời đi, Chu Lạc nhanh chóng đứng lên theo kéo nàng lại, “Nam Nhã...”

Vì ảnh hưởng của chất cồn, thân thể cậu hơi lảo đảo, cậu chống tay lên tường đỡ lấy người, rốt cuộc cũng đứng vững.

“Nam Nhã, hôm đó, em có gọi người đến sửa máy tính không?”

Nam Nhã lặng im, nửa khắc sau đáp: “Không.”

“Tại sao?” Cậu nhìn nàng chăm chú, thấy nàng thẳng thắn thành khẩn mà lại dấy lên chút hy vọng.

Nam Nhã nhìn lại cậu, mỉm cười: “Nếu như cậu nhất định phải hỏi, tôi chỉ có thể nói, tôi là muốn có cơ hội ở một mình với cậu.”

Chu Lạc bắt đầu hoảng loạn.

Chính là nụ cười này, chính nụ cười này đã khiến cậu trầm luân, che mờ mắt cậu.

Chút hy vọng còn sót lại vỡ tan tành. Tay Chu Lạc trượt khỏi vai nàng, khoe miệng dấp một nụ cười đắng chát: “Một mình với tôi. Em một mực ngồi trong phòng nhỏ... Một mình với tôi à, để tạo chứng cứ vắng mặt cho em?”

Nam Nhã nhìn cậu, con ngươi trong chớp mắt thiên biến vạn hóa, xa lạ, kinh ngạc, đau thương, lạnh lùng, cuối cùng đều trở lại vẻ mặt trước sau như một, nhìn cậu, không nói chữ nào.

“Em nói đi. Nói rằng không phải em ngồi trong phòng nhỏ, mà là máy băng từ!” Hốc mắt cậu đỏ bừng, thậm đậm bi thương, giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ.

“Hè năm ngoái em tìm anh sửa cái máy không có chức năng ghi âm, nhưng lại chẳng dùng đến nó nữa. Sau đó em lại mua một cái có thể ghi âm được, ghi lại tiếng máy may và lời em nói. Em bé Uyển Loan tới đây ngủ là để kiểm chế tôi, khiến tôi không thể nói chuyện cười đùa với em, em nói gì tôi cũng sẽ chỉ trả lời ngắn gọn. Mấy câu em hỏi: Sửa được không? Được. Sửa thế nào rồi? Sắp xong rồi. Chỉ toàn lời đơn giản, không sợ bị lộ. Tôi không biết em khiến Uyển Loan ngủ bằng cách nào, nhưng em chắc chắn được rằng tôi sẽ không đánh thức con bé. Còn bài hát đó... Nếu tôi suy đoán không sai, em nói em vừa vặn cũng muốn nghe bài đó là còn có ý khác, em dù không bật bài hát mà tôi yêu cầu tôi cũng sẽ chẳng hoài nghi gì. Nhưng trùng hợp lại trúng nó. Em nhất định là đã biết trước tôi sẽ chọn nó – ‘Hong nhan tri kỷ’.”

Chu Lạc nói đến đây, chỉ cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

“‘Hong nhan tri kỷ’ cơ à. Trong bệnh viện em nói với tôi, em coi tôi là tri kỷ, em thích tôi. Ngày đó ở tiệm băng đĩa mua băng từ, em biết rất rõ tôi thích em như vậy, chắc chắn sẽ muốn biết mọi chuyện liên quan đến em, sẽ lưu ý đến từng bài hát em nghe. Những bài hát có trong băng em mua tôi nhất định đều sẽ nhớ kỹ. Trần Quân hỏi em thích bài nào, em nói Chu Tuệ Mẫn. Bài của Chu Tuệ Mẫn trong cuốn băng đó chính là ‘Hong nhan tri kỷ’ này.”

Cậu khùng khục bật cười một tràng, cười đến nước mắt tuôn ra: “Em có biết rằng, tôi đã nghe bài hát đó suốt nửa tháng. Mỗi lần nghe tôi đều mong ngóng em nói em thích tôi, không phải như thích một đứa trẻ mà là thích một tri kỷ. Nam Nhã, sao em lợi hại vậy nhỉ, lòng tôi nghĩ gì em đều rõ mười mươi.”

Đúng vậy, cậu chính là con rối trong tay nàng. Cậu là con rối, nàng là dây, mảnh mai yếu đuối như vậy, lại có thể dễ dàng khiến cậu muốn sống muốn chết.

Nam Nhã nhìn ánh lệ lóe lên trong mắt cậu, trái tim đột nhiên như bị kim châm. Nàng xoay người muốn ra ngoài. Chu Lạc lại tóm nàng lại, bóp chặt bắp vai nàng.

“Vì sao không nói hãy để tôi nói hết đã? Vì sao không phủ nhận? Lần đó dẫn tôi vào đây vá lại áo phải chăng cũng là kế hoạch của em? Vì ở đây, tại vị trí này, tôi tự khiến mình xấu hổ trước em, cho nên tôi sẽ không muốn vào đây nữa, lại càng không muốn ở một mình với em trong này. Em hoàn toàn chắc chắn rằng tôi sẽ không vào gian trong tìm em!”

Nàng quá cẩn thận tỉ mỉ rồi, cẩn thận tỉ mỉ đến mức khiến người ta rét run.

“Đến cả chuyện trời đổ mưa em cũng coi là chuyện thuận lợi nhỉ, tiếng mưa sẽ làm nhiễu loạn thính lực, khiến tôi không phát hiện ra là băng từ đang được bật. Ngày mưa ít người ra đường, đến mua quần áo lại càng ít. Mà em lại lên kế hoạch trước cả một tháng, không nhập hàng mới vào tiệm, đương nhiên lại càng không có người qua mua!”

Cậu lảo đảo như sắp sụp đổ, nàng trước sau không đáp lại câu nào. Lúc này cậu đột nhiên hận nàng vô cùng, hận nàng thoát cái đã quay trở về cái vẻ bình tĩnh mà lãnh khốc này.

“Đến cùng em coi tôi là cái gì? Là công cụ giúp em tạo chứng cứ vắng mặt? Hay là một kẻ hồ đồ ngu ngốc? Trước mặt lâm điều khả nghi như vậy, tôi vẫn mù quáng không nhìn ra! Sao lại đối tốt với tôi? Phát hiện ra công cụ tôi đây không đến nỗi quá xấu, nên mới dịu dàng với tôi, kéo lòng tôi hướng về phía em để tôi không băn khoăn về nguyên nhân cái chết của họ sao?”

Một người sao lại có thể điều khiển tình cảm của người khác như vậy, sao có thể dễ dàng đem tình cảm của người khác đùa giỡn trong tay như thế?

Nhưng nàng vẫn lặng im như cũ, vô cùng xa cách. Cậu cảm thấy một nỗi thất bại chưa từng có, mệt mỏi tột cùng, hoang mang nửa khắc, lại khẽ giọng hỏi: “Nam Nhã, từ mùa hè năm ngoái em đã nghĩ đến chuyện giết Từ Nghi rồi sao?”

Cậu nhìn lom lom vào mắt nàng, cầu mong có thể nhìn thấy chút biểu cảm, nhưng nhìn không thấy, mặt nàng vẫn nguyên vẻ nhạt nhòa không rõ, cậu nhìn không ra.

Chu Lạc đột nhiên kéo rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời chói gắt xuyên qua lớp cửa kính trong suốt, Nam Nhã nhắm mắt quay đầu sang chỗ khác, Chu Lạc cũng che mắt lại, ánh sáng bất ngờ kích thích khiến mắt cậu ứa nước.

Trong một khắc ấy cậu tựa hồ như đã thấy rõ, đây mới là tình yêu của họ, đây hồ thẹn, bất kham, ảm mốc, mục nát, chỉ có thể sống trong bóng tối, gặp ánh mặt trời sẽ oằn mình quằn quại.

Rốt cuộc nàng cũng thích ứng được với ánh sáng, rốt cuộc, Chu Lạc cũng đã nhìn ra, trong mắt nàng chỉ còn nét thờ ơ. Đây mới là nàng chân thật dưới ánh nắng mặt trời. Những điều tốt đẹp mà cậu nhìn thấy đều chỉ là ảo ảnh cậu tự vẽ ra trong bóng tối mà thôi!

Nước mắt Chu Lạc lấp lánh nơi hốc mắt, chỉ chực lăn xuống.

Nàng từng nói: “Cậu nghĩ tốt cho tôi quá rồi. Chỉ sợ sau này sẽ phải thất vọng.”

So với sự thống khổ vì bị phản bội và lừa dối này, thất vọng đã tính là gì?

Nàng không nói câu nào, không thừa nhận cũng không phủ nhận, cứ như vậy tỉnh táo đứng trước mặt cậu, chờ cậu từng chút từng chút vạch trần nàng, xé mở nàng.

17. Chương 16: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước

“Nam Nhã, tôi yêu em mà.”

Nam Nhã nhắm mắt, những giọt lệ theo khóe mắt chảy vào chân tóc, nàng ôm chặt lấy cơ thể run lẩy bẩy của cậu, nước mắt nàng cũng lã chã không ngừng, há miệng, muốn nói gì đó, lại không thốt lên nổi chữ nào.

Chu Lạc, tôi cũng yêu cậu.

Thật đấy, Chu Lạc, tôi cũng yêu cậu.

Đúng vậy, bắt đầu từ mùa hè năm trước, nàng đã muốn giết Từ Nghị.

Mùa hè năm ngoái, sau vụ cưỡng hiếp nàng tại nhà, Từ Nghị đã bắt đầu uống thuốc. Bác sĩ có nghĩa vụ bảo mật chuyện riêng tư của bệnh nhân. Mà Từ Nghị không muốn để người khác biết được hẳn phải uống thuốc an thần, vậy nên Trần Linh không biết. Nhưng Nam Nhã biết, bởi vì...nàng muốn hẳn phải chết.

Nàng vẫn luôn chờ đợi một cơ hội, cơ hội hẳn uống rượu. Từ Nghị không uống rượu, kể cả khi tiếp khách làm ăn cũng không uống, chỉ uống khi hẹn hò với Trần Linh. Nàng đã sớm biết hai người họ bí mật hẹn hò từ lâu, nhưng vẫn làm bộ như không hề hay biết, mỗi ngày nàng đều cố gắng hình thành thói quen cho hẳn, khiến hẳn cứ đúng năm giờ rưỡi là uống thuốc, lại điều chỉnh mốc thời gian này khớp với thời gian hẳn gặp Trần Linh.

Sinh nhật nàng hôm đó Trần Linh đến nhà là do nàng bày kế hoạch, để xác định xem Từ Nghị có thực sự uống rượu hay không. Buổi tối khi Chu Lạc vào nhà, thức ăn trên bàn vẫn còn y nguyên, là do nàng trì hoãn giờ ăn cơm, không để Từ Nghị chết vào bữa ấy.

Trần Linh cho rằng nàng muốn níu kéo Từ Nghị, cũng là do nàng cố tình đánh lừa, nàng nắm rất rõ tâm tư của Trần Linh. Á ta rơi vào tròng của nàng, vừa nghe nói nàng muốn nhân kỉ niệm ngày cưới lấy lòng Từ Nghị liền cố ý xin nghỉ ở nhà để chuẩn bị bữa cơm.

Xế chiều hôm ấy, nàng xác định được Trần Linh đã xin nghỉ, biết mình có thể bắt đầu kế hoạch được rồi. Trần Linh muốn trêu ngươi nàng, muốn chứng minh địa vị của mình trong lòng Từ Nghị quan trọng hơn nàng, lại không biết rằng nàng yêu cầu Từ Nghị sáu giờ về nhà, hẳn nhất định sẽ rời đi. Mà nàng thậm chí còn chẳng cần ra tay, chỉ cần chờ Chu Lạc đến sửa máy vi tính cho mình. Khi nàng tìm cậu sửa cát-xét, chính cậu đã nói, cậu biết sửa.

Không, nàng còn làm nhiều hơn thế.

Cũng là bắt đầu vào mùa hè năm trước, trong tiệm quần áo có một món, đặc biệt chuẩn bị cho Trần Linh. Nàng chỉ bán duy nhất một chiếc váy đỏ, biến Trần Linh thành tiêu điểm. Mà nàng nếu muốn làm một chiếc khác giống hệt vậy thì quá đơn giản.

Người trong toàn trấn đều bị nàng lấy ra làm công cụ điều khiển, tất cả mọi người đều điên cuồng công kích Trần Linh. Lời đồn về hộp thuốc là do nàng tung tin, thân phận của nhân chứng cũng là do nàng gián tiếp tiết lộ cho Trần Linh biết, trực tiếp dẫn đến xung đột giữa Trần Linh và người trong trấn, trở thành nhân tố cuối cùng bức Trần Linh sụp đổ.

Chu Lạc nói: “Ngày đó kỳ thực em không cần phải ra khỏi cửa, không cần phải kéo tôi đến làm chứng cứ vắng mặt. Nhưng em muốn giả trang thành Trần Linh để mọi người chứng kiến. Em muốn Trần Linh trải nghiệm cảm giác bị toàn bộ người trong trấn đổ oan thóa mạ, chứ không thật sự muốn cô ta tự sát.”

Con người Nam Nhã khê động, nụ cười nhạt nhẽo hiện lên khuôn mặt.

Chu Lạc mơ hồ rợn tóc gáy: “Em...”

“Tôi đã tính đến, cô ta nhất định sẽ tự sát.” Nam Nhã cười chẳng chút tiếu ý, nói, “Nếu không thì biết Từ Nghị chết chắc rồi, tôi cần gì phải cải trang thành cô ta ra ngoài đường?”

Nàng bỗng chốc thản nhiên như vậy khiến Chu Lạc chân tay luống cuống: “Vậy em...”

Cậu định nói gì đó, vậy nhưng trong nháy mắt cậu cũng chẳng biết mình định nói gì. Miệng cậu đắng ngắt như trào dịch mật, đau đớn đến nỗi dường như chỉ động một cái thôi cũng đủ khiến toàn thân vỡ vụn.

“Tất cả mọi người, đều bị em điều khiển và lợi dụng.”

“Không phải. Là chính họ tự che mờ mắt mình, chính họ tự điều khiển nội tâm của mình.” Nam Nhã nói, “Trong cái trần này, mỗi người đều mang tội sát nhân. Bàn tay của mỗi người đều dính máu Trần Linh.”

Nàng đùa bốn cả trần, trả thù cả trần.

Chu Lạc đỡ đầu chốc lát, nói: “Tôi thì sao? Trong mắt em, tôi cũng ngu xuẩn vô tri như họ?”

“Không. Cậu quá thông minh.” Nam Nhã nói, “Tôi biết cậu sớm muộn gì cũng phát hiện ra. Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

Trái tim Chu Lạc từng tắc từng tắc lạnh ngắt: “Sớm hay muộn, là tùy thuộc vào sự mê đắm em đến mức quang của tôi, xem tôi có thể tỉnh lại lúc nào?”

Nam Nhã im lặng.

Chu Lạc cũng ngây người mất một lúc, vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Tôi vẫn cho rằng, kế hoạch của em rất khá, nhưng nếu như...xuất hiện điều gì ngoài ý muốn... Nếu như...tôi phát hiện ra em không có trong phòng nhỏ... Em sẽ làm gì?”

Nam Nhã nói: “Vậy thì đánh cuộc xem cậu có chịu giúp tôi che giấu không thôi.”

Một câu nói ung dung biết bao.

Chu Lạc kinh ngạc nhìn nàng trần trần, một dòng lệ lặng lẽ rơi xuống.

Tất cả những gì tốt đẹp gây dựng suốt một năm nay đều bị nàng bóp cho nát bấy. Tất cả sự dịu dàng của nàng, đến giờ phút này cậu mới chợt nhận ra bất quá chỉ là chiêu bài lợi dụng. Nụ cười của nàng, ánh mắt của nàng, tấm lòng của nàng, bất quá chỉ là mỹ nhân kế che mờ mắt cậu.

Đáng hận là nàng đã đúng, cậu thật sự sẽ giúp nàng giấu giếm.

“Tôi là cái gì?” Cậu bắt đầu sợ phỏng đoán của mình là sự thực, sợ phải chịu thống khổ, thâm nghĩ thà rằng tự mình vạch trần còn hơn, “Tôi là cái gì?! Một quân cờ được trọng dụng trong kế hoạch của em? Em có mối hận của em, có lý do của em, tôi cũng đã nói, vì em tôi có thể chết. Nhưng em dựa vào đâu mà lợi dụng tôi? Dựa vào đâu hả?! Mọi thứ trước đây đều là giả hết sao? Em đối với tôi chỉ là lợi dụng? Hay em chỉ đùa giỡn tôi như đùa giỡn một kẻ ngu muội, đó chính là giá trị lợi dụng của tôi đối với em sao?!”

Cậu tuyệt vọng nhìn nàng, chờ nàng lắc đầu phủ nhận.

Mà một khắc ấy, cảm giác cõi lòng tan nát cũng dâng ngập lồng ngực Nam Nhã, khuếch tán khắp toàn thân. Nàng nhìn cậu thiếu niên đang đau khổ tột cùng, nhìn dáng vẻ sụp đổ của cậu, tứ chi nàng đột nhiên mất đi mọi tri giác.

Cậu yêu nàng, nàng biết chứ.

Nhưng tình cảnh ngày hôm nay, ái tình dẫu đã bước qua lớp lớp khổ ải, cũng không thể tiến thêm được nữa. Con đường phía trước là vực sâu vạn trượng, nếu đi đến tận cùng, rồi sẽ như Lâm Quê Hương nói, thứ còn lại trong lòng cậu đối với nàng sẽ chỉ còn nỗi căm hận, hận nàng lợi dụng sự đơn thuần của cậu, đùa giỡn tình cảm của cậu. Như lúc này đây, cậu nhất định là đang hối hận.

Tấm chân tình của nàng nào có ích lợi gì, đối mặt với tội ác tày trời, nó đã sớm chẳng đáng để nhắc tới, nói ra miệng cũng chỉ là thứ dơ bẩn, xấu xa. Chỉ có thể trách nàng tuy đã nắm chắc tất cả, lại hết lần này tới lần khác không nắm chắc được tim mình.

Cậu còn trẻ, bị thương tổn vẫn có thể quên đi mà tiến về phía trước; nhưng nàng thì không thể, nàng đã sớm qua rồi cái tuổi chóng đau chóng quên.

“Giá trị của cậu đối với tôi là để lợi dụng ư? Phải.” Gương mặt trắng toát của nàng gần như bị ánh sáng hòa tan, nàng nói, “Cậu hiện giờ đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi.”

“Em...” Chu Lạc hãi hùng giật mình, không thể tin được rằng nàng thật sự nói ra những lời ấy.

Cậu ngây phỗng, đột nhiên nín bật.

Trong sự tĩnh lặng chết chóc, cậu thiếu niên chớp mắt đã lệ rơi đầy mặt, môi cậu run run mím chặt, tựa như đang phải chịu một nỗi tủi thân khôn cùng, chỉ tay về phía nàng.

“Cô, đồ không tim không phổi!”

Cậu thiếu niên bật khóc.

“Bây giờ đã nhìn rõ tôi rồi sao?! Cậu đi đi. Về sau cũng đừng gặp mặt nhau nữa.”

Chu Lạc đau đớn khóc nức, hết như một đứa trẻ bị vứt bỏ bên lề đường. Cậu nghẹn ngào lắc đầu, lại không thốt lên nổi một câu nào hoàn chỉnh.

Nam Nhã quay đi, không thể nhìn dáng vẻ tan nát cõi lòng của cậu thêm nữa. Nàng nói: “Trở về đi, trở về ngủ một giấc, sang đến hôm sau là ổn hết thôi.”

“Không ổn được. Tôi biết mà. Không ổn được đâu.” Cậu giơ tay quệt nước mắt, nước nỡ.

“Vậy thì chờ hôm sau nữa, tháng sau, năm sau.”

“Là tôi hại em.” Chu Lạc nói.

Nam Nhã sửng sốt.

Chu Lạc rơi nước mắt, nói: “Tôi hối hận rồi. Tôi không nên uống rượu, uống nhầm thuốc, không nên nằm viện khiến em phải tới thăm. Như vậy sẽ không ai nghe được chuyện em muốn rời khỏi đây, em sẽ vĩnh viễn rời xa được nơi này, chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra. Nam Nhã, sao em lại bày ra cái vẽ xấu xa này trước mặt tôi, sao em không nói thật? Khi đó em muốn chạy trốn khỏi cái trấn nhỏ này, cũng là bởi em không muốn đi đến tình cảnh bây giờ, em không muốn họ chết. Là tôi hại em mãi mãi không thoát được, là tôi đã hại em.”

Nam Nhã há hốc không nói được lời nào, nàng cứ tưởng rằng cậu sẽ hối hận đã níu chân nàng lại, hối hận đã tiếp tục qua lại với nàng, lại không ngờ...

Cảm giác đau đớn quen thuộc lại châm chích trong tim, Nam Nhã lắc đầu: “Chu Lạc, cậu đừng tự trách. Quyết định và hành động của tôi không liên quan gì đến cậu.”

Cậu không nghe, một mực lắc đầu: “Không phải. Là tôi liên lụy khiến em phải ở lại, cho nên hãy để tôi đưa em đi. Hãy để tôi đưa em đi đi!”

Nam Nhã thẳng thốt, chuyện đã đến nước này cậu lại vẫn không buông tay. Nhưng đối mặt với cậu, cảm giác áy náy và tội lỗi sẽ ép nàng không ngẩng đầu lên được, nàng chịu sao cho đựng.

Nàng ẩn mình vào một góc, chi phối lòng người. Nàng tính kế bọn họ, khiến bọn họ bị vây khốn trong chính thói xấu và tính cách ương dở của họ. Nếu như Từ Nghị chịu hối cải thu tay, nếu như hắn thôi hành hạ nàng, hắn sẽ không phải uống thuốc nữa. Nếu như hai người bọn họ có một bên tỉnh ngộ mà dứt khỏi cuộc tình lén lút, nếu như Trần Linh không làm bộ đạo mạo thanh cao, nếu như người trong trấn tỉnh táo lại vứt bỏ hết mọi cừu hận và cực đoan... Trong tất cả những cái nếu như này dường chỉ có một cái thành hiện thực, họ đều đã không phải chết.

Nhưng, nàng cứ thả miếng mồi nào, bầy dã thú lại điên cuồng vồ vập lấy miếng mồi ấy.

Sự uy hiếp của bầy dã thú lên tính mạng của nàng và Uyển Loan đã được loại trừ, nàng sẽ không còn bị bắt kỳ kẻ nào dẫn vật đến chết nữa.

Mà những con dã thú thấy mồi là xông vào bầy ấy, chúng đã tự bóp chết cơ hội sống của chính chúng, cũng bóp chết cơ hội sống của nàng.

Nàng không chết, nhưng cũng không còn sống nữa.

Nàng dời mắt khỏi mặt cậu, dần trở nên lãnh đạm: “Tôi nói chuyện không liên quan gì đến cậu, không cần cậu phải phụ trách. Sau này, mọi chuyện của tôi đều không can hệ gì đến cậu nữa.”

“Em nói dối!” Hơi rượu bốc lên, Chu Lạc đột nhiên vươn tay ra kéo nàng vào lòng, “Em thích tôi, đừng gạt tôi, làm ơn, tôi biết em thích tôi mà!”

Mắt Nam Nhã cay xè, gắng chịu đựng: “Chu Lạc, cậu buông ra.”

Cậu không buông, nằng nết cuộc không chịu nổi nữa, mắt không chế được nữa. Cậu bị chất cồn làm suy yếu, thân mình lảo đảo, nhưng vẫn không buông tay, siết chặt lấy nàng, giống như đang cố sức giữ lấy bảo bối cuối cùng của mình.

Lửa giận đốt lên bởi sự lừa dối giấu giếm tất dần, tình yêu và nỗi đớn đau vì nàng xông lên óc.

Cậu vùi đầu vào cổ nàng: “Tôi không trách em, em đừng đi. Tôi chỉ, Nam Nhã, tôi chỉ là xót lòng cho em thôi. Tại sao, họ dù sống hay chết, mọi trách nhiệm vẫn đều đổ hết lên đầu em chứ? Tại sao?”

Nam Nhã ngừng giãy giụa, một giọt nước mắt lăn xuống.

“Tôi không giận em, em theo tôi được không?” Nước mắt cậu không ngừng nhỏ lên cổ nàng, “Tôi vẫn còn giá trị lợi dụng mà! Vẫn còn! Tôi có thể đưa em đi, tôi có thể chăm sóc cho em và Uyển Loan, tôi có thể làm người đàn ông của em, làm bố của Uyển Loan, Nam Nhã, tôi vẫn còn giá trị lợi dụng mà. Nếu người đó có thể là bất kỳ ai, tại sao lại không thể là tôi chứ?”

Nam Nhã ôm lấy lưng cậu, tấm áo phong mỏng manh của cậu đã sớm ướt đầm.

Nàng ngửa đầu, mắt ngập lệ: “Chu Lạc, đây là thời điểm tốt nhất để hai chúng ta tách khỏi nhau. Con đường sau này quá dài, dù đi tiếp, cũng sẽ không đến được cái đích mà chúng ta mong muốn, hà tất phải đợi đến lúc mọi chuyện trở nên tệ hại mới chịu chia tay?”

“Sao em lại không tin tôi?” Tiếng khóc của cậu nhuộm màu giận dữ, “Khi ở bên em tôi đã thề nhất định sẽ đỗ được trường đại học tốt nhất. Tôi đã làm được rồi đấy thôi! Nam Nhã, tôi làm được rồi, sao em không công nhận tôi?”

“Tôi nhất định sẽ đối xử tốt với em và Uyển Loan, tôi thề. Nếu tôi bội ước, em cứ giết tôi đi, giết tôi bằng bất cứ phương thức nào em muốn, rồi đi tìm người đàn ông khác, tất cả mạng này của tôi đều lấy ra làm tin cho em, có được không?”

“Nam Nhã, tôi yêu em mà.”

Nam Nhã nhắm mắt, những giọt lệ theo khóe mắt chảy vào chân tóc, nàng ôm chặt lấy cơ thể run lẩy bẩy của cậu, nước mắt nàng cũng lăn chả không ngừng, há miệng, muốn nói gì đó, lại không thốt lên nổi chữ nào.

Chu Lạc, tôi cũng yêu cậu.

Thật đấy, Chu Lạc, tôi cũng yêu cậu.

...

Bóng cây hắt qua tấm kính cửa sổ trong suốt, đập trên vách tường.

Bầu không khí trong gian phòng nhỏ lắng xuống trầm mặc.

Chu Lạc đã tỉnh rượu được phân nửa, tâm tình kích động mắt không chế cũng đã sớm tiêu tan, chỉ còn lại sự chán chường và uể oải. Cậu ôm lấy chính mình ngồi trên mặt đất, không biết đang nghĩ gì. Nam Nhã cũng ôm lấy thân mình ngồi phía đối diện.

Hai người đều đã bình tĩnh lại, thật lâu không nói gì.

Nam Nhã nhìn bóng cây kéo dài trên tường, hỏi: “Tĩnh táo lại chưa?”

Chu Lạc “ừ” một tiếng, xoa xoa hai mắt sưng vù.

Tiếp đó lại là một khoảng lặng.

Mới nãy cậu nói yêu nàng, là xúc động nhất thời do chất cồn kích thích, hay là lời thật lòng sau khi rượu vào.

Mới nãy nàng nói nàng chỉ lợi dụng chơi đùa cậu, là nói sự thật, hay là lời bắt đắc dĩ.

Không ai hỏi ai, cũng không ai xác nhận lại. Không cần, cũng có lẽ là không dám.

Một lúc lâu sau, Nam Nhã nói: “Về nghỉ ngơi đi. Cậu mệt rồi.”

Chu Lạc không nhúc nhích, hỏi ngược lại: “Em thì sao?”

Nam Nhã nói: “Đóng cửa tiệm thôi, nếu không sẽ có người đến gõ cửa.”

Chu Lạc lại dụi mắt, đầu đến không mở ra nổi, cậu thấp giọng nói: “Tôi tôi sẽ qua tìm em.”

Nam Nhã nhất thời không hé răng.

Chu Lạc nhắc bàn tay đang che mắt của nàng ra, nhìn nàng: “Chúng ta cần phải nói chuyện cho rõ ràng, Nam Nhã. Chờ bình tĩnh lại, rồi chúng ta lại nói chuyện.”

Nam Nhã gật đầu: “Được.”

Lúc Chu Lạc đứng lên có hơi nghiêng ngã, Nam Nhã đỡ lấy cậu, thấy mắt cậu đỏ ửng như mắt thỏ.

Nàng hỏi: “Không sao chứ?”

Chu Lạc thở dài một hơi, cau mày, hé ra một tia ai oán: “Lần sau đừng vậy nữa, tim tôi cứ bị em xiên cho vài dao thế này, sẽ đau chết mất thôi. Tôi mệt rồi luôn rồi, ngay cả sức lực để đi bộ cũng không có nữa.”

Nam Nhã lại gật đầu: “Ừ.”

“Buổi tối tôi sẽ tới tìm em, chúng ta cùng nói chuyện.” Cậu lặp lại.

“Biết rồi.” Nàng nhẹ giọng đáp.

Chu Lạc ra tới cửa, quay đầu nhìn Nam Nhã theo phía sau, cậu cúi đầu nghiêng người qua, hôn một cái lên mặt nàng, rồi lại hôn một cái lên môi nàng, rồi mới từ cửa sau trèo tường rời đi.

Cậu rời đi được một lát rồi, Nam Nhã vẫn đứng bên cửa thất thần. Nàng sợ cậu buông bỏ nàng, nhưng cũng sợ cậu sẽ không buông tay. Nàng vốn định tự mình nuôi Uyển Loan lớn lên, cứ thế kết thúc một đời, ai ngờ cậu lại chen ngang.

Con đường này càng đi càng thấy khó, nàng đối với chuyện rời đi cứ nán ná mãi, rồi lại luyến tiếc lui bước.

Lúc này đứng giữa ngã ba đường, nên lựa chọn thế nào? Đi đường nào?

Nam Nhã cau mày, vừa định ra kiểm tra lại cửa, lại nhìn thấy Trương Thanh Lý.

Thời gian và vị trí xuất hiện của cô quá kỳ lạ, Nam Nhã lập tức hiểu ra.

Nam Nhã nhìn cô, vẻ mặt phẳng lặng, không có ý định mở lời trước.

Trương Thanh Lý đi tới, nói: “Vốn định tìm chị tâm sự, chờ một lát lại trông thấy Chu Lạc. Thấy cậu ấy uống rượu, tôi còn tưởng là chị muốn đá cậu ấy, không ngờ lại là...”

Nam Nhã bình tĩnh hỏi: “Nên cô nán lại đây nghe lén?”

Ánh mắt Trương Thanh Lý trống rỗng nhìn Nam Nhã lom lom, không nói rõ được là đang khiếp sợ hay không thể tin nổi. Thấy cô tiến vào, Nam Nhã đóng cửa sau, thản nhiên nói: “Cô muốn tâm sự chuyện gì với tôi?”

Tim Trương Thanh Lý thoáng lệch nhịp, nói: “Tôi không ngờ chị lại xấu xa như vậy.”

“Xấu xa? Trên đời này còn người nào tốt tuyệt đối, xấu tuyệt đối sao?” Nam Nhã nhặt một miếng thuốc trên máy may lên, lấy bật lửa châm đốt, dựa vào tường, “Cô là người tốt, nhưng kể từ thời khắc cô bước vào đây, đã muốn chặt đuôi áp chế tôi rồi phải không? Thế có tính là xấu xa không?”

Trương Thanh Lý bị nàng nói trúng tim đen, nhất thời không nói được câu nào.

“So với ‘xấu xa’, tôi khá là nghiêng về thiên hướng ‘có kế hoạch’ hơn.” Nam Nhã thở ra một ngụm khói, chậm rãi nói, “Tôi cho rằng, phụ nữ luôn phải có chút kế hoạch, một người phụ nữ không có kế hoạch sẽ rơi vào đường cùng, cô thấy sao?”

“Chu Lạc sa vào kế hoạch của chị rồi đúng không? Cậu ấy là con đường mà chị hiện tại muốn đi đúng không?” Trương Thanh Lý chất vấn, “Chị đã đến tuổi này rồi, đừng có ngây thơ như vậy.”

Nam Nhã không trả lời. Qua màn khói mỏng manh, nàng sâu kín nhìn cô nữ sinh.

Trương Thanh Lý: “Chẳng lẽ lại muốn tôi tin rằng chị thật sự yêu cậu ấy sao?”

Nam Nhã: “Thì?”

Trương Thanh Lý: “Chị chỉ muốn đùa giỡn cậu ấy thôi.”

Nam Nhã nói: “Cái tuổi nữ sinh này của cô, không nên nói những lời dơ bẩn như vậy đâu.”

Trương Thanh Lý sững sốt.

Sắc mặt Nam Nhã lạnh lùng: “Lời này không bẩn sao? Bẩn chết được.”

Nam Nhã đứng thẳng người, quay sang chỗ khác, thản nhiên nói: “Cô có thể đi được rồi.”

Khói thuốc vờn quanh bóng lưng thướt tha của nàng, những hạt nắng rải lên bộ xường xám xanh nhạt trên người nàng.

Trương Thanh Lý bị xấu mặt thâm sinh lòng bất mãn, nói: “Nam Nhã chị nghĩ cho kỹ đi, đừng làm ra chuyện gì khiến mình phải hối hận.”

Ngón tay thon dài của Nam Nhã kẹp lấy điều thuốc, quay đầu, ánh mắt tĩnh lặng mà sâu thẳm, “Muốn uy hiếp tôi sao?”

Lòng tự trọng của Trương Thanh Lý buộc cô không chịu thừa nhận, cô lắc đầu: “Thiên hạ không bí mật nào không lộ, tôi đã biết, rồi người khác cũng sẽ biết. Đến lúc đó, bí mật của chị sẽ chỉ khiến Chu Lạc bị liên lụy.”

Nam Nhã bước về phía Trương Thanh Lý, cô nữ sinh sợ hãi lùi vội một bước, lập tức đụng lưng vào tường, không còn chỗ thối lui.

Nam Nhã hỏi: “Cho dù bí mật này bị cả thiên hạ biết thì đã sao? Chứng cứ đâu? Trường hợp khác, cứ giả như ngay cả Chu Lạc cũng không chịu giúp tôi giấu giếm, nói cho mọi người biết ngày đó tôi không có ở tiệm xường xám, thì cũng làm gì được đâu? Tôi ra ngoài gặp gỡ tình nhân đấy, đó không phải là việc người ta vẫn thường gán cho tôi sao?”

“Xế chiều hôm đó Từ Nghị ở cùng một chỗ với Trần Linh, tôi chưa hề gặp bọn họ nhé, nếu không Trần Linh đã sớm lôi tôi xuống nước theo rồi, đúng không? Quan hệ giữa tôi và Từ Nghị không tốt, mọi người trong trấn đều biết vậy. Tôi và hắn đã ở riêng một thời gian dài, chuyện hắn uống thuốc tôi đâu có biết, hắn tư thông với Trần Linh, cũng phải đến khi hắn chết tôi mới hay. Ai có thể đổ oan cho tôi? Chà...”

Nàng khẽ than một tiếng, “Tuy không có chứng cứ, nhưng người trong trấn vẫn sẽ công kích tôi, nói tôi hại chết chồng mình, giống như trước đó từng công kích Trần Linh ấy nhỉ. Cũng không sao, tôi không giống Trần Linh, tôi sẽ không vì bị người khác vũ nhục mà tự sát. Con người ấy mà, nếu có thể may mắn được sống thì nên tự giác tỉnh ngộ mà nhận tội, phải không?”

Trương Thanh Lý nhìn nụ cười như có như không của nàng, hơi lạnh chạy khắp toàn thân. Trời mùa hè nóng như vậy, ấy thế mà cô lại run mình.

Nam Nhã đưa tay lên vuốt ve mặt cô, nói: “Cô bạn nhỏ này, cô biết không? Người trong trấn nói tôi có mệnh khắc người đó, bất cứ ai chọc vào tôi đều sẽ chết rất ly kỳ. Cô quần lấy tôi như vậy, lỡ có ngày chẳng rõ thể nào lại bị tôi khắc chết mất thì phải làm sao?”

Trương Thanh Lý đối diện với gương mặt tuyệt mỹ kia, cả người phát rét.

Đúng vậy.

Nàng muốn khiến một người phải chết, chẳng cần tiếp xúc, chẳng cần hoành đao, chẳng cần động thủ, người đó vẫn cứ lăn ra chết.

Trương Thanh Lý sợ hãi tột độ, dù sao cũng vẫn còn non trẻ, nước mắt tí tách rơi xuống, dáng vẻ giả bộ khí thế ban nãy sụp đổ thảm hại, cô nữ sinh lau nước mắt, nói: “Nếu Chu Lạc chọc giận chị, chị cũng sẽ giết cậu ấy sao? Đừng mà.”

Nam Nhã thoáng sửng sốt, chiếc mặt nạ đáng sợ vừa rồi đeo lên để hù dọa cô nữ sinh được gỡ xuống. Nàng quay mặt sang chỗ khác, chỉ đáp lại một câu: “Cậu ấy không phải người ngoài.”

Tiếng khóc của Trương Thanh Lý càng nhen nhào hơn: “Chị thật sự thích cậu ấy?”

Nam Nhã không đáp.

Cô khóc, nàng hút thuốc. Cuối cùng, khi điếu thuốc trên tay nàng đã lụi hết, cô cũng khóc xong.

Nam Nhã nói: “Cô muốn đi cửa trước hay cửa sau?”

Trương Thanh Lý hít mũi, cúi đầu nói: “Cửa trước.”

Nam Nhã vén rèm ra ngoài mở cửa cuốn, Trương Thanh Lý lại hỏi: “Dì Quế Hương sẽ không đồng ý. Chị định thế nào?”

Nhất thời, Nam Nhã không lên tiếng.

Sau đó nàng hỏi ngược lại: “Là cô nói cho bà ấy biết?”

Trương Thanh Lý kinh ngạc: “Dì ấy biết rồi?”

Nam Nhã không đáp.

Trương Thanh Lý gấp gáp nói: “Không phải tôi nói. Tôi đã nhận lời Chu Lạc không nói với bất kỳ ai. Tôi không có ý uy hiếp chị, thật đấy, tôi sẽ không nói với người khác. Chẳng qua là tôi cảm thấy chị không nên đi cùng cậu ấy.”

Nam Nhã trầm mặc đôi chút, kéo cửa cuốn lên, nói: “Cô đi đi.”

Trương Thanh Lý lại đứng ở cửa không chịu đi, vội vàng: “Nam Nhã, chị định bắt Chu Lạc phải lựa chọn giữa chị và mẹ cậu ấy sao?”

Nam Nhã một chữ cũng không nói, trở lại quầy làm việc.

Trương Thanh Lý đuổi theo: “Chị nhất định phải khiến mẹ con bọn họ trở mặt thành thù sao? Nhất định phải khiến dì Quế Hương mất đi con trai sao?”

Nam Nhã ngược mắt: “Ra ngoài!”

Trương Thanh Lý ngưng bật, nửa giây sau nức nở nói: “Nam Nhã, chị chắc chắn cảm thấy tôi là đang đồ kị với chị. Nhưng cho dù chị đủ ác độc để thương tổn dì Quế Hương đi chăng nữa, chẳng lẽ chị lại không để tâm Chu Lạc chút nào sao? Chị đi với cậu ấy, quan hệ của hai người một khi ra ngoài sáng, Chu Lạc cậu ấy sẽ xong đời.”

Nam Nhã nhìn cô chăm chăm.

Trương Thanh Lý nói tiếp: “Mỗi câu cậu ấy nói trước mặt cảnh sát đều sẽ thành nói dối và nguy tạo chứng cứ, cậu ấy có thể còn bị quy là ‘đồng lõa’ của chị. Dì Quế Hương sẽ sớm hiểu ra, dì ấy sẽ hận chị đến chết.”

Nam Nhã nói: “Ngày đó tôi chưa từng gặp Từ Nghị, Trần Linh đã làm chứng rõ ràng.”

Trương Thanh Lý nói: “Nhưng chỉ cần mọi người bắt đầu hoài nghi chị, hết thấy những điểm đáng ngờ dù thật dù giả và cách thức giết người đều có khả năng đổ xuống đầu chị. Lời người ta nói rất đáng sợ, chị không quan tâm đến mình, cũng không quan tâm đến cậu ấy sao? Tương lai của cậu ấy vừa mới bắt đầu, chị đã hất một chậu nước bẩn lên người cậu ấy, như thế công bằng với cậu ấy sao?”

Khi một người dao động giữa hai lựa chọn, bất kỳ may mắn thay đổi nào cũng có thể trực tiếp ảnh hưởng đến quyết định của người đó. Khi đó suy nghĩ kĩ càng hay không không còn quan trọng nữa; có phải điều bản thân muốn hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là sau lần lựa chọn đó, đời người sẽ cứ thế mà sai một ly, đi một dặm.

Có thể là do tác dụng của chất cồn, cũng có thể là bởi trận khóc lớn kia, Chu Lạc bị hành đến mệt rũ rồi, cả người kiệt quệ, về đến nhà là ngủ thẳng một mạch đến năm giờ mới tỉnh.

Mở mắt nằm trên giường, cậu đặc biệt bình tĩnh tỉnh táo.

Những rối rắm về việc Nam Nhã phản kháng và tự vệ như thế là đúng hay sai, đã chẳng còn nghĩa lý gì nữa, thứ điên rồ thối rữa là cả thôn trấn này, lương tâm cạn kiệt, nhân tính méo mó, sự tôn nghiêm của sinh mệnh đã bị lột sạch không chừa lại mảnh nào.

Còn chưa tới giờ cơm, Chu Lạc nằm trên giường suy nghĩ vẫn vơ. Có lẽ bởi trận cãi nhau này mà nỗi nhớ Nam Nhã của cậu dần dần trở nên da diết. Kể từ khi yêu nhau đến giờ, họ chưa từng cãi vã lần nào. Hiện tại cậu nhớ nàng vô cùng, cũng càng lúc càng sốt ruột, không thể đợi được đến cái hẹn nói chuyện vào buổi tối.

Chu Lạc mặc quần áo xong, xuống nhà định tìm nàng, lại bị Lâm Quế Hương gọi lại: “Định đi đâu? Sắp ăn cơm rồi!”

Hôm nay cũng quá kỳ quặc rồi, Lâm Quế Hương vậy mà lại không đến tiệm tạp hóa.

Chu Lạc suy nghĩ một chút, quên đi, đợi đến tối đi sau cũng được, cứ để nàng yên tĩnh suy nghĩ đã.

Cậu xoay người lên tầng, Trần Quân chợt hốt hơ hốt hải chạy vào sân, lao lên cầu thang gọi Chu Lạc: “Tao tình cờ gặp Nam Nhã ở nhà trẻ, đón Uyển Loan về trước giờ, lại vừa mới qua thấy tiệm xường xám đóng cửa...”

“Trần Quân!” Lâm Quế Hương gắt giọng quát cậu ta ngừng lại, rồi nói với vào phòng, “Là bố nó!”

Chu Lạc sững sốt, thấy phản ứng của mẹ mình liền hiểu ra là bà đã đi gặp Nam Nhã. Cậu hoảng đến đổ mồ hôi lạnh sùng người, xông xuống chạy tới nhà Nam Nhã.

Chạy đến nơi, cổng nhà Nam Nhã khóa chặt, lòng Chu Lạc nặng nề chùng xuống, lập tức chạy tới bên xe, tìm kiếm ở từng xe từng xe một. Trần Quân cũng giúp cậu tìm, nhưng khắp nơi không thấy bóng dáng Nam Nhã đâu.

Chu Lạc mờ mịt, lẩm bẩm: “Lần trước cô ấy tới đây... Xe riêng, cô ấy nhất định ngồi xe riêng!”

Nghe ngóng một hồi, liền biết được Nam Nhã đã dẫn Uyển Loan lên một chiếc xe van màu xám bạc. Vừa mới đi không bao lâu.

Chu Lạc không kịp trở về nhà mình, bèn chạy sang nhà Trần Quân mượn xe máy phóng ra quốc lộ. Trần Quân theo sát phía sau.

Xe máy vòng vèo trong ngõ hẻm, thẳng một đường gầm rú lao ra đèo, người qua đường vội vàng tránh né, Chu Lạc đạp chân ga tăng tốc tối đa, rất nhanh đã ra đến quốc lộ bao quanh núi. Rong ruổi trong núi chỉ mới vài cây số, cậu đã thấy được chiếc xe van màu xám bạc cách đó không xa đang bon bon chạy trên đường quốc lộ, biển số xe cũng khớp với những gì đã nghe ngóng được.

Chu Lạc liếc mắt xem địa hình, rời khỏi đường quốc lộ xông vào một khu rừng dốc đứng. Cành cây bụi gai bị gạt ra, xe máy lao ra đường cái, chặn đứng ngay trước đầu chiếc xe van xám bạc.

Tài xế xe van khẩn cấp đạp phanh, sợ hết hồn.

Chu Lạc vọt tới bên xe, kéo cửa ra, thần sắc Nam Nhã kinh hoàng, khuôn mặt trắng bệch.

“Cậu Chu Lạc!” Tiểu Uyển Loan vui sướng reo lên, vươn tay về phía cậu đòi bế.

Chu Lạc lên xe, một tay gắt gao ôm Uyển Loan vào lòng, một tay kéo Nam Nhã xuống xe. Nam Nhã không chịu xuống, bị Chu Lạc kiên quyết lôi ra.

“Em đi đâu?!” Chu Lạc gầm lên, “Đây là đáp án sau khi em bình tĩnh suy nghĩ sao?! Bỏ tôi lại chuồn đi? Đây là sự lựa chọn của em?”

Cậu không thể tin nổi nhìn nàng, tựa hồ như lần thứ hai bị phản bội; Nam Nhã lại bình tĩnh lạ thường: “Tôi không muốn ở lại trấn nữa...”

“Tôi nói tôi sẽ...”

“Tôi cũng không muốn đi cùng cậu.” Gió núi quét qua mặt nàng, trong trẻo mà lạnh lùng vô cùng.

Chu Lạc ngơ ngác một hồi, gằn giọng nói: “Em nói cho rõ ràng.”

Nam Nhã chỉ nói một câu: “Tôi không tin cậu.”

Chu Lạc run rẩy, con ngươi sưng nước nhìn nàng. Cậu cúi đầu, hai tay dùng sức ấn lên đầu một cái, lại ngửa mặt lên nhìn bầu trời với vẻ cười không ngừng, mờ mịt đi một vòng xung quanh, đột nhiên đá một cước lên cửa xe: “Em nói dối!”

Nam Nhã thoáng run lên.

Tiểu Uyển Loan đứng giữa hai người, ngẩng đầu, nước mắt lăn lăn nhìn ngó.

“Nam Nhã.” Chu Lạc cúi đầu ghé sát vào mặt nàng, ngón tay chọc chọc lên vai nàng, “Em chính là cái đồ nhu nhược. Dám dẫm thương người khác mà không dám yêu.”

Cậu giữ lấy gáy nàng, đem trán nàng kề vào trán mình, nhẹ giọng hỏi: “Em rốt cuộc là đang sợ cái gì? Hả?”

Nam Nhã để mặc cậu giữ đầu nàng, không phản kháng.

“Nam Nhã, em nhìn cho kỹ, tôi hiện tại không say rượu, cũng không nằm mơ. Mỗi câu tôi nói đều hoàn toàn tỉnh táo và lý trí. Em nghe cho kỹ: Tôi đã thông suốt rồi, mặc kệ em từng làm gì, tôi cũng đều chấp nhận em. Em tốt hay xấu, tôi đều chấp nhận hết. Mặc kệ em muốn chọn thế nào, tôi cũng đều chấp nhận. Nhưng chưa rõ ràng gì đã bỏ chạy thế này, em đừng có hòng.”

Sắc mặt Nam Nhã trong gió trở nên trắng toát, nàng nhìn vào con mắt trong suốt của cậu, nhìn thật lâu, tựa hồ như muốn đem cậu in hẳn vào trí óc, lưu giữ cả đời. Nhưng đến cuối cùng, nàng chỉ lắc đầu.

Cả người Chu Lạc run lên một cái, không hề ngờ được một bước này vẫn chưa đủ, cậu đã dốc hết lòng hết dạ rồi.

“Vì sao?”

Nam Nhã cup mắt, vẻ mặt lãnh đạm: “Nhược điểm của tôi nằm trong tay cậu.”

Tim Chu Lạc bị cái lạnh xuyên thấu, tay buông thõng khỏi mái đầu nàng: “Tôi trong mắt em tệ hại đến vậy sao?”

Nàng vẫn không nói lời nào.

Cậu thành linh bùng nổ: “Em nói đi!”

Trần Quân đến nơi, hoảng sợ nhìn cảnh tượng này, kéo Chu Lạc lại: “Lạc này...”

Chu Lạc vùng khỏi cậu ta, nhìn chòng chọc vào Nam Nhã: “Lời này không phải nói thật, đúng không? Mẹ tôi đến tìm em đúng không? Bà ấy đã nói gì với em? Nếu em muốn đi chúng ta cùng đi, rời khỏi nơi này cũng được. Chúng ta cùng đi.” Cậu dẫn lên kéo cửa xe, Nam Nhã ngăn lại, “Chu Lạc, tôi vừa nói tôi không tin cậu, không phải là nói đùa. Tuổi cậu còn nhỏ, căn bản không hiểu thế nào là yêu...” nàng hốt nhiên ngừng bật, trước ánh mắt đăm đăm của Chu Lạc, nước mắt tức thì rơi xuống.

Gió núi rào rạt, mắt cậu đỏ bừng, “Tôi rốt cuộc còn phải làm đến mức nào? Phải làm thế nào mới có thể chứng minh? Tôi mới mười tám, là tội của tôi sao? Tuổi phải lớn bao nhiêu thì tình yêu mới là thật, mới có giá trị, mới đáng tin tưởng? Hai mươi tám? Ba mươi tám? Người tám mươi tám tuổi mới là người thông tỏ tình yêu nhất sao? Em hơn tuổi tôi nên vĩ đại hơn tôi, em hơn tuổi tôi nên thật lòng hơn tôi?”

Vành mắt Nam Nhã ửng hồng, nhìn cậu.

“Em luôn miệng nói tôi còn nhỏ, không hiểu ái tình, ngủ một giấc là ổn thôi, lớn lên rồi sẽ quên. Hết lần này tới lần khác tôi đều không cách nào phản bác em, bởi vì tôi chưa đủ lớn. Tôi thật con mẹ nó hy vọng bây giờ lập tức già đi, rồi sẽ đứng trước mặt chứng minh cho em xem, ‘Nam Nhã em xem đi, tôi già rồi, tôi vẫn còn yêu em đó! Tôi con mẹ nó già thành cái dạng này rồi vẫn còn yêu em!’ ”

Một giọt nước mắt trượt xuống gò má Nam Nhã, nàng run rẩy trong gió: “Chu Lạc...”

Nàng rớt cuộc là muốn nói gì?

Tiếng phanh xe chói tai vang lên, bố mẹ Chu và một vài chú bác xuống xe, không nói lời nào kéo Chu Lạc: “Về nhà!”

Nam Nhã lập tức ôm lấy Uyển Loan, Uyển Loan oa một tiếng khóc ré lên: “Cậu Chu Lạc...”

“Đừng!” Chu Lạc hoảng sợ, nhào tới ôm lấy nàng và cô bé, “Em phải tin tôi, mỗi lời tôi nói với em đều là thật lòng. Em muốn tôi phải chứng minh như thế nào?” Đám người lớn kéo cậu, cậu ôm chặt Nam Nhã, “Em muốn tôi phải chứng minh thế nào? Móc tim ra cho em xem sao? Nếu như có thể móc tim ra cho em, tôi sẽ làm ngay!”

Một đám người lớn tướng loạn thành một nùi, lại không thể khống chế được một cậu thiếu niên. Trần Quân cuống đến phát khóc: “Lạc à, quên đi, mày đừng như vậy.”

Nhưng cậu không thể chấp nhận được. Cậu rõ ràng đã hoạch định ra một tương lai tốt đẹp như thế, vậy mà giờ lại phải xé xuống phần quan trọng nhất. Cậu rõ ràng muốn dìu nàng cùng nhau ngắm phong cảnh tươi đẹp mà cậu họa ra phía trước, ước hẹn rồi nàng lại đổi ý không đi.

“Rốt cuộc em có yêu tôi không? Nam Nhã,” cậu gần như sụp đổ, gào khóc thê thiết, “Em nói rõ đi, em có yêu tôi hay không?!”

Nước mắt Nam Nhã rơi như mưa.

“Mày còn chưa hết hi vọng hả? Mau thôi nó về.” Lâm Quế Hương cuống quýt kêu lên, bà đột nhiên bắt Nam Nhã lại, thì thầm vào tai nàng, “Cô muốn nó bị buộc tội ‘ngụy tạo chứng cứ’, muốn hại chết nó sao?!” Bà hung hãn đẩy nàng một cái, nhưng Chu Lạc lại giữ chặt Nam Nhã không thả.

Uyển Loan kẹt giữa đám người, oa oa khóc lớn: “Mẹ... Cậu...”

Lâm Quế Hương the thé hét lên: “Kéo Chu Lạc đi!”

Mọi người cuối cùng cũng kéo được Nam Nhã ra khỏi lòng Chu Lạc, Chu Lạc sợ hãi tóm lấy tay Nam Nhã, mặc họ kéo thế nào cũng không buông.

Cậu căm hận nhìn nàng trân trân, mặt đầm lệ, hung tợn nói: “Em sẽ phải hối hận, em nhất định sẽ phải hối hận. Em cho rằng chỉ cần tới một nơi không ai biết em là xong sao? Không đâu, em sẽ không tin tưởng bất kỳ người đàn ông nào em gặp nữa. Bởi vì em mãi mãi không thể nói cho họ biết quá khứ của em, mãi mãi không thể nói cho họ biết tất cả những chuyện đã xảy ra ở nơi này! Trên đời này, chỉ có tôi, chỉ có mình tôi yêu mọi thứ thuộc về em, chấp nhận mọi thứ của em. Chỉ có tôi biết chuyện của em, biết mọi điều tốt của em và bất chấp mọi điều xấu vẫn yêu em!”

Mặt nàng ứa đầy nước mắt.

“Em không nên như thế này, Nam Nhã, em không phải loại phụ nữ chọn con đường an toàn, em nên là người đi con đường khó đi, tôi chính là con đường khó đi ấy của em, tại sao không chọn tôi? Tại sao?!” Về mặt cậu dữ tợn khóc rống, cậu hận nàng muốn chết, cậu nói mà gần như nguyền rủa, “Tôi chính là con đường ấy, là con đường mà cả đời này em sẽ không bao giờ quên được. Nam Nhã! Cuộc sống sau này mỗi thời mỗi khác em đều sẽ nghĩ đến, nếu như chọn tôi, phong cảnh bên tôi trông như thế nào, em sẽ phải hối hận cả đời!”

Nhưng dù đau dù hận bao nhiêu cũng đều vô dụng, dùng hết sức lực một đời cũng vô ích, tay cậu dần bị đẩy ra.

Cậu liều mạng vươn tay ra tóm, rốt cuộc cũng không bắt được vạt áo nàng, chỉ còn đầu ngón tay quờ quạng trong gió núi. Sợ hãi, tuyệt vọng, cậu trừng trừng trợn mắt nhìn nàng lên xe.

Lâm Quế Hương giục tài xế: “Mau lái đi!”

Cậu liều hết tất cả cũng không ngăn được nữa rồi, tiếng gào khóc của Uyển Loan bị chặn lại sau cửa xe. Mà cậu thậm chí còn không kịp liếc mắt nhìn mặt nàng.

“Tiểu Nhã! Nam Nhã! Nam Nhã!” cậu hoảng sợ trợn to hai mắt, gần như thảm thiết mà khóc cầu, “Mẹ, mẹ đừng để cô ấy đi! Mẹ, con van xin mẹ! Con sẽ chết, con sẽ chết mất mẹ à!”

“Nam Nhã!”

Nhưng chiếc xe kia không dừng lại.

Khoảnh khắc ấy, khi nhìn chiếc xe càng ngày càng chạy xa trên con đường quốc lộ vòng quanh núi, không bao giờ còn gặp lại, cảm giác đó cả đời này anh cũng không quên được.

Anh đã bị bỏ rơi, bị phản bội, bị lừa dối, bị cô phụ. Khi đó, mọi thứ anh có đều không quan trọng, kể cả tờ giấy báo trúng tuyển kia, đều không phải thứ nàng mong muốn.

Tất thấy mọi thứ anh làm, nàng đều không muốn.

Vào thời điểm ngã xuống, anh nhìn bầu trời vơi vơi trùm trên ngọn núi, cảm thấy mọi thứ đều đã tan thành tro bụi, một đời này dường như đã sống đủ, có thể chết đi được rồi.

Bằng không, quãng thời gian sau này dài vậy, anh làm sao sống nổi?

Khi đó, lời anh nói là thật, mỗi câu mỗi chữ đều là đứt ra từ máu thịt trong lòng. Khi đó, anh thực sự cho rằng anh sẽ chết, chết vì đau đớn.

Vậy nhưng anh lại không chết.

Đa số thời gian, khi đứng trước nỗi bi thương mệnh mông bằng trời, con người luôn cảm thấy mình sẽ chết vì đau khổ, không thể đi tiếp được nữa. Nhưng ngày qua ngày, vầng thái dương vẫn theo lẽ thường mọc lên từ chân trời, chúng ta vẫn theo lẽ thường mà tiếp tục cuộc sống. Nỗi đau đớn vẫn đeo bám như hình với bóng, chúng ta vẫn tiếp tục chịu đựng, chờ một ngày vết thương khép lại. Sống trong sự bất cập giữa những hồi ức tươi đẹp và hiện thực tàn khốc đến tột độ, mỗi ngày lại già đi một chút.

Là anh bội ước sao? Là nàng không quan trọng đến thế sao? Là anh đã quên nàng rồi sao? Không phải, mà là cuộc đời này vẫn luôn có những người dù dốc hết sức lực, đến cùng vẫn là tổn công vô ích; ngay cả đánh đổi mạng sống cũng vô dụng thì còn cái gì hữu dụng nữa đây? Tổn công vô ích rồi lại tổn công vô ích, thời gian cứ vậy mà trôi đi.

Không để lại chút dấu vết nào sao? Không phải, người không chết, nhưng rất nhiều thứ đã chết, được mai táng trong những năm tháng quá khứ không thể lật lại, mà một khi đã mở ra, sẽ là vô số những lần tỉnh mộng giữa đêm đau thấu tim gan.

Qua hết những nỗi đau chân chính, con người sẽ đổi thay.

Từ đó về sau, anh không bao giờ còn yêu một ai như vậy nữa, không vì ai đó mà leo cây treo cửa sổ, uống rượu uống thuốc nữa, không vì ai đó mà khóc, vì ai đó mà nổi cơn ghen nữa, không vì ai đó mà muốn giết người, không vì ai đó mà thay đổi bản thân nữa. Chín chắn trưởng thành rồi, sẽ không còn vì ai đó mà nỗ lực trở thành một người đàn ông tốt nữa, cũng sẽ không vì ai đó mà chạy thật nhanh cho kịp lúc không giờ vào đêm giao thừa nữa. Bởi vì, anh không còn gặp được một dịp chuyển giao thiên niên kỷ nào nữa, cũng không thể đợi được. Hay nói chính xác hơn, trái tim này đã không còn trẻ nữa rồi.

Cho tới tận ngày hôm nay, vẫn luôn không phải là thời gian chữa lành vết thương, mà là trái tim đã già nua cằn cỗi, đó mới là chân tướng tàn nhẫn nhất của thời gian.

18. Chương 17: Ngoại Truyện: Gió Nam Lả Lướt, Lòng Vẫn Y Xưa

Nam phong quá cảnh, Lạc tâm y cựu

Chu Lạc từng bước từng bước, đi về phía nàng, nàng đứng tại chỗ chờ anh.

Nàng lẳng lặng chờ anh tới trước mặt nàng, nàng không cự tuyệt anh bước đến, không đẩy dáng hình phong trần mệt mỏi của anh ra, nàng ngược nhìn anh, đôi mắt ngân ngấn, nhìn anh mỉm cười.

Cảm kích đến thế, yêu sâu đến thế.

Hốc mắt Chu Lạc cũng ướt ướt, anh cũng mỉm cười, nói: “Tiểu Nhã, em xem, anh đã trưởng thành rồi, vẫn còn chưa quên em.”

Tám năm trôi qua như gió thoảng, anh rút cuộc cũng đã đuổi kịp nàng.

Chu Lạc từng cho rằng mình sẽ chết. Nhìn xe Nam Nhã đi xa, trái tim anh vỡ nát. Anh ngã xuống, ngược nhìn lên, núi vẫn xanh màu lá, trời vẫn thăm sắc lam.

Lúc anh tỉnh lại, ngửi thấy mùi thuốc sát trùng, biết mình đang nằm trong bệnh viện, anh mở mắt, mong chờ sẽ nhìn thấy gương mặt của Nam Nhã, dù cho chỉ là một gương mặt thờ ơ tuyệt tình.

Nhưng không có, rất nhiều người vây quanh giường bệnh, mình Nam Nhã thì không.

Tám năm sau đó, nàng cũng không xuất hiện nữa, cứ như thể chưa từng tồn tại. Tiệm xường xám của trấn Thanh Thủy cũng biến mất. Hóa ra mặt tiền của tiệm đã nhanh chóng bị thể chỗ bởi một cửa hàng văn phòng phẩm.

Bố mẹ Chu nhờ vả thân thích, người tài xế và Trần Quân đừng nói ra chuyện giữa Chu Lạc và Nam Nhã, họ không thể xóa sổ Nam Nhã nên rất sợ Chu Lạc vì vậy mà sẽ bị hoài nghi tội nguy tạo chứng cứ.

Không ai nhấn tâm lại tổn thương cậu thiếu niên thêm lần nữa, bí mật được giữ rất kín. Sau khi Nam Nhã biến mất, trong trấn bắt đầu đồn rằng nàng chạy theo một kẻ có tiền ở bên ngoài. Nhưng cũng chỉ được vài tháng, sau đó chẳng còn ai nhắc nhóm gì tới nàng nữa.

Chu Lạc cũng không trở lại trấn Thanh Thủy, anh không thể chịu được cảm giác cô độc như nằm trong nắm mồ ấy. Anh tựa như một kẻ ngoại tộc. Ở nơi chốn quen thuộc đó, khắp nơi đều là hình bóng của nàng, nhưng không ai còn nhớ tới nàng. Không ai.

Chỉ còn mình anh, thủ lấy nguyên vẹn hình ảnh trấn nhỏ không chút thay đổi ấy, cất giữ thật kỹ trong trí nhớ.

Cảnh còn người mất, cụm từ này tàn nhẫn biết bao.

Năm đó mọi thứ đều còn lại, chỉ có nàng là biến mất.

Đã nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn nhớ căn phòng trống đó. Nàng thật quyết tuyệt, một chút tin tức cũng không có. Anh nhớ đến điên dại, nhớ đến phẫn hận, chỉ sợ rằng trong lòng nàng anh chẳng quan trọng đến thế, vậy nên mới không chút sồn lòng mà đi thẳng không quay đầu lại như vậy.

Anh đã nghĩ rất nhiều lần vì sao nàng lại phải đi. Anh nghĩ ra rất nhiều lý do, có lẽ bởi lần ấy đối mặt vạch trần khiến nàng mất đi cảm giác an toàn, có lẽ do Lâm Quế Hương nhieéc móc khiến nàng cảm thấy hổ thẹn.

Hoặc có lẽ, nàng chỉ là không tin rằng anh yêu nàng, nàng chỉ coi tình cảm của anh dành cho nàng là sự yêu thích tầm thường mà người ta vẫn nói, là ảo giác, là hiểu lầm. Vậy nên nàng mới một mình trốn đi để kiểm nghiệm.

Nhưng anh đã chứng minh được rồi, chứng minh suốt tám năm nay, nàng vẫn không trở lại nghiệm thu kết quả.

Nàng đã quên anh rồi sao?

Sao có thể như thế?

Em ra một đề bài hóc búa như vậy, lại không quay về chấm điểm cho tôi, nhưng tôi vẫn nghiêm túc làm bài, vẫn kiên trì ngồi lại phòng thi đợi em đó.

Những ngày không có nàng ở bên, một mình anh vẫn tiếp tục sống cuộc sống mà anh từng hứa với nàng. Ngày đêm học hành khổ luyện, trau dồi bản thân. Vừa vào đại học đã đến công ty lập nghiệp của các đàn anh làm thực tập, đến năm thứ ba thì tự mình làm mở công ty, bài vở cũng chưa từng bỏ bê.

Anh vươn mình từ một thiếu niên trở thành một người đàn ông trưởng thành với tốc độ ánh sáng.

Tám năm, anh đạt tới đỉnh cao mà những người đồng trang lứa có khi mất mười tám năm cũng không đạt được. Anh nghĩ, anh bây giờ chẳng phải thanh niên hăm lăm tuổi nữa, mà hẳn là đã ba lăm rồi. Từng trải và thành đạt của tuổi ba lăm, giàu có và chắc chắn của tuổi ba lăm, trầm mặc và tang thương của tuổi ba lăm.

Và cả lý trí và trầm ổn của tuổi ba lăm nữa. Trưởng thành rồi, anh cũng thông suốt, khi đó anh còn quá nhỏ và trẻ con, quá nông nổi và mù quáng, quá đơn giản và lý tưởng, rõ ràng không phải một người đủ tốt để nương tựa. Gắn bó dựa trên một lời nhiệt huyết, khó tránh khỏi sẽ đụng phải cảnh máu chảy đầu rơi.

Nhưng giờ đây đã khác, anh không phải cậu thiếu niên khí phách năm đó nữa, nhưng nàng cũng không trở lại tìm anh nữa.

Sợ anh sẽ khiến mình phải thất vọng đến mức ngay cả hồi ức cũng bị hủy diệt sao? Nhưng anh đâu có như thế.

Anh không nói xạo, một năm của người khác, anh sống bằng ba năm. Anh đã làm được rồi.

Nhưng nàng vẫn chưa từng trở lại xem kết quả.

Trong những đêm vô vô đầu khổ, anh thường nhìn lên trần nhà, nhắm lại một bài thơ đã từng đọc cho nàng nghe, “Điều phiền muộn”.

Điều phiền muộn nhất, không phải là muốn đọc truyện mà không có bản dịch, không phải là trời nóng không được uống bia, không phải là cà phê nhà bạn không bằng nhà mình, mà là...

Không được chết khi vào hạ, khi đất trời sáng bừng sắc nắng, cảm xéng đào đất cũng khoan thai.

Vì sao đó lại là điều phiền muộn nhất, bởi những điều khác đều là việc người, chỉ riêng điều này là ý trời.

Việc người dù gắng sức đến đâu cũng không thể địch lại ý trời.

Hôm sau, Chu Lạc ra ngoài đi một vòng, người trong trấn vẫn còn nhận ra anh, đám trẻ con thì không có ấn tượng, bị bố mẹ cưỡng ép kéo đến trước mặt anh nói là phải học tập chú này. Nhìn về xa lạ mà tủi thân, không tình nguyện trên mặt đám nhỏ, Chu Lạc không khỏi lúng túng ngại ngùng.

Đi qua tiệm xường xám của Nam Nhã khi xưa, giờ đã đổi thành một cửa hàng bán quần áo. Dù đã tám năm trôi qua, quần áo trong tiệm này cũng không đẹp được bằng của Nam Nhã bán hồi đó.

Chu Lạc quẹo vào con ngõ nhỏ, bước được vài bước lại dừng, giấy trước muốn đến xem, giấy sau lại không dám. Cứ dửng dăng như vậy một hồi, rốt cuộc vẫn tới cổng nhà Nam Nhã.

Căn nhà ấy không có gì thay đổi, cây hoa phượng hoàng vẫn còn. Cái cây đã già thêm tám tuổi, cành lá rậm rạp hơn, gió thổi qua, nhành hoa rung rinh trong nắng, anh nhìn thấy cửa sổ tầng hai.

Tám năm qua, hẳn là tám năm mà xã hội phát triển nhanh nhất, di động và laptop, máy bay tàu điện ngầm và cao ốc, anh ở Bắc Kinh, tận mắt chứng kiến thành phố ấy điên cuồng biến chuyển từng ngày.

Nhưng về đến nơi này, cứ như bị đánh trở về nguyên hình trong nháy mắt, thời gian kéo anh quay ngược lại cuộc sống của tám năm trước.

Anh đứng đó rất lâu, cuối cùng cũng không biết mình đứng đó để làm gì. Chỉ có thể xoay người rời đi.

Về đến nhà, Lâm Quế Hương báo cho anh biết là có điện thoại của Trần Quân gọi đến, rủ anh họp mặt.

Tiệm tạp hóa và tiệm băng đĩa của Lâm Quế Hương đã được dẹp đi, chuyển thành một siêu thị lớn, nhân viên có đến mấy chục người, lại thêm các quản lý phụ giúp, bà không phải vất vả nữa.

Rất nhanh sau đó Trần Quân lại gọi đến, nói Chu Lạc qua quán cà phê anh ta mở thăm ngó chút.

Chu Lạc đẩy cửa bước vào, người bán hàng vừa hỏi đi mấy người, còn chưa kịp đáp đã nghe thấy giọng Trần Quân vọng đến: “Anh em của tôi đó!”

Hai cặp mắt đối nhau, hai khuôn mặt năm xưa đều đã phần nào thay đổi, cả hai bật cười, cùng quay lại quá khứ.

Thời gian đổi thay, quá khứ năm nào ta lại chưa từng cải biến, ta vẫn còn nhớ rõ như in.

Phong cách trang trí trong quán rất đặc sắc, ước chừng là phỏng theo nét đặc trưng của trấn Thanh Thủy. Chưa tới giờ cơm nên trong quán không có ai, Trần Quân vỗ vai Chu Lạc dẫn vào trong: “Ấy? Thằng ranh nhà mày có phải lại cao lên không? Cao hơn hồi tao đến Bắc Kinh rồi đó.”

Chu Lạc nói: “Tao vốn cao hơn mày mà.”

Trần Quân nói: “Nói nhảm, nhưng đẹp trai hơn tao thì đúng thật... À, công ty của mày làm ăn được chứ?”

Chu Lạc nói: “Tạm tạm.”

Trần Quân cười thúc cho anh một đấm, nói: “Lại khiêm tốn rồi. Có ai mà không biết mấy năm nay tốc độ phát triển của internet chẳng khác gì cười tên lửa đâu.”

Chu Lạc nói: “Gần đây muốn mở thêm một công ty nữa, định thử sức với mảng mậu dịch.”

Trần Quân “oa” một tiếng, bật ngón cái.

Chu Lạc nói: “Mày có hứng thú thì tới chơi thử xem.”

Trần Quân nói: “Tao tạm thời không đi được đâu. Bố mẹ tao giờ không còn ai khác nữa, tao mà tới chỗ xa như vậy, họ sẽ chịu không nổi.”

Chu Lạc gật đầu, hiểu rõ.

Ngồi xuống, Chu Lạc hỏi: “Mày thì sao, làm ăn thế nào?”

Trần Quân cười: “Khá lắm, tao đang định tuyển thêm vài đầu bếp nữa.”

Chu Lạc liếc nhìn thực đơn, rượu, đồ uống, đồ nướng, cơm Tây, cái gì cũng có, “Lắm thứ làm màu nhỉ, cà phê thì chẳng mấy.”

Trần Quân cười ha hả: “Mánh lới cả đó. Chỗ tao chính là nhà hàng địa phương hạng sang trá hình đấy. Mà chứ, món cơm niêu nhà tao hơi bị được nhé, chắc chắn, ném thử đi.”

Chu Lạc nói: “Được. À, con trai mày đâu?”

Trần Quân nói: “Đang học bò ở nhà.”

Chu Lạc nói: “Mẹ nó làm gì?”

Trần Quân nói: “Mở tiệm. Là cửa hàng ở chỗ tiệm xường xám trước đây đấy.”

Chu Lạc hơi sững sờ, sắc mặt khê biến.

Trần Quân sao lại không phát hiện ra, nhất thời không nói gì.

Chu Lạc lấy ra một bao thuốc lá và bật lửa, rút một điếu thuốc ngậm lên miệng, cúi đầu định châm lửa lại ngược lên nhìn anh bạn: “Chỗ mày có cho hút thuốc không?”

Trần Quân cười: “Không lắm quy định vậy đâu.”

Chu Lạc châm lửa, hút một hơi thuốc lá, ném bao thuốc và bật lửa cho Trần Quân, anh bạn cũng làm một điếu.

Trần Quân nói: “Ban nãy gọi điện tìm mày, mẹ mày có nhờ tao hỏi một chút, mày đã vừa ý ai chưa? Không kết hôn thì cũng hẹn hò thử xem.”

Chu Lạc: “Chưa có.”

Trần Quân đã liệu trước được câu trả lời, do dự một lúc, hỏi: “Còn vương vấn Nam Nhã sao?”

Khóe miệng Chu Lạc khê nhếch, bật một tiếng cười nhạt.

Trần Quân thở dài: “Mày đó, đúng là một sách từ trong xương, bảo thủ không chịu được. Sao lại si tình thế chứ?”

Chu Lạc không nói gì, chỉ lắc đầu.

Không phải anh si tình, mà là không có lựa chọn nào khác. Thế giới này xa lạ quá, ngay cả bản thân mình nhiều lúc anh cũng thấy xa lạ. Điều anh quen thuộc chỉ có củ mã thầy đào năm đó, chiếc chong chóng gấp bằng giấy, cậu thiếu niên trèo tường để đọc thơ cho nàng.

Anh mến thương cậu thiếu niên ấy, muốn tìm lại cậu ta.

Nhiều bản thân như vậy, trọn đời này anh chỉ thích nhất cái bản thân đó. Nhưng “cậu ta” đã bị lạc mất rồi, lạc mất, thật đáng thương biết bao.

Trần Quân hỏi: “Vẫn tìm cô ấy sao?”

Chu Lạc nói: “Có nhờ vả bạn bè.”

Trần Quân nói: “Tên cô ấy kể cũng dễ tìm.”

Chu Lạc nói: “Giấu giúp tao đi.”

Trần Quân im lặng một lúc, nói: “Còn nghi ngờ mẹ mày sao?”

Chu Lạc không lên tiếng, hồi lâu chỉ lắc đầu.

Trần Quân thở dài một hơi, nói: “Ôi, con người chính là vậy đấy. Không ăn được là nhưng nhớ khôn nguôi.”

Chu Lạc lắc đầu: “Không phải. Tao và cô ấy...”

Anh chưa nói hết, Trần Quân chợt sững người, hai mắt tròn to: “Mẹ nó, Lạc... Thằng ranh nhà mày vậy mà nhìn không ra đấy. Mày còn bạo hơn thằng Dương Tiểu Xuyên nữa, nó chỉ làm với bạn học, mày thì... Mày gớm quá đi!”

Chu Lạc nói: “Tao lại thà ngay từ đầu không quen biết người ấy.”

Trần Quân nói: “Thật hả?”

Chu Lạc nói: “Giả.”

Trần Quân nói: “Xì.”

Chu Lạc nở nụ cười.

Trần Quân nói tiếp: “Thật là tốt đến vậy sao?”

Chu Lạc nói: “Gì cơ?”

Trần Quân nói: “Nam Nhã ấy, người phụ nữ đó tốt thế thật à? Khiến mày đau đầu lâu vậy cơ mà.”

Chu Lạc thở ra một ngụm khói, suy tư nửa khắc: “Thực ra cũng không tốt đến thế. Người tốt như cô ấy, hoặc hơn cô ấy, đều có rất nhiều.”

Trần Quân bất bình: “Chính thế đấy, vậy sao mày còn...”

Chu Lạc ngắt lời anh ta: “Tao chỉ cần cô ấy thôi.”

Anh nhàn nhạt nói, điều thuốc gác lên thành gạt tàn, gõ gõ cho rơi bớt tàn thuốc.

Trần Quân nhất thời im lặng, cũng hơi khó chịu: “Lạc, quên đi. Đừng có đâm đầu vào ngõ cụt như thế, mày chỉ chăm chăm mỗi cô ấy nên mới chặt đứt tất cả những con đường khác. Cho mình một cơ hội, thử gặp gỡ những cô gái khác xem, biết đâu mọi chuyện sẽ tốt hơn thì sao.”

Chu Lạc lắc đầu: “Mày không hiểu đâu. Không được... những người phụ nữ khác đều không được.”

Không được như nàng.

Không âm hiểm như nàng, không hung tàn như nàng, không tâm cơ như nàng, không cay nghiệt như nàng, không thần bí như nàng, không thiện lương như nàng, không dịu dàng như nàng, không thanh khiết như nàng, không tỉnh táo như nàng.

Anh rõ ràng là người hiểu nàng nhất, xứng với nàng nhất. Nàng lại bỏ qua, người phụ nữ này, có ngực không cơ chứ.

Anh hút một ngụm khói cuối, dí đầu điều thuốc vào gạt tàn, dí thật mạnh.

Chu Lạc nán lại trần Thanh Thủy vài ngày, những nơi có thể hỏi thăm đều đã hỏi hết, vẫn không có tin tức gì của Nam Nhã, một chút cũng không.

Chu Lạc vẫn còn công việc, đành phải khởi hành quay trở lại Bắc Kinh.

...

Lại đến ngày cuối cùng của năm, mỗi năm vào ngày này Chu Lạc đều tận lực tăng thêm lượng công việc, muốn khiến mình quên đi bữa tân niên.

Nhưng tan làm hôm nay, cậu thư kí trẻ tuổi lại qua gõ cửa phòng anh, cười nói: “Boss, sắp giao thừa rồi còn chưa nghỉ sao? Cùng bọn em đón năm mới đi!”

Chu Lạc nói: “Mấy cậu đi chơi đi, tôi vẫn còn việc.”

Một cậu trai khác cười: “Ông chủ tăng ca, bọn em chơi sao được chứ?”

Chu Lạc cười một tiếng nói: “Vậy thì làm phiền rồi, cả đám cùng ở lại tăng ca đi.”

Mọi người biết anh đùa, giả vờ khóc la một hồi.

Bên ngoài có một cô gái nói: “Ai bảo là tăng ca thế? Biết đâu Boss nhà chúng ta có hẹn thì sao?”

Chu Lạc nói: “Ai hẹn tôi chứ.”

“Em!”

“Em!”

“Em!”

Chu Lạc để mặc bọn họ trêu chọc.

Cười đùa xong, đám thanh niên vui vẻ rời đi.

“Chúc mừng năm mới nha Boss, sang năm lại đến kiếm tiền cho anh!”

Tầng lầu trở về yên lặng.

Nụ cười trên mặt Chu Lạc phai nhạt, anh xoay ghế, ngắm nhìn khu CBD (*) phồn hoa ngoài cửa sổ, trong thoáng chốc chợt không biết mình muốn làm gì.

(*) Viết tắt của Central business district, trung tâm thương mại và làm việc của một thành phố.

Ngồi mãi, điện thoại bỗng vang lên. Là người bạn cùng phòng hồi đại học Đào Hâm: “Alo, Chu Lạc, mày cũng đùa tao hả!”

Chu Lạc bất ngờ: “Sao thế?”

“Đừng có giả vờ không biết! Lần trước nói muốn giới thiệu cho mày một em gái đàn em, người đưa tới rồi, mày thì vẫn chưa thấy đâu!”

Chu Lạc ngạc nhiên, hình như tháng trước Đào Hâm có đề cập tới thật, anh lúc đó đang vội, thuận miệng đáp ứng, còn tưởng chỉ là giới thiệu nhân viên. Ai ngờ...

Thế này là mai mối hả?

Chu Lạc cúi thấp đầu, bóp mạnh trán: “Tao quên mất. Nếu không mày mời em ấy ăn một bữa đi. Tiền cơm cứ tính sang tao.”

“Mày không tới?”

“Tăng ca.” Chu Lạc nói.

“Ai lại tăng ca vào Tết chứ?” Đào Hâm nói, “Mày mà không đến tao sẽ dẫn em nó tới nhà mày!”

Chu Lạc: “...”

Xe cộ ngày lễ chật như nêm.

Chu Lạc đến muộn, lúc ngồi xuống lấy cớ giải thích lý do cuộc gặp mặt bị trì hoãn, nhưng đằng đó không ngại chút nào, không uống cho cái mã ngoài đẹp đẽ của anh, cô bé kia vừa nhìn thấy anh mặt đã đỏ ửng, đầy mắt lúng liếng nét cười, có thể thấy được cô rất ưng Chu Lạc, thậm chí còn có vẻ ngạc nhiên.

Đào Hâm giới thiệu hai người với nhau, cô bé tên là Giản Nghi, dung mạo thuần khiết động lòng người, học sau bọn Chu Lạc bốn khóa, vừa mới tốt nghiệp.

Giản Nghi rất khéo ăn nói: “Hồi trước khi còn học trong trường từng nghe tên anh, có điều lúc ấy anh đã tốt nghiệp rồi nên không gặp được.”

Đào Hâm nói: “Nó lúc còn học trong trường nhiều cô theo lắm đó, nhưng chẳng chịu cặp với ai. Chỉ chăm chăm vào sự nghiệp thôi.”

Giản Nghi cực kỳ kinh ngạc, trong mắt lóe lên tia sáng: “Chưa từng yêu đương ấy ạ, sao có thể?”

Chu Lạc cười cười, nói: “Đã từng.”

Lần này đến lượt Đào Hâm kinh ngạc hết sức: “Lúc nào? Sao tao lại không biết?”

Chu Lạc nói: “Hồi cấp ba, mày tất nhiên là không biết rồi.”

“À, bảo sao.” Đào Hâm không thèm quan tâm nữa.

Giản Nghi cũng bất giác gật đầu theo, lại nói đùa: “Yêu sớm cơ ạ, can đảm quá.”

Chu Lạc chỉ khẽ nhếch môi coi như đáp lại.

So với khi anh yêu đương, Nam Nhã mới là người phải can phải đảm, chút hoóc-môn và kích động của anh nào đã là gì. Mà điều này phải sau khi trưởng thành anh mới hiểu được.

Bữa cơm ăn đến là lúng túng, Đào Hâm và Giản Nghi nắm quyền chủ động gợi chuyện tán gẫu, Chu Lạc chỉ hỏi gì đáp nấy, vô cùng phải phép, nhưng cũng khiến người khác cảm giác được rằng anh dù không lãnh đạm, nhưng cũng hoàn toàn không nhiệt tình.

Sau khi ăn xong Chu Lạc vào phòng vệ sinh rửa tay, Đào Hâm đi cùng: “Mày thấy em nó thế nào?”

Chu Lạc nói: “Tao cứ tưởng mày giới thiệu em ấy vào công ty tao.”

Đào Hâm trợn to hai mắt: “Hoa khôi của khoa đấy, vậy mà vẫn không lọt được vào mắt xanh của mày hả?”

Chu Lạc nói: “Bốn năm bọn mình học hình như trong khoa có mỗi bảy mống con gái thôi thì phải?”

“Còn đùa được.” Đào Hâm cười một tiếng, “Giản Nghi thật sự không tệ đâu, xinh xắn, tính tình dễ chịu, năng lực làm việc cũng khá nữa, rất xứng đôi với mày đó. Mày nếu không muốn gấp gáp thì cứ để em nó tới chỗ mày làm việc trước. Từ từ chung đụng, nảy sinh tình yêu công sở...”

Lời còn chưa dứt, Chu Lạc đã đóng vòi nước lại, nói: “Đi thôi.”

Đào Hâm hỏi: “Chút nữa tao đi trước, mày dẫn em nó đi chơi đi. Hôm nay là giao thừa, đừng lãng phí cơ hội.”

Chu Lạc: “Tao còn có việc, không đi đâu.”

“Đừng có kiêu cố. Đêm nay giao thừa, có việc gì được chứ? Tao...” Đào Hâm còn định nói thêm gì đó, nhưng thấy vẻ mặt Chu Lạc trở nên lạnh lùng, là thật sự không muốn đi.

Anh ta cũng biết tính anh, không nói gì nữa, chỉ hỏi: “Thật sự không thử?”

Chu Lạc gật đầu một cái.

Đào Hâm thở dài bất đắc dĩ: “Tao thật không biết mày nghĩ gì nữa. Muốn xuất gia làm hòa thượng hả?”

Chu Lạc cười cười: “Có thể lắm.”

Ba người ra khỏi nhà hàng, Chu Lạc tạm biệt Đào Hâm và Giản Nghi.

Giản Nghi hỏi: “Anh không đi đón giao thừa sao?”

Chu Lạc nói: “Còn có việc. Hai người đi chơi vui vẻ.”

Giản Nghi cũng không tiện hỏi nhiều, nửa đùa nửa thật nói: “Đàn anh này, công ty các anh giờ có tuyển người không? Em muốn tới thử sức.”

Chu Lạc nói: “Trên website có đăng đó. Nếu em cảm thấy hứng thú, hoan nghênh tới nộp CV.”

Câu này, nghe thì có vẻ rất đón chào, nhưng rõ ràng là ý cự tuyệt đường tắt.

Giản Nghi mỉm cười đúng mực: “Em sẽ tới nộp.”

Chu Lạc không nán lại thêm, rời đi.

Lên xe rồi, Chu Lạc kéo kéo cà vạt và áo sơ mi, mệt bã người.

...

Những năm trước đều là bố mẹ tới Bắc Kinh đón Tết, lần này là Chu Lạc về trấn Thanh Thủy mừng năm mới.

Không khí chào đón năm mới trong trấn nông hậu hơn ở thành phố lớn rất nhiều. Hương vị lễ Tết rất đậm đà, khiến người ta không khỏi chìm sâu vào cảm giác hoài cổ.

Con người một khi đã hoài cổ, sẽ dễ dàng trở nên mở lòng hơn.

Quan hệ giữa Chu Lạc và cha mẹ đã hòa hoãn đi nhiều, Lâm Quế Hương rất trân trọng việc hàn gắn lại sự thân thiết với con trai, vậy nên cũng ít khi trực tiếp thúc giục anh chuyện yêu đương. Nghĩ đến con trai năm nay mới hăm lăm hăm sáu, cũng chưa phải vội.

Cuộc đời sau này dài vậy, một ngày nào đó hiểu ra, sẽ phải cúi đầu trước quá khứ và hiện thực.

Nhưng mà từng tháng từng tháng trôi qua, anh vẫn nguyên vẻ cũ, chỉ có tin tức về sự nghiệp phát triển không ngừng, những cái khác đều không có.

Số lần Chu Lạc trở lại trấn Thanh Thủy bắt đầu nhiều hơn, mỗi lần về đều đi dạo khắp nơi hỏi thăm, vẫn là để tìm Nam Nhã. Lâm Quế Hương tuy rằng đau đầu, nhưng cũng không ngăn cản.

Tháng Năm, Chu Lạc lại về trấn. Vẫn như trước, không có tin tức gì.

Hôm đó rời trấn đến thành phố lân cận đi máy bay, ở sân bay lại bắt gặp Lâm Phương Lộ.

Chu Lạc đi lại vội vã, cũng không chú ý xung quanh, Lâm Phương Lộ chào hỏi anh trước: “Chu Lạc?”

Chu Lạc khách khí cười đáp lại: “Cảnh sát Lâm. Anh là...”

Lâm Phương Lộ: “Về nhà nghỉ ngơi. Tôi sớm không còn làm việc ở trấn Thanh Thủy nữa, sang tỉnh thành khác rồi. Cậu thì sao? Về nhà?”

Chu Lạc cười: “Vâng.”

Lâm Phương Lộ: “Cậu nhiều năm rồi không về nhỉ.”

“Đúng vậy.” Chu Lạc nói, trong đầu chợt lóe lên, anh về trấn nhiều lần như vậy, chưa lần nào gặp Lâm Phương Lộ. Anh nói: “Tôi trở về khá nhiều lần rồi, đều là để tìm người.”

Lâm Phương Lộ tựa hồ hơi bất ngờ: “Cậu vẫn còn tìm cô ấy?”

Nghe anh ta nói vậy, Chu Lạc cảm thấy có gì đó không đúng: “Anh nói Nam Nhã sao? Sao anh biết?”

Lâm Phương Lộ thở dài, nói: “Nam Nhã cô ấy tự thú.”

Chu Lạc sững sốt: “Anh nói gì?”

Lâm Phương Lộ: “Trước khi cô ấy tự thú có đưa ra vài điều kiện, bên kia suy xét rồi quyết định xử lý đặc biệt theo tình huống thực tế, không dẫn cô ấy về lại trấn, lúc đó là tôi tiếp nhận bên đó xử lý vụ án của cô ấy. Trong trấn cũng không ai biết.”

Chu Lạc hỏi: “Chuyện lúc nào? ... Cô ấy...”

Lâm Phương Lộ nói: “Xử phạt, nhưng không bỏ tù... Chuyện được sáu, bảy năm rồi. Kết án tù treo sau khi suy xét từ nhiều mặt. Thời hạn thi hành án đã kết thúc từ mấy năm trước.”

Chu Lạc im lặng nửa khắc, tình huống này anh chưa từng đoán được nhưng cũng không hoàn toàn bất ngờ. Nàng cho tới giờ vẫn là người phụ nữ tinh táo đến kỳ lạ đối với tương lai và vận mệnh của mình.

Anh hỏi: “Cô ấy giờ ở đâu?”

Lâm Phương Lộ lưỡng lự đôi chốc: “Cùng một chỗ với cậu.”

Chu Lạc không hề ngờ đến, người tìm lâu như thế, vậy mà lại ở ngay cùng thành phố với anh.

Khoảnh khắc khi máy bay tiếp đất, trái tim Chu Lạc nảy thành thạch cứ như không phải của mình, nhớ tới lời Lâm Phương Lộ nói:

“Khi đó tôi thường xuyên tới thăm cô ấy, sợ cô ấy một mình nuôi con vất vả, tôi cũng có chút lòng riêng, biết rõ tính tình cô ấy ra sao, vẫn muốn thử một chút, tôi cho rằng cô ấy đã cắt đứt liên lạc với cậu, sẽ lựa chọn người mới để nương tựa, ví dụ như tôi. Sau suy nghĩ cẩn thận lại thì, cô ấy không cần.

“Từ lúc cô ấy chọn đi đầu thú, tôi đáng lẽ đã nên nhận ra. Lựa chọn này của cô ấy là vì cậu. Nếu không phải muốn tương lai có thể trong sạch mà gặp cậu, cô ấy sao lại phải làm như thế chứ? Nếu cô ấy chọn bất kỳ một người đàn ông nào khác thì đều không cần phải làm đến mức đó.

“Chu Lạc, từ tám năm trước, cậu đã khiến cô ấy thay đổi. Hoặc có thể nói, là tình cảm của cô ấy đối với cậu, đã khiến cô ấy thay đổi.”

Theo quan điểm của Lâm Phương Lộ, nàng đã hết hi vọng với trấn nhỏ và thế kỷ ấy, nhưng vì yêu anh, nàng đã tìm lại được cho chính mình hơi ấm thực sự.

Mà theo quan điểm của Chu Lạc, nàng vẫn là nàng, vẫn luôn như vậy. Vẫn là người phụ nữ có kế hoạch có chuẩn bị, nắm rất chắc vận mệnh của mình, luôn giữ quyền chủ động trong tay.

Cho đến cuối cùng, nàng vẫn chọn con đường khó đi.

Đây chính là Nam Nhã.

Đến con phố kia, Chu Lạc tìm một bãi đỗ xe gần đó, ngồi trong xe, lại lần nữa nhìn bản thân mình trong kính, tuổi còn trẻ, thân thể cường tráng, phong thái hiên ngang, căng thẳng khác thường.

Anh hít sâu một hơi, ra khỏi xe.

Qua cầu vượt, nhìn tòa nhà cao tầng đối diện, anh vẫn chưa nhìn thấy cột mốc nổi bật mà Lâm Phương Lộ nói đâu.

Xuống cầu vượt đi vào lề đường, một đám học sinh tiểu học đang nháo nhào chạy về phía bên xe buýt, sượt qua người anh, là một khuôn mặt quen thuộc!

Tim Chu Lạc giật thót, lập tức quay đầu lại, giọng nói dường như không phải của mình: “Uyển Loan!”

Cô bé chừng hơn mười tuổi kia dừng bước, quay lại nhìn, mái tóc dài buộc đuôi ngựa tung bay trong gió.

Chu Lạc trợn to hai mắt, lồng ngực phập phồng, anh kinh ngạc, nhất thời nhìn không chớp vào khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ cỡ lòng bàn tay của cô bé. Giống khi còn nhỏ như đúc!

Cô bé cũng kinh ngạc nhìn anh, nín lấy quai đeo cặp sách, hàng lông mày thanh mảnh khẽ nhú, cô bé hơi nghiêng đầu, thăm dò hỏi:

“... Chú Chu Lạc?”

Đúng con bé rồi, Chu Lạc hỏi: “Con còn nhớ chú?”

Uyển Loan chậm rãi lắc đầu: “Không nhớ rõ lắm, nhưng cháu biết chú.”

Chu Lạc còn đang đoán xem lời này có ý gì, bên xe đằng kia chợt có bạn học sinh tiểu học gọi vọng lại: “Nam! Xe tới rồi!”

Uyển Loan quay đầu liếc nhìn, vội vội vàng vàng nói: “Cháu phải đi học rồi.” cô bé chỉ tay về phía sau anh, “Đằng sau chú, phía sau cửa hàng bách hóa kia có một tòa nhà ba tầng. Chú Chu Lạc, tạm biệt nhé!”

Chu Lạc đứng nguyên tại chỗ, nhìn xe buýt tới gần, Uyển Loan cùng bạn học của cô bé chen lên xe, xuyên qua lớp cửa sổ bằng kính, cô bé phần khích vẫy tay với anh.

Chu Lạc khoát khoát tay chào cô bé, nở nụ cười.

Vòng qua một tòa cao ốc, Chu Lạc nhanh chóng nhìn thấy nơi ở của Nam Nhã.

Căn nhà độc lập kinh doanh nhỏ ba tầng hiện đại, vuông vức như một viên gạch làm bằng thủy tinh, trên vách tường bên trái đề một biển hiệu: “Tiểu Nhã.”

Một tấm áp phích thả treo từ mái nhà xuống, trong tranh phác vài nét bút đơn giản họa bóng lưng thướt tha của một cô gái, nàng mặc một bộ xường xám, hoa văn màu xanh cổ điển, liếc mắt lần thứ nhất nhìn ra là hình một người con gái, liếc mắt lần thứ hai lại nhìn ra một món đồ sứ tinh xảo nhắn nhủ.

“Buổi trình diễn thời trang xuân hè của Tiểu Nhã.”

Bên cạnh có dăm hàng chữ nhỏ: “Người tinh táo, dịu dàng, không nhiễm chút bụi trần; con đường trước mắt dù khó đi, nhưng người mãi mãi là phong cảnh đẹp nhất cuộc đời tôi.”

Chu Lạc run lên một chặp.

Anh đi vào tòa nhà, đi qua phòng triển lãm sáng sửa nhà nhận và những tủ bày trang phục thắm sắc rực rỡ, trong lòng càng lúc càng khẩn trương.

Vừa đi qua tủ trang phục, chợt nghe thấy có mấy người đang nhẹ nhàng nói chuyện.

“Nhưng tôi muốn một chiếc xường xám tự tay bà chủ Nam may cơ, váy cưới kiểu Âu và lễ phục Trung Quốc của tôi đều đã chuẩn bị xong cả rồi, chỉ thiếu mỗi xường xám.”

“Hay là chị xem bên này một chút trước đã...”

“Tôi xem rồi, đều đẹp cả, những người khác bỏ tiền ra cũng mua được. Tôi cả đời chỉ kết hôn một lần, cái của tôi phải đẹp hơn thế, đẹp nhất.”

“Nhưng lịch của bà chủ Nam đã kín. Chỗ chúng tôi còn rất nhiều thợ may xường xám khác, tay nghề của các vị ấy đều...”

“Tôi không muốn họ may, tôi muốn bà chủ Nam may. Váy cưới kiểu Âu của tôi tất cả đều do nhà thiết kế người Ý một tay làm, xường xám không thể kém thế hơn được.”

“Lịch đặt đã xếp kín đến năm sau rồi, những vị khách khác đều là đặt trước, cũng khó cho chúng tôi mà phải không?”

Vị khách đuối lý, quay sang oán trách vị hôn phu: “Sớm đã bảo anh là phải đặt trước, anh lại không tin! Tại anh cả đấy!”

Vị hôn phu cũng giúp vợ chưa cưới thương lượng: “Không thể dồn thời gian lại làm gấp sao?”

“Dồn thời gian thì chất lượng đương nhiên sẽ kém hơn, đặt mình vào địa vị của người khác, chẳng lẽ anh lại chịu như thế sao?”

Vị khách chịu thua, nhưng vẫn tiếc nuối, tủi thân nói: “Khỏi kết hôn cho xong!”

Vị hôn phu vội vàng đỡ dành.

“Cô ơi, tuy cô chỉ thích xưởng xám bà chủ Nam, nhưng cô cũng nên hiểu rằng bên tôi còn có một đội ngũ thiết kế thượng đẳng, các thợ may đều là do một tay bà chủ Nam uốn nắn, hơn mười vị may theo yêu cầu cho cô, còn có cả bà chủ Nam giám sát nữa. Hôm nay đúng lúc họ đang ở đây làm việc, cô có muốn đi tham quan thử không, biết đâu lại cảm thấy vừa lòng?”

“Đến cũng đã đến rồi, đi xem một chút vậy!”

Chu Lạc đứng tại chỗ nhìn bọn họ, gắng kìm lại cảm xúc có chút khó lòng không chế đang chạy loạn trong lòng ngực.

Một nhân viên đi tới, mỉm cười: “Chào anh, anh cần gì vậy ạ?”

Chu Lạc nói: “Tôi muốn gặp Nam Nhã.”

Cô nhân viên thoáng sững sờ, nói: “Anh có hẹn trước không?”

Chu Lạc nói: “Không có.”

Cô nhân viên mỉm cười xin lỗi: “Anh à, thật ngại quá, bà chủ Nam của chúng tôi công việc bận bịu, nếu không hẹn trước thì...”

Chu Lạc nói: “Tôi là bố của Uyển Loan.”

Chu Lạc đứng bên ngoài cánh cửa gỗ màu nâu, nghe thấy tim mình đang đập dữ dội, nhảy loạn xạ như phát điên, anh bất lực. Vừa định đẩy cửa, cửa bỗng bật mở, Chu Lạc cả kinh, vài nhà thiết kế người ngoại quốc từ bên trong đi ra.

Chu Lạc thoáng liếc vào, phòng làm việc sáng sủa sạch sẽ, treo vài bộ xưởng xám, đặt mấy con ma-nơ-canh, lại có phần nào giống với tiệm xưởng xám năm đó.

Cánh cửa ngay sau đó khép lại.

Chu Lạc hít một hơi thật sâu, đẩy cửa ra. Ánh mặt trời từ bên ngoài xuyên qua cửa sổ bằng kính rọi vào, anh trông thấy nàng, mái tóc đen vấn lên thành búi, thân mặc áo xanh, nghiêng người, đang chỉnh trang lại xưởng xám trên ma-nơ-canh.

Chu Lạc đóng cửa lại, cách một khoảng lớn phòng làm việc nhìn nàng, tâm tình cuộn cuộn đột nhiên rút xuống như thủy triều, đáy lòng trong nháy mắt được dẹp yên, tựa hồ như lên đèn nhiều năm, cuối cùng cũng được cập bến.

Nam Nhã nghe thấy tiếng đóng cửa, nói: “Để đồ lên bàn đi! Vừa nãy bên dưới nói có ai tìm tôi à?”

Chu Lạc không lên tiếng, mỉm cười, nhìn nàng.

Nam Nhã rót cuộc cũng quay đầu lại, một giây sau con người trông to, đáng vẻ giật mình không nhẹ, hết như anh năm ấy tỉnh lại giữa giấc mộng bướm trắng khi đương cơn gà gât gục trên quầy. Tay nàng vẫn còn đang treo trên bộ xưởng xám.

Giống như năm đó, nàng chậm chậm thu tay về, ầm áp cong khóe môi: “Anh đến rồi ư?”

Trong mắt như đang giằng co, là nhung nhớ, là tỉnh ngộ, là khoan thứ, là không muốn rời xa.

Chu Lạc từng bước từng bước, đi về phía nàng, nàng đứng tại chỗ chờ anh.

Nàng lặng lẽ chờ anh tới trước mặt nàng, nàng không cự tuyệt anh bước đến, không đẩy dáng hình phong trần mệt mỏi của anh ra, nàng ngược nhìn anh, đôi mắt ngân ngấn, nhìn anh mỉm cười.

Cảm kích đến thế, yêu sâu đến thế.

Hốc mắt Chu Lạc cũng ươn ướt, anh cũng mỉm cười, nói: “Tiểu Nhã, em xem, anh đã trưởng thành rồi, vẫn còn chưa quên em.”

Tám năm trôi qua như gió thoảng, anh rốt cuộc cũng đã đuổi kịp nàng.

“Tiểu Nhã, em xem này, anh lớn chừng này rồi, vẫn còn yêu em đấy... Tốt quá. Em vẫn trẻ như vậy, anh thì già đi rồi, tốt quá.” Anh cúi đầu, trán chạm nhẹ lên vầng trán của nàng, một tay bưng lấy má nàng, nhẹ giọng hỏi: “Em nói xem có tốt không?”

Nam Nhã vẫn chỉ run lên khe khẽ, nói không nên lời. Đến cuối cùng, rốt cuộc cũng mở miệng, hỏi: “Chu Lạc, uống trà không?”

Y như năm đó.

“Có.” anh rưng rưng cười.

Nàng xoay người kéo anh đi tới cái bàn gỗ bên kia, Chu Lạc ngồi xuống, thấy trong chiếc lọ nhỏ đặt ở góc bàn cắm một chiếc chong chóng bằng giấy màu sắc sặc sỡ.

Nam Nhã đun nước.

Chu Lạc nói: “Lâu rồi không đọc thơ cho em nghe, hôm nay đọc một bài nhé.”

Nam Nhã nói: “Của ai?”

Chu Lạc nói: “Hải Tử.”

Nàng nở nụ cười rộ.

Nước sôi, Nam Nhã đã bày xong ấm chén, rửa trà, nấu trà, ngâm trà, từ từ từng bước, như nước chảy mây trôi.

Nàng pha trà, anh đọc thơ:

“Kể từ mai sẽ làm người hạnh phúc

Nuôi ngựa, đồn củi, chu du khắp thế gian

Kể từ mai sẽ để tâm món ăn

Xây một căn nhà hướng ra biển, xuân về hoa thắm

Kể từ mai viết thư gửi người thân

Kể cho họ nghe niềm hạnh phúc tôi đó

Ánh chớp hạnh phúc đã nói với tôi rằng

Hãy báo cho mọi người cùng hay biết

Bảo họ đặt những cái tên ấm áp

Cho mỗi dòng sông, mỗi ngọn núi ngoài kia

Người lạ ơi, tôi chúc phúc cho người

Mong cho người một tương lai rực rỡ

Mong cho người hữu tình thành thân thuộc

Mong cho người hạnh phúc nơi trần gian

Phần tôi, tôi chỉ mong ước rằng:

Mặt này đón gió biển, xuân về thắm sắc hoa.”

Anh đọc xong, đưa tờ giấy viết thư trong tay đưa cho nàng.

Nàng lấy chìa khóa, mở một ngăn kéo nhỏ, một tập giấy viết thư đầy lời thơ tiếng ca nằm trong đó, nàng đem tờ giấy anh đưa đặt vào nơi nó thuộc về.

Mọi chuyện dường như trở về một năm ấy,

Trưa hè năm nao, ánh nắng tràn đầy.

Nàng nhìn về phía ta, mỉm cười, chẳng nói chi,
Vì nụ cười này, ta đã đợi trọn thế kỷ. (*)
(*) Thơ của Tagore (chú thích của tác giả)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-gio-he>